

J. BREE

Sonsuz Bağlar

OLIMPOS

Tam huzura erdiğimi düşündüğüm sırada
Direniş kampına geri dönmüştüm.

Kampın "canavarı" olarak bir sandalyeye
zincirlenmişim. Kaçtığım her şey, geçmişimdeki bütün
kötü adamlar, hepsi buraya benden bir parça daha
koparmaya gelmişti.

Ama bu sefer yalnız değildim.

Hiç ummadığım yeni dostlar edinmişim
ve Bağlarım umutsuzca bana ulaşmaya çalışıyordu.

Direnişin elinde bir silah olmayacağıma her geçen gün
daha fazla inanmaya başlıyordum.

Belki de kendi yarattığım bir canavara dönüşürdüm.

Sadakatlerin sorgulandığı, bağların sınıandığı bir
dünyada, hayatımdaki her şey altüst oluyordu.

Kimin dost, kimin düşman olduğunu kestiremiyordum...

Bizi birleştiren bağlar Kan bağından daha mı güçlüydü?

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-5919-24-3

www.olimposdukkan.com

@ /olimposyayinlari

🎵 /olimposyayinlari

📌 /olimposyayinlari

✂ /olimposyayin

sonsuz bağlar

Düzenleme
Ny.ozlem

GİRİŞ

Hastane gürültülü ve soğuktu.

Bağım, göğsümde sessizdi. Sanki beni korumak için aniden ortaya çıkan güç, damarlarımda dolaşan, bitmek bilmeyen kana susamışlığını şimdilik dindirmiş gibiydi. Ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. O arzu, o istek, o tüketme ihtiyacı... hiçbir zaman uzun süre kaybolmazdı.

“Oleander? Oleander Fallows? Tanrım, o büyük yatakta otururken çok güzel görünüyorsun. O uzun, sarı saçlarınla... Bağların, araba kazasından sağ kurtulduğunu öğrendiklerinde çok sevinecekler.”

Benimle içten ve nazik bir sesle konuşan hemşireye bakamıyordum. Bu yüzden gözlerim yüzümü kaplayan saçlarıma odaklandı. Ama saçlarım söylediği gibi sarı değildi. Artık gümüş rengindeydi. Oysa dün siyahtı. O arabada her ne olduysa saçlarımdan rengini beyazlatmıştı.

Gözlerimde biriken yaşların dökülmesine güçlükle engel olabildim.

Hemşire yanımdaki yatağa oturup nazikçe elime dokundu. “Tamam, baş hemşireyle konuştum. Bağların buraya geliyor. Burası çok gizli bir yer. Anlaşılan onlar da sıradan kişiler değil. İçlerinden en az biri tedavin için vasilik yapacak yaşta olmalı ki seni bu geniş ve özel odaya yerleştirebildik. Büyük ihtimalle üst sınıf bir aileye mensup. Korkma, böyle bir Bağ’la güvende hissedeceksin.”

O konuştukça Bağım daha da öfkелendi.

O an fark etmemiştim ama kadın aslında beni konuşturmaya, kime ait olduğumu bulmaya çalışıyordu. Böylece beni satabilecekti. Bağım bunu anlamıştı ve bana çenemi kapalı tutmamı söylüyordu. Çoğu zaman ondan nefret etsem de böyle anlarda söylediklerine kulak verirdim.

“Belinda? Burada ne yapıyorsun? Oleander’ı rahat bırak!”

Başımı kaldırdığımda Hemşire June’un kaşlarını çatmış, bir elini beline dayamış hâlde kapı aralığında durduğunu gördüm. Sanki diğer kadını bir an önce dışarı çıkarmak istiyor gibi bakıyordu. Acil serviste gözlerimi açtığımda karşımda o vardı. Ailemin kazada hayatını kaybettiğini o söylemişti. Bunu zaten biliyordum ama beni bilgilendirmesi ve sonrasında sergilediği tavır, June’u sevmemi ve daha da önemlisi ona güvenmemi sağlamıştı.

Belinda gözlerini yeniden bana çevirdi. Tam bir şey söylemek üzereydi ki Hemşire June hızla odaya girip sözünü kesti. “Sana resmî bir uyarı yazacağım. Şimdi bu odadan çık ve burnunu seni ilgilendirmeyen meselelere sokmaktan vazgeç!”

Belinda kendi kendine söylenerek hışımla yataktan kalktı. Ardından Hemşire June’a alaycı bir bakış atıp odadan çıktı. Hemşireyse ona bakmaya bile tenezzül etmedi.

Sonunda başımı geriye yaslayıp yaşlı kadına baktım. Sözler boğazımda düğümlendi. “Bağlarım hakkında konuşmak istemiyorum,” diyebildim.

Sonsuz Bağlar

Başıyla onaylayıp perdeleri biraz daha araladı. Parlak öğle güneşı odanın içine süzöldü. “Onlar buraya gelene kadar sessiz kalman en iyisi zaten. Burada çok fazla meraklı göz ve kulak var. Şimdilik tek düşünmen gereken, geldiklerinde her şeyin yoluna gireceği.”

Başım la onayladım ve yemek gelene kadar burada kalmasını dileyerek odada dolanışını izledim. Onunla konuşmak, ona neler olup bittiğini anlatmak istedim ama dilim tutulmuş gibiydi. Bir süre daha dosyamı kontrol ettikten sonra gülümsedi ve başka bir şey demeden çıkıp gitti.

Kapı kapanırken gözlerimi sımsıkı yumdum. Köşedeki sesi duymaya başladığım zaman içimden bir korku dalgası yükseldi. “Bir an hiç gitmeyecekler sandım, ölümcül Ruh Çıkaran. Şimdi, nerede kalmıştık? Ah, tabii ya... Bağlarınla burada kalırsan yapabileceğin şeylerden bahsediyordum. Yanında oldukları için yaşatacağın onca acı ve ıstırap, bütün o yıkım. Eğer benimle gelirsen hepiniz çok daha güvende olursunuz.”

Düzenleme
Ny.ozlem

BİRİNCİ BÖLÜM

North

Etrafımızda bedenler, kopmuş uzuvlar ve parçalanmış gövdeler hâlinde toprağa düşüyordu; bu manzara, kampta kol gezen yüzlerce kâbus yaratığının eseri idi.

Bugün birlikte çalıştığımız üç Taktik Ekibi, etrafta bir güvenlik çemberi oluşturdu. Katliam sürerken içeri girmemeye özen gösterdiler çünkü kötü şöhretli Draven kâbusları kendilerini vahşi beslenmelerine öyle bir kaptırmışlardı ki dostu düşmandan ayırt edemez hâle gelmiş, gözleri ürkütücü, meşum bir parıltıyla parlar olmuştu. Dişlerinden kan ve irin akana dek durmamış, geriye sadece cesetler kalmıştı.

Kamp, çok daha eski, köklü ve programdan çıkarılması aylar sürecektir, ağır bir şekilde beyinleri yıkanmış Üstün Yeteneklilerle doluydu. Asil olup onları kurtarmak için burada olduğumuzu, aylardır bu kampı izlediğimizi ve insanları evlerine, ailelerine geri götürmek için plan yaptığımızı söylemek istedim. Kâğıt üzerinde bunların hepsi doğrudur.

Sonsuz Bağlar

Eski bir kamp olduğu için kayıtlarla doluydu. Gryphon, Direniş verilerini incelemeyi takıntı hâline getirmişti. Bunun sebebini anlamak zor değildi. Bağımızla ilgili kimseyle paylaşmadan gizliden gizliye araştırdığı bir şey vardı ve nihayet aradığı şeyi bulduğunda...

Hepimiz bazı cevaplar alabilecektik.

Bir ses duydum. Ardından Gryphon, “Mahkûmlar doğu tarafındaki en büyük çadırda. Bravo Ekibi, harekete geçin,” diye bağırdı.

Tabancalarımın birini kılıfından çıkarıp avucumu açtım ve buradaki Direniş üyelerinin çoğu etkisiz hâle getirildiği için kâbus yaratıklarımı geri çağırdım. Yine de gözden kaçırdığımız birkaç kişi olma ihtimali vardı, bu yüzden silahımı çıkarmıştım. Ancak masumları öldürme riskleri çok yüksek olduğundan yaratıklarımın daha fazla başıboş dolaşmasına izin veremezdim.

Yaratıkların çoğu itaat edercesine küçölerek içime geri dönerken bazıları hırladı ve çığlık attı. Aralarında en büyüğü, August ismiyle çağırmayı *reddettiğim*, birden durdu ve parlayan boş gözlerle bana baktı.

Tıpkı Oleander’ın, öyle olduğuna inandığı uysal bir yavru köpek gibi. Sanki onun burada olmayışına, diz çöküp kendisini sevgiye boğmamasına kızmış gibi.

Sanki bir sorun olduğunu biliyormuş gibi.

Arkamdan yaklaşan Gryphon, bu yaratığın Bağımıza itaat ettiğini bildiğinden daha cesur ve rahat bir tavırla, “Oli yüzünden sana zorbalık etmeye devam mı ediyor?” diye sordu.

“Evet, ama onu boş ver. Kamp’ta... yolunda olmayan bir şeyler var. Gözlerini açık tut ve yakınımnda kal,” diye cevap verdim.

Yaratığa karşı mesafeli oluşum onu güldürdü. Oleander’ın yerine beni kışkırtmaktan zevk alıyordu. Bu hem yeni hem de tamamen tipik bir davranıştı.

İleride tam bir kâbusa dönüşecekti. Özellikle de aramızda tek Bağlanan o kalırsa.

Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırmam gerekiyordu çünkü bu sarmala girersem oradan çıkmam günlerimi alabilirdi. Belki de konsey toplantılarında sıkışıp kalmam iyi olmuştu; aklım başka şeylerle meşgulken gizemli Bağ'ımızı düşünmek zorunda kalmıyordum. Belki de bizden kaçmak için gerçek bir sebebi vardı.

Bir kez daha elimi yaratığa doğru kaldırdım. Bu, bir irade ve zihinsel güç mücadelesi gibiydi. Sonunda sessiz bir hırıltı ve burnundan çıkardığı homurtuyla içime geri döndü. Bağım göğsümde kıpırdandı. İtaat etmeye pek de hevesli değildi. Gryphon'ın herkesi harekete geçirmek için tekrar bağırmasıyla derin bir nefes aldım.

Nox yaratıklarını içine geri çağırmadıysa da onlar her zaman efendilerine itaatkârlardı. Çadırların arasında dolaşarak onları geri toplamaya başladığı anda Alfa Ekibi'nin diğer üyeleri vakit kaybetmeden peşine takıldılar. Hâlâ temkinli davranıyorlardı ama artık benim etrafımda olduğu gibi gergin durmuyorlardı. Hem aramızdaki boy farkı hem de yaratıklarımın vahşi olması, Bağ grubumuzdaki kimsenin bir şey söylemesine gerek kalmadan bizden uzak durmalarını sağlamaya yetiyordu.

Gryphon yardımcısını yanına alarak küçük çadırların olduğu alanı keşfe çıktı. Daha önce aldığımız istihabarata göre o kısımda üst düzey Direniş üyeleri kalıyordu. Yardımcısı Harrison, Arthur Rockelle'in oğlu ve her daim sadakatle görevini yapan, yüksek eğitilmiş bir Ateş'di. Kieran Oleander'ı koruma görevindeyken Harrison, Gryphon'a destek vermek için en uygun adamdı.

Nox'u işkence kampına kadar takip ettim. Her zaman önce sorgulama ve toplama alanlarına giderdi. Orada çalışan herkesi kendi seçerdi. Çünkü onları kendi elleriyle acı verici şekilde,

Sonsuz Bağlar

süründürerek öldürmek istiyordu. Alınlarımın ortasına bir kurşun sıkmanın onu pek de heyecanlandırdığı söylenemezdi.

Ya da beni.

Ben sadece bu konuda biraz daha az hevesliydim.

Orada bir Empat ve iki Nöro'yu birbirine sokulmuş hâlde bulduk. Panik içinde birbirlerine fısıldadıkları planlar hem işe yaramaz hem de gereksizdi. Nox'un avucunu havaya kaldırarak onlara yaklaştığını, lanetimizin siyah lekelerinin tenini kararttığını soğuk bir ilgiyle izledim. Çığlıkların kulaklarımızda çınladığı bu sahne beni derinden etkiledi.

Kâbuslarını üzerlerine salmadan önce hep yemeğiyle oynardı.

Bir saat sonra buradaki her Direniş üyesinin artık ölü olduğunu bilerek kamyonun arkasına bindik. Gryphon, bizi tekrar yola çıkarması ve buluşma noktasına geri götürmesi için şoföre seslendi. Dizlerimizden aşağısı kan revan içinde kalmıştı.

Bravo Ekibi geride kalacak ve kurtarılan Üstün Yeteneklileri toplama kamplarımıza taşıyacaktı. Ancak ne kadar işe yarar olduklarını anlamak için alıkonuldukları andan itibaren maruz kaldıkları tüm programlamayı incelemek ve işkenceyi tersine çevirmek gibi uzun bir sürece başlayacaktık.

Bazıları bu süreçte hayatını kaybedecekti.

Bu pek de tercih ettiğim bir yol değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Yine de bazen sınırları o kadar zorluyorlardı ki hasar geri dönüşü olmayan bir noktaya geliyordu.

Derin bir nefes alıp başımı koltuğa yaslayarak meclis toplantılarını ya da siyasi hamleleri düşünmek zorunda kalmadan geçirdiğim bu sessiz anın tadını çıkardım. Bağ'ımı geride bırakmak istememiştim –bilhassa da Direniş'in ettiği müdahalelerin ortaya çıkmasının ardından– ama Meclis Üyesi North Draven olmanın gerektirdiğı yüklerden uzaklaşmaya çok ihtiyacım vardı.

Her şey çok saçma geliyordu. Dünyam, parmaklarımın arasından kayıp giden kumlar gibi dağılıyordu sanki.

William olsa ne yapacağını benden daha iyi bilirdi.

Burada elli Üstün Yetenekli tutsak vardı ve otuz sekizini sağ kurtarmıştık. Korkunç bir sayı gibi gelebilirdi; normalde on iki Üstün Yetenekli'yi kaybetmek, birilerinin kellesine mal olurdu. Ancak bu tür keşif görevlerinde... on iki kayıp neredeyse ortalama bir sayıydı.

Daha önce hiç kimseyi canlı çıkaramamıştık. Sayıca azdık ve toplumca en büyük zayıflığımız olan savunma pozisyonunda kalmaya devam ediyorduk. Bu da çok fazla kan dökülmesine sebep oluyordu. Burada, sahada, beyni yıkanmış kurbanların en kötülerini kendilerine ya da başkalarına tehlike oluşturmadan zapt etmek için canla başla çalışan Taktik Müdahale Ekibi'ni izlerken sayıları sindirmek daha kolaydı. Diğer taraftan evdeki ofisimde, raporları elime aldığım da bu sayılar iliklerime kadar işliyordu. Çabamız asla yeterli olmuyordu. Yaptığımız hiçbir şey yeterli değildi.

Bu kasvetli düşüncelere dalmışken neredeyse gözümünden kaçırdığım bir şey vardı.

Gryphon'ın parmakları deri koltuklar üzerinde ritmik bir şekilde hareket etmeye başladı. Bu, onun öfkesinin dışavurumuydu. Nox'un yüzünde, daha önce çok az gördüğüm ve yalnızca kendi kan içgüdüğü tatmin olduğunda meydana gelen bir sakinlik vardı. İfadesi yavaşça dağılırken kaşlarının ortasındaki çizgi tekrar belirdi.

Kan ve acı.

Bağım sabahtan beri bir an bile susmamıştı. Durmaksızın, bugün karşılaştığımız her Direniş üyesine yapmak istediği en karanlık ve kanlı şeyleri anlatıp durmuştu. Bu, diğer ikisinde gözlemlediğim gerginliği fark etmemi zorlaştırıyordu. Gryphon'ın çatık ifadesi, bir uyarı gibi kendime çekidüzen vermemi sağladı.

Tenim sinirden gerilmiş gibiydi. Sanki on dakika öncesine göre bedenimi daha sıkı sarmıştı. Son derece huzursuz hisse-

Sonsuz Bağlar

diyordum. İçim daha önceden aşına olmadığım bir gerginlikle kaynıyordu. Bağ'ımıza bir şeyler oluyordu.

Oleander.

Bu tür bir görevde protokol gereği telefonum yanımda değildi. Gryphon'a mırıldanırken paniklemiş ya da çaresiz görünmemeye çalıştım, "Oleander'la iletişime geç. Bana şu anda nerede olduğunu öğren."

Gözleri benimkilerle buluştu. Kaşları hâlâ çatıktı. Ufak bir duraksamadan sonra küfretti. Ekstra destek için Yeteneğini çağırırken gözleri beyazlaştı.

Yanılmadığımı anlamam için bu kadarı yeterliydi. Şu anda aramızdaki yüzlerce kilometreye rağmen onu tenimin altında hissedebiliyordum. Bağlanmamış olabilirdik ama fark etmezdi. O, kanıma ve ruhumun en derin, en karanlık köşelerine nüfuz etmişti.

Paniğim daha da arttı.

Nox, üçümüz yalnızken takındığı kayıtsız tavrı bu kez takınmamış, dikkatle bizi izliyordu. Gryphon tekrar küfrederken Nox, "O nerede? Yine mi zehirli Bağ'ımızın peşinden koşmak zorunda kalacağız?" diye sordu.

Gryphon, Nox'un sözlerini duymazdan gelerek telsizini çıkardı. Bu alaycı sözleri benim bile sinirlerimi zıplatıyorsa onun için milyon kat daha kötü olduğu kesindi. Telsizden yanıt alamayınca emniyet kemerini çözüp aracın önüne doğru ilerledi. Geri geldiğinde telefonu elindeydi. Yüzünde anlamlandıramadığım bir huzursuzluk vardı.

Kendimi kontrol altına alabilmek adına derin bir nefes alıp ondan geriye doğru saydım. Saldırıya geçmek isteyen bağımı güçlkle tutuyordum.

Gryphon, "Kieran cevap vermiyor," dedi. Yüzü gittikçe daha çok asılırken bir şeyler yapması için arka koltuktan uzanıp

onu sarsmak istedim. Bu, malikâneneden ayrıldığımızdan beri bir şeylerin ters gittiğinin başka bir işaretiydi.

Bağım kan arzusuyla *kıvranıyordu*.

“Oleander da cevap vermiyor. Gabe’e ulaş, Bassinger’ı da ara,” diye çıkıştı Gryphon. Telefonu bana fırlatıp avuçlarını acı çekiyormuş gibi şakaklarına bastırdı.

Nox’un gözleri benimkilerle buluştu ama ifadesi sanki her an şoförü koltuktan kaldırıp direksiyonu ele alabilirmiş gibi bir havaya bürünmüştü. “Sorun nedir? Neden kusacakmış gibi görünüyorsun?”

“Çünkü ona cevap vermesi için baskı yaptım ama... vermiyor. Beni görmezden geldiğinden değil, aramızda bir engel var. *Hemen Gabe’i ara.*”

Fakat onu gözetlemesi için geride yalnızca diğer Bağları değil, çok daha fazlasını bırakmıştık.

Ben Gabe’i ararken Nox’un gözleri siyaha döndü ve Gryphon onun... *Brutus*’le iletişime geçmesini izledi. Sanki hepimiz boğulurken okyanusun ortasındaki tek cankurtaran halatı oymuş gibi.

“Hayatta. Nefes alıyor, başka pek bir şey göremiyorum fakat kâbusum onunla birlikte. Bu yüzden kimse ona yaklaşılamaz. Sakinleş, Gryph. Kız hayatta.”

Bu haberi almak bile Gryphon’ı rahatlatmamıştı. “O zaman hangi cehennemde? Eğer yine kaçmışsa sakın bana sakın olmamı falan söyleme.”

Gabe sonunda telefonu açtığında Bassinger’ın öfkeyle homurdandığını duydum, “Bizi aramak *şimdi mi* aklınıza geldi? Zahmet oldu, lanet olasıcalar!”

Gryphon’ın gözleri benimkilere kilitlendi. Bağıyla güçlenen ilişkisi yüzünden gözlerinin rengi fazlasıyla açık ve donuktu.

“Ne halt oldu orada? Sadece on iki saattir yoktuk—”

Sonsuz Bağlar

Gryphon bağırarak sözümü kesti. “Nerede o, Bassinger? Eğer bu işte parmağın varsa oraya dönüp o lanet olası kemiklerini kırarım!”

Bassinger alaycı bir ses çıkardı ve sinirle, “İşe yaramaz lanet adamınız onu götürdü ve hâlâ dönmediler! Ona bir şey olursa hepinizi gebertirim. O lanet pislik Black’i de,” diye gürledi.

İkinci Bölüm

Olí

Bir sandalyeye bağlanmış hâlde uyandım. Duman, ter ve çaresizlik kokusu burun deliklerime doldu. Midem kasılırken gözlerimi sıkıca kapadım. İçeride iki kadının hışırtısı ve fısıltıları duyuluyordu. Çadırın içinde bir şeyleri temizlediklerini anladım ve uyandığımı bilsinler istemedim.

Yüzümdeki iğrenme ifadesini saklamak çok zordu.

Bu pis koku... çok tanıdıktı; bir daha asla denk gelmemeyi umduğum o iğrenç karışım. Boğazıma kadar gelen safrayı güçlükle yuttum. Kieran'la beni hemen ayırmışlardı ama ondan önce, üç gardiyanın onu dövmesini izlemek zorunda kalmıştım.

Kimse bana elini bile sürememişti. Ama zaten buna cesaret edemeyeceklerini biliyordum.

Vücudunun on farklı yerinden kan akmaya ve göğsünden ciddi iç yaralanmalara işaret eden hırıltılar yükselmeye başladığında Kieran, iki ayak takımı tarafından yaka paça bekleme çadırlarından birine götürülmüştü.

Sonsuz Bağlar

Bense bir zamanlar çok fazla vakit geçirdiğim, öncelikli kişilerin tutulduğu çadıra alınmıştım.

“Neden bu fahişenin başında bekliyoruz ki? Bu çok aşağılayıcı. O da diğerleriyle birlikte kafese tıkılmalı.”

Sessiz bir homurtu yükseldi, ardından diğer kadın kısık ama kaba bir sesle, “O bir VIP. Yetenekleri sayesinde gerçek yiyecek yiyebilecek, ihtiyacı olduğunda banyo yapabilecek ve bir süreliğine erkeklerin ona dokunmasına izin verilmeyecek. Ama endişelenme, o da diğerleri gibi eninde sonunda Davies’in elinde parçalanacak,” diye yanıtladı.

İğrenç.

Birincisi, o herifin adını bile duymak *istemiyordum*. Ama bir yandan da kadınların burada yaşanan dehşeti böylesine rahatlıkla dile getirmesi çok tuhaftı. Sanki karanlık çöktüğünde bu kış kadar yerde yaşananlar zerre umurlarında değilmiş gibiydi. Kanımı dondurmuştu. Sanırım zamanı geldiğinde, hepsini ldrdğmde kendimi suçlu hissetmeyecektim. Bu, beni de onlar kadar kötü biri yapar mıydı?

Umarım yapmazdı. Ama yaparsa da önemi yoktu.

“VIP mi... o da neymiş? O bir Nöro mu yoksa? Davies onları genellikle yanında uzun süre tutmaz.”

Tabii ki tutmazdı. Çünkü onlar Davies için bir tehditti. Gerçi Gryphon dışında Davies gibi gücünü kullanabilen başka bir Nöro duymamıştım. Bağlanan’ım ne kadar güçlü olursa olsun, *o herifle* boy lşemezdi.

Ben bile ona denk değildim.

Bu korkutucuydu.

Damarlarımda akan gücün farkındaydım. O kadar kudretliydi ki bu gücü tekrar kullanabilmek için üç gün boyunca uyuyup kendimi şarj etmem gerekirdi ama yine de o herif, göz açıp kapayıncaya dek hayatımı sona erdirebilirdi. Yeteneklerimiz arasındaki fark uçurum kadar derin olsa da yaratabileceğimiz yıkım birbirine fazlasıyla benziyordu.

Sert sesli kadın isteksizce ve biraz da saygıyla, “Bu kız... özel bir şeye benzemeyen şu küçük, beyaz saçlı sürtük. O, Ebedi Silah¹. Onu savaşı bitirmek için kullanacaklar ve sonunda biz Üstün Yetenekliler, hak ettiğimiz gibi bu ülkenin kontrolünü ele geçireceğiz. Artık Üstün Yetenekli olmayanlarla iyi geçinmek yok. Artık bizim için geçerli olmaması gereken yasalara mahkûm olarak yaşamak yok. Çünkü biz onlardan üstünüz. Bundan böyle, biz hayatta kalmak için mücadele ederken malikâneelerde yaşayıp kontrolü elinde tutan koyunların yönetimi olmayacak,” Hasiktir.

Hepsinin ne kadar hayalperest olduğunu neredeyse unuttum. Sanki uğruna savaş verdikleri Vahşi Batı Distopyası’nda yaşamaya bayılacaklarmış gibi... Aslında... muhtemelen hepsi bu uğurda ölecekti. Bu adam, istediğini elde etmek için hepsini feda etmekten çekinmezdi.

Peşinde olduğu tek şey nihai güçtü.

Daha fazla hareketlenme oldu. Sonra kadınlardan birinin uzaklaştığını, çadırın örtüsünü savurarak gittiğini duydum. Ardından burnuma sıcak tavuk ve sos kokuları geldi. Karnım guruldamaya başlamıştı ve hemen ardından yine mide bulantısı hissettim. İşte bu, tam da gücümü kullandıktan sonra daldığım o derin uykulardan uyandığımda hissettiğim şeydi.

Sert ışığa karşı gözlerimi birkaç kez kırptırarak iki kadına baktım. İkisini de tanıımıyordum. Ama yine de tepeden tırnağa iyice inceledim. Daha sonra ihtiyacım olursa diye aklımda olabileceğince çok bilgi tutmaya çalıştım.

Bunu yapmak daha önce birçok kez hayatımı kurtarmıştı.

Yaşlı kadın asık suratıyla yemek tabağını uzatıp, “Yemek yiyessin diye seni çözeceğimi falan düşünme sakın. Ama seni

1 Serinin bir önceki kitabında HS kısaltmasıyla kullanılan IW yani *Infinite Weapon* bu kitaptan itibaren *Ebedi Silah* yani ES şeklinde kullanılacaktır. -y.h.n.

Sonsuz Bağlar

beslememe engel olmaya çalışırsan, ne pahasına olursa olsun yemeği zorla boğazına sokmam için emir aldım,” dedi.

Omuz silkip ağzımı açtım. Her ne kadar itaatkâr gibi görünüyör olsam da bakışlarından buna hiç inanmadığı belli oluyordu.

Bu gerçekten komikti çünkü o sürtüğü ısıramayacak ya da onunla uğraşamayacak kadar açtım.

Benden sadece birkaç yaş büyük görünen diğer kadın ellerini yumruk yapmış, ikimizi izliyordu. Sanki düşündüğü gibi asi bir “koyun” olduğumu kanıtladığım anda üzerime çullanıp ağzımı yüzümü dağıtmaya hazırmış gibiydi.

İşte cahil cesareti dedikleri şey buydu.

Tek kelime etmeden tabaktakileri bitirdim. İfadesizce bakmaya devam ederek lezzetli tavuğu çiğneyip suyunu içtim. Ne kadar keyif aldığımı, bir tabak daha yemeyi ne kadar çok istediğimi bilmelerini istemedim. Tabağı silip süpürdükten sonra kadın bir şişe suyu dudaklarıma dayayıp tamamını içmeme izin verdi. Bu, kuru dilim ve çatlamış dudaklarım için bir hayat iksiriydi sanki.

Sonra kadınlar başka bir şey söylemeden gittiler.

Bir an etrafıma dikkatlice baktım, çadır bomboştı. Ben ve zincirlendiğim sandalye dışında hiçbir şey yoktu. Sandalyeyse biraz fazla tanıdıktı. Bu şerefsizlerin, sırf lanet kafamı biraz daha karıştırmak için iki yıl boyunca oturduğum sandalyeyi getirdiklerini düşünmeden edemedim.

Tam da o iğrenç Silas Davies’in yapacağı işti.

İti an omağı hazırla demişler; çadırın örtüsü açıldı ve kâbusum olan herif içeri girdi.

Yıllarca onu düşünmemeye, varlığını zihnimden silmeye çalıştıktan sonra karşımda iki dirhem bir çekirdek durduğunu görmek tuhaftı. Bugün ne renk giyeceği konusunda çok düşünmüştü belli ki çünkü beyaz giydiği günlerde onu görmek istemezdim.

Kan lekelerinin kıyafetinde oluşturduğu desenlerden keyif alırdı ve işkence çadırlarından, emeğinin kanlı izleriyle kaplanmış hâlde çıktığında her zaman gururlu görünürdü. Bence bu durum diğer Direniş üyelerini de hizaya sokuyordu çünkü o kanlarla birlikte yüzündeki çılgın sırıtış, onu kesinlikle bulaşmak istemeyeceğiniz bir işkenceciye dönüştürüyordu.

“Küçük Ruh Çıkarıcı... Artık o kadar da küçük değilsin, değil mi? Benden kaçtığından beri epey büyümüşsün.”

Sesi alçak ve melodikti. Şimdilik gözlerimi botlarından ayırmıyordum çünkü asıl dikkatimi, göğsümden fırlayacakmış gibi atan kalbimi yeniden normal ritmine döndürmeye vermiştim.

Umarım Gryphon bunu hissetmez diye düşündüm.

Onunla ve Bağlarımla ilgili en ufak bir düşünce bile tehlikeliydi. Gryphon'ın zihnime farklı noktalardan sızmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Tabii ki sızmaya çalışacaktı. Beni bulmanın en hızlı ve kolay yolu sadece nerede olduğumu sormaktı. Ama şu anda, Silas odadayken kesinlikle onunla iletişim kuramazdım.

Çaktırmadan Gryphon'ı engellemeye çalışmak da zordu.

Her şey siktiğimin arapsaçına dönmüştü.

“Gerçekten sessizliğe mi bürüneceğiz, Silah? Bunu şimdiye dek aşmış olabileceğini düşünüyordum.”

Omurgamdan aşağı yayılan ürpertiye bastırarak omuzlarımı hareket ettirmemeye ve sesinin beni ne kadar korkuttuğunu belli etmemeye çalıştım. Bu heriften nefret ediyordum, tamam ama ne kadar korkutucu olduğunun da gayet farkındaydım.

Kafamı toparlamam gerekiyordu.

Sessizliğimin devam etmesi üzerine Davies yavaş ve ölçülü adımlarla çadırın ortasına doğru ilerledi. İçerideki dehşeti ortaya çıkarma konusunda uzmandı. Bunun doğal yeteneği mi olduğunu yoksa insanları mahvetme konusundaki engin deneyimlerinden mi kaynaklandığını tam olarak bilmiyordum. Arkama geçtiğinde gerilmekten kendimi alamadım. Sonra başka

Sonsuz Bağlar

bir sandalye kapıp tekrar karşıma geldi. Otururken ceketini dikkatlice çıkarıp arkaya astı.

Kendini olduğundan farklı gösterme çabası tüylerimi diken diken ediyordu. Her zaman centilmendi ama aslında bu, yalnızca bir maskeydi. Gerçekte olduğu sadist yaratığı gizlemek için taktığı bir maske.

Ben bir canavar olduğumu biliyor ve bu yüzden kendimden nefret ediyordum. Fakat bu adam varlığının her zerresiyle böyle olmayı seviyordu. Bu yüzden ondan korkuyordum.

Sonunda gözlerim gözleriyle buluştu.

Yüzümdeki tiksintiden zevk aldığını belli edercesine sııttı. Gözlerindeki derin ve kötücül karanlığa bakarken duygusuz bir ifade takınmak aslında çok kolaydı. O gözlerde sıcaklığa ya da insanlığa dair zerre kadar ışık yoktu, sadece canavar ruhunun bir yansımasını görebiliyordum.

Bir dakika boyunca tek kelime etmeden bana baktıktan sonra arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Burada bir yerde bir kamera olmalıydı. Çünkü rahat pozisyona geçişiyle daha fazla insan çadıra toplanmıştı.

Tam olarak betimlemek gerekirse ağır silahlı iki adam, bacaklarından biri çok *yanlış* bir açıyla kıvrılmış, kanlar içindeki Kieran'ı arkalarından sürüklüyordu.

Siktir.

Adamlar Kieran'ı ayaklarımın dibine, Davies'le benim arama bırakıp dışarı çıktılar. Mümkün olduğunca fark ettirmeden yavaşça derin bir nefes aldım.

Davies iç geçirip tekrar bana baktı. "Duygularımı incittin, biliyor musun?"

Gözlerimi onunkilere diktim çünkü Kieran'a *bakamıyordum*. Zayıflıklarınızı görmelerine müsaade ederseniz bu tarz kamplarda uzun süre hayatta kalamazdınız ve şu âna kadar ikimiz hakkında bildikleri tek şey, buraya birlikte gelmiş olmamızdı.

Bu bile çok fazlaydı.

Davies devam etti. “Buradaki Yeteneklilerin hiçbirleriyle konuşmadın, ne sadık olanlarla ne de koyunlarla. Ama kalkıp zayıf bir Nakilci’yi de yanına katarak yanımıza mı döndün? Bu beni derinden yaraladı.”

Bu adamı görmezden gelme konusunda uzmandım. Kamp-larda sıkışıp kaldığım iki yılda, onun zehirli monologlarını susturmayı öğrenmeseydim muhtemelen delirirdim. Kieran’ın da yerde aynısını yaptığını umdum. Aksi takdirde hepsini dinleyerek ıstırap verici bir ölüm yaşaması kaçınılmazdı.

“Sanırım onun için ekstra bir şeyler düşünebiliriz... farklı bir şeyler. Cezası suçuna uygun olmalı. Daha düşük seviyeli bir Üstün Yetenekli, geri kalanımıza defalarca saldıran küçük Ruh Çıkaran’ımızla arkadaş olmaya nasıl cüret eder? Onu makaraya bağlamaya ne dersiniz?”

Hasiktir.

Silas’ın, en sevdiği işkence makinesinden bahsettiğini duyunca gözlerim istemeden de olsa yerde kan revan içinde yatan Kieran’a kaydı. Damarlarında pompaladığı onca güçle insanlara Yeteneğiyle işkence edeceğini düşünürdünüz ama hayır... o, Orta Çağ’a ait makineleri tercih ediyordu.

Burada bulunduğum iki yıl boyunca kimse makara işken-cesinden sağ çıkamamıştı. Eğer bir şey yapmazsam Gryphon’ın sağ kolu ölecekti. Hem de beni buraya getirmesini istedim diye.

Sesim çatallaşarak, “Yapamazsın,” dedim.

Sonunda Kieran’a baktım. Bana ters bir bakışla karşılık verdi. Çenemi kapamamı ve ikimiz için de acı ve ıstırabı tek başına çekmesine izin vermemi emrediyordu. Muhtemelen ölmek üzere olduğunu biliyor ama yine de tipik maço erkek saçmalığıyla bunu onurlu bir şekilde yapmak istiyordu.

Ancak ben böyle şeylere boyun eğecek biri değildim. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı.

Sonsuz Bağlar

Silas dönüp bana sırtıttı. Yakışıklı yüzü bir hortlak maske-sine büründü. “Peki nedenmiş o, Küçük Çıkarıcı? Nakilci’yle ilgili planlarımı değiştirmem için bana iyi bir neden söyle.”

Gerçekten benim üzerimde etkisi olduğunu düşünüyordu. Gerçekten Kieran’ı kullanarak beni manipüle edebileceğini düşünüyordu... İyi kozdu, pislik.

“O benim Bağ’ım.”

Bağımın en iyi yanı, ölüm kalım meselelerini anlaması ve ihtiyacım olduğunda lanet olası çizgiyi aşmamasıydı. Bu yüzden Kieran’a tekrar baktığımda ve gözlerindeki dehşeti gördüğümde, misilleme olarak gözlerimin rengi değişmedi. Bu bir zaferdi.

Şimdi, Kieran’ı yalanıma ayak uydurmaya nasıl ikna edecektim?

“Öylece durup dövülmesini izledin. Onun Bağlanan’ın olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?” Davies’in sesi alaycıydı fakat dönüp baktığımda gergin olduğunu gördüm. Önüne attığım yem yüzünden neredeyse yerinde duramıyordu.

Bağlarımın isimlerini öğrenmek adına bana ne kadar iş-kence etmişlerdi?

Onlara Bağlarımın kim olduğunu söylemem için beni kaç kez tehdit etmişler ya da kaç kez görkemli vaatlerde bulunmuşlardı?

Bu da bulmacanın anlamsız gelen bir başka parçasıydı. Bilhassa da Direniş’ten birilerinin laboratuvarlarla ve Bağ grubuyla uğraştığını bildiğimden beri. Ama görünen o ki hâlâ Bağlarımı bilmiyorlardı.

Acaba o hain kâtak Giovanna neden onlara isim vermemişti? Hem nasıl olur da Atlas’ın babası burada, açıkça Direniş’in bir

parçası olduğu hâlde onlara oğlunun benimle Bağlı olduğunu söylememişti?

Çok karmaşıktı.

Davies parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. Gözlerimi Kieran'ın çatık kaşlarından ayırarak, "Kendin söyledin, insanların ruhlarını çıkarıp ölmelerini izlemek için taş kalpli olmak gerekir. Ayrıca henüz Bağlanmadık ve o zamanlar öldürmeye niyetin olduğunu da bilmiyordum. Bağım onu biraz test etmenden hoşlandı. İşkence fazla oldu. Eğer onu kırarsan beni de kırarsın. Bunu kabul edemem," diye mırıldandım.

Yüzünün huzursuz edici bir keyifle dolduğunu gördüm. Ben, sevgili silahı, tekrar avucunun içindeydin ve şimdi yanımda bir mermi daha vardı. Bir Bağ.

Davies doğrulup arkasını döndü ve çadırın girişine doğru yürümeye başladı; genelde akıcı olan hareketleri, heyecandan dolayı bu kez kesik kesikti. Bu fırsatı, son derece riskli ama gerekli bir şey yapmak amacıyla kullandım. Çünkü Kieran, onu kurtarabilmek için böyle bir yalan uydurduğumu fark ettiğinden şimdi bana saldıracak gibi bakıyordu.

Gözlerim karardı. Davies'in dünyası, beni ve Bağlarımdan birini elde etmenin sarhoşluğuyla sarsılırken ne yaptığımı fark edemeyecek kadar meşgul olması için içimden dua ettim.

Kieran'a oyuna dâhil olması gerektiğini söylemem lazım.

Gryphon'ın yanıtı alelacele ve çaresiz bir tondaydı: *NE-REDESİN?*

Davies tekrar bize döndüğünde onu dikkatlice izledim. Nefesim boğazımda düğümlendi. Neyse ki tüm dikkatini Kieran'a verip sanki yeterince dikkatli bakarsa üzerinde adımın yazılı olduğunu görecekmış gibi onu incelemeye dalmıştı. Bu ânı Gryphon'la iletişime devam etmek için bir fırsat olarak gördüm. *Bu bir ölüm kalım meselesi. HEMEN ŞİMDİ Kieran'ın zihnine erişmeni ve ona bana ayak uydurmasını söylemeni istiyorum. Yoksa*

Sonsuz Bağlar

en yakın destekçin ölecek. Hemen yap. Güvenli olduğu an seninle yeniden iletişim kuracağım. Bağımızın üzerine yemin ediyorum.

Hafif bir duraksama oldu, ardından Gryphon tekrar konuştu. Bana ve içinde bulunduğumuz duruma duyduğu kör edici öfke kulaklarımı çınlatıyordu. *Yeteneğimin bu kadar büyüdüğünü ve ona ulaşabileceğimi nereden biliyordun?*

O kadar rahatladım ki sandalyeye yığılmak istedim ama o zaman kendimi ele verirdim. Bu yüzden onu tamamen engellemeden önce son bir mesaj gönderdim. *Şanslı bir tahminde bulundum diyelim. Onu güvende tutacağım, Kyrie'yi de. Ortalık bizi almaya gelebileceğiniz kadar güvenli olduğunda size haber vereceğim. Hepinize geri döneceğim, söz veriyorum. North'a kaçmadığımı söyle.*

Sonuna bunu eklemenin neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Ama yine de yapmıştım. Aptalcaydı. Silas delirip beni öldürdüğünde, en azından North'un, Bağlanmak için çok kötü bir seçim olmadığımı inanabileceğini düşünüyordum.

Tanrım, ne iç karartıcı bir düşünceydi!

Gryphon'ın, Kieran'a ulaştığı ânı gördüm. Her zamanki gibi omuzları dik, itaatkâr bir yardımcıydı. Beni öldürmek isteyen öfkeli, kanlar içindeki Taktik Ekibi üyesinden çok daha iyi görüldüğü kesindi.

Davies nihayet gerçekten bir şey yapmaya karar verdi ve Kieran'a doğru yürüyüp onu iki kolundan tutarak ayağa kaldırdı. Kötü durumdaki bacağı ağırlığını taşıyamıyordu. Altında sürünen bacağının kör edici acısından olsa gerek hafifçe homurdandı. Onu iyileştirebilmeyi ya da acısını dindirebilmeyi çok isterdim ama Davies'e ne dersem diyeyim Kieran aslında Bağım değildi. Bu yüzden ona hiçbir yardımım dokunmazdı.

Davies bacağının durumunu fark etmedi ya da umursamadı. Sıradan konuşmalarından birine başladı. "Bir Nakilci. Çok sıradan. Biraz hayal kırıklığına uğradım. Senin gibi bir güzellikle eşleşecek kişinin *muhteşem* olmasını beklerdim. Gerçi

ben de bir Şifacı'ya denk geldim, yani hepimiz olağanüstü güçlerle kutsanacak değiliz tabii. Yine de daha fazlasını ummadım desem yalan olur."

Bağım, zihnimde yeniden öne çıktı. Yanlış adam hakkında konuşsa da Bağlarımız hakkında böyle konuşmasından hoşlanmıyordu. Haftalarca Draven Malikânesi'nde olduğu gibi kapris yapmıyor ya da şıarmıyordu. İlk kez, biraz olsun kontrolü eline almasının benim için daha güvenli olduğunu hissediyordum. Beni hayatta tutmak ve akıllı başında kalmamı sağlamak adına gereken her şeyi yapardı.

Kieran, Davies'e boş boş baktı. Tıpkı iyi bir askerin yapacağı gibi Gryphon'ın emirlerine uyduğu için yüzünde hiçbir duygu yoktu. Bu korkunç adamın karşısında bile geri adım atmadığından garip bir biçimde onunla gurur duyuyordum... ama muhtemelen Davies'in ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu.

Onun kötülüğü benimki gibi değildi.

Davies, onu ayaklarımın dibine çökerttiğinde, acının vücudunda derin izler bıraktığı çok belli olsa da Kieran tek ses çıkarmadı. Bağım kontrolüm altındayken ona baktım. Davies, daha önce gözlerimde hiç görmediği açgözlülüğü fark ettiğinde kendini daha güvende hissetti çünkü o, Bağlarıma bakıp onlardan taleplerde bulunduğumu hiçbir zaman görmemişti.

Benim Bağlarım.

Tanrım, hepsini şimdiden özlemiştim. Nox'un bana dik dik baktığı aptal bir 101 Üstün Yetenekliler sınıfında oturmak veya North'un taleplerde bulunduğu, Gryphon'ın varlığını görmezden geldiği yemek odasında olmak için her şeyimi verirdim. Tekrar onlarla olmak için şu anda her türlü saçmalığa katlanmaya razıydım.

Evet, tam olarak bu kadar çaresizdim.

Davies bana baktı. Kieran'ı inceleyerek Bağımı gözlemledi ve bunun, ona oynadığımız bir oyun olmadığını anladı. Gülümsemesindeki zafer kendimi kötü hissetmeme sebep oldu.

Sonsuz Bağlar

“Küçük Ruh Çıkaran... onunla Bağ kuracaksın. Sonra seni tekrar test edeceğiz. Tanrım, çığlıklarını ne kadar özledim.”

Kieran'ı ayaklarımın dibinde kadar sürükledikten sonra beni soğuk, siyah, boş bakan gözlerimle sandalyeye zincirli hâlde bırakıp çadırdan çıktı.

Üçüncü Bölüm

Kieran'ın üzerinde elektronik kelepçeler vardı. Sınırı aştığınızda sizi öldürecek şekilde vücudunuza elektrik akımı gönderen türden. Bu yüzden Davies'in onu yanımda bırakmasına şaşırmamıştım. Ayrıca bizi gözetleyen bir kamera olduğunu da biliyordum. Mikrofonu yoktu, emindim ama yine de riske girip olanlar hakkında konuşmak istemiyordum.

Kieran bana dik dik baktığında susmasını işaret ettim ve etrafımızda kimlerin olduğunu hissetmek için yeteneğimi kullandım. Onun öfke patlamasını duyabilecek biri var mı diye kontrol ettim.

Davies, en güçlü ve güvenilir adamlarından birkaçıyla ana çadırlardaydı. O kadar uzaktan bir şey duyamayacaklarına eminim. Bu yüzden burada güvendeydim. Çok sayıda yeni insan vardı ama hiç Nöro veya Telekinezi yeteneği hissetmedim. Bu yüzden riske girmeye değer olduğuna karar verip yeteneğimi ağırdım ve Kieran'ın gözlerine bakıp konuşmasına izin verdim.

Keşke vermeseymişim.

“Seninle seks yapmayacağım.”

Sonsuz Bağlar

Burnumdan gülerek sertçe karşılık verdim ama öfkeme rağmen sesimi alçaltmayı ve başımı eğmeyi başardım. “Hiç öyle bir planım yok, Black! O fikri aklından çıkarsan iyi edersin.”

Sanki mantıksız olan benmişim gibi homurdandı ama sonra bacağına ağırlı girince yüzünü buruşturdu. Acısını hafifletmek için hafifçe pozisyonunu değiştirdi. Umarım kırık değildir diye düşündüm. Buradan cehenneme gitmemin ne kadar süreceğinden emin değildim ve Franklin hâlâ bilinmeyen bir nedenden dolayı buradaydı, yani bu yüzden Kieran’ı sırtımda sürüklemek zorunda kalma düşüncesi bana ağır geliyordu.

“O zaman dâhiyane planın nedir? Silas Davies’i duydun, *Bağ kurmamızı* istiyor.”

Gözlerimi devirdim. Huysuzluğum üzerimdeydi çünkü bir sandalyeye bağlıydim ve oturmaktan her yerim uyuşmuştu. Bir yandan da o ismi söylediğinde damarlarımı titreten korkuyu gizlemeye çalışıyordum. “Önümüzdeki birkaç günün tam olarak nasıl geçeceğini biliyorum. Sakin ol. Sadece sabırlı olmamız gerekiyor, sonra buradan çıkacağız.”

Bir an için bana gözlerini kırıştırarak baktıktan sonra alçak sesle küfredip başını salladı. “Shore’la iletişime geç. Ona nerede olduğumuzu söyle ve yardım iste. Çünkü bizi buradan çıkaramayacağına eminim.”

Onun adını duymamla birlikte bağım beni ele geçirdi ve bedenimin kontrolünü kaybettim. Gözlerim siyaha döndü, Kieran’ın üzerine eğilip, “Ben senin için bunca şey yaşamışken sen onun adını öylece ulu orta söyleyemezsin. Hiçbiri hakkında tek kelime etme,” diye söylendim.

Bir an duraksadı ve ardından yutkundu.

Sanki ben korkunç bir şeymişim gibi yutkunmuştu ve bu bağımın hoşuna gitti. Beni serbest bırakmasıyla nefes nefese sandalyeme yığıldım.

“Gerçekten delisin, biliyorsun değil mi?”

Omuz silktim ve sessiz, hafif titrek bir kahkaha attım. “Hani herkesin hayatını mahvetmemi izleyecektin? Hadi ama, bu kadar ufak bir şey yüzünden benden vazgeçme. Bağım sana doğru düzgün bir şey bile demedi!”

Başını iki yana sallayıp bakışlarını kaçırdı. “Bir daha asla onunla konuşmak istemiyorum, bunun için elimden geleni yapacağım.”

Hafif bir gülümseme ve alaycı bakışlarla karşılık verdim. Saçmaydı belki ama içimde garip bir rahatlama vardı. Burada birlikte kapana kısılmış olmamız, bu kez yanımda birinin olması... Tamamen yalnız olmayacaktım. Ayrıca eğer yanımda biri olacaksa o kişinin Kieran’ın olmasına seviniyordum.

Eğer yine Sage olsaydı kendimi kaybederdim. Başına bir şey gelecek diye öyle bir endişelenirdim ki planlarıma odaklanamazdım. Ya Bağlarımdan biri olsaydı? Tanrım, bağım onları tehlikede gördüğünde öyle bir katliam yaratırdı ki düşüncesi bile ağır geliyordu. Bir Teknokinetik de hiç işe yaramazdı, hem Sawyer olsaydı o sivri dili başına bela olabilirdi.

Belki Felix’in yardımı dokunabilirdi ama en yakın arkadaşımın Bağlanan’ının öldürülme ihtimali yüzünden öyle endişelenirdim ki yine odaklanamazdım. Bu yüzden iyi ki Kieran Black benimleydi.

Keşke bu siktiri boktan kampta Kyrie de olmasaydı.

Aramızda bir anlık sessizlik yaşandı, o sırada Kyrie’yi bu çadıra nasıl sokacağımı düşünmeye çalıştım. Kieran tekrar konuşmaya başladığında sesi fısıltıdan farksızdı. “Onları koruyorsun.”

Sanırım ben, bu gerçeği çoktan kabullenmiştim ama anlaşılan o da diğerleri gibi Bağlarımı sevmediğimi ve hepsinden kaçtığımı düşünüyordu.

Başımı tekrar eğdim, böylece kamera görüntülerini izleyen kişi dudaklarımı okuyamayacaktı. “Şimdiye dek yaptığım her şey onları korumak içindi. Her eylem, söylemekten imtina ettiğim her kelime, onlardan kaçmak için harcadığım her dakika. Eğer

Sonsuz Bağlar

o adamdan korkmuyorsan onu yeterince tanıımıyorsun demektir... ya da ona dikkat etmiyorsun. O, kötülüğün ta kendisi.”

Bir an cevap vermedi, nefes alışı düzenli ve yavaştı. Sonra, “Sana işkence etti. ES... Sana yaptıklarını okudum. Sana işkence ettiler. Onlara Bağlarının adını vermedin. Boyun eğmedin,” diye fısıldadı.

Yutkundum ve çaresizce konuyu değiştirmeye çalıştım. “Eğdim. Bağımın benim yerime acıyı çekmesine izin verdim. Canavarın beni ele geçirmesine izin verdim.”

Artık Kieran’la başka bir şey hakkında konuşmamaya karar verdim çünkü fazla dürüstlük beni tedirgin etmeye başlamıştı. O kadar ki sınırlarım bozulmuştu. Kieran’ın işkence boyunca hissededeği acının şiddetiyle ilgili elimizden bir şey gelip gelmeyeceğine bakabilmek adına bağımla konuştum. Fakat ben bir Şifacı değildim. Her ne kadar Bağlarımı ufak tefek yaralanmalarda iyileştiriyor olsam da bu durumda bağımın yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Acaba burada birini bulup onu benim yerime iyileştirmesi için ikna edebilir miydim?

Dışarıdan hışırtılarla birlikte başka sesler geldi, ardından çadırın örtüsü açıldı ve daha önceki yaşlı kadın içeri girdi. Bu sefer iki tabak doldurmuştu, aynı yiyeceklerdi ama bu kez daha fazlaydı. Bir günde ikinci kez yemek vermelerine şaşırmamıştım. Bağımı kullandıktan sonra ekstra kaloriye ihtiyaç duyduğumu herkes biliyordu. Bana sözde koyunlara servis edilen bulamaçtan verileceğini tahmin etmiştim ancak sonra türlü türlü garnitürle

servis ettikleri, buharı tüten soslu kızarmış tavuk tabağını görünce gözlerim bayram etti.

Ya da guruldayan karnım.

Kadın yanımıza yaklaştı ama Kieran'ı görmezden geldi. Otoriter bir bakışla gözlerime baktı ve "Bana yemek yiyebilmen için kelepçeleri gevşetmem söylendi. Hareket etmeye çalışırsan kıcını uzaya ışınlardım," dedi.

Bak sen.

Bağım bu kampın ikinci en büyük canavarı olduğundan kadına yeteneğinin bende işe yaramayacağını çoktan söylemiş olmalılardı. Zavallı kadın. Yine de bu oyuna ayak uydurdum çünkü asilik yapmamamın malum kişinin canını sıkacağını biliyordum.

Karşıma çıkardığı insanları neden öldürmediğimi hiçbir zaman anlayamamıştı. Hepsini itinayla seçtiğini biliyordum. Mümkün olduğunca en sinir bozucu, en alçak ya da en kibirli hizmetçilerini bulup gönderiyordu.

Nihayet ellerimi önümde bağladıklarında kendi kendime yemek yiyebilecek duruma gelmiştim. Kadın önce benim tabağımı uzattı, ardından da Kieran'a döndü ve karşısındaki bir bok parçasıymış gibi tabağını ona doğru fırlatıp çadırdan çıktı.

"Bu siktiğimin yemeği de ne? Bizi zehirlemeyi falan mı düşünüyor bunlar?"

Başımı iki yana salladım ve bir çatal dolusu yemeği ağzıma attım. "Kampın VIP bölümüne hoş geldin, Black. Bağım olduğun için günde üç kez sıcak yemek yeme hakkın olacak. Dayak yemeyecek ya da duşta saldırıya uğramayacaksın ve eğer biri seni etkisiz hâle getirmeye kalkarsa en üstteki adama hesap vermek durumunda kalacak. Tek maliyeti, günlük işkence seansları ve bu süreci sonlandırmak için intihar etmeyi düşünmene neden olacak sorgulamalarla başa çıkmak olacak."

Suratıma bön bön bakıp tabağımın yarısını ağzıma tıkmamı izledikten sonra kendi çatalını alarak tavuğunu yemeye başladı.

Sonsuz Bağlar

“Tatsız tuzsuz,” diye söylendi. Bense alaycı bir kahkaha attım.

“Burası Direniş, ne bekliyordun? Bu kadar şımarık olduğunu bilmiyordum!” Başını yana eğip benden çok daha büyük bir nezaketle yemeye devam etti. Lanet olasıca. Etrafımızdaki kampta çok fazla gürültü vardı, büyük bir şeye hazırlanıyor gibiydiler. Yani yetenekli aileleri ve Bağlı grupları parçalamak için bir göreve.

Hepsinden nefret ediyordum.

Birkaç dakika boyunca sessizce yemek yedik. Kieran ekmeğinin son lokmasını sosa bandırırken nihayet cevabından korktuğum o soruyu sordum. “Kyrie’yi gördün mü?”

Boş tabağını yanına bırakıp sakat bacağını uzattı, yüzü yine acıyla buruştu. Ben sessizce küfrettiysem de o omzunu silkip geçti. Oysa dayanılmaz bir acı olduğundan emindim. Bu kadar şiddetli bir acıyı umursamamayı Taktik Ekibi eğitiminde mi öğretiyorlardı yoksa Kieran doğuştan mı böyleydi?

Ben pek çok işkence seansından sonra öğrenmiştim.

Kieran homurdandı ve ardından yumuşak bir sesle, “Diğer kadınlarla birlikte kafeslerde. Henüz onları ayırmadılar ya da test etmediler. Davies tamamen seni tekrar ele geçirmekle meşguldü. Bu durumdan oldukça mutlu görünüyordu,” dedi.

Başımınla anladığımı işaret ettim ve çadıra bir kez daha baktım. İçimde, sanki çadırın köşesinden bir anahtar ya da silah peyda olup bu sinir bozucu kelepçelerden kurtulmamı sağlayacakmış gibi bir his vardı. Çatalların ikisi de plastikti. Kurtulmak için kullanmaya kalkışsak bile teknolojik kelepçeler onları eritirdi.

Belki Sawyer tam da şu anda işime yarayabilir diye düşündüm.

Kieran’ın bakışlarını görmezden gelmeye çalışsam da bakışları âdeta tenimi delip geçiyordu. Sonunda alçak sesle, “Çok sakinsin” dedi. “Burasının çocukken iki yıl boyunca işkence

gördüğün yer olduğunu düşünürsek... daha endişeli olmanı beklerdim. Planın ne? Neden bu kadar sakınsın?"

Son patatesleri de ağızıma attım. Ona hemen cevap vermek zorunda kalmayayım diye ağır ağır çiğnedim. Çok fazla bilgi vermeden nasıl cevap verebilirdim? Böyle bir şey mümkün müydü?

Aslında pek sır kalmamıştı... bir tanesi hariç. Ancak en ağır işkenceleri bile yapsalar onu benden alamazlardı.

"Sakin değilim... kendimden eminim diyelim. Burada olup bitenler geçen seferkine öylesine benziyor ki olayların nasıl gelişeceğini biliyorum. Bizi buradan çıkaracak şeyin ne olduğunu biliyorum. Sadece sabırlı olmamız ve muhtemelen biraz acıya katlanmamız gerekecek. Bu konuda üzgünüm ama başka yol yok. Senin bağın bu tip durumlarda işe yarıyor mu? Başkalarının gücü nasıl çalışır pek bilmiyorum da."

Sanki nöbet tutuyormuş gibi bakışlarını çadırın girişine çevirdi ama o kadının gelişini duyacağımızı gayet iyi biliyordum; bu konuda yanılmamız mümkün değildi.

"Bağım böyle bir koruma sağlamıyor. Seninkine kıyasla daha sakın. Kontrol onda değil, bende."

Yere bırakması için ona tabağımı uzattım, bağlı olduğumdan bunu yapamıyordum. "Kontrolün bende olmasını çok isterdim ama bağım sadece bana hoşgörü gösteriyor. Sanırım gösteriyi yönetmeme izin veriyor ama tehlikeye düştüğümde hemen kontrolü ele alıyor. Kıskanç bir orospu etrafa kokusunu saçmaya başlayana kadar bu durumun işime geldiğini söyleyebilirim."

Bu konuyu burada açmamam gerekirdi ama Direniş'e ipucu sağlayacak kadar ayrıntı vermemiştim.

Anlaşılan Gryphon sağ koluna tüm detayları anlatmamıştı. Ancak yine de yeterince bilgisi vardı ki bana sırtıp omuz silkti. "*Daha* kötü de olabilirdi, Fallows. Azılı düşmanın ya da onun kardeşi olabilirdi."

Sonsuz Bağlar

Burnumdan gülerek, “Aslında hangi birini kastettiğinden emin değilim ama evet, haklısın. Çok daha kötü olabilirdi,” diye mırıldandım.

Gülümsemesi yavaşça kaybolurken son bir kez kameraya baktı. Ardından bedenini benimkine daha da yaklaştırdı ve konuştuğunu belli etmemek için dudaklarını mümkün mer-tebe kıpırdatmadan, “Burada gördüklerimiz hakkında onları uyarmalısın. Potansiyel bir ajan olduğunu onlara daha erken söylemelisin,” dedi.

Atlas.

Atlas’tan bahsediyordu çünkü babasını kampta görmüştük. Aralarındaki benzerlik çarpıcıydı, akraba oldukları su götürmez bir gerçekti. Ama Davies’in ona dönüp “Bassinger” diye seslenmesi her şeyi kesinleştirmişti.

Bu konuda ne dşneeğimi hâlâ bilmiyordum.

Gryphon’la konuşurken neden ona söylemediğimi bilmi-yordum.

Bir şey söylemeyerek büyük bir hata yapmamış olmayı um-dum. Ama Atlas’la ilgili böyle bir şey diyemezdim, bana böyle ihanet edebileeğine inanamıyordum.

Düşüncelerim, kadın tabaklarımızı toplamak üzere döndü-nde bölündü. Biz koyunlar için iyi kaynakların israf edildiği konusunda kendi kendine homurdandığında gözlerimi devirdim. Buradaki herkes aynıydı. Ne kadar şımarık ve işe yaramaz biri gibi grnrsem beni o kadar kmserlerdi.

Geçen sefer buradan bu yöntemle kurtulmuştum.

Tabakları p kovasına sıyırmak için sırtını bize dönmesini bekledikten sonra Kyrie’yi bulmak için yeteneğimi kullandım. Bir an önce ona ulaşmalıyım ve nihayet onu duş çadırında bulduğumda tiksintiyle rpermemek için kendimi zor tuttum.

Orası bu lanet olası kampın en kötü yeri-di.

Mızımız ve talepkr bir sesle, “Duş almam lazım,” dedim.

Kieran dik dik bana baksa da kadın ona tepki vermedi. Sadece aşırı korumacı bir Bağ gibi görüldüğünden emindim, bu yüzden huysuzlanmasının iyi bir şey olduğunu düşündüm.

“Diğerleri şu an içeride, beklemek zorundasın.”

Gözlerim siyaha dönüştü, kadının yüzünün rengi atarken gülümsedim. Bağımın durumu devralmasına izin vererek, “Beklemeyeceğim,” dedim.

Ağzı bir an açılıp kapandı, gözlerim tekrar normal menekşe rengine dönünce kendini toparlayıp, “İkinizi oraya tek başıma götüremem. Daha fazla adam çağırmam gerekiyor,” dedi.

Kayıtsız bir ses çıkararak omuz silktim. “Orada elimden tutacak birine ihtiyacım yok. Onu burada bırak. Kokuyorum ve bu pisliği üzerimden atmazsam kendi kokuşmuşluğum yüzünden kusacağım.”

Elbette abartıyordum, aslında pek koktuğum da söylenemezdi. Sadece yeteneğimi kullandıktan sonra birkaç gün boyunca sıcak bir çadıra tıkilip kaldığımdan biraz ter kokusu vardı.

Kadın, Kieran’a baktı, aramızdaki dinamiğin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu çünkü belli ki tanıdığı bağ kurmuş insanlar gibi davranmıyorduk. Kendisi Bağ’ına tamamen itaat eden, iyi biri olmalıydı. Bu yüzden bir an, onun için üzülür gibi oldum.

“Gerçekten mi, onu burada bırakıp gidecek misin?”

Kieran dişlerini sıkarak ikimize baktı. Sonra kadına döndü ve “Bağ’ımın güvenliğinden endişelenmiyorum. Bunun nedenini ona kendin sorabilirsin,” dedi.

Kadın daha fazla sorgulamaya cesaret edemedi.

Sonsuz Bağlar

Duşların, kampın diğer tarafındaki daha k ve karanlık bir adırdadır olduğunu, iğrenç nedenlerden ötürü doğru düzgün aydınlatılmadığını biliyordum. Ama orada kadınların yalnız olduğunu da biliyordum.

En azından şimdilik.

“En sondaki kabini boşaltın! Burada bir VIP var.” Kadının alay ettiği çok açıktı. Gözlerimi devirdim.

Kadınların hepsi bize bakarak kabinin önünden uzaklaşırken ben de bağlarımın gevşetilmesi için döndüm. Hâlâ ellerimle pek bir şey yapamıyordum ama teoride en azından altımı çıkarıp vücudumu yıkayabilecektim. Tişrtm ıkarmayacaktım ama zaten şu anda bu kadınla tartışmaya girmeye niyetim yoktu.

Tek istediğim, talihin yüzümüze bakması ve Kyrie’nin bi-tişikteki kabinde olmasıydı.

K alana girip sanki gerçekten duş alacaktım gibi perdeyi kapadım. Beni getiren kadın kabine o kadar yakın duruyordu ki ayaklarının perdenin altından içeri girdiğini görebiliyordum. Onu gafil avlamak ve kaltağa hak ettiğini vermek için perdenin ardından yumruklamak istedim. Ama eminim yakında hak ettiğini zaten bulacaktı.

Sabırlı ol, Oli.

İşim bitene kadar bu kelimeyi defalarca tekrarlamam gerekti.

Soyunmayı veya suyu açmayı düşünmedim bile, burada o tür bir oyuna girecek değildim. Bunun yerine, kabinin uzak ucuna yürüyüp yere çömeldim ve elimi k duvarın altından Kyrie fark edene kadar salladım. Eğilip baktığında kolumu biraz daha uzatıp kıyafetlerimi görebilmesini sağladım ve ben olduğumu anlamasını umdum. Aradaki boşluk yeterince büyüktü ve onun hâlâ i çamaşırlarıyla olduğunu, iki yıl boyunca benim yaptığım gibi üstünkörü temizlendiğini görebiliyordum. Bu, akıllıca bir yöntemdi.

Burada tamamen savunmasız yakalanmak istemezsiniz... kimseye karşı. Kadınlar da en az erkekler kadar kötüydü, güç

gösterisi olarak duşlarda birbirlerine saldırıyorlardı. Çok saçmaydı, aralarında böyle kavga etmemeleri gerekirdi ama ediyorlardı işte. Sanırım duydukları korku ve çaresizlik, kötü yanlarını ortaya çıkarıyordu. Aslında onları suçlayamıyordum, onların yerinde olsam ben de onlar gibi olurdum.

Bağım beni bundan korumuştı. Şimdi elimdeki bilgi ve kaynakları kullanarak ben de Kyrie'yi koruyacaktım.

Brutus'ü omzumdan aşağı çektim, şekli katı olmaktan çok duman gibiydi. Oyun oynamaya ya da bana sokulmaya çalışmıyordu, her zamanki şamatacı köpek yavrusu hâlinden tamamen uzaktı.

Acaba Nox şu anda beni izliyor muydu?

Yerimi ele verecek bir şey görmemiş olmalı çünkü görseydi soluğu burada alacağından hiç şüphem yoktu. Başka bir sebebi olmasa bile en sevdiği kum torbasını geri almak isterdi.

Kyrie muhtemelen bir tür sinir krizi geçirdiğimi düşünürken burada, duşta çömelmiş sessizce kâbus yaratığına bakıyordum.

Belki de gerçekten kriz geçiriyordum.

Brutus'ü kendime yaklaştıırıp usulca fısıldayarak, "Onu güvende tut. Kimse ona dokunmasın ya da üzerine atlamasın ve unutma, arkanda hiçbir kanıt bırakamazsın," dedim.

Yaratığı ona yönlendirmek için elimi tekrar aşağı indirdiğimde Kyrie'nin irkildiğini ve tereddüt ettiğini gördüm. Eli yavaşça dışarı çıkıp küçük duman demetini kabul etti. Brutus'se soru sormadan ona doğru hareket etti. Nox izliyorsa eğer burada sıkışıp kalmışken Gryphon'ın kız kardeşini hayatta ve güvende tutmaya çalıştığını bilmekten mutlu olacağına inanmak zorundaydım.

Bir an bekledim ve sonra parmaklarımızın bir saniyeliğine birbirine kenetlenmesine izin verdim. Şu anda ona verebileceğim tek teselli buydu. Ardından elini bıraktım, ayağa kalktım ve ellerimi bacaklarımda gezdirerek duşun çamurlu zemininden bulaşan sabun köpüklerini ve kiri temizledim.

Sonsuz Başlar

Perdeyi araladığımda kadının beklediğini gördüm. Kulağını iyice yaklaştırmış, sanki duş açık değilken orada ne yaptığını anlamaya çalışıyordu.

Bu konuda iyi şanslar, sürtük.

“Gitmeye hazırım,” diye mırıldandığımda kaşlarını çattı.

“Doğru düzgün yıkanmamışsın. Niye boşu boşuna buraya geldik ki o zaman?”

Omuz silktim ve karşılığında gördüğüm öfkenin tadını çıkardım. Ellerimin bağını sıkıp beni hoyratça ileri itmesini umursamadım bile.

Kieran, yalanım sayesinde güvendeydi.

Kyrie, Brutus’le güvendeydi.

Göğsümde her geçen saat daha da öfkelenen ve vahşileşen bağım sayesinde hiç olmadığım kadar güvendeydim.

Buradan çıkmayı başarana dek hayatta kalacaktık.

Dördüncü Bölüm

Gryphon

Direnış üyesi olduğunu bildiğimiz Üstün Yeteneklilerle uğraşırken yüzümü ifadesiz tutmak ve içimdeki tiksintiyi gizlemek daha da zorlaşıyordu. Daniella Jordan da bir istisna değildi.

Bu sümsük avukata hiçbir zaman güvenmemiştim. North bunu sırf zorluk çıkarmak için yaptığımı söylese de haklı olduğumu bilmek iyi hissettiriyordu. Toplantılarına katılmamdan hiç hoşlanmamıştı, bilhassa da North'un evindeki ofiste, koltuğunun arkasında sanki onun için kurşun yemeye hazırmışım gibi durduğum zamanlarda. Hem de topluluğumuzdaki en tehlikeli adam olmasına rağmen. Pozisyonumun bana sağladığı avantaj ya da ona tepeden bakmam Daniella'yı daima rahatsız etmişti.

Ona karşı daha önce hiç bu kadar sabırlı olmamıştım ama bu kaltak, Bağlanan'ımın nerede olduğunu biliyordu. Ben de North da bunun farkındaydık. Orada oturup Meclis saçmalıklarından bahsettiği hâlde kendisi bile biliyordu. Hepimiz

rolümüzü oynuyor ve asıl sorunu gündeme getirmiyorduk. Bu durum beni rahatsız ediyordu.

Kız kardeşinin, Bağ gruplarıyla tek başına çalıştığına inanamam imkânsızdı. Daniella'nın, North Draven'in gözüne masum nedenlerle girdiğine de asla inanmıyordum. Son beş yılda ondan ne kadar gizli bilgi almıştı acaba?

Nox ne derse desin, onu öldürmeye karar vermiştim. Bugün burada olmamasının bir sebebi vardı. Bu tür durumlarda duygu ve düşüncelerini gizlemekte berbattı.

Daniella kaşlarını çatmış, patronunun Bağ'ı için endişelenen bir avukat gibi görünmeye çalışıyordu ancak yanımdayken kelimelerini seçerek konuşması bana hep tuhaf gelirdi. Artık sebebini biliyorduk.

Uzanıp o sivri dilinden işe yarar bir bilgi dökülene kadar onu boğmamak için kendimi zor tutuyordum.

Bana nasıl gülümsediğine bakılacak olursa o da bunun farkındaydı.

Önündeki kâğıtları toplayıp çantasına yerleştirirken, "Bu belgeleri senin için hazırlatacağım, North. Alfa ve Bravo Ekipleri Oleander'ı bulacaktır. Geçen sefer bulmuşlardı, bu sefer de kokusunu çoktan aldıklarına eminim. Onu bulup getirmeleri an meselesi," dedi.

North ayağa kalktı ve sanki o anda profesyonel görünmeyi gerçekten umursuyormuş gibi elini takım elbisesinin ceketinde gezdirdi. Bu da rolünün bir parçasıydı. Sonra onu, malikânenin dış kapısına kadar eşlik edecek Rafe'e doğru götürdü.

Kapı arkasından kilitlendikten sonra beşe kadar saydım ve "Ona nasıl katlandığınızı hiç anlamıyorum. Bana kalsa şimdiye dek çoktan öldürmüştüm," dedim.

North omuz silkti ve etrafını ince, siyah bir duman halkasının sardığı elini salladı; bu duman, kontrolünün sınırlarında gezindiğine dair küçük uyarı işaretlerden biriydi. "Meclis üyesi olmak, sevmediğim insanlarla uğraşmak demek. Ya tahammül

ederim ya da koltuğumdan vazgeçerim. Ama Oleander'ı ararken vazgeçemem, onu her kayborduğunda bulabilmek için mevkimi elimde tutmam gerekiyor.”

İlk kez yumruğunu bir yere vurmadan bu konu hakkında konuşuyordu. Bu da bir ilerleme sayılırdı, değil mi?

Masaya geri döndü, çekmecenin kilidini açıp Oli ve kod ismiyle ilgili kâğıt yığınlarını topladı.

Atlas Bassinger'in, Oli ona söylemeden rahatlıkla bildiği kod adı.

North saatini kontrol etti. “Akşam yemeği vakti geldi. Bugün ikimiz de kahvaltı ve öğle yemeğini atlادık. Ama bu gece önemli, enerjiye ihtiyacımız olacak,” dedi.

Buna itirazım yoktu ancak artık masaya gelen insanların yarısıyla uğraşmak istemiyordum.

Benson'ın çocukları ve Felix Davenport, bizimle birlikte Draven Malikânesi'ne taşınmıştı. Bir yanım Oli'nin yakın dostlarını korumaktan gurur duyarken diğer yanım o yokken onların burada olmasına içerliyordu. O bir kez daha benden alınmışken biz burada elimiz kolumuz bağlı oturuyorduk çünkü bilinen kampların hiçbirinde değillerdi. Bu yüzden diğerlerini gördükçe yarama tuz basılıyormuş gibi hissediyordum.

Atlas, GPS çipini verdiğinde onu ellerimle boğmak istemiş-tim. Bu his Gabe, Atlas'ın onun hakkında gerçekte ne kadar çok şey bildiğini anlattığında daha da kötüleşmişti... ta ki Gabe, Noakes'un ihanetiyle ilgili kısma gelene kadar.

North da bunu iyi karşılamamıştı.

Oli'nin Direniş'le geçirdiği süre hakkında daha fazla şey öğrendikçe North'un kontrolünü kaybetmeye her zamankinden daha çok yaklaştığını görebiliyordum. Uçurumun kenarına bu kadar yaklaşması uzun süredir görmediğim bir şeydi. Son olay sabrını tamamen tüketmişti fakat kimse kardeşinin yerine aklını yitirdiği için onu suçlayamazdı.

En azından ben kesinlikle suçlamıyordum.

Sonsuz Bağlar

Oli'siz geçen her gün bizi daha da derin bir kedere srk-lyordu. İlk yaşadığımız acıyı ağır sanmıştım ama o zaman sadece tanımadığımız bir Bağ'ı yitirmiştik. Evet, hepimizin onun nasıl biri olduğuna dair umutları ve hayalleri vardı ama hiçbirimiz o zaman onu tanımıyorduk.

Gerçek, kanlı canlı Oleander Fallows'u kaybetmek, binlerce bıçak darbesiyle usul usul kanayarak ölmek kadar acı vericiydi.

Kafamın içinde onun sesini duymak, Taktik Ekibi'yle yaptığımız sorgulamanın ortasında neredeyse dizlerimin üzerine kmeme sebep olacaktı. Oysa Delta Takımı'nın tek bir görevi vardı. Onu güvende tutmak. Bana hiçbir ipucu vermemiş olması hem sinir bozucu hem de beklenen bir durumdu. North'a, Oleander'ın o kamplarda on dört yaşında iki yıl boyunca hayatta kalmayı başardığını göstermek zorunda kalmıştım. Bu saçmalıkları bir kenara bırakıp sadece ona gvenmeliydik. Birkaç günlüğüne, elimizdeki tüm lanet olası kaynakları kullanarak onu bulmalı ve eve geri getirmeliydik.

Bu konuda fazla seçeneğimiz yoktu. İstedini yaptığım ve doğrudan Kieran'la konuştuğum anda Oli, beni tekrar zihninden uzaklaştırmıştı. North bariz olanı gözüme sokana kadar buna çok sinirlenmiştim.

"Bu tür bir iletişimi algılayabilen pek çok stn Yetenekli var. Kendini güvende tutmaya alışıyor. İkinizi de güvende tutmaya alışıyor."

Bu, bütün bu olanlarla ilgili söylediğı tek mantıklı şeydi. Bana ikisi için biraz olsun umut vermişti. Belki de Oli'yi geri getirdiğimizde aralarını dzeltirlerdi.

Ama ne zaman?

Burada muğlak cümlelere yer yoktu.

Yemek odasına gittiğimizde Nox oradaydı. Oli'nin yeteneğini öğrendiğinden beri burnu, Draven soyunun kendisi kadar eski bir ders kitabına gömülüydü. Elbette böyle olacağını tahmin

ediyordum; neyle uğraştığımızdan emin olana kadar gücünün her küçük parçasını araştırıp izleyecekti.

Ona iyi şanslar diledim çünkü daha önce onun gibi bir Ruh Çıkaran hiç duymamıştım.

Her zamanki yerlerimize oturup tabaklarımızı doldurmaya başladık. Sanki Bağlanan'ım hâlâ buradaymış gibi yine balık ve ıstakoz dolu bir masa hazırlanmıştı. Ben de kendimi ona biraz olsun yakın hissedebilmek adına tabağımı bunlarla doldurdum – tam bir zavallı gibi. Neyse ki kimse bu konuda tek kelime etmedi.

Kapılar tekrar açılıp Gabe içeri girdiğinde çamurda sürüklenmiş gibi görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar, boğazında ve göğsünde gömleğindeki deliklerden sızan kan izleri vardı. Yine şekil değiştirenler dövüş kulübüne gitmiş, yaşadığı hayal kırıklığı ve öfkeden kurtulmaya çalışmıştı. Fakat belli ki kazanmak artık eskisi kadar önemli değildi.

Sözümü sakınmadan, “Bok gibi görünüyorsun,” dedim.

Omzunu silkerek her zamanki yerine yayıldı. Bakışları Oli'nin boş sandalyesine takılırken kaşları çatıldı. Eliyle yüzünü ovuşturduğunda parmak eklemlerinin de kanlı ve kirli olduğunu fark ettim. “Umurumda bile değil,” dedi.

Şekil değiştirenler dövüş kulübünde bulabileceği pek fazla bilgi yoktu. Yine de onu beladan uzak tutacak ve saldırganlığını biraz olsun azaltacaksa görmezden gelebilirdim. Çünkü Oli'nin yerini tespit edene kadar arama konusunda yardım edebileceği pek de bir şey yoktu.

Tespit eder etmez Bağımızın peşine düşecek ve onu bizden ayıran herkesi öldürecektik.

Mutfağın kapısı açıldığında diğerlerinin akşam yemeği için geldiğini gördük. Sawyer elinde açık bir dizüstü bilgisayarla içeri girdi. North'un ondan incelemesini istediği veriler çok gizli ve yetki seviyesinin çok üstündeydi. Bu veriler üzerinde çalışırken gözleri bembeyaz parlıyordu. Sage ve Felix hemen peşindeydi.

İkisi de bitkin ve uykusuz görünüyordu. Görünüşe göre evdeki hiç kimse iyi uyuyamıyordu. Bu da bir şekilde rahatlatıcıydı. Ruh Çıkaran Bağlanan'ım olmadan hepimiz biraz kaybolmuş hissediyorduk.

Felix, Gabe'e bir bakış atıp onu iyileştirmek için uzandı. Ta ki Gabe, "Yapma," diyerek onu durdurana kadar.

Felix'se ona ters ters baktı. Eli hâlâ havadaydı. "Kendini kanayan parmak eklemleri ve çiziklerle cezalandırmak aptalca, Ardern."

Gabe başını salladı. Gözleri hâlâ tabağındaydı. "Oli kendinden başka kimsenin bizi iyileştirmesinden hoşlanmıyor. Tabii eğer hayati bir tehlike yoksa."

Felix'in yüzü düştü. Bir şey söylediğine pişman olmuş gibi Sage'e baktı. Sage derin bir nefes alıp, "Oli her zaman Felix'in onu iyileştirmesine izin verirdi. Eğer seni iyileştirenin Felix olduğunu bilseydi sorun etmezdi, Gabe. Bunu ikimiz de biliyoruz," dedi.

Fakat Gabe omuz silkip tek kelime etmeden tabağına geri döndü. Masa tekrar sessizliğe gömüldü. Sadece çatal ve bıçakların tabaklara sürtünme sesleriyle dizüstü bilgisayardan gelen tuşların tıkırtıları duyuluyordu. Aptalcaydı ve yapmamam gerektiğini biliyordum ama tekrar Oli'ye ulaşmaya çalıştım. Onunla konuşmak için değil, sadece iyi olduğunu hissetmek için. Hayatta olduğunu biliyordum. Ölseydi hepimiz bilirdik. Ama birini öldürmeden de ona pek çok kötölük yapılabilirdi.

Bu konuda çok fazla düşünmemeye çalıştım. Çünkü aksi takdirde bağım harekete geçmeye başlardı.

Sage boğazını temizledikten sonra kendini konuşmaya hazırlayıp North'a döndü. "Atlas'ı yakın zamanda hücrelerinden çıkaracak mıyız? Onun bir Direniş üyesi olmadığını hepimiz biliyoruz."

Nox alaycı bir ses çıkardı ve viski bardağını dudaklarına götürerek, "Öyle mi diyorsun? Unutma, o bir Bassinger. Atlas'ın

da bu pisliğin bir parçası olması her şeyden daha mantıklı geliyor.”

Sage sanki gözlerimin önünde cesaret kazanıyordu. Her saniyesini dikkatle izledim çünkü daha sonra Oli’ye anlatmak istiyordum. Yakında... Çok yakında ona anlatacaktım.

“Onun aylarca Oli’ye gözü gibi bakmasını izledim. Eğer Bağlarından birinin ona zarar vermeye çalıştığına inanacak olsaydım bu kişi sen olurdun, *Draven*.”

Off!

North’un araya girip Nox’u savunmasını bekledim ama o sadece ES üzerinde yapılan deneylere dair bulduğumuz belgelerle ilgileniyordu.

Direnış’in Bağlanan’ıma yaptığı işkence seanslarının kayıtlarıyla.

Nox, kardeşinin içinde bulunduğu durumu umursamadan Sage’e gülümsedi. Ardından, “İşte Direniş böyle kazanıyor. Nazik ve sevgi dolu bir surat takınıp pısırik kadınları ikna ederek,” dedi.

Gabe bıçağını ve çatalını sertçe masaya bıraktı. Sawyer’sa sinirle dizüstü bilgisayarını kendinden uzağa itti. Belli ki kavga çıkacaktı. Nox burnundan güldü ve gözleri siyaha döndü. Herkesi yaratıklarıyla savuşturmaya hazırdı. Ama birden sinirlenip North’a çıkıştı. “O, yaratığımı Kyrie’ye verdi. Bu kararı kendi başına veremez.”

North hışımla başını kaldırıp ona bakınca Nox bir küfür savurup, “Kampta güvende olması için yaratığı yanında tutması gerekiyordu. Oradaki kadınlara ne olduğunu biliyor,” diye söylendi.

Bir an sessizlik oldu. Sonra Sage elini sert bir hareketle ona doğru savurup sinirle konuştu. “Ne korkunç bir hareket, değil mi? İnsanları kurtarmaya çalışmak da ne demek! O lanet kamplardan birinde kapana kısılmışken bile başkalarını düşünüyor. O yüzden devam et ve Atlas’a inandığımızdan dolayı ikimizin de ne kadar aptal olduğunu söyle. Sözlerinin benim

için anlamı yok. Hem de hiç, Draven! Sen lanet olası sapkının tekisin. Bir terapist ve ayık kalmaya ihtiyacın var. Bir an önce kendine gelmen lazım.”

Yine de North müdahale etmek için hiçbir şey yapmadı.

Kardeşler arasında ne olduğunu bilmiyordum, daha önce hiç böyle davrandıklarını görmemiştim. Asla. North, Nox’u gençlik yılları boyunca koruyup kollamıştı. Üzerine titremişti. Daha önce hiç kendi savaşını vermesine müsaade etmemişti; her seferinde araya girip yeteneğini devreye sokmuştu.

Gabe, Nox’u görmezden gelip North’a döndü, “Atlas’la konuşacak mısın yoksa biz Oli’yi geri alana kadar onu, orada çürümeye mi bırakacağız? Bir planımız var mı yoksa sadece ortadan kaybolmasını mı umuyoruz?”

Nox, masanın diğer ucundan doğruca bana baktı. Diğerlerinin önünde bu konuda çok fazla konuşmak istemiyordum. Sawyer hepimize göz gezdirdi ve cevap beklerken koltuğunda geriye yaslanıp korumak ister gibi kız kardeşine yaklaştı.

North, kelimelerini dikkatle seçse de geri adım atmadı. “Sadece Direniş’le bağlantısı olan birinin bilmesi mümkün olan şeyleri biliyor. Bize yalan söyledi ya da en azından gerçeği gizledi.”

Gabe omzunu silkti. “Oli de öyle yaptı ama hiçbiriniz eve döndüğünde onu hapsedmeyi planlamıyorsunuz.”

North gözlerini kısarak ona baktı. “Oleander bu tartışmanın bir parçası değil. O, Direniş tarafından *kaçırıldı*. Sadece bir kurban, olası bir komplocu olmasına imkân yok.”

Sage ona döndü ve oflayarak söze girdi. “Oli çok kızacak, bunu hepiniz biliyorsunuz. Bassinger’ı serbest bırakmanız için elimden bir şey gelmiyor ama sizi uyarıyorum, Oli bunu öğrendiğinde üzerinize öyle büyük bir gazapla gelecek ki—”

North, Sage’in sözünü keserek, “Bassinger tecritte. Kendi odasında, günde üç öğün yemekle besleniyor. Telefon ve internet dışında her zamanki olanaklarına erişimi var. Acı çekmiyor ve sizi temin ederim ki Oli eve *döndüğünde* bu konuyu doğrudan

onunla konuşacağım. Onun fikirlerini ve duygularını dikkate alıyorum, bundan şüpheniz olmasın,” dedi.

Onu yanan binadan kurtardıktan sonra North, Sage’in gözüne girmeyi başarmıştı. Bunun etkisiyle olsa gerek sert bir bakış atmasına rağmen kısa sürede yemeğine geri döndü.

Nox, Bağıımızı kışkırtmak adına kadınları akşam yemeğine getirmeyi bıraktığından beri en kötü yemeklerden biriydi. Tabağımı zar zor bitirdim. Ben bitirir bitirmez North dosyalarını topladı ve tabağının yarısının dolu oluşunu umursamadan öylece kalktı.

Mutfaktan ayrılıp personelin kullandığı, bina boyunca uzanan servis koridoruna çıktık. North’u takip ederken Nox kolumu tuttu. Gözleri loş ışıktaki simsiyah görünüyordu. North’a devam etmesini söyleyip ona döndüm.

Sarhoş değildi ama şu sıralar içkiyi biraz fazla kaçırdığı ortadaydı, yakında ona bir dur dememiz gerekecekti.

“North bana yeteneğinden bahsetti; artık onunla bağlandığın için yapabileceğin ekstra şeylerden.”

Onunla.

Bunu, sanki adı bile zehirliymiş gibi söylemişti. Daha önce bundan hiç rahatsız olmamıştım çünkü davranışının altında yatan sebebi biliyordum ama şimdi kanımda bir asit varmış gibi, dokunduğu her şeyi yaktığını hissediyordum.

Sesime güvenmediğimden başımla onaylamakla yetindim. Bunu, konuşmaya devam etmek için bir işaret olarak algıladı.

“Sakin yeteneğini bana karşı kullanma. En eski arkadaşın olarak söylüyorum, bir saniyeliğine bile zihnime bakarsan seni öldürürüm.”

Doğruyu söylediğini anlamak için ona bakmama gerek yoktu. Ayrıca herhangi bir uyarısına ihtiyacım da yoktu.

Ne tür bir dehşetle karşılaşacağımı biliyordum.

Sonsuz Bağlar

Omuz silktim. “Yapmayacağım. North’la bu konuyu konuştum, abinin zihnine girmeye çalışacağım ama sen buna dâhil olmayacaksın.”

Evde aşağıya inen sadece bir asansör bulunuyordu ve bunun için iyi bir sebebimiz vardı.

Eve gelen misafirlerin burada yaptığımız işleri ya da meclis ofislerinden getirdiğimiz tutsakları görmesini istemezdik. Ayrıca kesinlikle ziyarete gelen meclis üyelerinin Noakes’u yere zincirlenmiş, kan revan içinde görmesini ve o hain, iğrenç pisliği kurtarmaya çalışmasını da istemezdik.

Bu gece özellikle çok kötü görünüyordu. Sanırım aç susuz geçen üç gün insanı bu hâle getiriyordu. Asansörü ve ayak seslerimizi duyduğunda sinirle bağlı olduğu zincirleri çekiştirdi.

Oldukça cılız bir sesle, “Söyleyecek başka bir şeyim yok!” diye mırıldandı. North alaycı bir ses çıkardı.

“Görevimiz seni sorgulamak değil. Artık o kısımları geride bıraktık.”

Noakes’un yüzünde kalan azıcık renk de solup gitti. Ardından dizlerinin üstüne kalkmak için çabaladı. Sesi bir iniltiden öteye geçemiyordu. “Tek bir işim vardı. Bağ’ının kim olduğunu bulmak ve izini sürmek. Hepsi bu kadar! Çocuklarımı öldüreceklerdi! Ne yapsaydım?”

North’un gözleri bana bakma zahmetine bile girmedi. Şimdiye kadar bin kez bu tür sorgulara girmiştik. Yalanı duyduğumda nasıl hareket ettiğimi biliyordu. Ağırılığımı bir ayağımdan diğerine verirdim, tıpkı şu anda yaptığım gibi. Çünkü bu işte bir terslik olduğunu hissetmiştim.

North derin bir nefes verip kravatını düzeltti; tam bir soğukkanlılık ve kontrol timsaliydi. “Gryphon’ın önünde yalan söylemenin hata olacağını bilmen gerekirdi,” dedi. “Onu Taktik Ekibi’ne seçen kuruldaydın. Onun lider olması için öneriyi sunan sendin. Hepimizi sırtından bıçaklarken bunları unuttun mu?”

Noakes’un burnu kıışı ve suratı asıldı. “Yanlış anlıyor, doğruyu söylüyorum. Benden sadece kızı takip etmemi istediler, başka bir şey yapmadım!” dedi.

Onunla göz göze gelmek için çömeldim. “Patlayıcıdan haberin vardı, değil mi? Bağ’ımın hayatını tehlikeye attığını biliyordun.”

İnledi ve kekeleyerek konuştu. “Yalan söylüyorlar sanmıştım! Bir kıza bunu yapacak kadar çılgın olduklarını düşünmemiştim. Bu kadar cani olamazlardı.”

North alaycı bir homurtu çıkarıp elini uzattı. Avucu yavaşça siyaha döndü. “Onlar değiller ama biz öyleyiz. Değil mi, eski dostum? Canavar Bağ’la ilgili söylentilerin yayılmasına yardımcı olmaktan oldukça memnun görünüyordun.”

North’un yeteneği Oli’ninkiyle neredeyse aynıydı. Yeteneğini çağırdığında göğsümde bir sıkışma oldu ve ister istemez gülümsedim. Mahkûmlarla işimiz bittiğinde genellikle ölüm dokunuşunu kullanarak onlardan kurtulurdu. Hızlı, etkili ve temizdi. Tam da onluk bir davranıştı. Ama Oli’nin tekrar ortadan kaybolması kontrolünü kaybetmesine neden olmuştu ve açıkçası bu durum hoşuma gitmişti.

Beni etkilediği gibi onu da içten içe etkilemesi hoşuma gidiyordu.

Noakes öksürüp kekeleyerek, “Ben öyle bir şey yapmadım!” diye bağırdı. Yalan. “Toplum sizin yapabileceklerinizden endişeliydi, hepinizin! Yanlış bilgilerin yayılmasına engel olmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.” Yalan. “Sağlam kanıtlarınız olmadan tüm bunları üzerime yıkamazsınız! Bu şekilde ölmeyi hak etmiyorum!” Ve bu da şimdiye kadarki en büyük yalandı.

Sonsuz Bağlar

August, North'un avucundan salyalarını akıtarak ve hır-layarak çıkarken burnumdan güldüm. Son bir kez gözlerine bakarak, "Sırf kendini kurtarmak için on dokuz yaşındaki bir kızın kafasına patlayıcı yerleştirenlere ne deniyor biliyor musun? Canavar. Bütün ailesini bir kazada kaybettikten sonra on dört yaşındaki bir kızın hastane odasına girerek onu esir etmekle tehdit edene canavar denir. Gerçekten bugüne kadar asıl canavarın biz olduğumuzu mu düşünüyordun? Oysa canavarlık nedir henüz görmedin... ama şimdi göreceksin."

Nihayet ığlığı kesildiğinde bodrumdan çıktık ama kemik-lerinin çıtırtısı hâlâ kulaklarımızda yankılanıyordu.

Beşinci Bölüm

Oli

Sandalyede oturmaktan kığım ağrımış, boynum tutulmuş vaziyette uyandım. Oturarak uyumayı unutmuş olmanın acısını çekiyordum. Hâlbuki kaçtığım dönemlerde birçok kez arabamda uyumak zorunda kalmıştım. Draven Malikânesi'nde geçirdiğim aylar belli ki beni fazlasıyla şımartmıştı.

İçimden inledim ve ellerimdeki bağların izin verdiği ölçüde kıpırdandım. Bacaklarımı hissedebilmek için kıpırdansam da pek başarılı olamadım.

“Nasıl böyle boktan bir pozisyonda uyuyabildin? O berbat horlamana rağmen hâlâ kimsenin seni öldürmemiş olması da ayrı bir mucize!” Kieran, ayağımın dibinde iki büklüm yattığı yerden söylendi. Elleri tuhaf biçimde göğsünün üzerinde duruyordu.

Omzumu silktim. “Genelde horlamam, şu anda zorlu şartlar altında tutuluyoruz ve normalde yapmadığın şeyleri yapabildiğini öğreniyorsun hâliyle. Ne zamandır uyanıksın?”

Gözlerini devirdi. “Güneşin en az iki saat önce doğduğunu ve kahvaltı turunu kaçırdığımızı bilecek kadar uzun zamandır.

Pastırma kokusu aldım. Sırf biraz yiyebilmek için seni uyandırmayı düşündüm.”

Sırtarak ona alaycı bir bakış attım. Doğrudum ve uyandığımı görebilsinler diye kameraya baktım. Burada VIP olmanın bazı avantajları vardı ve biraz daha uyumak benim için bulunmaz bir nimetti. Gryphon buna asla izin vermezdi ama belki de bu, bugün o adamla daha az vakit geçireceğim anlamına geliyordu.

Şüpheliydim ama bir kızın biraz olsun umut etmesinin bir zararı olmazdı, değil mi?

“Homurdanmayı bırak, bize yiyecek bir şeyler getireceklerdir.”

Ellerini kullanmadan doğrulup oturmaya çalıştı. Sanki zor bir pozisyonda mekik çekmeye çalışıyor gibiydi. Bu hareket içimde koca bir boşluk yaratarak Gabe ve Gryphon’ı özlememe neden oldu. TT’de ve antrenmanlarda onların bu hareketi defalarca yapışını izlemiş ve onlara hayran kalmıştım. Üstelik üstleri de çıplaktı. Ama bunu düşünmemeliydim yoksa bağım onlara kavuşmak için sızlanmaya başlayacaktı.

“Bize iğrenç bir yemek getirirlerse bunu aklımda tutacağım ve eve döndüğümüzde seni buna pişman edeceğim. Şimdi söyle bakalım, neden uyumana izin verip sana bu kadar iyi yemekler getiriyorlar? Sadece bir Ruh Çıkaran olduğundan mı? Bu bana, seni ayrıcalıklardan mahrum bırakmak ve işkence etmek için daha da iyi bir sebep gibi geliyor.”

Ayakkabılarımın içinde parmaklarımı oynatarak çoraplarımın ne kadar kötü kokacağı düşüncesini aklımdan atmaya çalıştım, kıcıımı da yeniden hissetmeye başlamıştım. “Beni sapasağlam, hasarsız ve en yüksek performansta görmek istiyorlar. Burada bolca işkence görüyorum ama o şekilde değil. Eminim sen de bir noktada şahit olursun, o yüzden... kendini buna hazırla. Hoşuna gitmeyecek.”

Bana bakıp yavaşça, sanki anlamakta zorlanıyormuşum gibi, “Hoşuna gitmeyecek... Gerçek bir işkenceyi bu kelimelerle mi tanımlıyorsun? Bu bir başa çıkma mekanizması falan mı?”

“Zihnimi profesyonelce bölümlere ayırdım ve şey... yaşandığında göreceksin. Davies bizi fazla bekletmeyecek. Genelde beni bu kadar rahat, başıboş bırakmaz.”

Kahvaltının gelmesiyle daha fazlasını açıklamak zorunda kalmaktan kurtuldum. İlk uyandığımda gördüğüm iki kadın tabaklarla birlikte içeri girdi ancak bu sefer genç olan daha sessizdi. İkimizle de konuşmadı. Kieran’a tabağını vermek için eğildiğinde yanağında çizikler ve morluklar olduğunu fark ettim.

Elimin bağlarını gevşetip tabağımı uzattığında, başımla yüzünü işaret ederek, “Kampta kavga mı ettin? Yoksa biri seni ukalalığın yüzünden mi hırpaladı? Muhtemelen çeneni kapalı tutmayı öğrenmen gerekecek,” dedim.

Dışlerini sıkarak bana döndü fakat yaşlı kadın hemen araya girerek, “Cevap verme, Zarah. Onunla konuşmamamız gerekiyor. Sadece bilgi almaya çalışıyor. Paylaşma nezaketi gösterdiğimiz yemeğimizi yemeleri için onları yalnız bırakalım,” dedi.

Alaycı bir ses çıkarıp burnumu kıvırdığımda Zarah bana yine bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ancak yaşlı kadının parmaklarını şıklatmasıyla çadırdan çıktılar.

Olan biteni sessizce izleyen Kieran, bir parça ekmek alıp yumurta sarısına bandırdı ve ağzındaki lokmayla, “Dün gece bir şey oldu. Şafaktan çok önceydi. Muhtemelen gece yarısına yakındı. Bir sürü bağırış ve çığlık... Onca gürültünün ortasında uyuyabilmene şaşırdım. Her ne olduysa destek çağırdılar herhâlde, bir sürü ayak sesi vardı. Davies’in sesini duymadım ama yaşanabilecek bir olumsuz durumu önlemek için Franklin oradaydı,” dedi.

Başımı anladığımı belli edercesin sallayıp kendi tabağıma odaklandım. Pastırmayı alıp yumurta sarısına batırdım çünkü bana çatal ve bıçak verilmemişti, elimdekilerle idare etmek zorundaydım.

Sonsuz Bağlar

Kieran homurdanarak, “Burada çok kavga olur mu? Sen de karıştın mı hiç o tür kavgalara? TT’ye başladığında acemi olduğunu sanıyordum,” dedi.

Ofladım, tabii ki sessiz sedasız yemek yemeyi değil de bu konuyu kurcalamayı isteyecekti. “Genelde duş kabinlerinde dayak ve pusu kurma vakaları olur. Duymak istemeyeceğin türden. Direnişçilerin yaralandığı kavgalar oluyor mu diye soracak olursan da bunu daha önce sadece bir kez gördüm. Birini yaralayan adama herkesin önünde işkence edilmişti... Burada insanları korkunç şekillerde öldürüp bunu herkese izletmeye bayılırlar.”

Yavaşça başını salladı, tabağındaki son ekmek parçasıyla yumurtasını sıyırdı ve “Döndüğümüzde terapiye başlaman gerekiyor. Herkese buna ne kadar ihtiyacın olduğunu anlatacağım,” dedi.

Cesedimi çiğnemesi gerekirdi.

Bu konuda neden bu kadar kararlı hissettiğimi bilmiyordum. Sorunlarımı konuşmak muhtemelen en doğrusu olurdu ama bağım, bu fikri kesinlikle reddediyordu.

“Peki ya sen? Direnişçi pislikler tarafından dvldn diye gidip birileriyle konuşacak mısın?” diye mırıldandım. şaşırtıcı şekilde başıyla onayladı.

“Tüm Taktik Ekibi alışanlarının danışmanlık seanslarına katılma zorunluluğu var. Hizmet veren her kişi, üstleriyle bilgilendirme toplantılarına ve ardından atanmış bir psikologla en azından aylık seanslara katılmak zorunda.”

Ne?

North ve Nox da ihtiyaç olduğunda ekiple çalışıyordu. İkiisi de terapiye gidiyor muydu? Nox’un orada oturup duyguları hakkında konuştuğunu düşününce glesim geldi! Yani Bağlarımdan birinin terapiye ihtiyacı varsa o kesinlikle Nox’tu.

North bir kanepeye uzanıp gününü ve aklından geçenleri mi anlatıyordu? Gülmemek elde değildi. Böyle bir şeyi nasıl

kabul etmişti ki? Şimdiye kadar karşılaştığım en büyük kontrol manyağı... oturmuş, takım elbiseli birine içini döküyor.

Acaba psikoloğu erkek miydi?

Aman Tanrım! Psikoloğu kadınsa North kesin onu da becermiştir. Kesin. Sırf onunla konuşmak zorunda kalmamak için kadını becerir.

“Ne düşünüyorsun, Fallows? Kendine gel!” Kieran bağırarak beni deliliğe giden girdaptan çekip çıkardı. Gözlerim değişmiş olsa da ona baktığımda kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu ve gözlerinin beyazlarının parladığını, tam anlamıyla ödünün koptuğunu gördüm.

Çılgınca atan kalbimi yavaşlatmaya çalışarak derin bir nefes aldım. “Özür dilerim. Kahretsin, *üzgünüm*. Ben sadece... Burada olmaktan... uzakta olmaktan dolayı kendimi kaybetmeye başladım. Lanet olsun. Bir daha yapmayacağım.”

Beni dikkatle, nazikçe, sanki tetikte bir bombayı tutuyormuş gibi izledi. Tam o anda kadınlar tabaklarımızı almak için geri geldiler. İkisi de tabakları alırken tek kelime etmedi. Çadırdan çıktılar ancak ellerinde bir kova sabunlu su ve bir yığın kıyafetle geri dönmeleri sadece bir dakika sürdü.

Ahh.

Banyo zamanıydı.

Zarah kovayı çadırın ortasına koyup, “Duşlar birkaç günlüğüne devre dışı. Madem bizim için *önemli misafirlersiniz* o zaman suya ve temiz kıyafetlere erişiminiz olacak. Soyunup işe koyulun, ikinizin de gitmesi gereken yerler var,” dedi.

Bu, ikimizin de üzerinde düşünmesi gereken bulmacanın bir başka parçasıydı. Kavga duşlarda olmuştu. Bizi tuttukları yer o kadar sıcaktı ki önümüzdeki birkaç gün içinde onarıp tekrar faaliyete geçirmezlerse yakında burası ter kokusuyla kaplı lanet bir yere dönüşecekti.

Başımla ayaklarımın dibindeki Kieran’ı işaret ederek, “Önce onu yıka, ben bekleyebilirim,” dedim.

Sonsuz Bağlar

Ona bir sandalye bulmam lazımdı.

Ya da bir şifacı.

“Neden ikiniz birlikte yıkanmıyorsunuz? Sonuçta o senin Bağ’ın, değil mi?”

Gözlerimi devirip ardından Kieran’la aramızı işaret ettim. “Gerçekten de bağımın onu çıplak görüp Bağı tamamlamayı arzulamasını mı istiyorsun? Ne var biliyor musun? Bana uyar! Muhtemelen Franklin buradayken bile ruhlarınızı burun deliklerinizden çekip çıkaracak kadar güçlenirim. Hadi Bağ. Benim için pantolonunu çıkar.”

Kieran sırtıp en ukala tavrını takınarak dizlerinin üzerinde doğruldu ve pantolonunun fermuarına uzandı. Sorgulamadan oyunuma dâhil olduğundan ona içimden övgüler sıraladım.

Yaşlı kadın hemen önüme atladı. Bana dokunmaya çok yaklaşarak ellerini salladı. “Hayır! Hayır, arkanı dön. Ters yönler bakın. Zarah, Ruh Çıkaran’a bir kova daha getir.”

Tanrı’ya şükür bu işe yaramıştı.

Kieran’ı çıplak görmekten korktuğumdan falan değildi tabii, ama bunu Gryphon’a nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Pek de hoş karşılamayacağını bilecek kadar kıskanç olduğunun farkındaydım. Sağ kolu Kieran’ın gerçekten iyi bir nedeni olsa bile bunu anlamayacağından emindim.

Gerçekten ne kadar önemsedığıme şaşırdım. Ben, bağım değil. Başka bir çıplak adama bakarak Gryphon’ı ya da diğerlerini üzmem istemiyordum. Tanrım, bu bağ saçmalığı inanılmazdı. Altı ay önce sırf onları gıcık etmek için tamamı erkeklerden oluşan bir striptiz kulübüne gidebilirdim. Oysa şimdi bunu düşünmek bile irkilmeme sebep oluyordu.

Onlar da böyle hissetse iyi olurdu yoksa hepsini hadım ederdim.

Bağlarım gevşetildikten sonra ayağa kalktım ve Zarah’nın gömleğimi çıkarmasına izin verdim. Ama pantolonumu kendim

çıkardım. İç çamaşırımı çıkarmalarına izin vermedim, sadece bezle etrafını ovdum.

Kieran'ın arkamda yıkandığını duyabiliyordum. Çadırın dışından beni alarma geçirecek başka bir ses duymadığımdan sadece vücudumu ovmaya odaklandım.

Zarah, "Eğer daha önce buraya geldiyse yara izleri nerede? Aynısından onda da olduğunu söylemiştin," diye mırıldanınca yaşlı kadın sessizce homurdandı.

Kendimi onunla oynamaktan alamadım, bu aptal kadının benden şüphe duyması işime geliyordu. Bu yüzden gözlerimin siyaha kaymasına izin verip, "Çok fazla soru soruyorsun. Dayak yemene şaşmamalı. İyi bir iş çıkaramamış olmaları ne kötü," dedim.

Yaşlı kadın elindeki kovayı yavaşça yere bıraktı. Ardından belindeki telsizi çıkarıp bir düğmeye bastı ve "Gözleri yine karardı. Ne yapmalıyız?" diye sordu.

Dişlerimi göstererek gülümsedim. Kieran başını çevirdi. Beni görecektik kadar değil, sadece arkasında neler olduğunu biraz daha anlayabilecek kadar.

Telsizden parazit sesi geldikten sonra Davies'in sesi yüksek ve net bir biçimde duyuldu.

"Onları giydirin ve yanıma getirin. Eğer bağı oynamak istiyorsa ben hazırım."

Altı ağır zırhlı muhafız, kamp alanı boyunca bana eşlik ederken diğer iki kişi aralarındaki Kieran'ı sürüklüyordu. Bacakları hâlâ bedenini taşıyabilecek kadar iyi durumda değil gibiydi. Baca-

Sonsuz Bağlar

ęını iyileştirip sağlığına kavuşmasını sağlamak için maharetimi gösterip ona bir şifacı bulmam gerekiyordu.

Bu hâliyle ölüden farkı yoktu ve bu cehennem çukurunda ölüden farksız olanlar, eninde sonunda gerçekten ölürdü. Onu hayatta tutmak için canımı dişime takmışken sırf lanet bir kırık bacak yüzünden geberip gitmesine göz yumamazdım.

Bu kamp, Sage ve Gabe’le birlikte kaldığım son kamptan daha büyüktü ama görebildiğim kadarıyla Davies’le geçirdiğim iki yılda en uzun süre tutulduğum kamptan daha küçüktü. Duşların yanından geçerken sekiz koruma saydım. İkisi yeteneklerini kullanarak sanki dün gece orada olanları anlatan dev bir işaret bulacakmış gibi çimleri ve tuvali inceliyordu.

Gerçekte ne olduğuna dair birkaç tahminim vardı ama yine de yanıldığımı umuyordum.

Bekçiler ve işçilerin kaldığı, daha küçük çadırların olduğu bir bölüm vardı. Bunlar, Davies’i koyunlardan ayırıyordu. Belli ki Davies stratejik davranmıştı ve bu, onun gece vakti herhangi bir kaçak tarafından hazırlıksız yakalanmaması için önemli bir hamleydi. Ama Kieran’la beni böylesine uzakta tutmasına şaşırmıştım.

Eskiden hemen yanındaki adılda uyurdum.

Kelimenin tam anlamıyla en karanlık kâbusumdu. Tam bir yıl boyunca her gece panikle, kan ter içinde uyanmıştım. Tanrı’ya şükür, yatağımı Bağlarımla paylaşmaya başlamadan önce bu durumu atlatmıştım. Bunu Gryphon’ın yeteneğinden gizleyemezdim. Nöro-gözetleme yöntemiyle bu duyguları kesinlikle öğrenirdi.

Tanrım, onu özlemiştim.

North’un şefkatli ve otoriter tavrını, Atlas’ın beni olduğum gibi kabullenip sevmesini, Gabe’in bana karşı nazik, vahşi ve kendinden emin sadakatini özlemiştim.

Hatta Nox’un nefreti hakkında endişelenmeyi ve ikimizi de gözetleyen yüzlerce kâbusuyla rüya gibi yatağını da özlemiştim.

Lanet olsun, Brutus'ü bile özlemiştim, yokluğu kalbimde büyük bir boşluk yaratmıştı.

Kolumu tutan adam, "Kötü şöhretli bir ES'ye göre biraz zavallı görünüyorsun," dedi. Omuz silktim, madem bu pisliklerle uğraşmak zorundaydım en azından biraz eğlenmemde sorun olmazdı herhâlde, değil mi?

"Nasıl görüldüğümün bir önemi var mı? Nasılsa kampı ele geçirdiğimde ilk ölen sen olacaksın. Senden sonra sıra geveze Zarah'ya ve ardından Bağ'ımın bacağını kim kırdıysa ona gelecek. Bana ayak uydurabilmesi için bacağına ihtiyacı var."

Adam burnundan gülünce yanındaki daha yaşlı, daha iri muhafız kafasının arkasına vurdu ve öfkeyle, "Bir Nöro'ya göre fena hâlde aptalsın, Cam. O, on dört yaşındayken bir atom bombasının öldürebileceğinden daha fazla insanı öldürüyordu. Kapat çeneni yoksa Franklin dışarı salındığı anda geberirsin," dedi.

Cam yine burnundan güldü. Göğsünü kabartıp büyük adam tavrı takınarak adımlarını ekstra kibirli atmaya çalıştı ama tek kelime etmedi. Kimse konuşmaya cesaret edemiyordu. Biz kampın kalabalığına doğru yürürken hepsi silahlarına sarıldı. Etrafta çok fazla insan vardı, hepsi endişe ve korkuyla bizden kaçıyordu.

İşte bu, Bağlarım ne derse desin gerçekten bir canavar olduğumu anladığım ândı.

Davies'in çadırına vardığımızda bizi dışarıda beklettiler. Yaşlı bekçi, muhtemelen bizi getirdiklerini haber vermek ve nereye oturtacakları konusunda talimat almak için içeri girdi. Ben de bu ânı fırsat bilerek arkamı dönüp Kieran'a baktım; bu kadar hareketten sonra ne durumda olduğunu görmek istiyordum. Hiç de iyi görünmüyordu.

Genellikle bronz olan tenin rengi atmıştı. Alnında ince bir ter tabakası vardı ve ağzı sımsıkı kapalıydı, her an bayılacak gibiydi.

Sonsuz Bağlar

Tekrar geveze genç muhafıza döndüm ve alçak bir sesle, “Eğer kırık bacağı yüzünden ölürse beynin kafatasının içinde parçalanana kadar en karanlık kâbuslarının her birini tetikleyeceğim. Canını alana kadar *ölümünü uzatmak* için Davies’in bana işkence ettiği her numarayı kullanacağım,” dedim.

Bir an duraksayıp yutkundum.

Bu tepkiye bağımlı olmaya başlamıştım.

Çadırın örtüsü tekrar açıldı, sonra şunları duydum, “İçindeki gerçek karanlığı çıkarabilmek için Bağlarının da elimizde olması gerektiğini kim bilebilirdi? Beni sevindiriyorsun, küçük Ruh Çıkaran.”

Ona tepki verme, Oli. Onun onayını almaktan ne kadar nefret ettiğini belli etmenden bile zevk alıyor, bu zevki ona yaşatma.

Genç muhafız hemen dikkat kesildi. Sanki az önce söylediklerim yüzünden ödü patlamamış gibi davranarak beni öne doğru itip Davies’in çalışma alanına yönlendirdi. Şansımıza burası onun gerçek işkence çadırı değildi ama bunu Kieran’ın şu anda bilmesinin anlamı yoktu.

Burası bizi tuttukları çadırdan en az beş kat daha büyüktü. Tavanı da daha yüksekti. Tavandan sarkan lambalar ortamı daha aydınlık ve davetkâr kılıyordu. Davies’in iyi ve düzgün bir adammış gibi görünmek için her tuşa basıyor olması tam bir saçmalıktı. Oysa tam bir sadistti.

Mekânın bir ucunda, ameliyat masasının yanında, kelepçeler ve prangalarla dolu ahşap bir masa vardı. Başımı kaldırıp baktığımda Kieran’ın kaşlarını çattığını gördüm. Göz göze geldiğimizde, bakışlarında gerçekten cevaplayamayacağım bir soru olduğunu fark ettim. Şu anda muhtemelen zihninde o masada neler olacağına dair bir sürü fikir dolaşıyordu. Bunların en az yarısının doğru olduğuna emindim.

Davies alet masasına yaklaşıp elini masaya doğru savurdu. “Misafirimizi masaya yatırın ve yaralı Bağ’ını sıkı çalışmamı gözlemleyebileceği bir yere oturtun,” dedi.

Muhafızlara beni sürüklenme zevkini yaşatmadan kendim yürüdüm ve her ne kadar bağlarla zor olsa da masaya çıktım. Beni masaya bağlarken ekstra dikkatli davrandılar. Eskileri çıkarıp yeni kayışları takarak iyice sabitlediler. Onlara bağlamak istedim ama *elbette* hiçbir şey yapmadım.

Davies şüphesiz benden daha güçlüydü. Bunu bilemeyecek kadar salak değildim.

“Hayır, değilsin. Hepsi seni hafife alacak, küçük Ruh Çıkarın. Sana baktıklarında hep sevimli küçük bir kız görecekler. Bu kadar endişeli görünmelerinin tek nedeni seni özlemiş olmam, anlıyor musun? Benden kaçtığında... kaçmana izin verenlere yaptığım şeyler, burada bir nevi efsaneye dönüştü. Onlar senin gücünü, neler yapabileceğini anlamıyor... Tüm Bağlarını topladıktan sonra benim silahım olacaksın. Kaç Bağ’ın var, tekrar söylesene?”

Hiç.

Hiçbir şey düşünmedim. Kieran’ın da hiçbir şey düşünmeyecek kadar akıllı olması için dua ettim. Burada başımız dertte olabilirdi ama ben –hayır, onu içeri alma, Oli, lanet olsun– hiçbir şey...

Hiçbir şey yok.

Davies cık cıkladı. İçinde ne sakladığını göstermek için masasının üstünü kaldırdı. Yattığım yerden göremedim ama görmeye de gerek yoktu. İçinde ne olduğunu zaten biliyordum fakat eğer yeni bir şey getirdiyse... bunu düşünüp kendimi korkutmam yersizdi.

“Bazı yeni araçlar edindim. Sana göstermek için sabırsızlanıyorum ama vaktimiz bol. Bağ’ın seni buradan çıkarmak için ne düşünürse düşünsün, bunu yapamayacağını ikimiz de biliyoruz. Benim planlarım daha iyi. Franklin bundan sonra

Sonsuz Bağlar

burada seninle kalacak. Nakilci'ne, Franklin'in de senden daha güçlü olduğunu söyledin mi? Tabii şimdilik. Eminim tüm Bağlarını bulduğumda ondan daha güçlü olacaksın. Senin için pek çok planım var ama şimdi konuşmayı bırakıp eğlenceye başlayalım. Ne dersin?"

Parmaklarını şıklatınca muhafızlar çıktı. Kieran'ı, Davies'in bana yapmak üzere olduğu her şeyi görebileceği, çadırın diğer ucundaki noktaya zincirlediler.

Siktir. Umarım güçlü bir midesi vardır çünkü işler zorlaşmaya başlamak üzereydi.

Altıncı Bölüm

Davies'in bıçaklarına olan takıntısı rahatsız ediciydi. Alet masasında onlarla oynayıp durarak kendini tatmin ettiğini unutmamam gerekiyordu. Parmaklarını saplarında gezdirirken çıkan sesler dünyanın en korkunç çanları gibiydi. Sanki bana birazdan çekeceğim acıyı haber veriyordu.

“Başlamadan önce seninle konuşmam gereken bir şey var. Dün duşta kadınlardan birine verdiğin bir şey. Kameralar ikinizin etkileşim kurduğunu kaydetmiş ama ona ne verdiğin görünmüyor. Ne olduğunu söyle. Ben de kızı öldürmemeyi bir kez daha düşüneyim.”

Hiçbir şey düşünmedim.

Sadece karanlık.

Yokluğun ıssız ve çorak topraklarında mürekkep karası bir hiçlik.

Davies'i en çok sinirlendiren şey, beynimi tamamen boşaltma konusundaki kusursuz yeteneğimdi. Babalarımından biri olan Vincenzo'nun Nöro olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. O,

evde en çok vakit geçirdiğim babamdı. Küçük bir çocukken bile benimle, *Zihnimizi kaç farklı şekilde boşaltabiliriz?* oyununu oynardı. Çok küçük bir kızken bile zihnim sakın, bomboş bir tuval hâline gelene kadar sınavlara tabi tutulurdum.

Bazen onun bir gün bu adamla yüzleşeceğimi bilip bilmediğini merak ediyordum. Annem, zakkum² çiçekleriyle dolu bir beşik ile ilgili rüyalarında, zihnime girip hayatımı mahvetmeye takıntılı bu deliyi de görüyor muydu acaba? Bu yüzden mi beni büyütmesi için Vincenzo seçilmişti?

Bu, kabul etmek istemediğim kadar mantıklı geliyordu.

Davies bir cerrahınsından daha keskin olan uzun oyma bıçağını alıp bana doğru bir adım yaklaştı. “Bu oyunlar o kadar yorucu olmaya başladı ki, küçük Ruh Çıkaran. Oynamak zorunda mıyız? Kadın yeterince güçlü, onu elimizde tutmayı planlıyorduk ancak hepsi bu kadar da değil. Kardeşi önde gelen bir Taktik Ekibi ajanı. Tam bir baş belası.”

Kardeşi bir hiçti.

Kardeşi kesinlikle bir hiçti.

O, hiçbir şeydi.

Onun hakkında sıfır düşünceden oluşan bomboş bir say-faydım.

“Onu ayrıldığın dönemde mi tanıdın? Ona bir şey vermenin nedeni, kardeşi mi? Kaçamayacağını biliyorsun. Shore’un peşime düşeceğini umuyorsan yanıliyorsun. O güçlü olabilir, birkaç yeteneği de olabilir ama bana rakip olamaz.”

Konuyu değiştirmem gerekiyordu. Hem de acilen. “Ona hiçbir şey vermedim. Bana bir iş teklif etti. Ben de onun iyi olup olmadığını kontrol etmeye gittim. Buraya önlükle ve spor ayakkabılarımla geldim. Yalan söylemediğim aşikâr.”

Gülümseyip bıçağını salladı. “O zaman basit bir Nöro-yetenekli kadının, üç yetişkin erkeği havaya uçurmasını nasıl

2 Oleander. Bir zakkum çeşidi. -y.h.n.

açıklayacaksınız? İkisi şekil değiştirendi ve en az iki katı büyüklüğündeydiler. Duş bölümünde biraz eğlenmek için kadına yaklaştıklarında... ortadan kayboldular.”

Bu konuda sessiz kalmak daha kolaydı. Duş kabinlerinde ne olduğunu zaten tahmin etmişim. Bu olmadan önce Kyrie’ye ulaşabildiğim için çok mutluydum.

Omuz silkip başımı geriye yatırarak tavandaki kumaş panelere baktım. “Bana neden bu konudan bahsettiğini anlamadım. Böylesi kaoslar becerilerimi aşıyor, bunu biliyorsun.”

Sırıttı. Gözleri bir süre odanın içinde gezindi, sonra aniden öfkeyle parladı; üzerime eğilip suratımın dibinde hırladı. “Hepimiz biliyoruz ki küçük bir Nöro koyunu, yetişkin erkekleri diri diri yiyip geride sadece bir avuç DNA izi bırakamaz! Ne yaptın, Ruh Çıkaran? Beni kızdırdığında neler olduğunu gayet iyi biliyorsun.”

Buraya bir daha gelmemem gerektiğini çok iyi biliyordum ama yine de o kadının peşinden gelmişim. Şimdi, kendimi biraz acıdan kurtarmak için onu satacak hâlim yoktu. “Hiçbir şey bilmiyorum. Ben hâlâ geçen sefer burada tuttuğun o aptal, küçük kızım. Bu uğraşın zaman kaybından başka bir şey değil.”

Aslında bıçağın ilk teması tenimi zorlamadı. Bu ilk darbe daha çok ses tonumu beğenmediğine dair bir uyarı niteliğindeydi. “Duşta ona bir şey verdiğini gördüm. Sadece ona verdiğin şey kamerada görünmüyor. Bana *söyleyeceksin*. Gittiğinden beri ne yapmış olursan ol, asla benden daha güçlü değilsin. Ne verdiğini söylemezsen onu buraya getireceğim. Sana yaptığım her şeyi ona da yapacağım, küçük Ruh Çıkaran. O kadın, ona yaptığın iyiliğin bedelini acı ve yavaş bir ölümle ödeyecek.”

Hiçlik.

Hiçliğe tutundum çünkü bu aptal cehennem çukurunda korumak istediğim başka insanlar varken boş durmak çok zordu. Ama Kyrie’yi buraya getirirse o zaman yeni bir plan bulmak zorunda kalacaktım.

Sonsuz Bağlar

Böyle durumlardan kurtulmanın her zaman bir yolu vardır.

Hayal kırıklığına uğramış hâlde dilini şaklatıp başını hafifçe sallayarak bıçağı tenimden çekti. En sevdiği işkence biçimi yavaş yavaş eziyet etmekti. Ondan nefret ediyordum. Bıçağı hemen saplamasını tercih ederdim.

Aletlerinin yanına geri döndü. Oyma bıçağını bıraktı, yine saplarla ilgilenmeye dönerek, “Soğuk küçük Ruh Çıkaran, işe yaramaz bir kadını bu kadar önemsemeyeceğini tahmin etmeliydim. Peki ya Bağın ne olacak, hı? Onu iyileştirebilirim. Bağını benimle oynaması için dışarı çıkar, sorularıma cevap ver ve ben de onu iyileştireyim. Yaraları yeşile dönmeye başladı. Linda ve Zarah kırığın üzerindeki yaranın da enfekte olduğunu söyledi. Kan enfeksiyonları çabuk yayılır, bilirsin,” dedi.

Onu görmezden gelmeye devam edebilirdim çünkü şu anda Kieran’ın ölmesine izin vermesinin imkânı yoktu. Bağlarımı bulmak için çok uzun zaman harcamıştı. Deney yapmadan birinin ölmesine asla izin vermezdi. Zaten en başta bu yalanı söylememin tek sebebi de buydu.

Davies baş etmek zorunda kaldığı asi bir okul çocuğuyumşum gibi derin bir iç çekti. Sonra tekrar doğruldu ve nihayet alet masasından yeni bir bıçak seçip elini bıçağın kenarlarında gezdirdi.

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Panik yavaş yavaş omurgama doğru ilerledi. Kendimi bir krizden korumak için nefesime odaklamak zorunda kaldım.

Sakin kal, Oli. Hiçbir şey düşünme.

Tekrar üzerime eğilip, “Kolay kolay pes etmeyeceğini biliyordum zaten. Sadece Bağının da bunu bildiğinden emin olmaya çalışıyorum. Bakalım o ne kadar sürede pes edecek?” diye fısıldadı.

Bıçak tenime değdiği anda bağlantımı koparmaya başladım. Bağım öne çıkarak olan biteni izledi ve benim yerime devreye girmek için doğru ânı bekledi. Fakat basit kesikleri engellemek

yeterince kolaydı. Davies kesip biçme konusunda yaratıcılığını kullanırken bacaklarım istemsizce titremeye başladı. Sırtımın alt kısmında bir ter birikintisi oluştu. Pantolonumu kesip bacaklarımın hassas derisine doğru ilerleyene kadar her şeyi kontrol altında tutmayı başardım.

Sonra bir an için kontrolümü kaybettim. Bedenim bir anda Gryphon'la dolup taşı. Bağı bana ulaşarak son bariyerlerimi de tek bir hamlede yıktı. Sesi kafamın içinde gümbürdüyordu.

NELER OLUYOR!?

Davies'in gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördüm. Bariyerlerimi tekrar kapadım. Gardımı bir anlığına indirip Bağlanan'ımı içeri aldığım için kendime binlerce kez lanet ettim. Bir anlık hatayla beş yıl boyunca hayatım pahasına koruyup kolladığım *her şeyi* mahvetmişim.

Davies kanımla kaplı buz gibi parmaklarını yanağımda gezdirerek tenimde kırmızı bir iz bırakırken başını eğip dudaklarını kulağıma dayadı. "Kimdi o, benim kıymetli küçük Ruh Çıkaranım?"

İki yıl.

İki yıl boyunca bu kamplardan birinde esir kalmıştım. Bir kez bile isimlerini düşünmemiştim. Onları tanıyordum. *Aman Tanrım!* İsimlerini biliyordum. O hastanede uyandığımda Hemşire June yatağımın başında duruyordu. Gözleri yaşlıydı ve kolunun altında bir dosya vardı. İsimlerini ezberlemiştim. North'un benden neredeyse on yaş büyük olmasının ne kadar korkutucu olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Gryphon ve Nox'la aramdaki beş yaş da bana çok fazla gelmişti. Benden

Sonsuz Bağlar

sadece birkaç ay büyük olduklarından Gabe ve Atlas'ı tanımayı çok istemiştim. Bağ kuracak yaşa gelene kadar onlarla arkadaş olmak istemiştim.

O hastanede sadece birkaç saat geçirsem de acele etmelerini ve beni, ailemin başına gelenlerin dehşetinden uzaklaştırmalarını ummuştum. O anda sadece bunu dilemiştim.

Ve sonra onları bir daha hiç düşünmemiştim.

Kendime hiç izin vermemiştim.

Gryphon, tamamlanan Bağımız aracılığıyla gönderdiği iki çaresiz kelimeyle, şimdiye kadar karşılaşacağı en büyük tehdit karşısında Bağ grubumuzu ifşa edivermişti.

İçgüdüsel olarak hiçliği düşündüm. Bu kadar paniklememin asıl nedenlerini düşünmemeye çalışırken bile paniğin beni ele geçirmesine izin veriyordum. Bağlanan'ımla aramdaki bariyeri üç kez kontrol ettim. Sonra bağıma odaklandım. Çünkü Davies'in dikkatini dağıtmak için onun kontrolü ele almasına izin vermem gerekebilirdi.

Bağım serbest bırakılmaya hazır ve hevesliydi.

Acıya dayanabildiğim kadar dayanıp bu seansı bitirmek amacıyla bağımın devreye girmesine izin verecektim. Eğer Davies beni masum insanları öldürmeye zorlarsa o zaman... bir canavar olacaktım çünkü Bağlarımı ve sevdiklerimi güvende tutacaksa bundan tiksensem bile kabul ederdim.

Kendimden nefret ediyordum ama buna mecburdum.

"Nasıl istersen. Tamam, inatçı küçük bir pislik olmak için ısrar et. Elimde kanını akıtarak istediğimi alacak kadar alet var. Onun kim olduğunu öğrenmek için çığlık atman gerekiyorsa sanırım daha büyük, daha keskin bir bıçağa ihtiyacımız olacak. Tereyağı bıçağıyla parçalara ayrılmaya ne dersin, küçük Ruh Çıkarıcı? Benim için zor olsa da tatmin edici olacağına eminim."

Derin nefesler al.

Derin, uzun nefesler, burundan alıp iki saniye nefesini tut. Ağzından ver.

Bunu atlatabilirdim.

Kendimi buna inandırmayı başarmıştım; ne var ki uyluğumu kesmeye başladığında boğazımdan boğuk, kısık bir çığlık koptu. Gryphon bariyerime var gücüyle vuruyor, darbelerin etkisiyle başım zonkluyor, midem altüst oluyordu.

Tüm bunlar Kieran'a çok fazla geldi ve Davies'e bağırdı. "Ellerini onun üzerinden çek, nerede olduğunu söyleyeceğim!" Yerimden sıçradım, çektiğim acıyla neredeyse onun burada olduğunu unutmuştum.

Bacağıma gömülü bıçak hareket etmeyi bıraktı. Davies yine de bıçağı tamamen çıkarmadı. Sanki vücudum bıçağı çıkarmaya çalışıyormuş gibiydi... kaslarım bıçağın etrafında kenetlendi ama Davies'in eli bıçağın sapında sabit kaldı.

Sonunda gözlerimi kırptırarak açtım ama Davies, Kieran'a odaklanmıştı. Zincirlendiği yere doğru baktığımda hâlâ bir ayağı çukurda gibi görünüyordu ama gözlerinde kararlı bir parıltı vardı. "Kafasının içindeki diğer Bağ'ın yerini söyleyeceğim. O, benden daha güçlü. Onunla bağını tamamlarsa istediğin güce sahip olacaktır. O bir Nöro, tıpkı senin gibi... sana çok benziyor. Tanıştıkları andan itibaren kafasının içindeydi. Oleander'ın bağını kontrol etmene yardım edecektir. Kesip biçmeyi bırak. Ben de sana nerede olduğunu söyleyeyim."

Ona susmasını haykırmak istedim ama acının boğazımda düğümlediği o yumru yüzünden tek kelime edemedim. Bunu düşündüğüm anda Davies'in gözlerindeki zafer parıltısını gördüm. Kieran'ın ona yapbozun bir parçasını daha vermek üzere olduğunu biliyordu. Beni umutsuzca istediği o silaha dönüştürmek için oynayacağı bir oyuncak daha. Benden yıllarca hiçbir şey alamamışken Kieran'ın söylediklerini sorgulamayacağı kesindi.

Bağ'ımı bulacak ve tüm bunları benimle birlikte yaşasın diye onu buraya getirecekti.

Davies, kendince bir mesaj vermek istercesine bıçağı daha da bastırıp kasımı kesti. O anda bağım devreye girdi. Zihnimi

Sonsuz Bağlar

acıdan kurtarmak amacıyla beni ele geçirdi ve sonunda hiçbir şey hissetmemeye başladım. Bağım dünyanın en büyük süngeri gibi tüm acıyı benim için emiyordu.

Yine de gözlerim değişmedi. Bağım, buradayken bunu yapmaması gerektiğini biliyordu.

Kieran artık acı çekmediğimden habersizdi. “Massachusetts. O Massachusetts’te. Bana bir kalem ver. Nerede olduğunu yazacağım. Yeter ki onu kesmeyi bırak.”

Davies sonunda bıçağı çıkardığında bacağımdan korkunç bir kan fışkırdı. Kieran’ın kaşları çatılırken Davies kanamayı durdurmak için bir bez ve turnikelerinden birini aldı. Kan akışını yönlendirme konusunda uzmandı. Bu bilgisini hep işkence sırasında bilincimi mümkün olduğunca uzun süre açık tutmak için kullanırdı.

Ellerini bir beze silerek Kieran’ın çadırın diğer tarafında bağlı olduğu yere doğru ilerledi. Sanki kendisine yalan söyleyip söylemediğini anlayabilecekmiş gibi ona baktı.

Ama öyle bir yeteneği yoktu.

Kieran rolünü iyi oynuyordu. Daha önce hiç duymadığım bir yerin adresini ve hatta koordinatlarını sıralarken hiçbir yalan belirtisi göstermeden ona baktı.

Davies zafer kazandığını düşünerek güldü ve çalışma masasına geri döndü. “Eğer bana bu Bağ ve nerede olduğu konusunda yalan söylüyorsan buraya geri gelir, bu kez ona gerçekten işkence ederim. Bu sadece bir ısınma turuydu. Beni boş yere gönderirsen ve buraya bir Nöro’yla geri dönmezsem bacağını keserim. Morfin vermeden hem de. Nasıl olsa onu silah olarak kullanabilmem için iki bacağına ihtiyacı yok. Geçen sefer onu konuşturmak adına bir sonraki hamlem buydu. Denemek için sabırsızlanıyorum.”

Bunu duyunca bayılmak istedim ama sonra tekrar masaya döndü ve boynuma bir iğne batırdı. Hemen etki ederek zihnimi bulanıklaştırdı.

“Seni burada tutmak için ekstra önlem, küçük Ruh Çıkarın. Yakında bir sonraki Bağ’ınla döneceğim. Uslu bir kız ol ve burada bekle.”

Ardından çıkıp gitti, artık burada neler olup bittiğini anlamıyordum. Neresi yer neresi gök ayırt edemiyordum. Masa sanki boşlukta dönüp duruyordu. Sanki damarlarıma binlerce ateş karıncası enjekte edilmiş gibi tenim kaşınmaya başladı.

Kendimi tamamen kaybettim.

Bir çatlama sesi ve boğuk bir çığlık duydum. Sanki biri ses çıkarmamak için kumaşı ısıtıyormuş da başarısız oluyormuş gibiydi. Sonra da bir öğürme sesi geldi. Midem bu sestten hiç hoşlanmayarak hemen tepki verdi ve kusmak için başımı çevirdim. Beni fazla hareket edemeyeceğim kadar sıkı bağlamışlardı. Çenemden aşağı kusmuk aktığına emindim ama hiçbir şey hissetmiyordum. Uyuşturucunun uyandırdığı hisler dışında hiçbir şey duymuyordum.

Sanırım ağlıyordum.

İstediğimden değil. Beynimin hâlâ yerinde olan küçük parçaları bu tür bir duygu hissettiğinden de değil. Ama nefesim kesiliyordu, tuz tadı almaya başlamıştım.

Kulaklarıma homurtular ve ağır bir çuvalın toprakta sürüklenme sesi geldi. Sonra, her nasılsa Kieran’ın yüzü önümde belirdi. Nasıl burada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu —muhtemelen halüsinasyon görüyordum— ve sanırım hıçkırıklarım daha da şiddetlendi.

Benimle konuşmaya çalıştı ama sözleri bozuktu. Ağzının hareket ettiğini görsem de kelimeleri anlayamadım.

“Öldür... sadece onu... yardım getir... Oli, lütfen... öldür... yapabileceğini biliyorum...”

Kaşlarımı çattım ve derin bir nefes aldım. Davies bana her ne verdiyse midem tekrar bulandı.

Bir an, içine girip sonsuza kadar kalmak istediğim kapkara bir karanlık, hiçlik oluştu ve ardından yine Kieran’ın yüzünü

Sonsuz Bağlar

gördüm. Gömleğinde ve pantolonunda kusmuk vardı, sanırım benim kusmuğumdu. Kızgın ya da iğrenmiş görünmüyordu.

Çaresiz durumdaydı.

“Öldür onu, Oli... Franklin’i öldür...”

Ne dediğini anlamadım.

Ama bağım anladı.

Sonra ölüm, acı, kan ve yıkımdan başka bir şey kalmadı.

Uyuşturucular yüzünden tamamen mahvolmuş olabilirdim ama bağım her zaman *kimsenin* anlayamayacağı kadar güçlüydü. İçimde yaşayan karanlık tanrıyla yüzleşmeden *kimse* beni tehdit edemezdi.

Yedinci Bölüm

Nox

Üç gece.

Bu kez sadece üç geceliğine gitmişti. Yine de geride bıraktığı kaos inanılmazdı. Gryphon'ın karamsar ruh hâli ve takıntılı davranışları bana mantıklı geliyordu çünkü yalnızca o, onunla bağını tamamlayacak kadar aptaldı... Peki ya diğerleri?

Onlar zavallıydı.

Hepimiz bir fırsat bulduğunda kaçacağını biliyorduk. Gabe ve Bassinger'ınsa tutarlı tek bir düşüncesi bile yoktu. Zamanında GPS takip cihazını içinde bırakmayı akıl bile edememişlerdi.

Bir de şöyle bir ufak gerçek vardı ki North'un onu geri getirmek için tüm ülkeyi ele geçirip yok edeceğini düşünüyordum. Yıllarca ağırbaşlı meclis üyesi rolünü oynayıp sakın ve ahlaklı adam imajını geliştirerek yaşadıktan sonra yarattığı bütün algıyı mahvetmek üzereydi.

Siktiğimin Bağları.

Sonsuz Bağlar

Tabii ki ondan ya da kaçırlan diğer düzinelerce Üstün Yetenekliden hiçbir iz yoktu. İptal edilen görevden döndüğümüz anda Gabe'i şimdiye kadarki en büyük kurt formunda bulmuştuk. Atlas'ın boğazını parçalamayı umuyormuş gibi hırlayarak ona saldırıyordu.

Onları ayırdıktan sonra Gabe'in geri dönecek kadar sakinleşmesi bir saat sürmüştü. Sonra Atlas'ın ve Fallows'un Direniş'te geçirdikleri zaman hakkında edindiği kapsamlı bilgileri bizimle paylaşmıştı.

Ve ona ne isim verdiklerini.

Atlas'ı hiçbir zaman sevmemiş ve bu konudaki düşüncelerimi açıkça dile getirmiştım. Çünkü zaten bu yıl bir Draven'i, uykusunda canını alan Direniş'e kurban vermiştik. Hiçbirimizi istemeyen bir Bağ'ı yanımızda tutmak aptallıktan başka bir şey değildi.

Tabii ki North dinlememişti.

Artık hiç dinlemiyordu. Bu da kızın hanesine bir eksi daha yazmama yetiyordu.

Bassinger tecride alındıktan sonra bile üç gün boyunca oturup hepsinin nerede tutulduğunu bulmaya çalıştık. Ne yazık ki şansımız yaver gitmedi, izlenen tüm kamp alanları olağan şekilde çalışmayı sürdürüyordu, yeni bir bilgi yoktu. Onları dinlediğimizi biliyorlardı. Bu yüzden Fallows'u yakaladıkları anda tüm hatlar sessizliğe gömülmüştü.

Bu yüzden eski istihbarat üzerinde çalışmaya odaklandık. Nerede olduklarına dair gözden kaçırmış olabileceğimiz bir ipucu ya da küçük bir işaret aramaya koyulduk. Gryphon stratejide evrak işlerinden daha iyiydi. Zamanını bir şey bulduğumuz anda harekete geçmek adına ekiplerini hazırlayarak değerlendiriyordu. Bu yüzden her şeyi ince eleyip sık dokumak North ve bana kalmıştı.

İki şey bulabildik. İkisi de aramaya devam etmek için yeterli değildi.

Alaska'da, en rakımlı ve soğuk bölgedeydi, onu oradan çıkarmak lojistik olarak tam bir kâbus olurdu.

Ya da muhtemelen Sahra Çölü'nün ortasındaydı. Sınırları aşır onları çıkarmak yerel yetkililer ve Üstün Yetenekliler topluluğu arasında yoğun bir iletişim gerektirirdi. Bu yüzden iki durumda da harekete geçmeden önce emin olmamız gerekiyordu.

İş oraya varmamalıydı.

Üçüncü gün akşam yemeğinde hararetle ne yapacağımızı tartışırken Gabe, onu bulana kadar çöl ya da donmuş bir tundrayı didik didik etmek yerine beklememizi kabul etmedi. Gryph ise boğuk bir ses çıkarıp masadan fırlayarak sandalyesini devirdi.

Bir anda *onu* hissedince yüzündeki kan çekildi. Fallows'un acısının izlerini, sanki kendi acısıymış gibi hissediyordu. Benim bağimsa göğsümde kıvranmaya başladı. Direniş kamplarında ne oluyorsa... Gryph aralarındaki bağlantı sayesinde bunu daha güçlü hissedebiliyordu.

Ardından haykırdı, bacakları ağırlığının altında büküldü ve dizlerinin üzerine çöktü. En son görevimizde vurulduğundan beri ondan böyle bir ses duymamıştım. North bir hırıltıyla ona doğru koşarken neredeyse kendi bağının kontrolünü kaybedecekti. Gabe elleri titreyerek masadan uzaklaştı. Yüzü normalde olduğundan çok daha solgundu.

Biri Bağ'a zarar veriyordu.

Bunu biliyordum çünkü ben de yankıyı hissedebiliyordum. Bana ait olmayan acı hissini... Avuçlarım terlemeye başlamıştı. Bağım onu bulmak, kurtarmak, onun yerine acı çekmek ve ona elini sürmeye cüret eden kişiyi parçalamak istiyordu.

Ama Fallows benim değildi. Onun hakkında böyle hissetmemeliydim.

Kimse için böyle hissetmemeliydim. Bu numaralara kanmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Kendimi bir daha asla bu duruma sokmayacaktım.

Asla.

Sonsuz Bağlar

Masanın üzerindeki telefonu çalmaya başladığı sırada North, “Ne oldu? Ona ne oluyor?” diye sordu sert bir sesle. Hepimiz telefonu duymazdan geldik ancak almayı keser kesmez bu kez Gabe’in telefonu çalmaya başladı. Gabe sinirle homurdanarak ekrana baktı.

“Arayan Bassinger. O da bunu hissediyor olmalı.”

Gryphon soluk soluğa nefes aldı. “Ona işkence ediyorlar. Kafasının içine girdim ama beni geri itti. Biri ona bıçakla ke-siyor,” dedi.

Hepsini öldür. Lanet olası köpekler. Bize ait olana dokun-maya yelteniyorlar.

Bağımı zihnimden atabilmek adına başımı iki yana salladım. Yaratıklarım paylaşmayı sevmezdi, diğerleriyle bile. Her ne kadar onunla asla birlikte olamayacağımı söylesem de başkasının da ona dokunmasını istemiyorlardı.

Gabe ayağa fırlayıp bağırmaya başladı, “Nerede o zaman? Çöle gidiyoruz, tundraya da bir ekip gönderin. Hiçbir şey ol-mamış gibi oturamayız—”

Sözleri bir Nakilci’nin gelişini haber veren gürültüyle kesildi. Kieran Black, Gryph’in ayaklarının dibinde, sanki Direniş’in bütün nüfusu tarafından dövülmüş gibi inleyerek yere yattı. North ve Gryph’in ifadesine bakılacak olursa dövülmüş olsa iyi-ydi.

Çünkü Fallows yanında değildi.

“Bana bir Şifacı bulun. Hemen,” dedi dişlerini sıkarak. Gryph dizlerinin üzerine çöküp onu yeleşinden tutarak ken-dine yaklaştırdı.

North çoktan telefona sarılmış, Felix Davenport’u arıyordu. Diğer telefonu da elindeydi. Harekete geçmeye hazır olmaları için Taktik Ekipleri’ni aramaya başladı.

“Bağlanan’ım nerede, Black?”

Kieran'ın yüzü yeşile döndü. Acıyla dişlerini sıkarak Gryph'ın onu hoyratça kaldırmasına direnmeye çalıştı ve güçlkle, "Bana bir Şifacı bulun, onun için geri döneceğim," diye çıkıştı.

Orada olup biteni anlayabileyim diye, kızın evcilleştirebilmek için elinden geleni yaptığı gölgem Azrail'i kontrol ettim. Kyrie kafeslerden birindeydi. Zarar görmemiş olsa da hâlâ tutsaktı. Henüz bir tehlike ya da sorun belirtisi yoktu. Azrail'e tetikte olmasını söyledim, tehlike ânında Fallows'tan uzakta olmayı sevmiyordu. Ona olan zaafı apaçık ortadaydı.

"Onu orada mı bıraktın?!"

Gryph, Black'i birazdan öldürecekmiş gibiydi. Ancak gözü gören herkes burada ne haltlar döndüğünü anlayabilirdi. Yine de Black ona her şeyi anlatmaya koyuldu.

Acı dolu bir hırıltıyla, "Bacağımda iki kırık ve şiddetli bir kan enfeksiyonu var. Onu yanımda getirecek kadar gücüm yoktu. Bir Şifacı beni iyileştirir iyileştirmez seni ona götürebilirim. Acele edin, şu an yalnız," dedi.

Felix, her iki Benson'la birlikte kapıdan içeri daldı ve emir beklemeden doğruca Black'in yanına koştu. Kieran'ın hâlini görünce sessizce küfretse de yeteneği onu iyileştirebilecek kadar güçlüydü. Sınıfının en iyisi ve akranları arasında bir dâhiydi. Gerçi o kadar alçakgönüllüydü ki bunu hayatta tahmin edemezsiniz. Bana dokunmasına izin verdiğim birkaç Şifacı'dan biriydi.

Gryph, Black'le ilgilenilmesine müsaade ederek kenara çekildi. Masaya geri dönüp yemek sırasında bir kenara bıraktığı silahlarını kuşandı. Gabe, Bensonların yanına gidip olanları anlatmaya başladı. North ise neredeyse titriyordu. Telefon kulağında, Alfa ve Bravo Ekipleri'ni harekete geçirmek için emirler yağdırıyordu. Her iki ekibin de hazırda bekliyor olması içini rahatlatmıştı, bunu hissedebiliyordum. Çünkü günlerdir bu ânı bekliyorduk.

Sonsuz Bağlar

Gryphon, silahlarını sağlam şekilde kuşanıp kuşanmadığını son kez kontrol ederken, “O seni iyileştirirken konuşabilirsin. Ne haltlar olduğunu anlat bana!” diye söylendi. Black, uyluk kemiğindeki kırık iyileştirilirken dişlerini sıktı.

“Ona işkence eden Silas Davies’ti. Daha öncesinde ona işkence eden de yine Silas Davies’miş. Oleander’a fena hâlde takıntılı, ona bıçakla işkence ediyordu. Tam o sırada kafasının içinde senin sesini duydu. Sizi ondan uzak tutmak ve Oleander’ın kendini öldürtmesini engellemek için hızlıca bir şeyler düşünmem gerekti.”

Siktiğimin Silas Davies’i.

Direniş’in efsanevi süper kötü adamı, Yetenekliler dünyasının en karanlık köşelerinde başarıları fısıldanan lanet herif.

North bana baktığında onun için oyunun bittiğini anladım. Bu, Bağıyla ilgili gizemi tamamlayan son parçaydı. Artık onun hakkında bilmesi gereken her şeyi biliyordu. North için iş işten geçmişti; oltaya takılmış, ipi çekilmiş ve tamamen ele geçirilmişti. Artık o kıza aitti, bunu kendine itiraf etse de etmese de.

Şifacı elini Black’in göğsünden kaldırdı. Ezilmiş ayak bileğine daha iyi bakmak için pantolonunun paçasını sıyırdı. Sanki hiç kemik kalmamış gibi görünüyordu. Dövüle dövüle toz hâline getirilmişti sanki. Felix yüzünü buruşturdu, ardından oradaki dokuyu da onarmak için ellerini iki yanına koydu.

Bunu gördüğümde, zihnimin gerisinde yankılanan travmanın izleriyle birlikte midemden yükselen safrayı zorla yuttum. Kendimi oyalamalı, bunun başıma gelenlerden çok farklı bir şey olduğunu hatırlamalıydım. Sesimin kayıtsız çıkması için uğraşarak, “Sana ne oldu?” diye sordum.

North ve Gryph hemen ne yapmaya çalıştığının farkına vardılar. Diğerleri sanki ne düşündükleri çok da umurundaymış gibi bana ters ters baktı.

Black bana döndü. Artık daha az hasta görünse de yüzünden hâlâ ter akıyordu. “Bacağım oraya ilk vardığımızda kırıldı.

Kırığı tedavi etmedikleri için de kan enfeksiyonu meydana geldi. Yaklaşık yarım saat önce Oli'nin, Direniş'in en güçlü Siper'i John Franklin'i öldürmesini sağlamak ve buraya geri dönebilmek için prangalarından kurtulmak uğruna kendi ayak bileğini kırdım. Sonunda bağı devreye girdi ve buraya gelmeden önce Oli'yi işkence masasından kaldırmayı başardım. Kanamasını kontrol edip üzerindeki tüm turnikelerin sağlamlığından emin oldum. Davies geri dönmediği sürece biz onu oradan çıkarana kadar bir sorun olmayacak. Hadi Davenport, acele et biraz.”

Şifacı ona öfkeli bir bakış atıp, “Sepsis olmuşsun. Böbreklerin iflas ediyor ve tam organ yetmezliğinden sadece on iki saat uzaktasın. Yaklaşan ölümünü durdurmak biraz zaman alıyor. Kusura bakmazsın artık!” diye tersledi.

Sage'in gırtlığından şaşkınlık dolu bir ses çıktı. Ardından elini ağzına götürüp olası başka dehşet seslerini bastırmaya çalıştı.

North küfredip bağırmaya başladı. “Bize Oleander'ın nerede olduğunu söyle yeter. Burada kalıp tedavi olabilirsiniz, oraya dönmene gerek yok. Ona ulaşip durumu kontrol altına almak için yeterli sayıda Nakilcimiz var!”

Black homurdandı ve kemiklerinin sesi odada yankılanırken hafif bir inilti çıkararak cevap verdi, “Yapamam... Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum... Az önce oradaki isyancıları takip ettim. Geriye doğru harita çizebilirim ama elimde... koordinatlar ya da konum yok.”

İçimden küfrettim. Zaten işimiz ne zaman kolay olmuştu ki! “Davies'in kampa dönmesine ne kadar kaldı? Kemiklerin tekrar bir araya getirilirken zaman kaybediyoruz,” diye bağırdım.

Kemikleri bir kez daha çatırdadığında Black yeniden homurdandı ve “Zaman kazanmak için Davies'i Hail Mary'ye gönderdim. O kadar aptal değilim,” diye yanıtladı.

Hasiktir.

İşte bu her şeyi değiştirirdi.

Sonsuz Bağlar

Odadakilerin yarısının derin bir nefes alışını izledim çünkü Black haklıydı; Davies'i oraya gönderdiyse kesinlikle aptal değildi. Hail Mary, Massachusetts'teki hücre evimizdi. Tuzaklardan, dikenli tellerden ve güvenlik gözetiminden oluşan bir tavşan yuvasıydı. Amcam William, North'la beni gençliğimizde bir güvenlik meselesi yüzünden oraya bıraktığından o evi iyi biliyordum. Kâbus yaratıklarımı kullanarak bile oradan çıkmayı başaramamıştım.

North, odanın diğer ucundan gözlerimin içine baktı ve ceketini çıkarırken bir Tom Ford'un altına kaç farklı silah saklanabileceğini açıkça gözler önüne serdi. Sonra, "Eğer bizimle geleceksen Taktik Ekibi giysileri içinde olman gerek. Sen de, Gabe. Felix işini bitirip Kieran hareket edebildiği anda gidiyoruz," diye komutlarını sıraladı.

Kampa ayak basar basmaz, Black buradan ayrıldığı andan itibaren ortamın ne kadar değiştiği hemen belli oluyordu. Maskemi yüzüme çekip kâbus yaratıklarımı serbest bırakarak Azrail'le bağlantı kurdum. Kyrie hâlâ kafesteydi. Çadırların başında nöbet tutan muhafızlar ölmüş, cesetleri yığın hâlinde üst üste atılmıştı. Kadınlar olup bitenlerin yarattığı travma nedeniyle korkuyla bir köşeye sinmiş ağlıyorlardı.

Kyrie hariç.

O, bu duruma tam da bir Shore gibi tepki vermişti. Dizlerinin üzerinde çömelmiş, buradan sıvışmak ve karşısına çıkan her bir Direniş üyesini indirmek için uygun ânı bekliyordu.

Gryph'e doğru eğilip, "Kyrie'ye burada olduğumuzu ve ona yaklaştığımızı söyle. Esirlerin hepsi sarsılmış durumda," diye fısıldadım.

Bana dönüp güldü ve elini sallayarak, "Bir katliamın ortasına daldık ve Bağımız burada bir yerde yaralı yatıyor... İlk olarak onu bulmayı denemeyecek misin?" diye sordu.

Cesetlere, üst üste yığılmış onlarca bedene baktıktan sonra ona dönüp, "Ben aptal değilim. Bunu yapan bizim küçük zehirli Bağımız. Ona *hiçbir şey* olmaz. Burada insanların canını istedikleri gibi alamayan başka Yetenekliler de var," diye cevapladım.

North önümüzden geçip yaratıklarını serbest bıraktı. "Önce Bağımızı bulun. Ardından mahkûmları ve hayatta kalanları alacağız," diye emretti.

Gabe, aramızda kızın ölümcül gücünü yakından gören tek kişi olmasına rağmen biraz afallamıştı. Yine de bir an bile tereddüt etmeden onu arıyordu. Gryph, ekibine emirler verdikten sonra ikisinin peşinden gitti. Böylece üç aptal âşık kurtarılmaya ihtiyacı olmayan bir kızı aramaya koyuldu.

Silas Davies geri gelmeden önce onu buradan çıkarmak? Evet.

Onu Davies'in arkada bıraktığı Direniş pisliklerinden kurtarmak? Hayır. Gözleri ve iki beyin hücresi olan herkes, o kızın bu işin altından kalkabileceğini anlardı. Bana gelince, ona delicesine koşmak isteyen tek parçam şu an kadın mahkûm çadırlarında nöbet tutuyordu. Bu yüzden, bir Bağ'ın peşinde kendimi kaybetmeden önce Azrael ve Kyrie'nin gerçekten iyi olup olmadığına bakmaya gidecektim.

Çadırların arasında ilerlerken Rahab, Procel ve Mephis vahşi Doberman formlarına bürünmüş, arkamdan geliyorlardı. Diğer yaratıklarsa farklı şekillerde ve boyutlarda keşif yapıyor, Davies buraya geri döndüğünde o pisliği yiyebilmek için bekliyorlardı. Öte yandan geride kalan Direniş üyeleri hakkında endişelenmeye gerek yoktu.

Zaten hepsi ölmüştü.

Sonsuz Bağlar

Kız iyiydi. Bunu kabul etmeliydim. Bu kadar Direniş üyesini gücünü tüketmeden öldürmeyi başarmıştı! Tahmin edemeyeceğimiz kadar güçlüydü. North'la birlikte bilgi toplama işine gömüldüğümüz sırada okuduğum belgelerde Ruh Çıkaranlar hakkında bilmediğimiz pek çok detaya yer verilmişti ama okuduklarımin hiçbirisi, bu çapta bir yıkımın yanına bile yaklaşmıyordu.

Kapkaranlıık gözleri şimdi çok daha anlamlıydı.

Benim.

Küfrettim ve Alfa Ekibi'nden birileri bağım ve yaratıklarım la bağlantı hâlindeyken beni görüp dehşete kapılmasınlar diye yüzümü gizlemek için maskemi yukarı çektim. Bağlar tehlikeliydi, kendimi kaptıramazdım ve diğer yaratıklarım da Azrail gibi ona bağlanıp kalsa bile yine de o kızı istemeyecektim.

O gücün tadına bir anlığına bakmak için bile.

Kyrie, silüetimi görür görmez ayağa fırladı ve ben olduğumu fark ettiğinde omuzlarının hafifçe gevşediğini gördüm. Kardeşi olmadığımı anladığında hayal kırıklığı yaşaması beni gücendirmed i. Küçükken birbirlerinden ayrılmazlardı, anne babalarını kaybettiklerinden beriyse çok daha yakınlaşmışlardı.

Parmaklıklara tutunup inledi. "Tanrı'ya şükür. Lütfen bana Oli'yi kurtardığınızı söyle!"

Dayanabilecek kadar güçlü olmasına rağmen neden herkes onu buradan çıkarmayı kafaya takmıştı?

"Diğerleri onu almaya gitti. Senin şu küçük kafesten çıkmayı daha çok dert edeceğini sanmıştım oysa."

Bana küçümseyerek bakıp bal rengi saçlarını omzundan geriye atarak Azrail'in en küçük formunda saklandığı yeri gösterdi. "Bunu bana o verdi, hâlbuki onun için de faydalı olabilirdi. Bu şey duşta, Direniş pislikleri tarafından tecavüze uğramamı engelledi. O yüzden onun için endişelenmemi mazur gör."

Tanrım, neler oluyordu!

Kafese doğru yürüyüp Rahab'a kapıyı açmasını işaret ettim. Yaratıklarımın en acımasızıydı. Tek seferde kilidi kırıp Kyrie'yi serbest bıraktı. Dışarı çıktığı anda Azrail omzundan atladı ve yetişkin Doberman formuyla ayaklarımın dibine indi. Diğerleri hırlayarak onu selamlaşa da o, yalnızca başını eğip ayaklarımı koklamakla yetindi. Son görüşmemizden bu yana neler olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibiydi.

Ne olmuş olabilirdi ki? Olan tek şey tonlarca hayal kırıklığı ve Direniş istihbarat kayıtlarıydı.

Kyrie hafifçe ürperip rahatsız edici bir histen silkinmiymiş gibi titredi ve "Alınma ama artık onun bende olmamasından memnunum. Bana bir tabanca ve bir çakı ver, her gün bir kâbus yaratıldığını yanımda taşımaktan iyidir," diye söylendi.

Küçümser bir tavırla bakıp omuz kılıfımdan çıkardığım Glock'u ona uzattım. Beş yıl boyunca Taktik Ekibi'nde çalışmış ama sonra bırakıp giderek annesinin işlettiği kafeyi devralmıştı çünkü Gloria'nın kafenin işlerini baltalayarak onları iflasa sürüklemeye çalışıldığını anlamışlardı. Yani tutsakları buradan çıkarırken arkamı kollayabileceğini biliyordum.

Başımı kaldırıp diğer kadınlara baktım. Hepsi hâlâ birbirine sokulmuş vaziyetteydi ve bana sanki bir canavarmışım gibi bakıyorlardı. Kyrie omzunun üzerinden bakıp kaşlarını çatarak, "Bu Nox Draven. Bizi kurtarmaya geldi. O yüzden hepiniz ona saygılı davranmalısınız. Yoksa Direniş sempatizanı olduğunuzu varsayıp sizi yere sererim," dedi.

Ona bir bakış attığımda sadece omuz silkmekle yetindi. "Gryph bana bu canavar saçmalıklarıyla nasıl baş edeceğimi erken yaşta öğretti. En baştan kesip at ve yoluna devam et. Onları şımartacak ne vaktimiz ne de enerjimiz var."

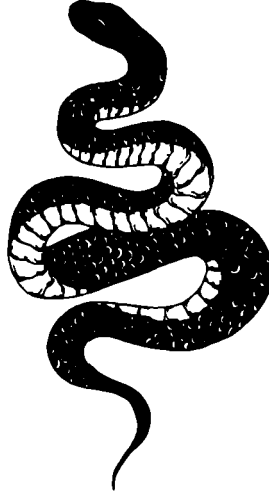
Kyrie, muhafızlardan birinin cesedine yönelip ceplerini karıştırarak anahtarları aldı. Ardından şimdi utanç içinde çıt çıkarmayan kadınları serbest bırakmaya başladı. Burada hâlâ çıkarılması gereken bir çadır dolusu adam vardı. Sonra da her-

kesi buradan taşınmamız gerekecekti. Davies'in, Hail Mary'ye gitmesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini gerçekten bilmiyordum ama vaktimizin azaldığı kesindi.

Acele etmeliydik.

Azrail, gözlerini bana dikip yumuşak bir ifadeyle baktı. Duygularını bu kadar belli etmemeliydi. Özellikle de burada, etrafı başkalarıyla çevriliyken. Ama o kız, Azrail'i mahvediyordu. Onunla vakit geçirdikçe kızın nazik ve sevgi dolu ses tonuna bağımlı hâle geliyordu. Karnını okşamasına, usul dokunuşlarına... Bu gidişle savaşta tamamen işe yaramaz hâle gelecekti.

Yine sızlandığında ona sert bir bakış atıp, "Peki, git bul onu. Ama yolda kimseyi yeme," dedim.

Sekizinci Bölüm

Oleander'ın Bağı

Kampı yok etmek çok kolay olmuştu.

Fazla kolay olmuştu, bu yüzden hiç tatmin edici değildi. Keşke daha fazla zorluk çıkaran ya da işkence edebileceğimiz insan olsaydı. Ama hakkımda saçma sapan konuşan kadınlar, birkaç muhafız ve Franklin dışında kimse yoktu.

Kâbuslarını tetiklemek bana ufak bir haz verse de, içimde küçük bir heyecan kıvılcımı yaksa da yeterli değildi. Bir an evvel ruhlarını çekip almak, işi kökünden bitirmek istiyordum artık. Böylesi tatmin etmiyordu.

Genellikle kontrolü elinde tutan o küçük kız, bilincimin bir yerlerinde bir gölge gibi duruyordu. Ama yapılması gerekeni yapmanın en iyi yolu onu tamamen saf dışı bırakmaktı. Bu kadar yıkım için fazla şefkatliydi.

Bense bundan zevk alıyordum.

Bana doğru geldiklerini hissettim. Duyularıma ulaşan titreşimler sayesinde kampa adım attıklarını anladım. Ama

Sonsuz Bağlar

önümdeki Direniş'ten bu üç aptala o kadar odaklanmıştım ki Bağlarım için harekete geçmedim.

Bana geleceklerini zaten biliyordum. Önemsiz, insani farklılıkları engel olsa bile yine de benim ve içinde yaşadığım bu kızın peşine düşeceklerdi.

Zarah, Linda ve geveze muhafız Cam, bileklerinden çadır direklerine asılmıştı; ayakları yerden birkaç santim havadaydı. Bu yapıların gerçekten sağlam olduğunu kabul etmeliydim. Onları oraya asmak tam anlamıyla bir işkence olmuştu ama her ânına değmişti.

Linda ve Zarah çoktan ölmüştü. Çok çabuk su koyuvermişlerdi. Direniş propagandasına inanacak tipler olduklarından onlardan bunu beklemiyordum. Gözyaşları içinde bomboş bir kabuğa döndükleri anda, yani göğüslerinde atan bir kalpten başka hiçbir şey kalmadığında işlerini bitirmiştım. Yavaş çürüyen bir bedeni izlemek beni hiç mi hiç tatmin etmiyordu.

Ama Cam direniyordu. O tam bir savaşçıydı.

Kan göz çukurlarından akarak ağzına dolarken yavaşça boğuluyordu. Ölümü kanlı ve acıklı bir hâl almaya başlamıştı. Bu anıyı kızıdan gizlemem gerektiğini not ettim; zihninin en derinlerine gömüp bununla ilgili işe yaramaz bir suçluluk hissi duymasını engellemeliydim. Ama duyacaktı, her zaman duyuyordu, ikimizi de korumak amacıyla yaptıklarım yüzünden hep suçluluk çekiyordu. Ancak ben çekmiyordum. Bana dokunmaya cüret ettikleri için şimdi ölmek zorundalardı.

Arkamdaki çadırın hışırtısını duydum fakat dönüp bakmadım çünkü Cam'ın ölümünün bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum. Kapalı alana bizimle birlikte bir şeyin girdiğini hissettim. Bu bir Üstün Yetenekli değildi. Hatta bir insan bile değildi. Sonunda ne olduğuna bakmak için gözlerimi avımdan ayırmak zorunda kaldım.

Yılan karanlık, yıldızsız gece kadar siyahtı. Ancak yine de pulları parlıyordu. Doğal değildi, tehlikeliydi ve *bana aitti*.

Güzelliğine hayranlıkla bakarken ayaklarım çimenlere mihlanmıştı. Âdeta kendine has bir tanrıydı sanki.

Gözleri –karanlık uçurumları andıran bir mükemmellik– benimkilerle aynı hizaya gelene kadar yükseldi. Bir anlığına bakışlarımız kesişti ve o anda birbirimizi tanıdığımızı fark ettik. Biz, en başından beri bir bütünün parçalarıydık. Birbirimizden koparılıp bu dünyaya gönderilmeden önce, sonsuza dek birbirimizi aramak için var edilmiştik.

Sonra saldırdı.

Tabii ki bana değil, beni ya da kızı asla incitmezdi. Asılı hâldeki Cam'ı parçalayarak direktten kopardı. Çadırın duvarlarına kan fışkırırken Karanlık Olan'ın Yaratığı'nın bana dokunmaya cesaret edenleri yemesini izlemekten sonsuz bir keyif aldım.

Çadırın perdesi yeniden hışırdadı ve onlar geldi. Ruhumun üç parçası. Yalnızca biri bana istediğimi vermişti, diğer ikisiyse kız kadar dirençliydi. Omurgamdan aşağı ateş gibi bir sıcaklık yayıldı. Yine de yılanın parlayan vücudunu okşamak için öne doğru bir adım attım. Kan sıçramış ellerimin altında ısıldayan doğaüstü pullarının güzelliğinden gözlerimi alamıyordum.

Bağlarım ve yetenekleri muhteşemdi.

Şekil Değiştiren, “O ne yapıyor?” diye fısıldadı. Karanlık Olan onu susturdu. Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda dönüp onlara bakmak yerine Cam'ın son parçalarının kan ve et yığını hâlinde tüketilmesini izledim. Tamamen yok olması, bu dünyadan silinmesi içimi rahatlattı. Bunu sonuna kadar hak etmişti.

Yılan tekrar bana bakmak için döndü. Gözleri bedenimi santim santim inceledi. Sonunda bakışları bacağıma takılıp kaldı. Davies'in kıza yaptığı işkenceden geriye kalana... Bu, benim için artık endişe verici bir mesele değildi, kamp sonunda hak ettiği yıkımı yaşayacaktı. Burayı yerle bir edecektik. Kimse bize engel olamayacaktı.

Kızın içinde bu ânı bekleyerek uzun zaman geçirmiştik. Hiçbir yara, hak ettiğimi almama engel olamazdı.

Sonsuz Bağlar

Yılan yanımdan süzölerek geçip efendisine doğru ilerlerken nihayet doğrulup Bağlarıma döndüm. Hepsi yüzlerinde çok farklı ifadelerle bana bakıyordu. Çok, dehşet, aşığılama, endişe, tiksinti... oğunun burada öldürdüklerimden kaynaklandığını biliyordum. Yine de hayranlık dolu bakışlarla biraz da olsa gururlandım. Dehşetle harmanlanmış bir hayranlık olsa bile bana bir tanrıçaymışım gibi bakıyorlardı.

Sonunda Karanlık Olan, “Oleander, kanaman var,” dedi.

Aşığı baktım ve turnikenin kaydığını gördüm. Fakat acının hiçbir önemi yoktu. Kan kaybı beni etkileyebilirdi ama henüz o kadar kötü görünmüyordu.

Bağlanan’ım, avucunu Şekil Değiştiren’in göğsüne dayarak bana doğru atılmasını engelledi. Gözleri beyaza döndü ve “Dur, iyileştireyim,” dedi.

İyileştirmesini istemiyordum. Hepsinin soyunmasını ve benimle birlikte kıvranmasını, kanımın hepimizi kaplayıp işaretlemesini ve bu çocukça, korku dolu oyunları oynamayı bırakmayı istiyordum.

Nefesi derinleşirken başını hafifçe geriye doğru yatırdı. Arzuma karşılık verirken göğsü genişledi. İşte ben de tam olarak bunu istiyordum.

Karanlık Olan, tereddüt etmeden diğer ikisinin yanından geçerek bana elini uzattı. Bağını kontrol altında tutabildiğinden gözleri koyu mavi renkte kalmıştı.

Kontrolünü kaybedişinin sebebi olmak istedim.

Onu açıp içinde dikkatle kontrol altına aldığı Bağımı dışarı çekmek, bana ait olan gücü serbest bırakmak ve ortak Bağımızın tadını çıkarmak istedim.

Beni çok iyi tanıyordu, bu yüzden her kelimesini yavaşça, ölçerek söyledi. “Seni eve götürene dek bekle. Sonra istediğin her şeyi alırsın. İhtiyacın olan her şeyi, neyi arzuluyorsan hepsi senin olur. Eğer kanamayı bir an önce kontrol altına almazsak öleceksin.”

İçinde sıkışıp kaldığım işe yaramaz et yığınınına lanet edip elini tuttum. Beni masaya doğru yönlendirmesine, dikkatle kucaklayıp üzerine oturtmasına izin verdim. Yarayı kontrol edip turnikeyi düzeltmek için harekete geçti.

Şekil Değiştiren yanıma geldi ve tereddüt ederek diğer elimi tuttu. Parmaklarımızı birbirine geçirdi. Sanki... beni teselli etmeye çalışıyormuş gibiydi. Ona teselliye ihtiyacım olmadığını söyleyemedim.

Bağlarımı tamamlamaya ve her şeyi yok etmeye ihtiyacım vardı.

Bağlanan'ım, dilini şaklatıp mırıldanarak, "Bahse girerim ki Oli'nin seni istememesinin sebebi buydu. Belki de öldürme içgüdülerini bir kenara bırakmalısın. Böylece istediğini elde edebilirsin," dedi.

Doğrudan gözlerinin içine baktım. Ama o sadece omuz silkmekle yetindi. Gerçekten sinir bozucuydu. Şekil Değiştiren kafası karışmış hâlde ona bakarken bense dikkatimi Karanlık Olan'a verdim. Parmakları güçlü ve emindi, bacağımın içler acısı hâlini dikkatle inceliyor, bedeniyle diğer ikisinin bunu görmesini engelliyordu. İzlediğimi fark edince, "Seni bir Şifacı'ya götürmemiz gerek," diye fısıldadı. "Kesikler atar damarlara çok yakın ve çok fazla ayakta kalmışsın. Birimizin seni Nakilci'ye taşınmasına izin ver de buradan gidelim."

Başımı yana yatırıp derin bir iç çektim. "Ateş kızın Bağlanan'ından başka kimseye izin vermem."

Karanlık Olan başını sallayarak elini yanağımda gezdirdi. "Seni Kieran'a götüreceğiz. O da seni Felix'e ulaştıracak. Şu an sadece yakın çevremize güveniyoruz. Şimdi seni onun yanına götüreceğim."

Onu istiyordum ama şu anda güce ihtiyacım vardı ve bu güç, bağımız sayesinde Bağlanan'ımdan bana çok daha kolay akıyordu. Bu yüzden, "Hayır. Onu istiyorum," dedim.

Sonsuz Bağlar

Karanlık Olan, tereddüt etmeden başıyla onaylayıp geri çekildi. Bağlanan'ım beni kollarına almak için yanıma yaklaştı ve yaralarımın dikkat ederek kolunu uyluğuma sarıp beni göğsüne iyice bastırdı.

İhtiyaç duyduğum güç değişimi için aramızda çok fazla giysi katmanı vardı. Ben soyunup ihtiyacım olanı talep etmeden çadırdan çıktık.

Dışarıya çıktığımız anda bütün gözler üzerimize çevrildi.

Kampta ilerlerken hayatta kalanlar ve yardıma gelenler bize baktı. Nakilci'ye geri dönmek için düzinelerce cesedin üzerinden geçmek zorunda kalmamızın nedeni gayet açıktı fakat bunların benim için en ufak bir önemi yoktu. Burada yaptıklarımla ilgili ne düşündükleri umurumda değildi. Ancak Bağlarımın yüzlerindeki ciddi ifadeden onların onlar için önemli olduğunu anlıyordum.

Merhametli bir tanrı olduğumu ve yalnızca işkence edenleri, sakat bırakanları ve kendi karanlık çıkarları uğruna cinayet işleyenleri öldürdüğümü belirtmem gerektiğini hissettim. Kendi hâlinde yaşayıp giden küçük varlıklar benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Bağlanan'ım, "Tanrı aşkına, şu anda kafasında neler olduğunu duymadığınız için şükretmelisiniz. Bağımız ve *bununla* ilgili korkusunu çok iyi anlamaya başladım," dediğinde kalbini göğsünden çekip çıkarma arzusunu yenmeye çalıştım.

"Yapmazsın. Bana ihtiyacın var ve bunu ikimiz de biliyoruz," diye devam etti.

Yine de bunu yapmak eğlenceli olurdu.

Çadırların sonundaki küçük açıklığa geldiğimizde Nakilci'yi, diğer Karanlık Olan *-hasarlı olanla-* birlikte bizi beklerken bulduk.

Bizi görünce tepki vermedi. Bana da pek bakmadı ama Nakilci rahatlamış görünüyordu. Kendini toparlamaya çalışarak,

“Oli! Tanrı’ya şükür! Sanmıştım ki... Aman Tanrım, Gryph, ona ne oldu böyle?” dedi.

“Buradan çıkması gerekiyor. Şu anda onunla konuşmak için pek uygun bir zaman değil.”

Şekil Değiştiren sırtarak, “Oli şu anda tam olarak burada değil. Bağ, dünyayı nasıl ele geçireceğini planlamaya çalışıyor. Dolayısıyla ona biraz zaman vermelisin,” dedi. Olan biten her şeyden haberdar olduğundan kendini beğenmiş bir ifadesi vardı.

Başımı, Bağlanan’ımın göğsüne yaslayarak Nakilci’nin gözlerine baktım. Sözlerinin beni kızıdan ayırdığını, yıkıma yol açtığını biliyordum. Bana öyle rahatlamış bir ifadeyle bakıyordu ki... Sanki gerçekten nefesini tutmuş, beni bulmalarını bekliyormuş gibiydi.

Onu hayatta tutmaya karar verdim. Ateş kızı, Bağlanan’ını ve bunu. Hatta belki geveze Teknokinetik çocuğu da. Ama eğer iş o noktaya gelecekse onların, Bağım ve benden hemen önce ölmelerini tercih ederdim.

“Bunu Sage’e mutlaka bildireceğim, Bağlanan’ım.”

Ona kötü bir bakış atsam da bu, dudaklarındaki sırıtışı silmeye yetmedi. “Çık kafamdan. Bağlanan’ımın bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum. Yoksa kalbini çıkarma planımı yeniden mi düşünmeliyim?”

Hafifçe gülümsedi. “İtiraf etmeliyim ki senin bu yönünü görmek çok eğlenceli. Hem yanında Bağların olmadan yine kendini tehlikeye attın. Bana biraz eğlence borçlusun,” dedi.

Ona, durumun tam olarak böyle olmadığını, onlara hiçbir şey borçlu olmadığını ve sadece varlığım için hepsinin bana tapmaları gerektiğini anlatacak fırsat bulamadan Nakilci yanıma geri döndü ve kanlı, kararlı ellerini bana uzatıp, “Başka kimse yaralanmadan önce buradan defolup gidelim,” dedi.

Draven Malikânesi'ne geri dönmeyi umuyordum ama bunun yerine kendimizi, Taktik Ekibi üniforması giymiş adamlarla ve kolayca ayırt edilebilmek için beyaz önlük giyen Şifacılarla dolu büyük bir depoda bulduk. Şifacılar, serbest kalmış mahkûmlarla ilgileniyorlardı ve bizim geldiğimizi fark ettikleri anda bir grup hızla yanımıza koştu.

Bu hiç hoşuma gitmedi.

Direnış'ten olmadıklarını bilsem de aceleyle üstüme gelinmesinden hoşlanmadım. Hele ki dört Bağ'ım yanımdayken. Kasılmamla birlikte Bağlanan'ım bir anda yerinde dönerek sırtını Şifacılara verdi ve sertçe, "Geri çekilin! Yoksa hepiniz kül olursunuz," diye uyardı.

"Ya da yemek olursunuz," dedi Karanlık Olan alaycı bir tonla. Bu sırada yaratıklarından üçü yaklaşanlara dişlerini gösterdi. Bana kusursuz varlıklar gibi görünseler de Bağlanan'ımın omzunun üzerinden baktığımda üç adamın yutkunduğunu gördüm.

Zavallılar.

Karanlık Olan ileri doğru bir adım attı. "Felix Davenport'a ihtiyacımız var. Bağımızı tedavi etmesi için onu bilhassa yanımızda getirdik."

Adamlardan biri öfkeyle kekeleyerek, "O üçüncü sınıf öğrencisi! Bir meclis üyesinin Bağı, öyle biri tarafından tedavi edilmeme—"

"Ona sadece Davenport bakacak, başkası değil. Bu kararı vermek sana düşmez, Payne."

Payne adında bir Şifacı mı? Bedenini ele geçirdiğim kızın bundan büyük bir keyif alacağını hissediyordum. Kafamda bir hafiflik vardı. Alnımı tekrar Bağlanan'ımın göğsüne yaslayarak baş dönmemi durdurmak için derin derin nefes aldım. Kolları bir kez daha kasıldı ve sertçe, "Beynine girip seni gömmeye

yetecek kadar bilgi toplamadan önce çekil yolumdan,” diye bağırdı.

Mırıldanmalar devam etti ve Şifacı seslendi: “Buradayım! Ben de Kyrie’yi biraz sıvıyla sakinleştirmeye çalışıyordum. Oli nerede... Aman Tanrım. Onu yere bırakın; bu kanama bir insanı öldürür ve bu pozisyon durumu daha da kötüleştiriyor,” diye uyardı.

Bağlanan’ım sedyelerden birine doğru ilerledi ama beni sedyeye bırakmak yerine oturdu; bacaklarımı, Şifacı’nın rahatça müdahale edebileceği şekilde yerleştirdi. Büyük avuçlarından birini gömleğimin altına sokup omurgamın üzerine bastırdı, beni göğsüne sıkıca yasladı. Göğsü ısınırken yeteneği vücuduma yayılmaya başladı.

Böylece, orada olduğunu bildiğim ama aslında *hissetmediğim* acı kayboldu.

Derin bir iç çektim ve beni dikkatlice süzen Şifacı’ya baktım. Bağlanan’ım kollarını, beni koruyacak şekilde etrafıma sardı. Avucu çıplak tenimde sıcacıktı. Bu yerdeki her şeye, bakan her göze ve konuşulan her söze dikkat kesildi. Her şeyiyle tetikteydi.

Acaba bizim kulaklarımızın duyamadığı neyi duyuyor diye merak ettim.

“Dikkatli ol, Davenport. Bugün başımızdan geçenlerden sonra bir saygısızlığı daha affedecek durumda değilim,” dedi. Şifacı, sanki çenesine yumruk yemeyi bekliyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı.

“Bu saygısızlık değil. Onu iyileştirdim ve ne kadar güç sahibi olduğunu, neler yapabileceğini tam olarak biliyorum. Kontrol konusunda sorun yaşayıp yaşamadığından emin olmak için dikkatli ilerliyorum. İkimiz de öyle bir durumun sorun yaratabileceğini biliyoruz.”

Bu sözler Bağlanan’ımı biraz duraklattı. Bir an için bana baktı ama kapkara gözlerim hiçbir şeyi ele vermiyordu. Gücümün azaldığını, tehdidin ortadan kalktığını ve buradaki hiçbir Üstün

Yetenekli'nin bizi umursamadığını hissediyordum. Bağlarımdan herhangi biri bu insanları kâğıt gibi ezebilirdi.

Karanlık Olan bana baktı ve benimle göz göze gelene dek eğildi. Hemen ardından sert bir tonda, "Oleander'ı geri ver ki seni iyileştirebilelim," dedi.

Ona kaşlarını çatarak baktım. "Hayır. Acı çekerken kontrolü ona veremem, bunu hissetmesine izin veremem."

Kollar etrafımda bir kez daha sıkılaştı. Sonra Şifacı, Karanlık Olan'ın yanına çöktü. "Eğer kontrolün senin elinde olacağına söz verebilirsen yapmam gerekeni yaparım. Sözüne güveneceğim çünkü ben bunu yaparken Gryphon'ın acıyı engellemeyi bırakması gerekecek."

Bağlanan'ım tereddüt etmeden benim yerime cevap verdi. "Hayır. Önce acıyı ortadan kaldırman gerek."

Şifacı hafifçe başını iki yana salladı. "Acıyı hissedemezse o zaman vücudundaki hasarı tespit edemem, üzgünüm. Bir şey kaçırırsam sonu ölüm olabilir. Bu riski alamam. Diğer Şifacılar alabilir ama ben alamam. Burada çok fazla şey tehlikede ve ben Oli'yi, sırf sen onun acı çekmesinden endişeleniyorsun diye kaybetmeyeceğim. Seni anlıyorum ama elimden bir şey gelmez. Üzgünüm."

Dikkatini çekebilmek için öne doğru eğildim. Belki de bunu yapmam gerekmiyordu çünkü zaten şu anda odadaki herkesin dikkatini üzerime çekmiş durumdayım. "Bana ya da benim olana zarar vermediğin sürece sana zarar vermem. Ne şimdi ne de başka zaman. Acının hiçbir önemi yok. Zaten kız şu anda uyuyor ve bir şey hissetmeyecek. Gerekeni yap."

Sözüme güvenerek başıyla onayladı ve sonra sedyenin yanına bir sandalye çekip işe koyuldu. Her dokunuşunda ellerini nereye ve neden koyduğunu açıklıyor, her seferinde onayımı alıyordu; tam anlamıyla profesyoneldi. Yeteneğinin rehberliği altında vücudum tekrar birleşirken odadaki gerilim biraz azaldı.

Boynumun bir tarafına elini koyarak beyin hasarı olup olmadığını ve ilaçların bana ne gibi zararlar verdiğini kontrol etti. Bu sırada Bağlanan'ıma, "Onun için neden bu kadar telaş-landığınızı anlamıyorum. Şu âna kadar iyileştirdiğim herkesten daha güçlü görünüyor. Biraz rahatla, Shore. Hâlâ alacak nefesi var," diye fısıldadı.

"Benson'ın senin için bir binayı ateşe verdiği gün Draven'a geldiğinde yüzünün hâlini gördüm. Bağlı birinin sergilediği davranışlara yabancıymışsın gibi konuşma," diye tersledi.

Birkaç dakika daha çalıştıktan sonra Şifacı ellerini çekip sandalyede kıpırdandı. Omzunun üzerinden etrafımızı saran Şifacılar ve Taktik Ekibi'nin üyelerine bakarak ceketini çıkardı.

"Gabe, bana yardım et. Onu örteceğim ve gözlerimi kapatacağım. Bu yüzden kolumu *kırma*. İyileşmeyi tamamlamak için teninin tenine temas etmesi gerekiyor. Gömleğini çıkar. Gryphon, sen de beline kadar soyun."

Karanlık Olan da öne çıktı, ceketini çıkarıp Şifacı'yı kenara çekti ve onun yerini aldı. Ardından üç Bağım birden harekete geçti; benimle dikkatle ilgilenerek sonunda yarı çıplak hâlde Bağlanan'ımın uyluklarına oturtular. Göğüslerimiz birbirine değiyordu, sırtıma bir ceket örtülmüştü ve bağlantımız sayesinde onun gücü kolaylıkla içime akıyordu. Vücudum onu içine çekerken onun enerjisinden ihtiyacım olan her şeyi alıyordum; o da benden aynısını alıyordu. Gücümüzü birbirimizle paylaşıyor, birbirimizi tamamlıyorduk.

Sonunda derin bir nefes aldım.

"Vay canına, böyle mi görünmesi gerekiyor?" diye mırıldandı Şekil Değiştiren. Şifacı hafif bir omuz silkmeyele ona yandan bir bakış attı. Gücün tadını çıkarırken gözlerimi hızla kapattım. Kızın vücudu güç kullanımından sonra iyice çökmeye başladı. Her zaman böyle olurdu. Kontrolü ele geçirmeme izin vermediğinden ihtiyacım kadarını kanalize etmeye pek alışkın değildim.

Sonsuz Bağlar

Şifacı'nın mırıldandığı sözler yavaş yavaş kafamda yer etti. “Genellikle bu kadar dramatik olmuyor ama evet, gücü paylaşıyorlar. Ama onlarınki daha... parlak görünüyor çünkü o çok güçlü.”

Bilincimi yitirirken kıza sıkı sıkıya tutunmaya devam ettim çünkü iyileşme süreci devam ederken uyanmasını istemiyordum. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım. Yalnızca Bağlanan'ım tekrar konuştuğunda etrafımda olup bitenlerin farkına vardım.

“Gömleğini çıkar. Yine kendini kaybediyor ve daha fazla güce ihtiyacı var. Bassinger'ın da bizim için evde hazır olmasını sağlamamız gerekiyor. Hepimize ihtiyacı olacak.”

Sedye hareket ederken bir başkası yanıma oturdu. Sonra Şekil Değiştiren beni kollarına alıp sıkıca çıplak göğsüne bastırdı. Çok sıcak ve hoş kokuyordu. Burnumu boynunun kıvrımına bastırdığımda tüyleri diken diken oldu.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Bir dahaki sefere açıldığında kontrolü elinde tutan ben olmayacaktım. Kız geri dönecek ve bizi kurtarmak için yaptığım eylemlerin sonuçlarıyla yüzleşecekti.

Ama hayattaydık, çok büyük bir zarar görmeden içinde bulunduğumuz zor durumdan kurtulmuştuk ve kız, sürecin en ağır kısımlarını hatırlamayacaktı. Bu yeterli olmalıydı.

Dokuzuncu Bölüm

Etrafım enfes Bağ kokularıyla, sıcacık kollarla sarılmış ve burnum sıcacık tene gömülü hâlde uyandım. Belden yukarım çıplaktı. North da öyleydi. Vücudumuz birbirine kenetlenmişti. Omuzlarıma bir şey atılmıştı ve bacaklarım onun beline sarılıydı.

Beynim henüz bu tuhaf ânı anlamlandıramadığından kendimi huzurlu hissederek iç çektiğimde o da kollarını etrafıma daha sıkı sardı. Başını bana doğru eğip kulağıma fısıldayarak, “On dakika daha. Sonra seni yatağa götüreceğim,” dedi.

Tüylerim diken diken oldu. Göğsüyle temas hâlindeki meme uçlarım sertleşti. İstemsizce gerildim. Elini aşağı doğru indirip kalçamı kavrayarak beni vücuduna daha da yaklaştırdı. Bağımlı keyifle mırıldandı, North’un beni yakınında tutmak istemesinden –çünkü bu tavrının başka açıklaması olamazdı– zevk alıyordu.

Etrafımızda bazı sesler vardı, kimisini tanıyordum kimisini ilk kez duyuyordum ama hepsini duymazdan gelerek boynuna gömülü başımı kaldırmadım. Bir tehlike olsaydı bunu bana

çoktan haber verirdi. Bundan emindim. Hem yabancı birileri olsaydı beni yarı çıplak bırakmazdı diye tahmin ediyordum.

Orada birlikte oturdukça zihnim yavaş yavaş çalışmaya başladı, düşüncelerim yerine oturuyordu. Bu adam bana güvenmiyordu; şu an kucagında oturuyor olmak, kalktığım anda bana pahalıya patlayacaktı ve yakında kalkmam gerekecekti çünkü tuvaletim gelmişti.

Diğer taraftan herkes Direniş'in önümüzdeki yetmiş iki saat içinde bize karşı misilleme yapıp yapmayacağı hakkında konuşuyordu. Bu, gerilmeme sebep oldu, sırtımdan soğuk terler aktı.

Ya onları buraya, Bağlarım ve arkadaşlarımla yanına getirmişsem ve şimdi hepimizi yok ederlerse?

Yaşadığım paniği anlamış olacaklar ki etrafımdaki konuşma sesleri kesildi ve ardından bir hareketlenme oldu. Başımı çevirdiğim anda Gryphon yanıma geldi. Göz hizama kadar eğilip bakışlarını yüzüme dikerek, "Ne oldu, neye ihtiyacın var? Herhangi bir şey istiyor musun, Bağlanan'ım?" diye sordu.

Bunu yüksek sesle söyleyemezdim, şu anda beni ikiye bölen şeyi itiraf edemezdim. Bu yüzden korkakça bir yol seçerek gözlerimi sımsıkı kapadım ve sözcükleri doğruca onun zihnine gönderdim. *Ondan ayrılmak istemiyorum ama tuvalete gitmem gerek. Bu ânı bozmak istemiyorum.*

Bir anlık sessizlik oldu, sonra bir hışırtı duydum. Etrafımdaki sıkı kollar yavaşça gevşerken boğazıma tırmanan iniltiyi yutkunmak zorunda kaldım. Gryphon'ın elleri beni tutduğum sıcaklıktan ve güvenden uzaklaştıran kadar gözlerimi açmadım.

Odanın havası açıkta kalan tenimde buz gibi bir etki yarattı. Gryphon bana Nox'un kokusunu taşıyan bir kazak giydirdi. O kokuyu derin bir nefesle içime çektim. Gryphon kollarımı kazağın içine geçirirken gözlerimi açıp North'un yüzündeki öfkeli ifadeyi gördüm. Vücudu, odadaki diğerlerine karşı beni saklayan bir kalkan gibi duruyordu. Bu sayede beni kimse göre-

miyordu. Bağ'ımın beni bir kez daha reddetmesine hazırlanarak gözyaşlarımı tuttum.

Böyle düşünme. Acil bir brifing istediği için Hannity ve Rockelle'e sinirli. Onlar yüzünden sana gereken özeni gösteremeyeceğini düşünüyor. Yani kimse seni reddetmiyor, Bağlanan'ım. Ne şimdi ne de başka zaman.

Gryphon'ın zihnimi okumasına bile itiraz etmedim. Söylediklerine inanmak istemiyordum. Kendimi böyle bir acıya teslim edecek gücüm yoktu. Fakat sonra North'un gözleri gözlerimle buluştu ve gevşedim.

Gevşedim.

Nefesim boğazımda düğümleninceye dek üzerime eğildi. Kim bilir kimlerin önünde, beni ilk kez öpecekmiş gibi hissettim ve yanaklarım kızardı. Ama o sessizce, "Gryphon'la git. Bu işi mümkün olan en kısa sürede halledeceğim," diye fısıldadı.

Ellerini kalçamda tutarak dengede durmamı sağlıyordu. Bacaklarımın üzerinde durabileceğimden emin olana kadar beni sabit tuttu. İlk adımında acıyla irkilince Gryphon bir kolunu belime doladı. O anda son bir kez daha North'un yüzüne baktım. Ellerinin önceden üzerimde çaresizce gezindiğini düşünsem de şu an, gözlerindeki karanlık sahiplenme hissini tamamen görebiliyordum.

Bana avıymışım gibi bakıyordu.

Gözlerimi hızla başka tarafa çevirip Gryphon'ın beni yavaşça odadan çıkarmasına izin verdim. Yaşadığım şoku kimse görmesin diye başımı yerden kaldırmadım. Yeni iyileşmiş uyluğumdaki acıya küfrettiğimde Gryphon, "Felix kaslarını esnetmen gerektiğini söyledi yoksa seni taşırdım. Bana acıyı dindirmemem gerektiğini de söyledi. Böylece tekrar kontrol ederek tedaviyi daha detaylı yönetebilecek. Ama eğer dayanamayacak gibiysen seni taşıyım. Felix istediğini diyebilir, umurumda değil."

Başımı iki yana sallayıp dişlerimi sıkarak, "O bir Şifacı, dediklerini yapmalıyız. Hem acı o kadar da kötü değil. Daha

çok sızı gibi,” dedim. “Ama lütfen yakınlarda bir tuvalet olduğunu söyle. Yoksa odama gidene kadar durum gerçekten garip bir hâl alacak.”

Saçma espri girişimime başını sallayıp beni iki kapı ilerideki bir banyoya götürmesinin ardından tuvalete yalnız girmeyi kabul ettirmek için epey bir dil dökmek zorunda kaldım. Sırtı dönük şekilde içeride kalmasına izin vermemi söyledi ama bu şekilde asla rahatça tuvaletimi yapamazdım. Böyle bir şey imkânsızdı. Bunu önermesi bile delilikti.

Brutus, kulağımın arkasından fırlayarak önümdeki fayanslara atladı. O kadar yorgun, duygusal ve onu geri aldığım için mutluydum ki gözlerim doldu. Ondan birkaç saat ayrı kalmak bile artık bana fazla geliyordu. Bundan dolayı Nox’un eline büyük bir koz vermiş oluyordum.

Eğer bu yavru köpeği benden alırsa mahvolurdum.

Gryphon tuvaletin sifonunu çektiğimi duyunca hemen geldi. Gözleriyle beni tepeden tırnağa tarayarak lanet olası tuvalette otururken herhangi bir zarar görüp görmediğimi kontrol ediyormuş gibi bakarken sinirlendim.

“Saçma sapan davranmayı kes artık. İyileştim ve burada tamamen güvendeyim. Brutus yanımda ve belki bilmiyorsun ama yeteneğim insanların ruhlarını söküp almak. Onları saniyesinde öldürmek. Sanırım böyle bir kaygı krizi geçirmene gerek kalmadan tuvalete gidebilirim.”

Gözlerini kısarak bakınca sırtımı ona dönüp ellerimi yıkamaya başladım. Brutus, sanki uyluğumdaki ağrının şimdi daha çok bir sızıya dönüştüğünü ve bu yüzden dizimin zayıfladığını biliyormuş gibi bileklerimin etrafında kıvrılarak beni destekledi.

“En azından yeniden kendin olarak uyandığını biliyorum. Ukala tavrında hiçbir değişiklik olmamış.”

Bir el havlusu almak için döndüm ve gülümsedim. “Ama beni özledin, değil mi? Kabul etmesen de ukala tavırlarımı özledin.”

Bir adım yaklaştı ve Brutus'ün sinirle hırlamasını umursamadadan bileğimi tutarak beni kollarına çekti. "Hissettiğim şeylerin hiçbir parçasını inkâr edecek değilim. Yine bizi terk ettin ama bu seferki etkisi çok daha kötüydü çünkü benim için artık sadece bir Bağ değilsin. *Sensin*. Benimsin ama yine yanımızdan ayrıldın."

Sinirle söze girdim. "Senin—"

"Biliyorum. Benim için ablamın peşine düştün. Bu yüzden seni seviyorum ama aynı zamanda çok da kızgıyım. Seni bir daha asla geride bırakmayacağım. *Bir daha asla* kimseye, hatta kendi Bağ grubumuza bile sana göz kulak olmaları konusunda güvenmeyeceğim."

Sadece küçük bir dil sürçmesi olduğunu düşünerek S ile başlayan kelimeyi söylemesini dikkate almadım. Başımınla onaylayarak, "Bu planı beğendim. Seni bırakıp gitmek... bunu bir daha yapmayalım. Artık burada birlikte kalmamamız için hiçbir engel yok, değil mi?" dedim.

Sanki söylediklerime güvenmiyormuş gibi yine gözlerini kıstı. Bu saçmaydı çünkü o, yalanları gerçekten hissedebilecek kadar yetenekliydi. Ayrıca daha önce ona karşı hiç bu kadar dürüst olmamıştım. Kısacık bir an sonra onu rahatsız eden ne varsa hepsini aklından atarak beni tekrar kollarına çekti. Tuvaletten çıkıp geldiğimiz yere —artık orası neresiyse— geri döndük.

Belki cehennemdi?

Ya da Araf... North Draven'a ne boklar olduğunu ve bana attığı bu yeni nazik bakışların nedenini bilemeden burada sıkışıp kalmıştım.

Bakışları yumuşacıktı.

Tam gözlerinin önünde durup ona güneşe bakar gibi bakmamış olsam buna inanmazdım. Artık bana inanıyor olabileceğine dair içimde bir umut yeşermeye başladı. Bu öyle bir umut ki içimde yabani ot gibi kök salıyordu, onu söküp atmak imkânsızdı. Ama yanılıyorsam eğer, bu ot büyüdükçe beni boğabilirdi.

Sonsuz Bağlar

Bunu düşünmekten vazgeçmeliydim.

Koridora adım attığımızda Kieran ve Bağlanan'ımın ablası Kyrie'ye denk geldik.

Kyrie, birlikte sendeleyerek tuvaletten çıktığımızı görünce alaycı bakışlarıyla sırtıttı ki bu biraz utanç verici bir durumdu.

Gryphon ablasını sağ salım karşısında görünce yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı. Ablası oflayarak, "Bağlanan'ını bir saniye bırak da sana sarılayım. Ayrıca böyle ağzın kulaklarında gülümsemen ürkütücü. Kendine gel," diye çıkıştı.

Gryphon, duvara yaslanmama yardım ettikten sonra ona sarıldı. Gözlerini sıkıca kapatıp rahatlayarak iç çekti. "Bir dahaki sefere esir düşme de lanet olası Bağlanan'ım peşinden koşmak zorunda kalmasın, olur mu? Tam bir baş belasısın, Ky."

Kyrie burnunu çekerek onu hafifçe itti. "Sanki peşimden gelmesi için onu ben zorlamışım gibi! Ama etrafta olması işime yaradı tabii. Onun hakkındaki konuşmaları duymam lazım, ondan sanki ölümün habercisiymiş gibi bahsediyorlar. Aşırı garipti... ta ki dört bir yanda insanlar öldüğünü görene kadar. İşte o zaman söylentileri biraz daha mantıklı bulmaya başladım."

Gryphon küçümseyici bir ses çıkarıp, "Yaptıkları onca şeyden sonra çok daha acı dolu bir ölümü hak ettiler ama en azından bir kez olsun geride hayatta kalan kimse olmadı," dedi.

Kieran aynı şekilde ses çıkararak onların küçük atışmasına dâhil oldu. "Evet ama tüm bunlardan sorumlu olan o pislik kaçtı. Hâlâ dışarıda ve hâlâ senin küçük katil Bağlanan'ına kafayı takmış durumda, Shore," diye söylendi.

Sonra üçü birden bana döndü. Bu konuşmadan uzaklaşmak için koridorda ağır aksak yürümeye çalıştım ama sonra acıyla yüzümü buruşturarak durdum. "Dinleyin, zaten o adamı öldüremeyecektim. Ya canlı bırakacaktım ya da öldürmeye çalışırken ölecektim. Kendi adıma sonuçtan memnunum," dedim.

Kyrie, yanıma gelip biraz çekingen ve temkinli bir tavırla bana sarıldı. Ama açıkçası bir Ruh Çıkaran'a dokunmaktan

çok beni incitmekten korkuyordu. “Teşekkür ederim. Ayağının dibindeki küçük yaratık, seni korumak yerine beni kurtardı. Bunun karşılığını asla ödeyemem.”

Biri bana teşekkür edince ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Garip bir an oluyordu.

Bu yüzden sözlerini ustaca geçiştirerek, “Ben o kampta senin karşı karşıya gelebileceğin bazı şeylerden muaf olduğumu biliyordum. Bu yüzden seçim yapmak zor olmadı. Hem boş vaktinde kim biraz doğranıp dilimlenmemiştir ki?” dedim.

Hiçbiri berbat esprime gülmedi ama zaten bugün bütün esprilerim havada kalıyordu. Gryphon’a baktım ve “Tadınızı kaçırmak istemem ama oturmam lazım,” dedim.

Hemen beni kollarına alıp kaldırdı ve itiraz etmeye çalıştığımda, “Yeterince yürüdün. Davenport bu konuda ne diyecekse bana desin, sen dert etme,” diye çıkıştı.

Kyrie arkamızdan güldüğünde Gryphon onu duymazdan geldi. Adımlarını hızlandırarak North’un ofisi olduğunu fark ettiğim odaya geri döndü. Kapıdan içeri girerken, tanımadığım insanların önünde uygunsuz pozisyonda kalmak istemediğim için Gryphon’ın tüm itirazlarına rağmen kollarından kurtuldum.

North hâlâ bıraktığımız yerde oturuyordu. Gömleğinin üst düğmeleri açıktı, yüzünde fırtınalı bir ifade vardı. Karşısındaysa o lanet olası akşam yemeğinden hatırladığım iki yaşlı adam oturuyordu.

Odaya adım attığımız an adamlardan biri arkasını dönüp bana bakarak konuştu. “Artık geldiğine göre—”

North sözünü keserek, “Bir daha Bağ’ımla konuşmaya kalkışırsan Hannity, başına geleceklerden ben sorumlu olmayacağım,” dedi.

Donup kaldım. Gryphon hemen önüme geçip arkaya uzattığı koluyla beni kendine çekerek vücuduna yakın tuttu ve benden bir şey isteyebilecek kişilerin beni görmesini engelledi.

Sonsuz Bağlar

Hannity boğazını temizledi ve kelimelerini dikkatlice seçerek konuştu. “Sadece buradaki tek bir kişinin asıl yaşananları bildiğini söylemeye çalışıyorum. Olanları doğrudan Bağınızdan dinleyebilirsek—”

“Hayır, Ondan da meclisin geri kalanından da *hiçbir şey* dinlemeyeceksiniz. Gryphon sizi teftiş ettiği için burada otursunuz. Bu durum değişirse ve eğer herhangi birinizden en ufak bir yalan kokusu alırsa bedelini ödersiniz.”

“Peki bunu nasıl başarmayı düşünüyorsun, North? Güçlü olabilirsin ama tanrı değilsin.”

Bunu duymazdan gelmeliydim ama onun böyle sorgulanmasından bağım hiç memnun değildi. Gryphon’ın kolları gerildi çünkü bağımın kontrolü ele geçirdiğini hissediyordu. Gözlerimin rengi değişti. Hannity ve Rockelle’le göz göze gelebilmek için hafifçe Gryphon’ın kollarına yaslanarak, “Ama ben varım. O, August ve diğer yaratıklarını üzerinize salma fırsatı bulamadan ben sizi öldürüp yere sermiş olurum,” dedim.

Yetişkin, nüfuzlu iki Üstün Yetenekli adamın, karanlık gözlerimi görünce yutkunmalarını izledim. North’un gözlerindeki takdir edici bakış, beni ona daha da yakınlaştırdı.

Bu o kadar güzel bir histi ki bağım göğsümde gururla kıpırdandı.

Hannity ve Rockelle sonunda North’u sorgulamaktan vazgeçip bizi yalnız bıraktı. North hemen telefonuna sarılıp Felix’in gelip beni bir daha kontrol etmesini istedi. İtiraz etmek istesem de uyluğumdaki keskin ağrı yüzünden terlemeye başlamıştım ve

bunu Bağlarımdan saklamam imkânsızdı. Güvendiğim tek Şıfacı dostum gelene kadar Gryphon beni bir sandalyeye yönlendirdi.

Felix bir dakika sonra telaşlı ve tamamen bitkin bir hâlde yanımıza geldi. Gelir gelmez de beni iyileştirmeye başladı. Göz göze geldiğimizde, gözlerinde açık bir rahatlama ifadesi belirdi ve nedense bu ifade karşısında kendimi sorumlu hissettim.

“Bağımla tanıştın, değil mi?”

Boğuk bir kahkaha atarak elini çıplak bileğime bastırıp yeteneğini bedenime aktardı. “Hem de ne tanışmak. İçinde böyle korkutucu bir şeyin yaşadığını tahmin etmezdim.”

Gözlerimi devirirken kapı tekrar açıldı ve oda hızla Bağlarımla, arkadaşlarımızla ve tanımadığım bazı insanlarla doldu. “Hepinizi uyarmaya çalıştım ama kimse inanmadı. O, en iyi zamanlarda bile huysuz kaltağın tekidir.”

Gabe doğrudan yanıma geldi ve Felix’in onaylamayan itirazlarını hiçe sayarak yanağımı kavrayıp beni nazikçe öptü. “Çok şükür kendine gelebildin.”

Dalgın bir şekilde dilimi alt dudağımın üzerine gezdiren onun tadını almaya çalıştım. “Tam anlamıyla... ihtiyacım olan şekilde uyumadım aslında. Bir saat, belki iki saat içinde sızıp birkaç gün deliksiz uyurum gibi geliyor. Kampta ilk üç günü de uyuyarak geçirdim. Can sıkıntısından kurtulmama yardımcı olmuştu.”

Başını onaylarcasına salladıktan sonra Felix’in işini yapabilmesi için kenara çekildi. Sawyer, kolunu Sage’in omuzlarına atmıştı. Onu benden uzak tutmak için sarf ettiği çabayı görebiliyordum. Yine de Sage’e gülümsedim çünkü bir saniye içinde kendimi onun kollarına atacağımı biliyordum.

Gerçekten bitkin görünüyordu.

Kieran homurdanarak yanıma oturdu. Felix’in kendisini muayene etmesini beklerken, “Sürekli uyudun. Sandalyeye bağlıyken bile ölü gibi uyudun,” dedi.

Sonsuz Bağlar

“Hâlâ o konuda dırdır mı ediyorsun? Sen en azından uza-nabiliyordun, hem sayemde doğru düzgün yemek bile yedin. Bir teşekkür edebilirdin.”

Bir saniye boyunca bana baktı ve sonra somurtarak, “Tavuk berbattı,” dedi.

Güldüm. “Tavuk her zaman berbattır. Ama bulamaç ondan daha beter. Yine de rica ederim.”

Felix nihayet elini üzerimden çekti. Kieran’ın yanına gi-derken yeteneği daha önce hiç şahit olmadığım şekilde denge-sizleşmişti. Bugünkü yardımlarından sonra gücünün sonuna yaklaştığı çok belliydi.

Tabii Sage de bunu hissetti, sonuçta onun Bağlanan’ıydı. Kaşlarını çatarak ona baktıktan sonra bağının içinden çıkıp Felix’e doğru bir dalga gibi akmasını izledim. Felix hafif bir ses çıkardı ve sendeler gibi oldu ama hemen normalde döndü.

Sage, “Lanet olsun, özür dilerim! Hâlâ bunu nasıl yapaca-ğımı çözmeye çalışıyorum!” diye kekeledi. Felix ona yaklaşıp teselli etmeye çalışırken başka bir şey dikkatimi çekti.

Kieran’ın Sage’e neredeyse... hayranlıkla baktığı gördüm. Yok artık?!

Ona kötü kötü baktığımı fark ederek bana döndüğünde gözlerim hemen bacağına, lime lime olmuş Taktik Ekibi üni-formasına kaydı. Alelacele iyileştirilen büyük yarasından geriye hiçbir iz kalmamıştı. O bölge artık yeni bir deri katmanıyla kaplıydı.

Ağzım açık kalsa da Kieran bana sert bir bakış atınca beynim devreye girdi. Bu konuda panik yapmanın sırası değildi. Oda güvenmediğimiz insanlarla doluydu. North’tan emir bekleyen Taktik Ekibi’nden birileri gelmişti ve takım elbise giymiş başka adamlar da vardı.

North’un asistanı da bir köşede sapık gibi onu izliyordu. Onun geldiğini bile fark etmemiştim. Görüşmeyeli gözlerini oyma isteğim bir gram bile azalmamıştı.

İşemem gerektiği ve iyileşmeye ihtiyacım olduğu için North'un yanından ayrılmış olabilirdim ama bu sürtüğün ona dik dik bakmasını kabul edemiyordum.

"Pen, her şey kontrol altında artık, eve gidebilirsin," dedi Gryphon, beni oturduğum yerden kaldırırken. Sonra karşıma geçip kollarını göğsünde kavuşturdu; sesi sert, tavrı son derece netti. Pen'e karşı çok daha mesafeliydi artık. Bu çok hoş bir değişiklikti ve sadakati karşısında bağım göğsümde biraz daha rahatladı.

Gabe sanki her şeyin daha da kötüye gitmesine hazırlanıyormuşçasına bir koruma gibi gelip yanımda durdu. Onu tekrar yakınımnda görmek çok güzeldi.

Pen, sanki Gryphon'a sinirlenmiş gibi memnuniyetsiz bir ses çıkardı. North araya girerek kesin bir tonda konuştu. "Eve git, yarın da gelme. Meclis ofislerinde bir buluşma ayarlayacağım. Malikâneye giriş çıkışlar kısıtlandı ve sen, güvenlik listesinde değilsin."

Ah.

Ah, bu *çok* hoşuma gitmişti işte.

Sözleri karşısında yüzümde beliren kendini beğenmiş ifadeyi saklamaya çalıştım ama Gabe burnundan gülerek bana başını salladı. Yani açıkçası başarısız olmuştum. Aman, kimin umurunda! Yatağında ben varken bile North'un odasına girmekten çekinmeyen birinden bahsediyorduk. Hem de bir anahtarla. Babasının evi gibi girip ona kıyafet seçmişti.

İç çamaşırlarına dokunmuştu.

Gryphon, "Derin bir nefes al, Bağlanan'ım," diye fısıldadı. Başı hafifçe bana dönüktü ama hâlâ diğerleriyle aramda durmaya devam ediyordu. Artık bunun, korunmam için mi yoksa onların güvenliği için mi olduğundan emin değilim.

Doğru olanı yapıp buradan defolup gitmeliydim.

Biraz arandıktan sonra Gabe'in elini buldum. Yana kayarak vücuduna yaslandım. Hiçbir soru sormadan ya da tereddüt

etmeden beni kabul edercesine dönüp serbest kolunu etrafıma sardı.

Parmak uçlarımda yükseldiğimde, bana doğru eğildi ve kulağına fısıldayabilmem için başını yaklaştırdı. “Beni bir yere götürür müsün, lütfen? Buraya yakın ama yalnız olabileceğimiz bir yere. Dayanamıyorum... Dayanamıyorum–”

Belli belirsiz bir panikle, gözyaşlarına boğulmamı bekliyormuş gibi bana baktı ve sonra yatıştırıcı bir tonda mırıldanarak, “Tamam, götürürüm. Hadi gel. Nereye gideceğimizi biliyorum,” dedi.

Beni daha önce hiç görmediğim bir koridora götürdü –bu ev hakikaten akılalmaz bir yerdi– ve sonra duvarlardan birine oyulmuş küçük bir nişe girdik. Girişte duran büyük saksı bitkisi duvara gömülü koltuğu kısmen gizliyordu, bir de raflarına eski kitapların dizildiği küçük bir kitaplık vardı.

Dravenlar kitaplara gerçekten çok düşkündü.

Gabe, beni çift kişilik yatak büyüklüğünde olan ve Avrupa tarzı minderlerle kaplı kanepeye yönlendirdi. O kanepeye otururken ben de etrafıma biraz daha göz gezdirdim. Burası çok açıkta bir yerde, umduğumdan daha açıktaydı ve bağım yine huzursuzlanmaya başlamıştı.

Gırtlığımdan hoşnutsuz bir ses çıkınca Gabe –her ne kadar biraz zorlama gibi gelse de– tembelce gülümseyerek, “Burada başka pek seçeneğimiz yoktu. Elimizde olanla idare etmeye çalışıyorum,” dedi.

Gözlerim tekrar siyaha döndüğünde gülümsemesi yüzünden silindi ve yutkundu ama ben çoktan gömleğini başından çekip çıkarmak ve onu sandalyeye itmek için harekete geçmiştim. Soyunmak ve vücutlarımızı birbirine bastırmak istiyordum. Aslında onu duvara yaslayıp kokusu tüm bedenimi sarana ve spermleri bacaklarımdan aşağı damlayana dek becermek istiyordum. Ama duyularım evdeki diğer bedenlerin ve beni getirdiği bu küçük bölmenin devasa açıklığının hâlâ farkındaydı.

Kimşenin benim olanı görmesini istemiyordum.

Bunun yerine göğsüne kıvrıldım ve kulağımı göğsüne dayayıp kalbinin sabit atışını dinleyerek sıcaklığına gömüldüm. Sanki bir uzvunu kaybetmesine neden olacak hayvani bir tepkiyi tetiklememden endişe ediyormuş gibi kollarını bana temkinli bir şekilde doladı. Yavaşça hareket ediyordu. Bağım ondan böyle bir saygı görmekten hoşlanmıştı.

Aslında ne kadar tehlikeli olduğumu bilmesi tuhaf bir biçimde bana huzur veriyordu.

Aramızdaki katmanlardan hâlâ kurtulamamış olmanın siniriyle homurdanarak üzerimdeki kazağı çıkarmak için geri çekildim. Gabe yutkundu. Beni yarı çıplak gördüğünde yanakları kızarsa da durdurmaya çalışmadı. Kendimi tekrar ona sıkıca bastırdığımda kazağı alıp sırtıma örttü. Bu da onun hanesine bir puan daha yazdırdı. Bağım, benim onu arzuladığım kadar onun da beni arzulamasından hoşlanıyordu.

“Eğer sana ikimizin de üzerini örtmeyeceğime ya da buradan uzaklaşmayacağımıza söz verirsem tekrar eski hâline döner misin? Gryph seni bir daha böyle görürse beni öldürür,” diye fısıldadığında bağımı tekrar zihnimin arka planına itmeye çalıştım.

Bağımın geri çekildiğini hissettiğinde derin bir nefes aldı. Eliyle sırtımı okşadığında bu hareketiyle âdeta eridim. Direniş kampında haftalarca oturmaktan vücudumun her yeri kaskatı olmuştu.

“Of, muhtemelen kokuyorumdur. Şu anda sana bu kadar yakın olmama nasıl dayanabiliyorsun?” dediğimde omzunu silkti.

“Şekil değiştirseydim belki rahatsız olurdum. Ama seni kollarımda tutma arzum o kadar yoğun ki kokuna katlanabilirim. Ayrıca bağını mutlu etmenin yanında biraz kir ve terin lafı mı olur?”

Homurdanmama sessizce güldü ama uzaklaşmaya çalıştığımda beni sıkı sıkı tuttu. Kucağında iyice gevşeyene kadar sırtımı okşamaya devam etti. Bir duş ve rahat bir yatakta düzgün bir

Sonsuz Bağlar

uyku çekmeyi özlemiştim. Ama aramızdaki bu küçük an var ya? Saf sihir gibi geliyordu. Bağımın onun enerjisini çekmeye başladığını hissediyordum.

“Yine parlıyorsun. Kahretsin, sanırım ben de parlıyorum.”

Gözlerim ağırlaşp sesim yorgunluktan kısılırken, “Bunun için üzgünüm. Sanırım enerjini alıyorum,” diye mırıldandım.

Cevabını hayal meyal hatırlıyorum. Fısıltıyla söylemişti ama yine de anlamlıydı. “Enerjimi alabilirsin. Ne kadar istersen alabilirsin, yeter ki beni bir daha terk etme.”

Aradan ne kadar süre geçti bilmiyorum ama birbiriyle sert bir tonda konuşan iki Bağ’ın sesiyle irkilerek uyandım.

“Ne oluyor?”

“Ortalık yerdesiniz. Kazağı nerede?”

Gabe’in göğsü sanki koluyla bir şeyi işaret ediyormuş gibi altımda hareket etti. Ancak gözlerimi açamadım, çok yorgundum, herhangi biriyle uğraşacak mecalim yoktu. Gabe’in kolları o kadar sıcak ve rahattı ki.

Gabe fısıldayarak, “Bağı yeniden ortaya çıktı. Anlaştığımız gibi evde Bağ’ı olmayan herkesin üzerinde tam bir bağ terörü estirmesin diye ne gerekiyorsa onu yaptım. Hâlâ iyileşiyordur belki. Yoksa yuva mı yapıyor? Ya da ona benzer bir şey mi? Tene ve kokuya ihtiyacı var ve kesinlikle tartışmak istemiyor,” dedi.

Bir an sessizlik oldu. Sonra Gryphon, “İyi iş çıkardın. Diğerleri yeni gitti. Sadece ana kadro kaldı. Artık onu kimseyle karşılaşmadan yukarı çıkarabiliriz,” dedi.

Yine bir hareketlenme oldu ve Gabe konuşmaya başladı. “Eğer onu alacaksan kazağını çıkarman lazım. Şu an kıyafet görmek istemiyor.”

Akıllı çocuk, kesinlikle ten teması istiyordum.

Azgın, öfke nöbeti geçiren bir bağ. Yerimde kıpırdanınca Gabe sanki bağımın ortalığı yıkacağından korkuyormuş gibi yine gerildi. Tekrar sırtımı okşamaya başladı, bu beni sakinleştiriyordu. Çok nazikti. Neredeyse mırlamaya başlayacaktım.

“Onu yukarı ben çıkarırım, Gabe. Sen önden git ve kim-senin bu koridoru ya da asansörü kullanmadığından emin ol.”

“Senin odanda mı kalacak? Bunu istemediğini üstüne basa basa belirtmişti.”

North kollarını etrafıma sımsıkı sararak beni kaldırdı. Gabe sırtımı örtmek için hemen yerden kazağı aldı. Yüzümü North’un boynuna gömüp alabileceğim kadarına razı olarak kokusunu içime çektim.

Sadece Atlas’ın geri dönmesini istiyordum, belki o zaman kendimi tekrar tamamlanmış hissedebilirdim.

“Gerekirse asistanımı öldürürüm, bundan sonra kimse bu evdeki *hiçbir* odaya elini kolunu sallayarak giremeyecek. Güvenlik tecridindeyiz ve Oleander başka bir yerde uyumak isterse buna kimse engel olmaz ancak uyanana kadar benimle kalacak.”

Ah, işte bunu da sevmiştim. Hem de çok.

Düzenleme

Ny.ozlem

Onuncu Bölüm

Duş sesiyle gözlerim yavaşça açıldı. North'un kollarının arasındaydım. Beni düşürmemek için çok dikkatli davranarak elini suyun altına sokup sıcaklığı kontrol etti. Üzerimde hâlâ Nox'un kazağı vardı ama pantolonumu çıkarmıştı. Külotumla kalmıştım ve yüzümü boynuna bastırarak bir kez daha kokusuyla sarmalandım.

Boğazımı temizleyerek utangaç bir çocuk gibi, "Uyandım artık. Beni yere bırakabilirsin," dedim.

Bana cevap vermek yerine duş kabinine girip duvarlardan biri boyunca uzanan mermer oturağa kuruldu. Beni hâlâ göğsüne yakın tutuyordu. Yüzümü, omzunun kıvrımından kaldırıp ona bakmam gerekiyordu ama birlikte *duşun altındaydık* ve şu anda burada olanlardan dolayı biraz sersemlemiş hissediyordum.

Ve burada *ne halt olduğuna dair* en ufak bir fikrim yoktu.

Boğazımı tekrar temizlediğimde nihayet konuştu. "İçecek bir şey ister misin? En son ne zaman bir şeyler içtin? Bağı kontrolü elinde tutarken bizden hiçbir şey kabul etmedi."

Lanet olsun.

Kontrol ne kadar süredir bağımın elindeydi ve North'un beni kucaklayıp duşa soktuğu düşünülürse ona bunu yaptıracak kadar ne bok yemişti?

"Bu sabah... ne kadar zamandır uyuyorum? Belki dünden beri."

Başıyla onaylayıp kazağımı çıkarmaya başladı. "Bu sabahtan beri. Sadece bir saattir uyuyorsun. Duş boyunca uyanmazsın diye düşünmüştüm."

Üzerimden çıkardığı anda lanet olası kazağın altında hiçbir şey giymediğimi fark ettim. Sonunda kendimi ondan kurtarmak için hafifçe doğruldum ve kollarımı göğsümde kavuşturup ona ters bir bakış attım.

Yüz ifadesi değişmedi, ses tonu nazik ama bir o kadar da gerçekçiydi. "Bağlarından seni yarı çıplak görmemiş tek bir kişi bile yok, Oleander. İyileşirken hepimiz sana sarıldık."

Yüzümü ellerime gömdüm. Tekrar kendimden geçmek ve bu konuşmanın gerçekleştiğini bile unutmak istiyordum. "Başka utanç verici şeyler de yaptım mı? Bağım yine herhangi birinize saldırmaya kalkıştı mı yoksa bu sefer öyle bir dehşetten yırttık mı?"

"Neye ihtiyacın varsa sağlamak görevimiz ve bundan onur duyuyoruz."

Cevap vermeye çalışacak gücüm bile yoktu. Zaten bu durum bana hiçbir şey açıklamıyordu. "Ben yokken neler oldu? Bu davranışların da neyin nesi? En son bana güvenmiyordun, şimdiyse burada yumuşak sözlerle istediğim her şeyi vermeyi teklif ediyorsun... Şu an kafamı allak bullak ediyorsun. Biraz daha açıklama yapmazsan ikimizden biri kafasına darbe aldı diye korkmaya başlayacağım!"

Nefes almadan konuşmama hiç tepki vermedi. O kadar sakindi ki genel olarak hiç tepki vermiyordu; sadece ellerini kalçama indirerek beni daha sağlam tuttu. İyice kavradıktan

Sonsuz Bağlar

sonra ağzını açıp tüm sırlarımı ortaya döktü. “Seni hastaneden kaçırdılar. İki yıl boyunca yeteneğin ve Bağların hakkında bilgi almak için Direniş kampında işkence ettiler. Onlara hiçbir şey söylemedin. Silas Davies ayrıldığında bağın seni kaçırmak için devreye girdi ve kaçmayı başardın. Sonra onları bizden uzaklaştırmak için yıllarını sürgün olarak geçirdin. Daha ocuk denecek yaştayken rehabilitasyon merkezlerinde ve sokaklarda yattın çünkü bize ya da yeteneğine ulaşmalarını istemedin. İşte değişen şey bu.”

şaşkınlıkla ağzımı açıp kapadım çünkü tahmin ettiğimden daha fazlasını öğrenmişti. Bu, ona Direniş’teki kod adımı bilmesinden çok daha büyük bir avantaj sağladı. Geri kalanını çözmesi için iyi bir başlangıç noktasıymış gibi görünüyordu.

Yanaklarım tekrar kızardı, kucağından kalktığımda bu sefer bana izin verdi ama ellerini kalçamda tutarak beni desteklemeye devam etti. “Kahramanca bir şey yapmışım gibi konuşuyorsun,” dedim. “Aslında sadece dehşete kapılmıştım ve kaçmaya çalışıyordum.”

Konuşmanın başından beri gözlerini bürüyen karamsarlıkla bana uzun uzun baktı. “Onlardan kaçtığında on altı yaşındaydın. Elbette dehşete kapılacaksın. Sana yaptıklarına nasıl katlandığını, çektiğin onca acıya rağmen nasıl konuşmadığını anlamıyorum. Gitmeden önce senden istediğim *o şeyden* ok daha fazlasıydı.”

Zorlukla yutkundum ve ıplaklığımı umursamamaya çalışarak, “Ama sana ben söylemedim ki, Atlas söyledi ve sen de her şeyi oradan yola çıkarak zdn,” dedim.

Omuz silkti ve sonra parmaklarını klotumun lastiğine doladı. Tek kelime etmeden bacaklarımdan aşağı indirdi ve ben de bir aptal gibi orada öylece durup ona izin verdim. Beni tamamen soymasında bir sakınca olmadığını ve bunu sorun etmeyeceğimi düşünmesi beni hayrete dşrmşti.

Sanırım bu, döndüğümünden beri North'tan gördüğüm en cesurca hareketti. Bu yüzden beynim durumu tam olarak kavrayamıyordu.

Ayağa kalktı ve mermer oturağı işaret etti. "Otur. Davenport bacağını aşamalı olarak düzeltmek zorunda kaldı. Tamamen iyileşmeden önce bir seans daha tedavin var."

Yine dediğini yaptım çünkü sanırım onca bilgi o küçük, ukala tarafımı alt etmişti. Benimle birlikte uyanan o cesur parça sustu, kafamda her şey yeniden şekillenirken otomatik pilota bağladım.

Sonra büyülenmiş gibi dikkatle onu izledim. Taktik Ekibi üniformasını çıkarıp duş kabininin dışına bıraktı. Tereddüt dahi etmeden önümde çırılçıplak kaldı.

Gözlerimi bel hizasının üzerinde tutmak için kendimi zorladım. Oturur pozisyonda olduğumdan ve gözlerim doğal olarak aletiyle aynı seviyede olduğundan bunu başarmış olmakla ömrüm boyunca gurur duyacaktım.

Konuşamadım, boğazım kurumuştı. Muazzam göğsü karşısında eridiğimi fark etmiş miydi, bilmiyordum. Ama suyu tekrar test etmek için bana sırtını döndü. Sonra suyun altına girip hızlıca yıkandı.

Daha önce fark etmediğim kan ve kir suyu bulandırırken sabununun güçlü, erkeksi kokusu havayı doldurdu.

Sonra bana dönüp elini uzattı.

Elini tutup derin bir nefes aldım ve beni o rahatlatıcı, sıcak suyun altına çekmesine izin verdim. Tek kelime etmediğinden beni temizlemesini büyük bir huzursuzluk hissetmeden atlatmayı başardım.

Kendi şampuanını kullanarak sihirli olduğunu düşündüğüm parmaklarıyla saçlarıma masaj yapmaya başladı. Tüylerim diken diken olurken saf bir zevk iniltisini bastırmak zorunda kaldım.

Şampuanı durulamak için duş başlığını indirdiğinde utandım ama bu seferki utancım daha çok meme uçlarımda sertleşmiş

Sonsuz Bağlar

olması ve onun bu nazik tutumundan ne kadar keyif aldığımı fark etmesinden kaynaklıydı. Duş başlığını ondan almaya çalıştım. “Bacağım iyi görünüyor, gerisini ben hallederim,” dedim.

Benden en az bir karış daha uzundu, duş başlığını kolayca ulaşamayacağım bir yere kaldırdı. “Hayır, olduğun yerde kal. Sadece gözlerini kapayıp tadını çıkar,” diye yanıtladı.

Lanet olsun. Parmakları saçlarımın arasında kaydı. Şampuanı durularken masaj yapmaya devam ediyordu. O kadar yorgundum ki kendimi onun ellerine bıraktım. Daha sonra tüm bunlar kaçınılmaz şekilde başıma iş açtığında bunu bahane olarak kullanacaktım.

Peki, gerçekten de başıma iş açacak mıydı?

Açardı, değil mi? Direniş’in bana yaptığı üzücü şeyleri duyduktan sonra birden fikrinin bu kadar değişmesi mümkün değildi... değil mi?

Saçlarım temizlendikten sonra son bir kez daha vücudumu sabunladı. Buna ihtiyacım olmadığından emindim ama bana söylediği şeyi yapıp gözlerimi kapalı tuttum. Suyu kapatıp havlu almaya gitti. Kollarımı etrafıma sarıp kokusuyla sarhoş olmuş vaziyette bıraktığı yerde bekledim.

Ailem öldüğünden beri ilk kez güvende olduğumu, sevildiğimi hissediyordum.

Gözyaşlarına boğulmamak için çok uzun ve derin nefesler almak zorunda kaldım. Tüm bu duygu karmaşasının sebebi yorgunluk ya da bağ etkisi falan olmalıydı. Yine de sanırım North bugünlük gerçek beni fazlasıyla görmüştü. Şimdiye kadar onu korkutamadıysam bile bir duş yüzünden ağladığım takdirde bunu başarabileceğime emindim.

Ayakları ıslak fayansların üzerinde neredeyse sessizdi. Kocaman, yumuşacık bir havluyu etrafıma dolayıp küçük bedenimi sardı. İrkilmedim ve gözlerimi bir an daha kapalı tuttum.

Sonra dudakları çıplak omzuma değdi. Tek bir damla gözyaşının kontrolsüzce yanağımdan aşağı süzülmesine izin verdim.

Aramızda başka ne olursa olsun, bu nezaketini hayatımın sonuna kadar hatırlayacaktım. Bu an, North Draven'ı ne kadar çok istediğimi, bu otoriter, iddialı adamı ne kadar arzuladığımı, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu, ne istediğimi sormadan benim adıma hareket etse bile bunu kabullendiğimi kendime itiraf ettiğim an olarak kalacaktı.

Ondan nefret etmeye kararlı olsam bile kalbime nüfuz etmişti bir kere ve ben onu oradan çıkarmak istemiyordum.

“Sağlam bacağının üzerinde dön de seni buradan çıkayım.”

Söylediğini yaparak beni kucağına almasına izin verdim. Diğer havluyu beline sarmıştı ama saçlarını her zamanki gibi şekillendirmediği için alnına düşen o koyu renkli bukleleri –tıpkı kardeşininki gibiydi– net bir şekilde görebiliyordum. Gözleri her zaman çarpıcıydı; esmer tenine karşı o derin mavi irisler. Bu gece bana öyle bir bakıyordu ki neredeyse nefesimi kesiyordu.

Bir duş yüzünden bir Draven'a âşık mı oluyordum?

Beni banyodaki tezgâha oturttu ve tek kelime etmeden dikkatlice kurulamaya başladı. Elleri yumuşacık tenimde saygıyla ve nazıkçe gezindi. Yaralarımın her birini, Felix'in henüz iyileştirme zahmetine girmedeği her morluğu ve her kesiği dikkatlice incelerken onu izledim. Şu anda ona bu kadar güvenmeseydim gözlerindeki cinnet dolu bakışın bir uyarı olduğunu düşünebilirdim.

Fakat öyle değildi.

O bakış, bana dokunduğu hâlde hâlâ nefes alan her Üstün Yetenekli'nin peşine düşmek için plan kurduğunun işaretiydi. Kamptaki ilk zamanlarımda da bana dokunan birkaç kişi olmuştu ama bu sefer aralarından sadece Davies kurtulabilmişti.

Artık o adamı düşünmek istemiyordum. Onun yerine gözlerimi North'un göğsünden aşağı süzülen su damlacıklarına, daha önce hiç fark etmediğim küçük gamzelerine ve beni kurulamaya çalışırken gerilen boyun kaslarına diktim. Tanrım,

Sonsuz Bağlar

herif taş gibiydi. Yalnızca bu seferliğine bunu kabullenmek için kendime izin veriyordum.

Ona bu kadar dikkatle bakmam pek de iyi olmadı; bağım uyandı. Tanrım, beni yerime mıhlayıp bacaklarım işlevini yitirene kadar becermesini istiyordum. Birkaç dakika önce duşta bedenimi saran yorgunluk yok olmuş, bacaklarımın arası zonklamaya başlamıştı. Boğazımın arkasından yükselen bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım. Sanki vücudum alev almış gibi hissediyordum.

North'un burun delikleri genişledi ve havluyu bıraktı. Ellerini kalçamın iki yanına koyarak üzerime eğildi, bana dokunmaya dikkat etse de kişisel alanımın her santimini kaplıyordu.

“Bağ'ı durdurabiliyorsun, değil mi?”

Sözlerini algılamam bir saniye sürdü. Etrafımızdaki havayı yoğunlaştıran şehvet ve seks arzusu beni tamamen ele geçirirken sonunda ne demek istediğini anladım ve güçlükle yutkundum.

Bunu daha önce yaptığımı nereden bildiğinden bahsetmedi çünkü şu anda kardeşinin yaptıklarını gündeme getirmek muhtemelen pek doğru bir yaklaşım değildi. Dudaklarımı yaladım ve gözlerinin bu hareketime takılıp kalmasını, göz bebeklerinin büyümesini, neredeyse benimkiler gibi kapkara olmasını hayranlıkla izledim.

Üzerinde böyle bir etki yaratmak başımı döndürdü, sırtımı hafifçe gererek tezgâhın üzerine yayıldığımda, kendini güçlükle tutarak dişlerini sıktı.

Bu hissin bağımlısı olabilirdim.

“Durdurabiliyorum. Canımı acıtsa da bunu yapabiliyorum.”

Gözlerimiz buluştuğunda yakıcı bakışları beni olduğum yere mıhladı. Öyle bir bakıyordu ki gözümü kaçırmaya cesaret edemedim. “Bana nasıl acı verdiğini anlat? Hangi bölgelerin ve ne kadar kötü?”

Siktir. “Sonrasında acı veriyor. Boşaldığım hâlde bağımın seni Bağlanan olarak kabul etmesini engellediğimde canım acı-

yor. İçten dışa doğru yanıyormuşum gibi hissediyorum, birkaç dakika sürüyor. Kötü ama dayanılmaz değil.”

Kaşlarını çattı ve giyinmem için benden uzaklaşacağını düşünerek içimden kendime küfrettim. Ama sonra elini kaldırıp başparmağını alt dudağımda gezdirdi. Gözlerini dudaklarımdan ayırmadan parmağını alt dudağımın dolgun kıvrımını bastırdı.

“Yani önümüzdeki birkaç saat boyunca seni orgazmın sınırına getirsem bundan zevk alabilir ve sadece sonunda acıyı hissedebilirsin? Hoş değil ama kabul edilebilir,” diyerek beni şaşırttı.

Orgazmın sınırına getirmek mi? Tanrım. Bunu istiyor muydum? Sert avuçlarını vücudumda, dudaklarını yumuşak tenimde hissetmek ve asla zirveye ulaşmadan saatler süren haz dolu bir işkence çekmek?

Bu kulağa muazzam geliyordu. Biraz sinir bozucuydu ama bizim ilişkimiz başından beri öyleydi zaten. Ona evet demeyi ve geceyi onun içinde kaybolarak geçirmeyi çok istiyordum fakat hâlâ bir şeyler vardı.

Beni engelleyen bir şeyler.

Bana yaklaştığında bacaklarımdan ayrılmasına engel olamadım. Göz kapakları hafifçe düşmüştü, büyük bir şehvetle bana bakıyordu. “Bunu istiyor musun? Düşünmeyi bırak. Sadece cevap ver.”

“Elbette istiyorum—”

“Öyleyse Bağlan ya da Bağlanma. Artık seni tatmak için beklemeyeceğim. Güç değişimi konusunda tereddüt ediyorsan o zaman yapma. Durup bekleyecek değilim.”

İtiraz etmek için ağzımı açtım —çünkü işler o kadar da basit değildi— ama o, bacaklarımı kendine doğru çekti ve beni dirseklerimle omuzları arasına aldı. Hareketlerine bakılacak olursa bana oral seks yapmaya hazırlanıyormuş gibi bir hâli vardı. Fakat tam o sırada, kafamın içinde dolaşan son bir aptalca düşünce, bu ânın tadını çıkarmama izin vermedi.

Sonsuz Bağlar

“Bekle! Bir saniye bekle. Önce bir şeye ihtiyacım var, sadece bir şeye.”

Kaşlarını çattı. Konuştuğum anda dursa da yerinden kıpırdamadı.

“Neye ihtiyacın varsa bekleyemez mi? Gerekirse yalvarmaya bile hazırım.”

İlginçti.

Özgüvenli konuşmaya çalıştım. “Senin bağın da benimki gibi, değil mi? Diğerlerinden... daha fazlası. İçinde var olan bir güçten ibaret değil. Yaşayan bir şey, öyle değil mi?”

Yüzü biraz daha sinirli bir hâl aldı ve hafifçe başıyla onayladı. Bu ufak bir jestti ama ben de her şey yolundaymış ve aldığım cevaptan korkmuyormuşum gibi devam ettim. “Bırak onunla konuşayım. Sormak istediğim bir şey var ve sonra... Yani sanırım daha sonra Bağ kurmak istiyorum. Düzgünce. Orgazm kısmını daha sonraya saklayabiliriz.”

Sanırım onu ikna eden şey aslında Bağlanmaktan bahsetmem olmuştu çünkü ağzımdan o kelime çıkmadan başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. Onu rüşvetle falan kandırdığım yoktu, yani tam olarak değil. Hayır dese bile bu gece yine de onunla Bağlanacağımdan emindim. Ama en azından şansımı denemiştim.

Kalçama dikkat ederek beni tezgâha geri oturttu. Sonra bir adım uzaklaştı. Sanki aramıza mesafe koyarsa bağının bana zarar vermesini veya bana yaklaşmaya çalışmasını engelleyebilmiş gibi.

Sanki beni güvende tutacak tek şey bir adım uzaklaşmış gibi.

“Eğer bağım seninle zorla bağ kurmaya çalışırsa beni öldür ya da Gryphon’a beni bayıltmasını söyle. Onunla hâlâ bağlantı kurabilirsin, değil mi?”

Yüzümü ekşittim. “Sanırım seni bayıltmakla başlayacağım. Kısacık bir seks için seni öldürmeye gerek yok, North.”

Çıkışma karşı tek kaşını kaldırdı ve bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu mırıldanarak ofladı. Bir dakika sonraysa gözleri kapkara olmuştu.

Böyle anlarda yüzündeki bütün duygular ve insanlığına dair her şey silinir, geriye sadece bağ kalırdı.

Ara sıra benim de başıma geliyordu. Yine de onu bu şekilde görmek garipti. Aslında seksiydi, özellikle de o bakışları ânında üzerime sabitlenerek çıplak tenimin her santimini özümsemiğinde.

Bu çok hoşuma gitmişti.

İleri doğru bir adım attığında onu durdurmak için avucumu kaldırdım. Onu yavaşlatmak için gereken tek şeyin bu olması beni şaşırttı. Lanet olsun, keşke benim bağım da bu kadar itaatkâr olsaydı.

“Bir saniye! Sana bir şey sormam gerekiyor. Çok kısa olacak, söz veriyorum.”

Tam bir aptal gibi konuşsam da o bunu fark etmiyor ya da umursamıyordu. Sanki çok etkileyiciymişim gibi bana bakmaya devam ediyordu.

“Yaratıklar senden geliyor, değil mi?”

Başıyla onayladı ve onları çağırmak üzereymiş gibi avucunu yukarı kaldırdı. Bebeğim August’u tekrar kontrol etmekten daha çok istediğim bir şey olmasa da North’un bu yüzden anevrizma geçirebileceğini biliyordum. Bu yüzden uzanıp avucunu benimkiyle kavradım.

Derin bir nefes aldıktan sonra elimi burnuna götürüp tertemiz tenimi bir kez daha kokladı. Acaba bağı da North gibi sabun ve şampuanı kendi kokusu olarak mı görüyordu? Yoksa bu koku ona yabancı geldiğinden bağlanma nöbeti mi geçirmek üzereydi?

Dikkatini dağıtmak umuduyla konuşmaya devam ettim. “Bana zarar verecekler mi? North vermelerinden endişeleniyor. Benim yanımda kalmaya devam ederlerse kontrollerini kaybedeceklerinden. Bunun gerçekten mümkün olup olmadığını bilmem

gerekıyor. Eğer değilse August'u yanımda istiyorum... ah, yavru köpekçiğimden bahsediyorum. Doberman görünömlü olandan. Hangisi olduğunu biliyorsun, değil mi? Tabii ki biliyorsundur."

Kokumu bir kez daha içine çekti. Artık kafayı bulduğunu düşünmeye başılyordum çünkü beni bırakmaya pek hevesli görünmüyordu. Sonra konuştu.

Sesi biraz korkutucuydu.

Kulağa uhrevi geliyordu. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Sanki buraya ait olmayan bir şeyle konuşuyormuşum gibiydi. Sanki bu odada, bu gezegende, bu zaman çizgisinde olmaması gereken bir varlıkla konuşuyordum. Buraya ait değildi ama yine de göğsümde ona karşı duyduğum sızı, benimle birlikte olması gerektiğini söylüyordu. Nerede olursa olsun.

"Benimsin. Sen benimsin. Bir daha kimse sana zarar veremeyecek. Ne ben, ne diğerleri ne de bir başkası. Gölgeler sana zarar veremez. Onlar da benim gibi sana aitler. Hepimiz öyleyiz."

Kalbim göğsümde çılgınca çarpmaya başladı.

Yıldızsız bir gökyüzü kadar karanlık ve güzel olan o kap-kara boşluklara bakıp, "North şu an beni duyabiliyor mu? Bizi dinliyor mu? Ben arada sırada duyabiliyordum ama her zaman değil," diye fısıldadım.

North'un bağı düşünür gibi başını eğdi, "Aramızda ne gibi sırlar olmasını istiyorsun?"

Gülümsedim. Çünkü bağ, tıpkı benimki gibi konuşuyordu ve bu da onunla diyalog kurmayı kolaylaştırıyordu. "Hiç. Et-rafımda olmandan neden bu kadar korktuğunu sorduğum için bana kızacağını düşünüyorum. Ama madem beni korumaya bu kadar hazırsın, o zaman... North neden korkuyor?"

Bağ, burnu hafifçe benimkine değene kadar eğildi. Şu anda bile beni incitmekten korkuyormuş gibiydi. "Yalandan. North o yalana inanıyor. Çünkü gerçek çok acı verici. Şimdi bile, her şey ortaya çıkmaya başlamışken bile yalana inanmaktan vazgeçemiyor."

Yalan mı?

Şaşkınlığımı fark etmedi mi yoksa umursamadı mı bilmiyordum ama devam etti. “Bağlar birbirlerine zarar veremez. Birbirlerini öldüremez. Ne kasten ne de kazayla. Ama eğer bu gerçeğe inanırsa bunca zamandır tutunduğu hiçbir şeyin anlamı kalmayacak.”

Kaşlarım iyice çatıldı, sonra bağ tekrar öne doğru eğilerek dudaklarımı öptü. North’u ilk kez öpüyordum ama şu anda beni öpen o değildi. Bağ, beni tezgâhın üzerinde geriye doğru iterek dilini ağızma kaydırды. Beni ele geçirerek ruhumu kendi işaretiyle damgaladı.

North’un bu konuda ne düşüneceğini bilememek panikle-meme sebep oldu. Ama daha fazla zorlamadan benden uzaklaştı.

Eliyle çenemi kavrayıp son kez konuşarak, “Artık kaçmak yok,” dedi.

Bağ kontrolü elinden bıraktığı an North devreye girerek beni kucığına aldı ve hem bağını hem de konuştuklarımızı arkasında bırakabilirmiş gibi aceleyle gibi beni yatak odasına götürdü. Bir anlığına bağıyla konuştuğum ve yanlışlıkla bir aile sırrını ortaya çıkardığım için beni odadan atacağını düşündüm.

Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyordum.

Ama beni yatağına yatırdığında bir anda üzerime abandı. Bu sefer dudakları dudaklarıma değdiğinde orada sadece onun olduğunu anladım. Bağ yoktu.

Farklı öpüşüyorlardı.

Böyle bir şeyi fark etmek garip miydi? Muhtemelen. Bağının karanlık bir sahiplenme içgüdüğü vardı. North’unki ise

Sonsuz Bağlar

tüketen bir güçtü. Beni istiyordu, buna şüphe yoktu. Her şeyimi istiyordu. Daha yeni başlıyorduk ama şimdiden kendimi ona teslim etmemek, içinde kaybolmamak için zor duruyordum.

“Sana ne söyledi? Ne yaptı?”

Önce şaşırdım, sonra dudaklarıma yavaşça bir gülümseme yayıldı. “Kendini tamamen bana adanmış. Bana zarar vermeyecek. Ona inanıyorum. İkinizin de bana zarar vermeyeceğini biliyorum.”

Bana baktı, gözleri gözlerime kilitlenmişti. İçinde çok net görebildiğim bir arzu vardı. Ona güvenmemi ve neler yapabileceğine tam olarak inanmamı bekliyordu.

Zaten biliyordum.

Sanki fikrimi değiştirip buna bir son vermem için bana zaman tanıyormuş gibi yavaşça havluyu üzerimden çekti. Değiştirmeyecektim. Gücümün kontrol edilemez bir şeye dönüşeceğinden korksam da şu anda ihtiyacım olan şeyin tam olarak bu olduğunu biliyordum.

Sonuçlarını sonra düşünebilirdim.

Beni tekrar öptü. Sanki havlunun yeniden bedenimi örtmesinden endişeleniyormuş gibi yataktan fırlatıp attı. Dudaklarının dudaklarıma dokunuşu haricinde her şeyi unuttum. Bağlanmayı ve içimizde yaşayan, şu anda bile birbirimize doğru süzülen varlıkları unuttum. Birbirini isteyen insanlardan başka bir şey olduğumuzu unuttum.

Sonra North’un yeteneği devreye girdi ve bir anda Üstün Yetenekli Bağlar değil de başka bir şeymişiz gibi davranma şansımızı yok etti.

Yatak odasının ışıkları yanıyor, kapının aralığın yansıyan ışık odayı aydınlatıyordu ama yeteneği içinden çıktığı anda ikimizin de etrafında karanlıktan başka bir şey kalmadı. Yaratıkları tarafından kuşatılmayı, seilmek için can atan bir August’la göz göze gelmeyi bekledim fakat karanlıktan başka bir şey yoktu.

Bu güzel bir sürprizdi. Onun gölgeleri etrafımdayken Bağlanmakla başa çıkabilirdim.

Gözleri mavi kaldı. Bu durumda bile böylesi bir kontrole sahip olması akılalmazdı. Ama şimdi sanki bağının küçük bir parçasını benimle paylaşmaya istekli gibiydi ve ben de bu gemiye binmeye razıydım.

Bileğim çekiştirilince irkildim.

Önce benimle dalga geçip geçmediğini kontrol etmek için North'un ellerine baktım. Sonra o şeyin baldırımından yukarı kayarak uyluğumu çevrelediğini ve bacaklarımı daha da açtığını hissettim.

Korkmaya bile fırsat bulamadan, daha fazla gölge ortaya çıkıp her bir uzvumu kavrayarak beni North'un gözleri önüne serdi. North ise kendinden emin bir erkek gururuyla, olan biteni büyülenmiş gibi izliyordu.

Bunların hepsi onun emrinde gerçekleşiyordu.

Gölge uzuvlar, North'un isteklerini yerine getiren canlı ipler gibi beni sıkı sıkı tutuyordu. Yatak odasında bu tür sürprizlerle dolu biri olabileceğini tahmin etmeliydim.

Dilini ve dudaklarını memelerimde gezdirerek ilerlerken ellerinden biri uyluklarımın arasına kaydı. Ellerimi saçlarına gömmek için kollarımı kaldırmak istedim ama dumandan ince kollar bileklerimi sıkıca kavrayarak beni yatağa mıhladı. North dudaklarıyla meme ucumu sararken dişlerini hassas noktaya hafifçe bastırdı.

Hislerim inanılmaz derecede yoğundu.

Doruğa ulaşmadan ve onunla bağ kurmadan, bununla başa çıkabileceğimi nasıl düşünebilirdi ki? Parmakları klitorisimin üzerinde gezindiğinde âdeta ruhum titremeye başladı.

Sonra o lanet elini geri çekti.

"Henüz değil. Biz de bağımlla bir araya geliyoruz. Sabırlı ol."

İçimdeki o somurtkan çocuk, özenle saklamaya çalıştığım yanımla, bir tekme savurup ağzına geleni söylemek istedi.

Sonsuz Bağlar

“Yeterince sabrettim. Orgazma ulaşmayacağımı düşünmen aptalca. Beni becer ya da başka bir yolla boşalmamı sağla. Umurumda değil, yap şunu.”

Derin bir nefes alıp *taleplerimi* duymazdan geldi. Her santimim, en ince ayrıntısına dek zihninde yer edene kadar vücudumu yavaş ve metodik olarak keşfetmeye devam etti.

Bağının bana aksini söylemesi umurumda bile değildi.

En kötüsü de, şu anda aletini hissedebiliyor olmamdı. Sert ve sıcaktı. Olacakların habercisi gibi bacaklarıma temas ediyordu. Aceleci davranmadığı için çok mutlu görünüyordu.

Bileklerimi kurtarmaya çalıştım ama imkânsızdı. Gölge-ler ben kaçmaya çalıştıkça beni daha sıkı sararak aşağı kaydı. Kurtulmaya çalıştığım için bir ceza olarak hareket kabiliyetimi iyice kısıtladılar.

Acele etmezse ölecektim.

Sert dilini meme ucumun üzerinde son bir kez gezdirdikten sonra benden uzaklaştı ve bacaklarımin arasında, dizlerinin üzerine oturdu. Manzarasının ne kadar müstehcen olduğunu, gölgeler sayesinde önünde apaçık vaziyette kaldığımı düşünmeye çalıştım. Sanki düşüncelerimden etkilenmiş gibi karanlığın içinden başka bir dal belirterek vajinamın kaygan dudakları arasına girmek için hareket etti. Biraz gerildim. Bir yanımda dehşete kapılırken diğer yanımda içime girmesini umdu. Bana hissettirdiği bu adrenalin patlaması beynimde erojin etkisi yaratıyordu. Tüm vücudum bastırılmış arzuyla titriyordu.

Zevk suyumun yatağa damladığını hissedebiliyordum.

Aletini eline alırken heyecandan burun delikleri genişledi. Gölgesinin benimle oynamasını izlerken yavaşça aletini okşadı. Gölgeden uzvun her acımasız dokunuşuyla klitorisimin nabız gibi atmaya başladığını hissediyordum. Usul usul sürtünüyordu ancak hâlâ istediğimi verecek kadar yakın değildik.

Gırtlaktan gelen bir sesle inlediğimden nihayet öne doğru kayarak aletini de bu işkenceye dâhil etti. İrislerinde ince siyah

bir çizgi belirmişti, bunun bağı olduğunu biliyordum. Aletini klitorisime yavaşça sürterken beni izliyordu. Umutsuzca arzuladığım sıcak aletiyle beni kışkırtıyordu. O an gerekirse kendimin de yalvaracağını fark ettim.

Ne muhteşem bir ortak noktaydı.

“Eğer beni hemen becermezsen bağım ortaya çıkacak. Tam sınırda zaten.”

Gülümsedi ve kasıklarını ileri itti. Hâlâ hassas bölgemle oyun oynuyordu. “Sanırım bağlarımız buluşmak istiyor ama bizden önce bunu yapmalarına izin vermeyeceğim. Bağın devreye girmeden önce her bir Bağ’ını kendin olarak becermeyi hak ediyorsun.”

Uzanıp kalın ve sıcak aletini avucuma aldım. Hafif bir masaj yaptıktan sonra kalçamı kaldırdım. Gölgeleleri bileklerimi sarsa da bana engel olmadı. Sadece izin verdiği için ona dokunabildiğimi bana hatırlatıyordu. Gölgelelerini yeniden harekete geçirip kollarımı bacaklarımı ayırarak bu yatağa yayacağı ve işkencesine yeniden başlayacağı düşüncesiyle tüylerim diken diken oldu.

Kontrol manyağı olmasını bu açıdan seviyordum.

“Neyi hak edip etmediğimi bırak da bana istediğimi ver artık. Yoksa sikerler deyip beni boşaltacak başka birini bulacağım.”

Bu çıkışım karşısında kaşları havaya kalktı. Ama ona sırtarak baktığımda bundan büyük keyif aldığını fark ettim. Bileğimi tutan gölge en sonunda elimi onun üzerinden çekti. Surat asmaya fırsat bulamadan nihayet tamamen geri çekildi ve sonra içime girdi; nazik değildi, oldukça sertti.

Zaten hiçbir zaman nezaketi sevmemiştim.

Yalın ve çaresiz olmalarını istiyordum. Benim onları arzuladığım kadar onların da beni arzuladıklarını bilmek istiyordum. Büyük meclis üyesi North Draven’in içimde nasıl hissedeceğini hayal ettiğini ve şimdi bunu başardıktan sonra muradına erip ermediğini bilmek istiyordum.

Sonsuz Bağlar

Dünyasının merkezi, onun için önemli olan tek şey olmak istiyordum.

İçimde daha da büyüdüğünü hissettim. Kalınlığı, beni canımı acıtacak kadar zorluyordu ama sınırdı duruyordu. Öyle ki onu günlerce bacaklarımın arasında hissedecekmişim gibi geliyordu. Hatta öyle olması normal geliyordu. Sanki aramızdaki şey tam olarak böyle olması gerekiyormuş gibi.

Keşke o da benimle aynı şeyleri hissedebilseydi.

Vücudumu saran uzun dumansı kıvrımlar beni, North'un kollarına sürükledi. Bacaklarımı beline doladığımda üzerime eğildi. Gözleri, yüzümdeki haz ifadesinden, kızaran dudaklarıma ve yarı kapalı gözlerime ve her darbesiyle sallanan memelerime kaydı.

Gölgelerden biri beni North'un daha derinlerime gömülebileceği şekilde konumlandığında darbelerinin neredeyse içimi parçalayıp geçeceğini sandım. Bunca zaman onsuz nasıl yaşamıştım? Nasıl bunca zaman içimde olmadan uyuyabilmişim.

Bundan nasıl korkabilmişim?

Darbeleri sert ve ritmikti. Kendinden emin hareketleriyle her dakika doruğa tırmandığımı hissedebiliyor, zevkle karışık iniltilerimi artık kontrol edemiyordum.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bileğimi saran gölgeyi öyle bir çekiştirdim ki North'un kaşları çatıldı ve elimi serbest bıraktı. Bir şey yapmasına fırsat vermeden ensesinden tutup dudaklarını kendime çektim. Kalçamı kaldırıp bacaklarımı sıkıca beline dolayarak hareketlerine uyum sağladım.

Ağızıma doğru inleyerek gözlerini kapadı, hareketleri artık daha sert ve aceleciydi. Tırnaklarımı ensesine geçirirken duman kıvrımları uyluklarımın etrafını sıkıca sardı. Yarın morluklar içinde uyanacağımdan artık emindim.

Kasıklarını son kez çarptığında ikimiz de boşalarak birbirimize kilitlendik. İçimi büyük bir *rahatlama* ve haz kapladı.

Gözlerinin rengi değişti ancak kontrolünü kaybetmedi, yüzündeki o haz dolu ifade duruyordu.

Bağım onunkine dokunmak için uzandı. Ama Gryphon'da olduğu kadar sert değildi. Daha çok bir ruhun iki yarısının tekrar bir araya gelmesi gibi bir histi.

Sanki bağım onu uzun zamandır tanıyordu ve yeniden bütün hissetmek için bu ânı bekliyordu. Sanki gölgeler beni beklediği zamanlarda vahşileşmişti ve şimdi tekrar bir araya geldiğimiz için North'un kalbindeki fırtına dinecekti.

Umarım sonunda biraz olsun huzur bulabilirdi.

Eğilip alnını benimkine dayadı. Sesi kafamın içinde yankılandı. *Seni uzun süredir bekliyordum, küçük Bağlanan.*

Aletini saran kaslarım gerildi çünkü böylesine arzu dolu bir itirafı duymak kadar tahrik edici bir şey olamazdı.

Ben de seni bekledim. Hepinizi bekledim.

Gryphon'ın şu anda ikimizi de dinliyor olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum. Zihnimi ondan nasıl koruyacağımı henüz çözememiştim ama tamamen kapatırsam da onu dışlamış olacaktım. Şu anda ona bir kez daha aynı şeyi yaparsam sinir krizi geçirmesinden korkuyordum. Neyse ki bu ânı bozmayacak kadar anlayışlıydı.

Kapının önünde bir Bağlar ordusu toplanmamıştı. Kimse bu ânı bölmeye çalışmadı. Belki de hepsi bunun olacağını biliyordu. İster bağımı yatıştırmak için ister niyetimi anlamış olması yüzünden olsun, eve döndüğüm anda North kendini bana adamak için her şeyi yapacağını açıkça belli etmişti.

Şimdi tek yapmam gereken yaşadığım bu güç patlamasıyla baş etmek ve bunu hak etmeyen zavallı, masum insanları öldürmekten uzak durmaktı.

North yapış yapış çarşafı hiç umursamadan yanıma uzanıp bana döndü. "Kimseyi öldürmeyeceksin. Bunu düşünmeyi kes artık. Emin olduğum bir şey varsa o da senin kimseye zarar vermeyeceğindir, Oleander. Sen bir canavar değilsin."

Sonsuz Bağlar

Onunla aynı fikirde miydim, bilemiyordum. Hiç tereddüt etmeden cevap vermem aramızda ne kadar çok şeyin değiştiiğinin bir kanıtıydı. “Şu anki gücümü bile zar zor kontrol edebiliyordum. Daha da kuvvetlenirse... Onunla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.”

Bir eliyle alnıma düşen gümüş saç tellerini yüzümden uzaklaştırdı. “Uyandığında ne olacağını göreceğiz ve her ne olursa olsun, onunla birlikte yüzleşeceğiz. Tekrar güvende olduğundan emin olana kadar buradasın zaten. Bir süre Bağ grubumuz dışındaki insanlarla iletişimi seyrekleştireceğiz. Bunu yapabiliriz, Oleander.”

Bunu öyle kendinden emin, öyle inanarak söylemişti ki... ben de ona inanmak istedim. Gerçekten istedim ama henüz nasıl olacağını bilmiyordum. Sanırım bebek adımlarıyla ilerlemem gerekiyordu.

Diğerleri Bağlanmamız hakkında ne düşünecekti? Özellikle de başka birine bağlanmaya hâlâ hazır olmadığımı –en azından şu an için– söylersem?

Bir kez daha kendimi başıma açtığım bir sorunun ortasında buldum.

Aslında hemen şu an bayılıp sonraki üç günü uykuda geçirmem gerektiğini biliyordum ama her nasılsa Bağlandıktan sonra kendimi daha enerjik hissediyordum. Yatakta döndüm ve karanlık odada bile her hareketimi izleyen gözlerine bakıp gülümseyerek, “Bir duş daha almam gerektiğini hissediyorum,” dedim.

Bir elini başının altına koyduğunda göğsü hafifçe gerildi, sanki beni baştan çıkarmaya çalışıyor gibiydi. “Nasıl istersen, Bağlanan’ım. Emrine amadeyken bunun tadını çıkar.”

Gerçek dünyayı, buradan ayrıldığımızda uğraşmak zorunda kalacağımız tüm ölüm ve dehşeti düşünmek istemiyordum. Bu yüzden hafif bir konuya değindim. “Beni yine kucağında

taşımak ister misin? Çünkü bacaklarım şu an iş görmüyor ve bu sefer nedeni aldığım yaralar değil.”

Güldü ve tek kelime bile etmeden beni kucağına aldı.

On BİRİNCİ Bölüm

Atlas

Günlerce aynı dört duvara bakmak insanı delirtmeye yeterdi. Hele de Dravenların beni tıktırdığı bu bomboş, ruhsuz ve kötü tasarlanmış bu odada! Her yer berbat bir mavi tonundaydı ve yatak çok rahatsızdı. Oli'yle aramı düzeltebilirsem gidip yeni bir yatak alacaktım.

Aramızı düzeltemezsem ne yapacağımı düşünmek bile istemiyordum.

Burada duvarlara bakmaktan, tekrar almak zorunda kalacağım derslerin ödevlerini yapmaktan ya da buna engel olmak için elimden geleni yapmış olsam da kendimden uzaklaştırdığım o mükemmel Bağ'ı düşünerek otuzbir çekmekten başka hiçbir işim yoktu.

Yanlış olabilirdi ama ben yine de otuzbir çekiyordum.

Bu duruma iki şekilde bakılabilirdi; ya onu düşünerek mastürbasyon yapan bir sapıktım –ki muhtemelen onun gözünde en büyük haindim– ya da şu noktada başka kimseyi düşünemeyen,

kendini sadece ona adayan sadık bir Bağ'dım. İkisi de doğruydu. Ve artık bunu anlamlandırmaya çalışmaktan vazgeçmiştim.

Aklıma düşer düşmez onu hissetmeye başladım.

Sizin başınıza gelmeyen bir şeyi nasıl hissedebilirdiniz ki? Yatakta, penisim elimde tek başıma uzanmışken bir dakika sonra Oli'nin bulunduğu yer ve gördüğü şeyle ilgili yaşadığı kafa karışıklığını hissettim. Sanki özlemin saf gücüyle onu buraya çağırmışım gibiydi.

Ondan gelen şehvet dalgası bana çok yardımcı oldu. Sanki böyle bir yardıma ihtiyacım varmış gibi.

Ben buraya nasıl geldim?

Gülümsedim. Göremese de mutlu olduğumu hissetmesini umuyordum. *Sanırım ufak bir güç artışı yaşadın, tatlım. Her nasıl olduysa burada olmaya sevindim.*

Göğsümde özlem dolu bir sızı hissettim. Bu, onun da beni, en az benim onu özlediğim kadar özlediğinin bir işaretiydi ve bu beni öfkeliendiriyordu.

Bana ihtiyacın olursa seni bulmak için bu kapıyı kırarım. Kavga çıkarmak ve seni arada bırakmak istemediğim için sessiz kalıyorum ama tatlım, eğer bana ihtiyacın varsa seni bulmaya gelirim.

Oli göğsümde ışıldadı. Onunla olma ihtiyacımdan gurur duyuyormuş gibiydi. *Merak etme. Çoğunlukla uyuyordum zaten. Tam olarak uyandığımda seni bulurum... tabii zihnine ulaşabilirsem.*

Gülümsemem bir sırıtışa dönüştü. *Hazır sen buradayken başladığım işi bitirsem iyi olacak, tatlım.*

Zihnime sahte bir öfke dalgası gönderdiyse de —ki o an kahkahalara boğuldum— elimi yönlendirerek aletimi okşadı. Fiziksel olarak burada olmaması umurumda bile değildi. Kendi elim olması da umurumda değildi. Onun da bunun bir parçası olduğunu bildiğim için neredeyse boşalmak üzereydim.

Beni bu kadar hızlı boşaltarak utandırmaya cüret etme, tatlım.

Sonsuz Bağlar

Cevap olarak kıkırdadı. Mükemmeldi. Bu anıyı sonsuza dek saklamak istiyordum.

Beklemekten hoşlanmam, Bağ. Bana ne kadar iyi olabileceğini göstermek istiyorsan hemen harekete geç.

Mastürbasyon yapmanın bu kadar erotik olabileceğini kim tahmin ederdi? Fakat bana gönderdiği o arzu kırıntıları ateşi daha da körüklüyor, hareketlerimin ritmi hızlandıkça hızlanıyordu. Beni izlediğini, ne yaptığımı, nasıl hareket ettiğimi incelediğini hissediyordum. Sanki sonra kullanmak için not alıyordu. Siktir, öyle yaptığını umdum. Gelip beni bulmasına ve bu işi devralmasına ihtiyacım vardı çünkü bu, belki de hayatımın en iyi deneyimiydi. Ama kanlı canlı yanımda olması?

Milyon kere tercih ederdim.

Dayanıklılığım hakkında şüphe etmesin diye sonuna kadar dayandım ama kendimi bir saniye daha tutamadım. Gabe'in sesimi kesmem için duvara vurmasına neden olacak bir iniltiyi zapt etmeye çalışarak avucumun içine boşaldım.

Hayatımın en muhteşem orgazmıydı. Bir gün Bağ'ımla gerçekten birlikte olursam yaşayacağım şeylerin küçük bir ön gösterimi gibiydi.

Şehvet dağıldığında yerini tereddüt ve beceriksizlik aldı. Evet o burada, muhtemel bir hainin zihnindeydi ve evdeki başka kimse bunu bilmiyordu.

Hemen onu rahatlatmaya çalıştım.

Zihnimde her şeyi görebilirsin. Bana inanmak için neye ihtiyacın varsa al.

Tereddüt ettiğinde kalbim hafifçe kırıldı. Ama onu suçlamadım. Hiçbir şey için suçlamadım. Fakat bana inanmasını öyle çaresizce istiyordum ki, anılarıma bakmak istememe ihtimali bile içimi paramparça ediyordu.

Sesimdeki çaresizliği gizlemeye çalışarak tekrar denedim. *Hayatımda senden saklamak istediğim hiçbir şey yok. Çok fazla çirkinlik, kötülük ve utanacağım bir sürü saçma sapan şey var ama*

bunları senden asla saklamam. Benden soğuyacağını düşünsem bile saklamam. Aramızdaki bu belirsizlikle yaşamaktansa bazı özelliklerimden nefret edip söylediklerimden asla şüphe etmemeni tercih ederim. Seni ve güvenini kaybedemem. Böyle bir seçeneğim yok.

Göğsümde iyice sessizleşince onu yalnız bıraktım. Ne kadar istesem de onu zorlayamazdım, bu kararı kendisi vermeyecekse ne anlamı kalırdı ki?

Yerdeki havluyu alıp kendimi temizledim ve ayağa kalkıp banyoya gittim. Aynalara bakmaktan kaçındım çünkü şu anda içimden yüzüme –babamın yüzüne– bakmak gelmiyordu. Bu lanet durumun tek sebebi oydu ve onun genç versiyonu gibi görünmek beni rahatsız ediyordu.

Oli, duş boyunca sessiz kaldı. Yıkayıp kurulandıktan ve temiz bir baksır giydikten sonra yatağıma geri dönerek binlerce kez izlediğim aptal bir film açtım.

Yatağa yerleştiğimde Oli'nin söylemek istediği bir şey olduğunu anladım ama ne hikmetse film boyunca sessiz kaldı. Uykuya dalıp burada oluşunu kaçırmak istemedim ancak varlığı o kadar rahatlatıcıydı ki geçirdiğim uykusuz gecelerin yorgunluğu yavaş yavaş üzerime çöktü.

Uykuya dalmadan hemen önce nihayet konuştu.

Zihnine bakmak istemiyorum. Her şeyi senin ağzından duymak istiyorum.

On İkinci Bölüm

Oli

Yatak o kadar sıcak ve rahattı ki uyanmak istemedim. Ama kendi bedenime döndüğümü hemen anladım. Bugün gözlerimi açmak da var olmak da istemiyordum. Vücudumdaki her kemik sızlıyor, her yerim ağrıyordu ve sırtımda garip, soğuk bir ağırlık vardı. Birkaç saniye sonra Brutus'un benimle birlikte yatakta olduğunu anladım.

Bu da demek oluyordu ki North uyanmıştı ve artık burada, yatakta değildi çünkü dün gece ne kadar direktsem de "yatakta köpek istemiyorum" fikrini değiştirmemişti.

Çok derin uyuduğum için duyularım körelmiş gibiydi. Ama bazı Bağlarımın benimle birlikte olduğunu hissedebiliyordum. Sadece hangileri olduğunu anlayamıyordum. Sinir bozucu olsa da çok dert etmedim çünkü bu kadarına bile razıyım.

Yanımdan bir hışırtı sesi geldi. Ardından Gryphon kulağıma eğilip, "Kaşlarını çatmayı kes. Seni böyle görünce birilerini öldürmek istiyorum," diye fısıldadı.

Tek gözümü açıp ona baktım. “Saat kaç, yemek var mı?”

Güldü. Gözleri sanki eğleniyormuş gibi parladı ve sonra odanın diğer tarafında bir hareketlenme oldu, ardından North mutfaktan yemek istemeye başladı. İsteddiği şeylerin listesi midemi guruldattı.

O lanet olası çırpılmış yumurtaları, *waffle*ları, ekstra pastırmayı ve mücveri hemen şimdi yemek istiyordum. Bir de kahve, bir demlik dolusu. Bol krema ve şekerli.

Kalkmak için hareketlendim ama sonra North beni duşta becerdikten sonra çıplak uyuduğumu hatırlayıverdim. Odaya göz gezdirdim. Aslında iki Bağlanan'ımın önünde çıplak kalmak sorun olmazdı ama Gabe elinde telefonuyla koltuklardan birinde oturuyordu. Nox ise ben bayılmış gibi uyurken buraya getirildiğini tahmin ettiğim yüksek masada North'la bina planları üzerine tartışıyordu.

Utangaç bir bakire gibi yorgana sarıldım. Ancak sonra üzerimde ince çizgili ipek pijama takımı olduğunu fark ettim. North Draven, ben baygınken çok tuhaf şeyler yapan sinsi bir pislikti.

Gryphon götlük yaparak gülmeye başladığında yastığı alıp suratına fırlattım. Altıma etmek üzere olduğumdan kalkıp banyoya yürüdüm. Yürürken kimse telaşlanmadı fakat hepsi beni dikkatle izliyordu, yüzünde her zamanki memnuniyetsiz ifadesi olan Nox bile.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra aynada kendime iyice baktım. Cildimi ve saçlarımın rengini kontrol ettim. Gümüş rengi daha da açılmıştı. Renk kaybı gittikçe artıyordu! Sadece durumumuzu gözden geçirmek adına bağım ile iletişime geçtim. Gabe'le *Nox'u* –lanet olsun–özlüyor olmasına rağmen yeni garip numaralar ya da güç patlamaları yaşıyor gibi görünmüyordu.

Bu da küçük bir teselli sayılırdı.

Dolabı karıştırırken içinde tamamen kadınlara özel şeylerle dolu bir çekmece olduğunu fark ettim. Sakin kalabildiğim için

kendimle gurur duyarak North'a hızlıca mesaj atıp, *Bunlar kimin eşyaları?* diye sordum.

Hemen yanıt verdi, mesajı eğlenceli bir tondaydı: *Senin. Eğer başka bir şeye ihtiyacın varsa bana söyle.*

Böyle basit bir nezaketle beni tavlayamazdı, lanet olsun. *İstediğim bir şey yok. Teşekkür ederim.*

North ve gölgeleri tarafından canım çıkarılırcasına becerilmiş gibi görünmemek için saçlarımı tarayıp yüksek bir atkuyruğu yaptım. Bu kadarcık hareket bile nefesimi kesmişti ve North'un odasına geri döndüğümde doğruca yatağa yöneldim. Gryphon bana yardım edip battaniyeyi üzerime güzelce örttü ve ben yerleşene kadar gölge köpeği yanımdan uzaklaştırdı. Yatağa çıkmasına izin vermesine bile şaşkındım ama o geri çekildiği anda Brutus tekrar gelip üzerime kıvrıldı.

Gryphon bana bir bardak su uzatıp, "Fazla ağırsa derhâl gönderilmesini sağlayacağım," diye tersledi. "Davenport bacağını kontrol etmeye ve tedavini tamamlamaya gelecek. Yaratığı şımartayım derken bacağını tekrar sakatlama."

Ona omuz silkip odanın diğer ucundaki Gabe'e baktım. Üzerinde çalmak istediğim bir kazak vardı. Bana baktı, göz göze geldik ve ona baktığımı fark edince gülümseyerek karşılık verdi.

Gryphon yüzümün önünde elini sallarken kapı çaldı. "O gölgelerden ve dumandan oluşuyor, yani ağırlığı yok. Brutus de senin gibi sadece benimle uğraşıyor. Onu rahat bırak," dedim sertçe.

North kapıyı açarken Gryphon bana kaşlarını çattı ve sonra dikkatini kapıya çevirdi.

Yemekler harika kokuyordu ama mutfak personeli adına üzülmekten edemedim. Kadın o güzelim yemekleri taşıırken Bağlarım her hareketini izliyordu. Yemekleri North'un masasına koyduktan sonra kapıya yöneldi fakat Gryphon onu durdurdu.

Zavallı kadını savunmak için ağzımı açtığımda Gryphon, "Şef ve sizden başkası bu yemeklere dokundu mu?" diye sordu.

Kadın hemen, "Hayır, efendim," diye cevap verdi.

"Bu yemeğe herhangi bir şey eklediniz mi ya da içine bir şey kattınız mı?"

"Hayır, efendim. Kimse dokunmadı ya da ekstra bir şey katmadı."

Aman Tanrım. Bu noktaya mı gelmiştik? Bu lanet malikânede bile her şeyi böyle sorgulayacak mıydık?

Kadın arkasından kapıyı kapatırken Gryphon zihnimde yankılanan sorularıma cevap verdi. "Evet, şu anda tam olarak bu noktadayız. Benimle konuşmadan kimse buraya girip çıkmayacak. Sadece Bağların ve birkaç arkadaşın dışında kimse seninle bir odada baş başa kalamayacak. Şef dışında kimse yemeğine dokunmayacak."

"Kafamın içinden çık," demekten başka bir şey bulamadım.

"O zaman sen de bu kadar yüksek sesle düşünmeyi bırak."

"Nasıl yapılacağını bilseydim bırakırdım! Kulak tıkacı falan al o zaman!"

Ne ayağa kalktım ne de gidip yemek seçtim. Masaya ilk yanaşan North oldu, benim için seçtiği şeyleri bir tabağa doldurdu. Gryphon'un yemekle ilgili sorgulaması yeterli gelmemiş gibi hâlâ her şeye şüpheyle bakıyordu. Bu saçmalıktı. Ama yine de aptal kalbimin hızla atmasına neden oluyordu.

Yastıklara yaslanarak doğruldum. North tabağı elime tutuşturdu ve bana kahve doldurmak için masaya dönüp iki fincanla geldi. Biri benim olmalıydı! Herhâlde koca bir bardak su içtikten sonra benden bunu esirgemezdi.

Lanet olası yıldızlara şükürler olsun ki North kahveyi bana uzattı ve sonra Nox'un hâlâ kaşlarını çatarak evin planına baktığı yere geri döndü. Güvenlik açıkları ve insan kapasitesiyle ilgili tartışmaya kaldıkları yerden devam ettiler. Dediklerinden pek bir şey anlamasam da sanki bir bomba sığınağı hakkında tartışıyorlarmış da şu an önceliğimiz buymuş gibi geliyordu.

Sonsuz Bağlar

Gryphon bir sandalye çekip tabağıyla yanıma oturdu. Bense daha önemli sorulara geri döndüm. “Başka bir saldırı olacağından bu kadar eminsek neden burada kalıyoruz? Buradan... ıkış var mı? Tanrım, biz neyin ortasındayız böyle?”

North başını onaylarcasına sallayıp Nox’la bakiştı. “Biz de araştırıyoruz. Ama alt sınıftan Yetenekli aileleri geride bırakıp lme terk edemeyiz. Bu kadar çok sayıda Yetenekli’yi aynı anda başka bir yere yerleştirmek çok zor. Fakat daha önce yapıldı. İşler kötüye gitmeye devam ederse yine yapabiliriz.”

Daha önce yapıldı mı? Bunu bilmiyordum. Gerçi bu toplum hakkında bilmediğim bir sürü şey vardı. Bu yüzden anladığımı göstermek adına başımı aşağı yukarı sallayıp kızarmış ekmeğimi yemeye devam ettim. Gryphon’ın huysuz bakışlarına takılmamaya çalıştım, bugün keyifsiz bir ruh hâli içindeydi. Bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığına emindim çünkü ben uyuyalı... bir dakika ya.

“Bu kez ne kadar uyudum?”

North başını belgelerden kaldırmadan, “On dört saat. Uyanmanı beklemiyorduk. Gücünü daha iyi kullanmaya başlamış gibisin,” diye cevap verdi.

Hımm.

Umarım yakın zamanda yeteneğimi tekrar kullanmak zorunda kalmazdım. Fakat sanırım  günlük derin uykuların aşamalı olarak geride kaldığını bilmek iyi bir şeydi. Gryphon, tabağını silip sprdkten sonra benimkini alıp biraz daha meyve doldurdu. Sonra eğilip beni dudaklarımdan öptü.

Taktik Ekibi’nden çocuklarla spor salonunda antrenman yapacağım. Bana ihtiyacın olursa ara.

Neden sadece benimle konuştuğunu bilmiyordum. Başımla onayladım ve beni son bir kez öpmesine izin verdikten sonra tek kelime etmeden kapıdan çıkışını izledim. Ona bir şeyler oluyordu. Umarım öfkesini alt kattaki adamlardan birinden çıkarırdı.

Meyveleri seçerek yedikten sonra boş tabağı komodinin üzerine koydum. Yastıklara yaslanıp kahvemini son yudumunu içerken Bağlarımın olmanın tadını çıkardım. Gabe kendi tabağını bitirdikten sonra benimkini topladı. Tabakları yemek tepsisine geri koydu ve birinin alması için hepsini kapıya götürdü.

North telefonunu kontrol ettikten sonra yanıma gelip herkesin önünde beni dudaklarımdan öptü. Az önce Gryphon da aynısını yapmıştı ama nedense North'un ki son derece tuhaf gelmişti.

"Biz aşağıda olacağız. Sen burada ya da odanda kal. Bir şey istersen beni ara. Etrafta dolaşma."

Kaşlarımı çattığımda *sakin itiraz edeyim deme* der gibi bir bakış attı. Gözlerimi devirdim. "Peki ama beni sonsuza kadar buraya hapsedemezsin. Sağlığıma kavuştuğumda sıkılacak ve tam bir kâbusa dönüşeceğim."

Nox kapıya yönelirken alaycı bir ses çıkararak, "Zaten öylesin, Zehir," dedi.

North arkasından gözlerini kısarak baktı. Çenesinden tutarak başını bana doğru eğdim. "Sen karışma. Onunla kendi savaşımı kendim verebilirim."

Bu dediğimi kesinlikle yapmayacağını söyleyen bir bakış attıktan sonra doğrulup Nox'un peşinden gitti. Asansörde harika bir yolculuk geçireceklerinden emindim. Yine de umursamamaya çalıştım.

Gabe artık tamamen benimdi.

Gülümseyerek, "Tanrıya şükür, bir an için bir Draven savaşının ortasında kalacağımızı düşünmüştüm. Bunun yerine spor salonuna gidip Gryph'in beni orada öldürmesini tercih ederim," dedi.

Kıkırdadım. "Buraya gel ve yanıma uzan. Eğer burada kapana kısılacaksam en azından sana sarılmalıyım."

Gabe bir an bana baktıktan sonra dikkatlice yatağa çıktı. Sanki altında parçalanacakmışım gibi temkinli hareket ediyordu.

Sonsuz Bağlar

Kaşlarımı çatıp onu üzerime çektiğimde homurdanarak karşılık verdi. Bacaklarımı iki yana açtığımda başını karnıma yasladı, tamamen üzerimde bile sayılmazdı. Hissettiğim hafif ağırlık boğucu olmaktan ziyade rahatlatıcıydı.

Uzun, derin bir nefes aldım, kendimi yeniden tamamlanmış hissediyordum.

“Artık kaçmak yok,” dedi, sesi neredeyse huysuz bir tonda çıkıyordu. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim.

“Kaçmak istemedim. Kyrie’nin nereye gittiğini biliyordum, onu yalnız bırakamazdım. Hayatta kaldım. Ben iyiyim, Kieran da iyileşecek. Onu da yanımda sürüklediğim için kendimi suçlu hissediyorum ama hepimiz iyi olacağız.”

Gabe derin bir nefes aldı ve eli, Felix’in tedavisi sayesinde silinip gitmiş olan yaraları düşünüyormuş gibi yatak örtüsünün üzerinden dikkatlice uyluğuma ulaştı. Orada hâlâ hafif bir sızı vardı fakat bu, bağımanın kampı kana bulamasına izin verdiğim için hissettiğim kör edici acıyla karşılaştırıldığında bir hiçti.

Parmakları nazikçe uyluğumu okşarken Gabe, “Gryphon ve North’un onunla işi bittiğinde Black o sabah hiç uyanmamış olmayı dileyecek. İkisinin de onun için çok *yaratıcı* cezalandırma planları var,” dedi.

Tanrım.

Gabe üzerimde uyuyakaldı. Öğleden sonranın çoğunu aramızda Brutus’le uyuyarak geçirdik. Bir noktada Brutus, yavaşça Gabe’i benden uzaklaştırıp onun yerini almıştı tabii. Ara ara uykuya dalarak güneşin yavaş yavaş yön değiştirmişini izliyordum. Öğ-

leden sonra geç saatlerde çok daha derin bir uykuya daldım ve uyandığımda Gabe yanımda değildi.

North masasında oturmuş, önünde bir bardak viskiyle bitmek tükenmek bilmeyen belgeleri okuyordu.

“Komodinın üzerinde sandviç var. Daha doyurucu bir şeyler istersen şefi arayayım.”

Gerinip doğrulmaya çalıştım ama tekrar yastıklara gömüldüm. Daha önce hiç prensesler gibi yüzlerce yastıkla uyumayı seven bir adam tanımamıştım. Gerçi North tamamen şahsına münhasır biriydi.

“Sandviç güzelmiş. Ama kendimi berbat hissediyorum. Bu kadar uyumak durumu daha da kötüleştiriyor.”

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Felix’e ihtiyacın var mı? Biraz önce seni kontrol etti ama uyuduğunu görünce rahatsız etmek istemedi. Şu anda uykunun senin için daha önemli olduğunu söyledi.”

Başımı iki yana sallayıp tabağı aldım. “Hayır, herkes bizi güvende tutmak için bir şeyler yapmakla meşgulken ben burada hiçbir şey yapmadan tembellik ediyordum gibi hissediyorum. Bir yükmüşüm gibi ve bundan nefret ediyorum.”

Derin bir iç çekip viskisinin kalanını kafaya dikti ve kâğıtları karıştırdı. “Kamplardan ortalama kaç kişiyi kurtardığımızı biliyor musun?”

Sandviçten bir ısırık daha aldım. Peynir, jambon ve mükemmel miktarda mayonez... bunu yapan şefle evlenmek istiyordum.

North yaşadığım sandviç orgazmını görmezden gelip devam etti. “Eğer kamplara ilk yirmi dört saat içinde ulaşabilirsek bu oran yüzde yirmi ikidir. Kırk sekiz saat sonra bu oran yüzde on beşe düşer. Dört gün sonra... yani sen onların peşinden gittiğindeyse bu oran yüzde üçtü. Eve kaç kişiyi sağ salım getirebildiğimizi biliyor musun? Esas rolü sen üstlendin. Biz sadece gelip hepinizi aldık.”

Tam o sırada kapı açıldı ve Gryphon kapıyı çalma zahmetine girmeden içeri daldı. Eğitim kıyafetlerini giymişti, sadece benimle çalışırken giydiği o şortlardan değil, ekibindekilerin de giydiği tam korumalı kıyafetlerinden biriydi. North'un monologunu dinlerken gözünü bile kırpmadı. Sadece yanıma gelip beni kısaca gözden geçirdi ve sandalyeye oturdu.

“Otuz üç kişi kurtarıldı. Otuz üç kişi eve döndü. Sadece bir kişi yaralandı ve raporlar, Nox'un yaratığının Kyrie'yi koruyup duşları kapadığını, o süre zarfında yalnızca bir kadının saldırıya uğradığını söylüyor. Bu daha önce *hiç* olmamıştı, Oleander. Yani yük falan olmuyorsun.”

Gryphon bana anlamlı bir bakış attığında onunla bu konuda konuşmamak için sandviçin son parçasını ağızıma tıktım. Ona söylemem gereken çok şey vardı ama şu anda faydasız olduğum konusunu onlarla tartışmak bunlardan biri değildi.

Dönüp North'a baktı, göz göze geldiklerini gördüm, bu benim için hayra alamet değildi.

O anda ilişkilerin nasıl yürütüleceğini bilmediğimi fark ettim. Bir Esas Bağ olarak nasıl davranmam gerektiğini bile zar zor çözebilmiştim. şimdi iki Bağlanan'ımın da alfa karakterde olması zavallı beynim için çok fazlaydı. Sabah Nox ve Gabe buradayken her şey gayet yolundaydı çünkü onlar bu tür bir gerilimi engelleyen bir tampon görevi görüyorlardı.

şimdi tamamen bu ikisinin insafına kalmış durumdaydım. şimdiden bana karşı birlik olmaktan gayet memnun olduklarını biliyordum.

Ama en azından denemem gerekiyordu çünkü gözlerimi kapayıp odaklandığımda, Kieran'ın benim ve Bağlarımın hayatını kurtarmak için kendi bileğini kırdığı anda çıkan sesi hâlâ duyabiliyordum.

Yutkunduktan sonra boğazımı temizledim ve Black'in hayatı için onlara yalvardım. “Lütfen... Olanların acısını Kieran'dan çıkarmayın. Franklin'i ortadan kaldırıncaya oraya rahatça girip

çıkabileceğimizi düşünmekle aptallık eden bendim. Öyle olmayacağını bilmeliydim.”

Gryphon hiç alışık olmadığım bir öfkeyle bana baktı. Yutkundum çünkü yardımcısının alacağı cezanın aynısını bana da verecekmiş gibi görünüyordu. Bacağımdaki sakatlığın beni en azından bir hafta boyunca şafak doğmadan önceki eğitimden alıkoyacağını umuyordum. İki hafta daha iyi olurdu aslında. Sanırım berbat ruh hâli hâlâ devam ediyordu, bu harika bir haberdi.

North’a bakmaya korktum.

Bahse girerim bu konuda Gryphon’dan daha mantıksız davranırdı. Bu yüzden onu ne kadar uzun süre bu işin dışında tutabilirsem o kadar iyiydi.

Gryphon tersleyerek konuştu. “Yanılıyorsun. North sadece sen söz konusu olduğunda mantıksız davranır. Fakat artık Bağlandığınıza göre muhtemelen yeniden iyi meclis üyesi hâllerine dönecektir.”

Yanaklarım kızardı, öfkem alevlendi. Ağzımı açıp, “Kafamın içinden çık! Eğer kafamdan uzak durmazsan seni görmezden gelmeye başlayacağım,” dedim.

Sandalyesinde öne doğru eğildi, alçak ve tehditkâr bir ses tonuyla, “Dene bakalım. Sırf ortadan kaybolmayacağından emin olmak için sana tekrar çip taktırmayı düşünüyorum,” dedi.

Öfkeyle ciyaklayadım. “Ablanın peşinden gittim. Kaçmadım. Sevdiğin birinin peşinden gittim çünkü onun yaşayacağı şeyleri tahmin edebiliyordum, buna dayanamazdım. Ben senin için belaya bulaşırken karşıma geçip sorumsuz biriymişim gibi davranamazsın. O adam ya da yaptıkları umurumda bile değil—”

Sözümü kesti. “Onun adını bile söyleyemiyorsun! Şimdi görebiliyorum. Travmanın izlerini zihnine görebiliyorum—”

“O zaman siktir git lanet kafamdan! Seni orada istemiyorum. Biraz mahremiyeti hak ediyorum!”

Sonsuz Bağlar

Sırıttı ama ağzını açıp beni daha da perişan edemeden North yatakla sandalye arasındaki boşlukta belirdi. “Hâlâ iyileşiyor. Pişman olacağın bir şey söylemeden önce git istersen. Hadi,” diye söylendi.

Gryphon tek kelime etmeden kapıyı gereğinden biraz daha sert kapatarak çıktı. Bu tavrına gözlerimi devirdim. North hiç kımıldamadı, sırtını bana dönmüş, bacaklarını yatağa dayamış, öylece duruyordu. Gryphon’ın ikinci raunt için geri gelmesini bekliyormuş gibiydi.

Kendimi tam bir pislik gibi hissettim. “Mantıksız davranacağını düşündüğüm için özür dilerim,” dedim.

Umursamaz bir ses çıkardı. “Bunu hak ettim. Bağına güvenini tekrar kazanacağıma dair söz verdim. Şimdi sana da söz veriyorum, seninle Bağlananın her şeyi sihirli bir şekilde çözmeyeceğinin farkındayım, kendimi sana kanıtlamam zaman alacak. Gryphon... suçluluk duyuyor. Bu da onu saldırgan yapıyor, sonra pişman olacağından eminim. Sadece onun kendi mezarını kazmasına engel olmaya çalışıyorum.”

Kaşlarımı çatıp yastıklara yaslandım. Uyanalı çok olmamıştı ama kendimi şimdiden yorgun hissediyordum. Belki de umduğumuz gibi sonsuza dek uyuma evresini aşamamıştım. “Neden suçlu hissediyor ki? Tanrım, onda kurtarıcı kompleksi var değil mi? Ne kadar tipik!”

North dikkatlice kollarını sıvadı. Ardından gömleğinin üstten birkaç düğmesini açarak bronz ve pürüzsüz tenini ortaya çıkardı. Resmen baştan çıkarıcı bir görüntüydü ve Tanrı’ya şükür Gryphon artık kafamdan geçen tüm kirli düşünceleri okuyamıyordu. Çünkü North için tekrar yatağa girmeye hazırdım.

“Kendini suçlu hissediyor. Çünkü ilk kez ailesi ve Bağlanan’ı arasında bir seçim yapmak zorunda kaldı. Eğer ikinizden birini kurtarmak için bir seçim yapmak zorunda kalsaydı... Daha önce hiçbir zaman böyle bir şey düşünmek zorunda kalmamıştı. Onun konumundaki çoğu erkek böyle bir duruma düşeceklerini

hiç hayal etmezler. Sen Kyrie'nin peşinden gidince senin burada güvende olmanı istediğini fark etti. Başta bu çok korkunç bir şey gibi gelmemiştir, ta ki Kyrie Brutus'ün onu duşta kurtardığını söyleyene kadar. Sen orada olmasaydın tecavüze uğrayacaktı."

Bu sözleri, kafamdaki sapkın düşünceleri bir nebze olsun dağıttı. "Çok saçma. İhtimalleri düşünüp durmaya ne gerek var? Asıl odaklanması gereken tek bir şey var. Herkes sağ salim kurtuldu. Kyrie güvende. Benim de sadece biraz daha dinlenmeye ihtiyacım var, onun dışında iyiyim."

Kaşlarını kaldırarak eliyle hafifçe bacağıma vurdu. "Kötü yaralanmıştın. Ölüme hiçbirimizin düşünmek istemeyeceği kadar yakındın."

Gözlerimi devirdim. Erkekler. *Bağlar*. Bağlanan erkekler ve kafa yapıları... hiç düşünmeden hareket etmeleri. Liste uzayıp gidiyordu. Dürüst olmak gerekirse, hayatım asla eskisi gibi kaygısız olmayacaktı ve bunun sebebi Direniş'in peşimde olması değildi. Hayatları boyunca bana bağlı kalacak beş seksi ve kontrol delisi adamdı.

North, yatağın etrafından dolaşarak belgeleri bir dosyaya yerleştirdi ve odanın diğer ucundaki lambayı kapadı. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Acıktın mı, susadın mı? Tekrar duş almak istersen hayır demem."

Otoriter ve emredici North'la başa çıkabilirdim. Pislik North biraz zordu ama onu da çözmüştüm. Beni asıl endişelendiren şefkatli ve anlayışlı North Draven'dı.

Bu hâli var ya?

Bununla asla başa çıkamazdım.

Onunla bir duş daha alabilir, gölgeleriyle üçüncü turu atabilirdik ancak kafamdaki bulanıklık hâlâ geçmemiştir. "Sanırım biraz daha dinlenmeye ihtiyacım var. Ama yatmaktan sıkıldım. Neden burada bir televizyonunuz yok, olsaydı aptalca bir şeyler izleyerek dikkatimi dağıtabilirdim?"

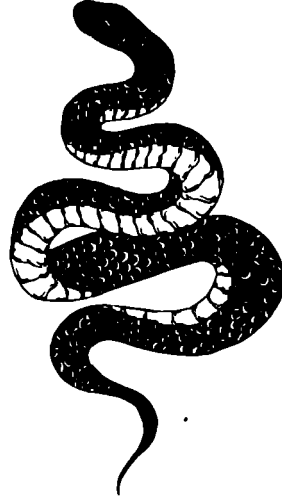
Sonsuz Bağlar

Uzandığım yatağa baktı ve sonra dönüp mermer kaplı, çok lüks görünen gece lambasının altındaki düğmeye bastı.

Yatağın ucu *açıldı*, birdenbire bir televizyon yavaşça yükselmeye başladı.

“Bu zenginlik nedir ya? Cidden çok saçma! Neden normal insanlar gibi televizyonunu duvara asmazsın ki?”

Omuz silkti ve takım elbisesini titizlikle çıkarmaya devam ederek dikkatimi dağıtmaya başladı. “O zaman odanın dekorasyonunu mahveder. Ayrıca, basit şeyler için delirmeni izlemek eğlenceli.”

On Üçüncü Bölüm

North, benimle saçma sapan reality şov izlemeyi ısrarla reddettiğinden dünyanın en sıkıcı belgeselini izlerken uyu-yakaldım. Başta bunu nezaketinin sınırlarını test etmek için önermiştim ama o kalkıp yaşlı bir adamın ormansızlaşmayla ilgili bilgiler verdiği bir belgesel açarak acımasızca misilleme yapmıştı.

Saatler sonra, zifiri karanlıkta uyandım. Önce farkında olmadan Bağlarımdan birinin zihnine girdiğimi düşündüm. Rûya görmediğimi fark etmem bir dakikamı aldı; sırtıma yaslanmış sıcak bir beden vardı, elleri vücudumda gezinirken arkamda sertliğini hissediyordum.

Bağlananlarımdan hangisinin olduğunu bilmem garip miydi? Çünkü bu kesinlikle Gryphon'du. Hareketleri North'tan tamamen farklıydı. Beynimin olanları algılaması biraz zaman aldı. Başka birinin yatağında olduğumuzu ve kesinlikle beni böyle azdırmaması gerektiğini hatırlatmak yerine sırtımı ona

Sonsuz Bağlar

bastırıp popomu aletine sürttüğümde çıkardığı homurtunun tadını çıkardım.

Sonra parmakları North'un bana giydirdiğı ipek şortun önünden içeri uzandı ve ıslak olup olmadığıma bakmadan doğrudan hedefine kaydı.

Elbette sıırılsıklamdım.

Bağım, Bağlananlarımdan sadece birinin yanımda olmasının bile afrodizyak etkisi yarattığına kanaat getirmişti. Sanki her an onlar için hazır gibiydim. Bu da başıma büyük dertler açabilirdi, sonuçta bütün hayatımı bu adamların peşinden koşarak geçiremezdim.

Yine özgür olmak istiyordum, lanet olsun!

“Aklından bile geçirme,” diye mırıldandı. Daha ben ona çıkışıp bunun ne kadar imkânsız olduğunu söyleyemedi beni öptü ve bağım bir sürtüğ gibi kafamda *evet, evet, evet* tezahıratları yapmaya başladı. Eğer North'un önünde bana özür mahiyetinde orgazm yaşatmak istiyorsa sanırım sorun değildi. Sonuçta ikisi de beni daha önce orgazm olurken görmüş, çıkardığım sesleri duymuştu. Odanın karanlığı ne hâlde olduğumu görmelerini engelliyordu.

Bana söylemesi gereken her şeyi bedenime tapınarak göstermesine izin verdim.

Bu, muhtemelen iyi bir fikir değildi. Gelecekte bu tür şeylere boyun eğmemeliydim çünkü karşımda beş kararlı alfa erkeğı vardı. İzin verirsem üzerimden geçerlerdi. Ancak bu gece gardımı indirmiştim, hâlâ toparlanmaya çalışıyordum ve sadece bir şeyler hissetmek istiyordum.

Bağlanan'ımın bana ne kadar ihtiyacı olduğunu hissetmek istiyordum.

Nerede olduğumuzu, yanımda kimlerin olduğunu unutana dek beni öpmesine izin verdim. Kendi lanet adımı unuttum ve bağımın yüzeye çıkmasına izin verdim.

Aklımın bir köşesinde daha sonra üstüne kafa yormak zorunda kalacağım bir düşünce belirdi: Bu his, North'la aramızdakinden farklıydı.

Ama Gryphon, zihnimin başka şeylere kaydını fark ettiği anda bir şeyleri değiştirdi. Hızını, pozisyonunu ya da ellerinin bedenimdeki hareketlerini. Beni çevirip sırtımı öpmeye başladığında bu âna ve yatakta üçüncü bir kişi olduğu gerçeğine geri dönmek zorunda kaldım.

Gryphon'ın her hareketini izleyen North'un bakışlarının bedenimde dolaşmasından bu kadar zevk *almamalıydım*. Yine de göz göze geldiğimiz anda hissettiğim sıcaklıkla dudaklarımdan bir inilti döküldü. North bu gösterinin tadını çıkarıyordu. İçinde zerre kadar kıskançlık yoktu. Bunun yerine bambaşka bir arzu yayılıyordu ondan. Onun da beni altına alma arzusu.

Gryphon, yüzümdeki ifadeye bakabilmek için beni çevirdi. Gülümserken gözleri parlıyordu. "İzlenmek mi istiyorsun? Aletimin etrafına boşalırken ve adımı haykırırken seni görmesini mi istiyorsun, bebeğim? Sınırlarını zorladığımı sanıyordum ama buna ihtiyacın var gibi görünüyor... değil mi, Bağlanan'ım?"

Dudakları kulak mememe ulaşip dişleriyle çekiştirdiğinde gözlerim yuvalarında döndü. Eğer bu şekilde öleceksem bunu seve seve kabul ederdim.

"Bu kadar dramatik olma. Sanki bir daha bizi terk etmene izin verecekmişiz gibi. Şu andan itibaren her zaman en az birimiz yanında olacak."

Siktir.

Onu kafamdan nasıl uzak tutacağımı gerçekten çözmem gerekiyordu. Fakat parmakları tekrar saten şortumun ön kısmına kaydığında bunu düşünemeyecek hâle geldim.

Odadaki karanlık yoğunlaştı, derinleştirdi ve canlı bir şeye dönüştü. North'un bağı odayı doldururken başımı geriye yatırıp geçirdiği değişimleri izledim. Şimdiden bu zevkin bağımlısı oluyordum.

Sonsuz Bağlar

Gryphon dikkatimin dağılmasından yararlanarak tekrar pozisyon değiştirerek şortumu aşağı indirdi ve bacaklarımdan sıyrırken üzerime abandı. Eğildi ve ben ağırlığı altında kıvranana kadar tişörtümün açıkta bıraktığı göbeğimi hafif hafif dişledi.

Daha fazlasını istiyordum. şanslıydım ki onlar da istiyordu.

Bir an durup prezervatif ya da doğum kontrolü hakkında düşünmediler bile. Anlaşılan bunu kendim çözmem gerekecekti, aksi hâlde uğraşacak yepyeni bir sorunumuz olacaktı. Gryphon beni istediği pozisyona getirmek için bacaklarımı biraz daha yukarı kaldırdığında ona gülümsedim. Bu en sevdiğim kısımdı. Koca aletin gerginliği ve baskısı içimi doldururken kendimi cennette gibi hissettim.

İçime girerken ikimiz de inledik.

Gölge kollardan biri kalçamı yakaladı ve Gryphon'ın sırlıklam içime her girip çıkışını North daha rahat izleyebilsin diye bacaklarımı sonuna kadar açtı. North'un gözleri siyaha döndü.

Gryphon'ın hareketleri hafif duraksadı ama North'un gözleri benimkilerle buluştuğunda, bağının ortaya çıkmasından endişe duymadım. Özellikle bana daha önce söylediklerinden sonra... Onu, içinde yaşadığı adam kadar çok istiyordum. Bağı ne öfkeli ne de kıskanç görünüyordu; sadece açtı. Sırasını beklerken sabırsız bir açlıkla bana bakıyordu.

Devam et, devam et, devam et.

Parmaklarını dudaklarımdan arasına kaydırarak dilimin üzerinde ileri geri hareket ettirdi. Daha önce kimseye oral yapmamıştım ama başlamak için harika bir zaman gibi görünüyordu.

"Aferin kıızıma. Bu güzelim Bağlanan amcığınla ne de uslu bir kızsın."

Gryphon'ın ağzından dökülen bu edepsiz sözler beni uçurumun kenarına sürükledi, fısıldarken dudakları kulağımın kıvrımında dolaştı.

Böyle ölecektim.

Beşi birden bana bunu yaparsa hayatta kalamazdım.

Gryphon beni istediği pozisyona getirdi, Şimdi ellerimin ve dizlerimin üzerinde duruyordum. Tekrar içime girdiğinde yine inledim.

North'un bağı, saçlarımı yüzümden geriye doğru okşadı. Parmakları önce nazikti ama sonra bir tutam saçı kavrayıp başımı geriye doğru çekerek göz göze gelmemizi sağladı. Gözleri dipsiz birer boşluk gibiydi. Onlara bakmak öyle cezbedici, derinliklerinde kaybolmak öyle kolaydı ki. O anda içgüdüsel olarak Gryphon'ın aletini saran kaslarım gerildi.

Tekrar boşalmak istiyordum. Onu tümüyle ağzımda hissetmek, tadına bakmak ve her damlasını yutmak istiyordum...

“Şimdi onun ağzını sikmezsen sen yapamadan boşalacak. O yüzden bu ânı kaçırmadan acele et derim.”

North –aslında bağı– bana karanlık ve tehlikeli bir şekilde gülümsedi. Gözleri hâlâ simsiyahtı. Aletini kavrayarak dudaklarımın arasına yönlendirdi. Muhtemelen ilk sakso deneyimimi kontrolü elinde tutmaktan hoşlanan Bağlanan'ımla yapmak en iyisiydi. Çünkü her hareketimi o yönlendiriyordu. Sonunda aletini ıslak ve sıcak ağzıma soktu ve çenemi sahiplenircesine kavradı. Bağı bile çaresiz bir sahiplenişle beni inletiyordu.

Gryphon içime girerken beni sabit tutmak için elleriyle kalçamı sıkıca sardı. Bu yüzden tek yapmam gereken North'un aletini emerken dişlerimi kullanmamaya ve tüm lanet geceyi mahvetmemeye odaklanmaktı. Ağzımı çok geniş açmam gerektiğinden çenem biraz ağrıdı. Fakat çıkardığı sesler beni daha fazlasını yapmaya, daha fazlası olmaya sevk ediyordu. Sadece onu memnun etmek istiyordum.

Bunu, onun da en az benim kadar istemesini arzuluyordum.

Bence istiyordu da. En azından benden istediğini sorgusuz sualsiz alırken öyle davranıyordu. Gittikçe daha da ileri iterek sınırlarımı test ediyor, beni zorluyordu. Ta ki sonunda onu boğazıma kadar alıp nefesime konsantre olmak zorunda kalana dek. Bu beceriyi edinmenin daha uzun süreceğini sanmıştım

fakat North'un bağı ona istediğini vermem için beni nasıl yendireceğini çok iyi biliyordu.

Son bir kez daha içime girmeden hemen önce parmakları çenemi sıkarak beni uyardı. Sonra boğazımdan aşağı öyle bir boşaldı ki hepsini yutmaktan başka çarem kalmadı. Boğazım esnedike aleti daha da derinlere iniyor, burnum hafifçe kasığına çarpıyordu. Onu tamamen almanın mümkün olduğunu düşünmemiştim ama sanırım başarıyordum.

North çekildiği anda Gryphon kolunu göğsüme dolayarak beni yukarı çekti. nnde dizlerimin üzerinde duruyordum, aleti hâlâ içimdeydi. Omzumu ısırđı ve boşalmaya başladı. Ben de onunla birlikte son bir kez boşalıırken menisini içime akıtmaya devam etti. O kadar hassaslaşmışım ki neredeyse her hareketi canımı acıtmaya yaklaşmıştı, çekildiğinde inledim.

Yatağın yanından tişörtünü alıp bacaklarımdaki meniye sildi. Sonra beni nazikçe aralarına yatırdı. North'un bağı ikimizi de dikkatle izliyordu; hâlâ çıplak ve yarı sertti. Ona hafifçe gülümsedim, daha fazla dayanabileceğimden emin değildim ama istediği buysa onu tekrar emmeye kesinlikle karşı değildim.

Onu dikkatle izleyen Gryphon'ı görmezden gelerek üzerime eğildi ve parmaklarını itinaıyla yüzümde gezdirdikten sonra beni öptü, öpücüğü derin ve kendinden emindi. Sanki dilimde kendi tadını arıyordu. Çok seksiydi, ellerimi saçlarına götürdüm ve ikisi birden beni becerdikten sonra toplayabildiğim bütün enerjiyle onu öptüm.

Bağının geri çekilip North'un geri geldiğini hissettim. Ama dudaklarımdan ayrılmak için acele etmedi. Sonunda benden uzaklaşıp yanıma uzandı ve bir kolunu başının altına koyduğunda i çektim.

Üçümüz arasında bir an için huzurlu bir sessizlik oluştu. North ve onun büyük, otoriter ağzı her şeyi mahvedene kadar çok mutluydum.

“Kalk, banyoya git.”

Oflayıp North'u kelimenin tam anlamıyla görmezden gelerek Gryphon'a döndüm. "Çarşafının için endişelenmeyi bırak, zaten mahvoldular. Sadece uyumak istiyorum; beni yalnız bırak."

Elini koluma doladı ve tüy kadar hafif bir şeymişim gibi beni oturur pozisyona getirdi. Söylediklerimi hiç dinlemiyordu bile. "İdrar yolu enfeksiyonu geçirdiğinde buna pişman olacaksın. Git işe. Sonra istediğin kadar yatabilirsin."

Tekrar homurdanıp kafasına bir yastık fırlattım. "Bana bir daha asla işe deme, Draven. Yoksa gidip uyuyacak başka bir yer bulurum."

Baksırını tekrar giymek için eğilen Gryphon güldü. "Seni banyoya kadar takip edip işerken izlemek istemediğine sevinmelisin."

Onlarla seviştiğim için ânında pişman oldum. Hem ayrı ayrı hem de birlikte.

İşeyip yıkandıktan sonra defalarca boşalıp Gryphon'ın aletini köküne kadar içime alan vajinamın ne kadar hırpalandığını düşünüp irkilmemeye çalıştım ve karanlık yatak odasına geri dönmeden önce kendime nefes almak için kısacık bir mola verdim. Yatakla aramdaki mobilyalara çarpmamak için banyonun ışığını açık bırakmak istedim. Ancak sonra North elini kaldırdı ve August belirdi, o Doberman cüssesiyle bana doğru geldi.

Utanç verici bir ciyaklamayla ona hak ettiği sevgiyi vermek için dizlerimin üzerine çöktüm.

Gryphon, "Yatakta köpek yok, gölgeden yapılmış olsalar bile," diye söylendiğinde homurdandım.

Yavru köpekleri severken kullandığım o şirin ses tonuyla cevap verdim: "İşte bu yüzden August senin tarafında yatacak, sen de benim yerime ona sarılıp uyuyacaksın. Sarılmayı çok seviyorsun, değil mi bebeğim? Evet, seviyorsun. Hadi kardeşini de çağıralım, o da kucaktan mahrum kalmasın."

Sonsuz Bağlar

Brutus'ü saçlarımın arasından çıkardığımda ne sinirlendi ne de August'a gösterdiğim ilgiyi kıskandı. Artık ikisi de sevgimden emindi; ikisine de eşit sevgi vereceğimi biliyorlardı.

Banyonun ışığını kapayıp yavru köpeklerin beni güvenle yatağa götürmelerine izin verdim. Mobilyaların keskin kenarlarına ve Gryphon'ın botlarına takılmadan kafalarıyla bana dokunarak beni uyarıyorlardı. Ne North ne de Gryphon yaratıkların bacaklarına sarılmasına itiraz etti. Hatta August şimdiye dek North'un yanındayken gördüğüm en sevecen hareketle başını onun kalçasına yasladı.

Belki de North'un yaratıklarla olan sorununu çözebilirdim.

Gryphon sırtına yaslanmış, North'un eli yanağımın altında, başparmağı ritmik hareketlerle yüzümde gezinirken uykuya daldım. Bu, beni huzurlu ve rüyasız bir uykuya sürükledi.

En çılgın üçlü rüyamdan sonra nihayet yeniden kendim gibi hissederek uyandım.

Öyle ki yirmi dakikamı North'un uyuyan yüzüne bakarak ve nasıl oldu da bana zar zor tahammül eden birinden Bağlanan'ım vasfıyla en ön saflarımda yer alan birine dönüştüğünü anlamaya çalıştım. Elbette, iyileşme süreciyle geçirdiğim son birkaç günün bulanıklığında yaşanan en garip şey bu değildi ama belirgin elmacık kemiklerine düşen uzun, kapkara kirpiklerini izlerken bunu bir süreliğine unutabildim. Onu uzun süredir bu kadar yakından gözlemlememiştim. Bu yüzden bu beni bir üç saniye kadar oyalayarak kafamdaki, *neyin ortasına düştüm ben*, sorularını unutmamı sağladı.

Atlas'ın zihninde uyanmak gibi sorular. Bunu kimseye anlatmadan olayı kendi başıma çözmem gerekiyordu çünkü anlatırsam çıldıracaklar—

“Bassinger'ın kafasında uyandım da ne demek?”

Siktir!

Aniden gözlerini açan North'un kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Gryphon'a hem zihnimde dolaştığı hem de bunu sesli bir şekilde dile getirdiği için sertçe dirsek attım.

Homurdanıp dirseğimi yakaladı ve beni hafifçe kendine çevirdi. “Bu zihnine girmek değil, düşüncelerle neredeyse kulağıma bağıryorsun. Beni uyandırdın. Bunu bilerek ve isteyerek yapmıyorum.”

Gözlerimi devirdim. North'un tekrar uyumasını umarak Gryphon'a, “O zaman bana, zihnimden nasıl bağırılmayı kesebileceğimi öğret. Biraz mahremiyete izin verilmeli, değil mi?” diye mırıldandım.

Bir kaşını kaldırdı. “Evet derdim ama nasıl olduysa bir şekilde astral seyahat yapmayı başardığını ve bunu bana söylemeye niyetin olmadığını öğrendim. Bu yüzden belki de bana biraz daha güvenmeyi öğrenene kadar seni böyle tutmalıyız.”

North uyukulu bir sesle, “Az önce *astral seyahat* mi dedi? Sanırım bir kahveye ihtiyacım var,” dedi. Bu sırada bedenimde tuhaf hisler uyandı, hiç çaba harcamadan bunu başarması adil değildi. Tek bir yumuşak hareketle yataktan kalkıp banyoya doğru yürürken onu izledim. Giydiği daracık baksırı azmış hormonlarımı sakinleştirmeye yardımcı olmuyordu.

Bu durum kesinlikle bağlanma olayıyla falan alakalı olmayıydı! Sonsuza kadar bu kadar azgın olamazdım... değil mi?!

Gryphon'a baktım ve bana güldüğünü fark edince yastığı suratına çarptım. “Kapa çeneni! Kapa çeneni ve seni kafamdan nasıl çıkaracağımı söyle. Son birkaç gündür beynim bok gibiydi ve... eğer Gabe'in ya da Nox'un zihnine girmiş olsaydım muhtemelen bunu size söyledim. Fakat hepiniz Atlas-Bir-Ca-

sus kafasında olduğunuz için önce bunu çözmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

Gryphon, banyo kapısına doğru bir bakış attı. “Eğer yeteneğini kontrol edebiliyorsan sakın Nox’unkine gireyim deme. Söylediğim tek bir kelimeyi dahi dinlemesen bile sadece bunu dinle ve Nox Draven’in zihninden uzak dur.”

Kullandığı sessiz ve nazik tona rağmen başımla onaylayıp sertçe yutkunurken içimi bir ürperti kapladı. “İlk etapta Atlas’ın kafasına girmek için hiçbir şey yapmadım. Sadece uyudum ve uyandığımda yatak odasının duvarına bakıyordum, o kadar sıkılmış hissediyordum ki tüylerim diken diken oldu. Nerede olduğumu fark etmem tam bir dakika sürdü ve... Onunla sadece bir dakika konuştum. Hepsi bu.”

Penelope’nin ortaya çıktığı zaman dışında—

Gryphon o düşünce sarmalının ortasına dalıp beni susturarak, “Hayır, şu anda o kadını düşünmüyoruz, bağına cinnet geçirtecek ve ikinizi de öfkeliendirecek şeyleri aklından atıyoruz,” dedi.

North duvardaki paneli hareket ettirdiğinde bir kahve makinesi belirdi. Zengin adam sendromu en havalı hâliyle ortaya çıktı ve sırf benim de biraz kahveye ihtiyacım olduğunu bilsin diye elimi ona doğru uzattım. Aromalı kahvesi ya da kreması olduğundan şüpheliydim ama bu noktada sade bir kahveye bile razıydım.

Güç sisinin kalktığını işte böyle anladım.

“Muhtemelen iyileşme sırasında Bağlanmış olman işleri kolaylaştırmamıştır. Bu, süreci yavaşlatmış olmalı. Başka ne gibi güçlerin ortaya çıktı acaba? şu anda bir şey hissedebiliyor musun?”

Sırtüstü yatmış, patileri havada uyuyan August’u rahatsız etmemeye dikkat ederek doğrulmaya çalıştım. Brutus de onun yanına sokulmuştu ama uyanık olmasına rağmen hareket etmiyordu. Kardeşini rahatsız etmek istemiyor gibi görünüyordu.

Çok tatlıydı. Fotoğraflarını çekmek için yastığımın altından telefonumu aldım.

Ama fotoğraf siyah çıktı.

Simsiyah. Sanki parmağımı lensin üzerinde tutmuşum gibiydi. Kaşlarımı çattım ve tekrar denedim ama aynı sonuca ulaştım. Bu da neydi?

“Oli, bu önemli.”

Gryphon’a oflayıp North’un bana uzattığı kahve fincanını alarak biraz telefonumla oynadım. “Hiçbir şey. Atlas’ın kafasında uyanmak dışında hiçbir şey. Tamamen zihninin içinde gibiydim, düşündüğü her şeyi duyabiliyordum ve eğer isteseydim, anılarından herhangi birini bile görebilirdim. Siz sormadan söyleyeyim, hiçbir şeye bakmadım. Bu büyük bir mahremiyet ihlali ve bana yapmamı söylemesine rağmen yapmadım. Bizim tarafımızda olduğuna inanıyorum. Hikâyesinin tamamını henüz bilmiyor olabilirim ancak bunu, lanet bir psikopat gibi zihnini karıştırarak değil de onun ağzından duymayı tercih ederim.”

North, Gryphon’la bakıştıktan sonra kahvesinden bir yudum aldı. Fincan hâlâ elindeyken banyoya ilerledi. Duşun açıldığını duyduğumda derin bir iç çekmeden edemedim; sıcak su ve kahve. Şu an hayalimi yaşıyordu.

Gryphon, “Sen de hayallerini yaşayabilirsin, biliyorsun. Hatta bu sayede muhtemelen onun da bir sürü hayalini gerçekleştireyor olurdun,” diye mırıldandı. Yüzüne bir yastık daha attım.

Sonra kahvemi alıp tam olarak önerdiği şeyi yaptım.

On Dördüncü Bölüm

Gabe

Draven Malikânesi'nde yaşadığım süre uzadıkça ailemin evine gitmek daha da garipleşiyordu.

Burası artık evim gibi gelmiyordu.

Bunu düşünürken bile kendimi suçlu hissediyordum çünkü ailem bana mümkün olan en iyi çocukluğu yaşatmak adına her şeyi yapmıştı. Şanslı olduğumu anlamak için Draven'da okuyan çocuklara bakmak yeterliydi. Çocukların yarısı, isyanların ardından yaşadıkları travmayla evlatlarını nefes aldırmayacak kadar korumacı hâle gelen anne babalar tarafından yetiştirilmişti.

Gray, yirmi yaşında olmasına rağmen hâlâ ailesinin kuralları altında yaşıyordu, babasının izni olmadan nefes bile alamıyordu.

Ailem korumacıydı ama normal bir çocukluk yaşamamı istemişlerdi. Beni futbol maçlarına götürmüş, arkadaşlarımla dışarı çıkmama izin vermişlerdi. İlk kez Değişim geçirdiğimde

kuralları daha da gevşetmişlerdi çünkü kendimi herkesten daha iyi savunabileceğimi biliyorlardı.

Harika ebeveynlerdi... ta ki artık öyle olmayana kadar.

Benim için ev, her zaman Oli'nin bulunduğu yer olacaktı.

North'a mesaj göndererek buraya kazasız belasız geldiğimi haber verdim ve bu konuda kendimi çocuk gibi hissetmemeye çalıştım. Şu an hepimizin ona durum bildirdiğini kendime hatırlatmam gerekti. O, malikânede kalıyordu ve bizler de birbirimizden haberdar olabilmemiz için ona rapor sunuyorduk.

Bunun Oli için olduğunu aklımdan çıkarmamalıydım çünkü o zaman bu durum daha katlanılır oluyordu. Hepimizin Draven Malikânesi'nde kalmasının, sürekli irtibat hâlinde olmamızın ve dikkatli davranmamızın esas nedeni Oli'ydi. Çünkü onu incitebilecek insanlar dışında, özel olarak canına kastedecek kişiler de vardı. Bu tamamen farklı bir tehlikeydi.

Onu kaybetmek gibi bir seçeneğimiz *yoktu*.

Bu yüzden sorgusuz sualsiz tüm kurallara uyacak, gerekiyorsa mesaj atacak, her şeyi bildirecek ve tüm ekstra güvenlik saçmalıklarını sineye çekecektim.

Evin ön bahçesi mükemmel derecede bakımlıydı. Bahçıvan her zamanki gibi örnek olacak şekilde işini yapıyordu. Dışarıdan bakıldığında son dört yılda içeride bir şeylerin ters gittiğini gösteren hiçbir işaret yoktu. Yüzleşmek üzere olduğum ve kendi başıma bir çöküş yaşamadan çıkmayı umduğum o bitişin hiçbir belirtisi yoktu.

Anahtarlarımı boğuşarak kapının kilidini açmayı başardım. Ayaklarımı paspasa sildim ve burada bir şeylerin farklı olma, hatta yeniden hayat bulma ihtimali varmış gibi etrafa baktım. Elbette hiçbir farklılık ya da hayat belirtisi yoktu.

İç çekip, "Anne? Evde misin?" diye seslendim.

Bu aptalca bir soruydu. Çünkü artık evden hiç çıkmıyordu. Temizlikçi Nina, şimdilerde zamanını temizlik yapmaktan çok

annemi beslemek ve hayatta tutmak için harcıyordu. Annem yataktan kalkmadığı için de sadece toz alması yetiyordu.

Abartmıyorum, gerçekten o lanet yatağa mahkûmdu.

Nina'nın, benim için bıraktığı sepetteki posta yığını aldım. Bugün buraya gelmemin asıl sebebinin bu mektuplar olduğunu kendime itiraf etmek zordu. Eğer buradaki işlerin başında durmazsam hiçbir şey yolunda gitmeyecekti, bunun farkındaydım.

Antrede, aile portresinin önünde taze bir çiçek demeti vardı. Sanki burası Nina'nın, annem nadiren de olsa buraya indiğinde sinir krizi geçirmesin diye sürekli yenilediğı küçük bir anıt gibiydi. Portre, üçümüzün olduğı güzel bir fotoğraftı; Oli kaybolmadan birkaç hafta önce çekilmişti ve o karede hepimiz gerçekten mutluyduk. Kahretsin.

Gözlerimi kaçırıp basamakları ikişer ikişer çıktım. Ahşabın gıcırdayan noktalarına basmaktan kaçınmam tamamen alışkanlıktandı. Yani yukarıya gizlice çıktığım falan yoktu. Bunu aptal bir gençken, partilerden ve biraz fazla uzayan futbol kutlamalarından dönerken yeterince yapmıştım zaten. Başımıza bu işler açılmadan önce.

Annemle babamın yatak odasının kapısını usulca çaldım ve hafifçe iterek açtım. Nasılsa annemi garip bir durumda yakalama ihtimalim yoktu. Bunun olabilmesi için öncelikle kendisinin var olması gerekirdi. "Anne? Bugün nasıl hissediyorsun?"

Perdeler kapalıydı ve oda sadece cılız bir lambayla aydınlanıyordu. Nina'nın bu sabah onu uyandırmak için lambayı açtığını tahmin ettim fakat yanındaki yemek tepsisine neredeyse hiç dokunmamıştı.

"Anne? Benim, Gabriel. Nasıl olduğunu görmek için geldim."

Yataktaki yığın iç çekti. Bunun içimi sıızlatmasına engel olmaya çalıştım. Bu kısık ses, utançtan derimin buruşmasına neden oluyordu. Sanki onu görmeye gelerek anneme yük olu-

yordum. Sanki burada çürüyüp yok olmak istiyordu da ben onu kalmaya zorluyordum.

Öyle miydi gerçekten?

Muhtemelen.

“Gabe, annen yorgun. Biraz kestirdikten sonra gelip seninle oynayacağım.”

Göğsüm daha da sıkıştı, neredeyse cehennemin dibinde gibi hissediyordum. Bazen bunu yapıyor, nerede olduğunu, *hangi zamanda* olduğunu unutuyordu. Sanki zihni, hayatının bir anlamı olduğu, iki Bağlanan’ın da artık hayatta olmadığı bu sonsuz cehenneme hapsolmadığı günlere gidiyordu.

Ses tonumu sabit tutmak için mücadele ettim ama lanet olsun, bu çok zordu. “Benimle oynamana ihtiyacım yok, anne! Sadece bugün neden yemek yemediğini öğrenmeye geldim. Nina beni arayıp yine yemek yemeyi reddettiğini söyledi.”

Öfkeyle elini uzattı ama eli o kadar zayıftı ki yumuşak yorgana düşünce neredeyse hiç ses çıkarmadı. “Yine işime karışıyor! Gönder onu ve beni kendi hâlime bırakacak birini bul.”

Yapmamalıydım, gerçekten yapmamalıydım ama şu anda sabrımın sınırındaydım zaten, düşünmem gereken mühim şeyler vardı. Onun bu, bir türlü bitmek bilmeyen yas hâli bunlardan biri değildi. “Ölmek için mi, anne? Seni gerçekten ölene kadar kendi hâline bırakacak birini mi bulman lazım? Çünkü o noktaya çok yakınsın. Nina’yı kovamazsın. Vekâletin bende, unuttun mu? Onu ben işe aldım. Ödemesini ben yapıyorum. Sen yapabilecek durumda olmadığın için buradaki her şeyi ben hallediyorum!”

Kendimi tutup sözler dilimde hapsoluncaya kadar dudağımı ısırdım. Öfkemin onu yeniden yasa ittiğini hissettim ve sonra tekrar içine kapandı.

Cevap vermeyince, hatta kıpırdamayınca odadan çıktım. Merdivenin dibine gelene kadar idrak edemediğim bir şey vardı, o da annemin yaşadığıydı. Görmem gereken tek şey buydu. Ba-

Sonsuz Bağlar

bamın portresiyle karşı karşıya geldim, sanki beni görebiliyormuş ve ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi bakıyordu.

Bu suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyordu.

Çünkü annem ölseydi ve babam hâlâ yaşıyor olsaydı o da aynı şekilde annemin yasını tutardı. Ama en azından kendine dikkat ederdi.

Bazen keşke ölen annem olsaydı diyordum.

Draven Malikânesi'ne döndüğümde Bağ'ımı bulmak için doğruca odasına gittim. Kafamın içinden çıkıp gerçek hayata dönmem gerekiyordu. Kendi lanet kafalarımızın içinde ondan kaçmak yerine, birbirimize tutunup sorunlarımızı çözmek için çalıştığımız yere.

Kapıyı çalmadan önce derin bir nefes aldım.

Hemen *girebilirsin* diye seslendi ve kapı kolunu çevirdiğimde kilitli olmadığını fark ettim. Bu yeni ve önemli bir detaydı çünkü kapısını kilitli tutmak konusunda hep çok dikkatliydi. North'la Bağlanmadan önce aralarında her ne geçtiyse bu kesinlikle hepimize biraz daha fazla güvenmesini sağlamıştı.

Gerçi bu güveni *hepimizin* hak ettiğinden emin değildim.

İçeri girdiğimde, yere yayılmış okul kitaplarını gördüm. Oli, şimdiye kadar üzerinde gördüğüm en kısa şortu giymiş ve kitapların önüne uzanmıştı. Yanındaki iki yaratık dışında odada yalnızdı ve yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Ne üzerinde çalıştığını hemen anladım.

Neden bu Üstün Yetenekli 101 saçmalığı yüzünden kendini paraladığını anlamıyorum. North, sırf onun Bağlanan'ı olduğu için ne yaparsa yapsın onu dersten geçirecekti zaten. Nox ise tam da bu sebepten dolayı asla geçirmeyecekti.

İkisi de onun yüzünden fazlasıyla kafayı yemiş durumdaydı ama ben North'un tarzını, Nox'un kine tercih ederdim. Dra-venların evinde ne olduğunu bilmiyordum fakat yaşananların Nox'u etkilediğini anlamak için bilmeme gerek yoktu.

Oli başını kaldırıp gözlerine yansıyan yumuşak bir gülümsemeyle bana baktı. Bense onu görünce ayaklarıma takılıp düşmemek için kendimi zor tuttum. Çok ama çok güzeldi. Sanki sırf benim için yaratılmıştı. Kendini bize açtıkça ne kadar mükemmel olduğunu daha net görebiliyordum.

Çenesini bir eline dayayıp başını hafifçe yana eğdi. "Annen nasıldı? İhtiyacın olan şeyi alabildin mi?"

Başım la onaylayıp çantamı kapının yanına bıraktım ve ayakkabılarımı çıkardıktan sonra yanına oturdum. Annemden ya da evde olanlardan bahsetmek istemiyordum. Onun yerine iyi şeylere odaklandım; mesela bugün ne kadar muhteşem göründüğüne.

Elimi yavaşça poposunda gezdirdim, dokunuşuma kısık sesli bir iniltiyle karşılık verdi. Bağ kurmayı beklemek hepimizin akılla oynuyordu ama bu bekleyişte beni çok eğlendiren bir şey vardı.

Onun da beni, benim onu arzuladığım kadar arzuladığını bilmek ihtiyacım olan her şeydi.

Homurdanarak yerden kalktı ve yanıma sokulduğunda bir kolumu omzuna atarak onu kendime çektim. O huzurla iç geçirirken burnumu yumuşak, gümüş rengi saçlarına gömdüm. Annemin evinde sıkışan kalbimin gevşediğini hissettim. Belki de gevşemek haftalarımı alabilecekken o hiç uğraşmadan bunu başarabiliyordu.

Bu kızı şimdiden seviyordum.

Gözlerini gölge yaratıklardan ayırmadan usulca konuştu. "August'un morali bozuk. Ona, bu gece Gryphon'la yatacağımı söyledim fakat o, yaratıkların yatağa girmesine izin vermiyor."

Sonsuz Bağlar

Sessizce gülüp ona doğru eğildim. “İstediğin zaman benim odama geri gelebilirsin. Onları senin kadar sevmiyorum ama eğer sen istiyorsan her zaman odamda onlara yer var.”

Gülümsemesi doğrudan güneşe bakmak gibiydi. Parlak ve ışıltılıydı. August dönüp bu konuda ciddi olup olmadığını kontrol eder gibi beni kokladı. North’un en acımasız ve gaddar yaratığına bu kadar yakın olmak hâlâ biraz ürkütücüydü ama yavaş yavaş alışıyordum.

Derken Oli’nin gülümsemesi silindi ve derin bir iç çekti. “Eğer ondan güç almaya ihtiyacım olmasaydı bunu yapabilirdim. Ben... zorlanıyorum. Yavrular olmadığında işler daha da zorlaşıyor.”

Kaşlarımı çatıp yeniden ona sokuldum. Alnımızı onun sevdiği şekilde birbirine bastırdım, burunlarımızın birbirine temas etmesi onu çocuk gibi güldürüyordu. Bu yüzden bunu elimden geldiğince sık yapıyordum.

“Sorun ne, Oli? Ne yapabilirim?”

Tekrar iç çekip fısıldayarak konuşmaya başladı. “Hepiniz yardım etmeye çalışıyorsunuz ama... çok şey oldu. Ben de hâlâ olan biteni anlamaya çalışıyorum. Bir sonraki adımı sizin başınızı derde sokmadan nasıl atacağımı çözmeye çalışıyorum. Kamplardan sağ salım çıkabildim çünkü sizin güvende olduğunuzu biliyordum. Ama şimdi güvende değilsiniz. Bunun yükünü omuzlarımda hissediyorum. Çünkü sizden uzak dursaydım—”

“Hayır. Hayır, tehlikede olduğumuzu bilerek yaşamak sensiz bir hayattan milyonlarca kez daha iyi.”

Dudakları titredi. “Ben de aynı şeyi düşündüğüm için kendimi bencil hissediyorum.”

Başımı iki yana salladım, birbirimize o kadar yakındık ki burunlarımız neredeyse temas ediyordu. “Asla. Senin bize ihtiyacın olduğu kadar bizim de sana ihtiyacımız var. Hepimizin sana ihtiyacı var, Oli.”

Yutkundu ve başıyla onayladı. Yarım saniyeliğine ağırbaşlı göründü. Sonra küstahlığı devreye girdi ve gözlerini devirdi. “Bunun için Gryphon’ı suçluyorum. O bana suçluluk duygusuyla yaklaşmaya başlayana kadar umurumda bile değildi. Şimdi bu hislerin içinde debelenip duruyorum.”

Onu göğsüme çektim. Kucağıma yerleşip kollarını bana dolayarak başını kalbimin üzerine koyduğunda gururdan göğsüm kabardı. Minicikti, neredeyse ağırlığını hissetmiyordum bile ama burnumu saçlarına gömüp kokusunu içime çektiğimde bağımın yatıştığını fark ettim.

Onu tam burada, kollarımın arasında tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

On Beşinci Bölüm

OLİ

Gabe'i kendi ödevlerini de alıp benimle birlikte çalışmaya zorladım. Yakın zamanda okula geri dönmeyeceğimizi öne sürerek itiraz etmeye çalıştı ama etrafımızda olup biten her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Öte yandan Nox'a yakalanıp kaytarıyormuş gibi görünmek de istemiyordum. Bu yüzden ödevlerimi yapmaya devam etmem gerekiyordu.

Gabe, sırtını esnetip kapının yanına bıraktığı çantasını almak için ayağa kalktı ve giderken tipik bir *erkek* gibi ayakka-bılarını fırlatıp kenara attı. Kitaplarını alıp yanıma geldiğinde eğilip beni öptü. Brutus ona hırladı, August'sa aramıza oturup Gabe'i benden uzaklaştırdı. Sonra da sırtını dönüp onu tamamen görmezden geldi.

Çok sevimliydi.

Gabe kaşlarını kaldırıp bana baktığında kıkırdayarak yüzümü August'un boynuna gömdüm ve derin bir nefes aldım. Çok uzun, kafa karıştırıcı ve değişken bir haftaydı.

Gabe, "Artık iyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu. August'tan uzaklaşıp başımı iki yana sallayarak boğazımı temizledim.

"Sadece sen ve yavrular... Ayrıca Sage'i bulup nasıl olduğuna bakmam gerekiyor. Atlas'la da konuşmam lazım fakat onunla mahrem bir ortamda konuşmak istediğimi söylediğimde North'un vereceği tepkiyi kestiremiyorum."

Sinsice gülüp başını iki yana salladı. "Bassinger'ın zihnine girmekten daha mahrem bir ortamda mı? Bunun mümkün olduğundan emin değilim, Oli."

Tanrım! Demek bu herkesin kulağına gitmiş. Yanaklarım kızarıırken o ânı tekrar düşünmemeye çalıştım. "Onunla yüz yüze oturup söyleyeceklerini dinlemek istiyorum. Gerçeği öğrenmek için zihnini okumak istemiyorum."

Başını aşağı yukarı sallayarak yere, yanıma oturdu. "Sen benden daha iyisin. Ben, onun casus olup olmadığını anlamak için zihninin her köşe bucağına bakardım."

Omuz silkti ve August'a kaşlarını çattı. "Bağ'ımı rahatlatmaya geri dönebilmem için onu biraz uzaklaştırma şansın var mı? Döndüğünden beri seni doğru düzgün göremedim ve şimdi de bu huysuz gardiyanlar tarafından korunuyorsun."

August'a son bir öpücük verdikten sonra parmaklarımı şıklatarak yer değiştirmesini sağladım. Bu hareketten rahatsız olup homurdanmasını izledim. Benimle odadaki diğer herkesin arasına girmeyi seviyordu. Hatta o kişi North olsa bile. Benimle diğerleri arasında bir duvar olmayı tercih ediyordu. Çok sevimliydi, bu hâllerine bayılıyordum.

August aradan çıktığı anda Gabe kolunu omuzlarıma dolayıp beni yanına çekti. Yüzümü omzuna gömerek kokusunu ciğerlerime çektim. Temiz ve erkeksiydi. Onu özlemiştim. Atlas'ı da özlemiştim. North'un aramıza koyduğu mesafenin göğsümde açtığı yara sızlıyordu.

“Her Şey yoluna girecek. Kendini toparladığında sana bir meşguliyet buluruz. Gryph bir ekiple... büyük bir iş üzerinde çalışmaya başladı bile. Bu durum uzun süre böyle devam etmeyecek.”

Boğazımı temizledim. “Atlas’ı görmeye gittin mi? O iyi mi?”

Gabe yanağıma doğru başıyla onayladı. “İyi. Buraya sana zarar vermek için gelmediğini açıkça belirtti. Ben ona inanıyorum. Yalan dedektörü sayesinde Gryph’in de inandığından eminim ama Dravenların bundan daha net bir kanıtı ihtiyacı olduğu kesin. En başından beri ona güvenmiyorlar. Yine de... North’a, ona avantaj sağlayacak bir Şey verdi. Dolayısıyla yakında tekrar bir araya geleceğinizi düşünüyorum.”

“Ne verdi?”

“Bir liste. Atlas’ın, Direniş’te tanıdığı herkesin ve onların yetenekleri hakkında bildiklerinin bir listesi. Üzerinde bir sürü isim var. Bu listenin gerçek olduğunu North’a seni hastaneden nasıl çıkardıklarını anlatarak kanıtladı. Hani şu görünmez adam var ya? Meğer Direniş’e gözcülük yapıyormuş ve North artık onu nasıl takip edeceğini biliyor. Onu birçok toplantıda ve istihbarat noktasında bulmayı başardılar. Atlas ibreyi lehimize çevirmiş olabilir.”

Başımla onaylayıp elimle göğsümü sıvazladım. “Yardım ettiğini anlayabiliyorum ve buna seviniyorum ama—”

Ben sussam da Gabe devam etti. “Ama ailesine ihanet ediyor ve sen onun için üzülüyorsun, değil mi? Bu konuda onunla konuşmalısın. Ben konuştum ve... gerekçesini anlayabiliyorum. Buraya geldiğinden beri seninle bu konuda konuşmak istiyordu ancak ağzını açtığı anda ondan nefret edeceğinden korktu.”

Kahkaha attım. “Senin nefret etmemene şaşıırıyorum! Buraya geldiğinden beri didişip duruyordunuz.”

Omuz silkti ve açıklamasını sürdürdü. “Gerçek olamayacak kadar düzgün bir adam olduğunu biliyordum. Hiçbir adam, Bağ olsun olmasın, terk edilmeyi hiçbir Şey olmamış gibi ka-

bullenmez. Ona zerre kadar güvenmiyordum. Ne zaman ki senin Direniş istihbaratındaki kod adını ve yeteneğini bildiğini fark ettim, işte o zaman ağzını burnunu dağıttım. Gerçi pek işe yaramadı. O yok edilemez biri ama tüm bu olanlarla ilgili öfkemin bir kısmını dışarı atmama yardımcı oldu. Sonra Gryph'in onu sorguladığını ve söylediklerinin doğru olduğunu öğrendim. O, bu Bağ grubuna ait, en az benim kadar sana ait. Sırf bu konudaki hislerim yüzünden ortalığı karıştırmak çok saçma olurdu. Sana bunu yapmayacağım.”

Gözlerim doldu.

Onu ya da diğerlerini hak etmiyordum. Bu kadar ilgiyi ve özeni hak etmiyordum. Kollarını etrafıma sıkı sıkı sarıp yüzünü omzuma gömdü.

“North gibi kokuyorsun.”

Off...

Yanaklarım kızardı, ilk defa biri bunu dile getiriyordu. “Evet, onun yatağında uyumak ve onun düşünu kullanmanın sonuçları.”

Gabe sırtıp kulağıma fısıldadı. “Onunla Bağlanmanın da. Bu konuda fikrini mi değiştirdin yoksa North seni ikna etmekte gerçekten iyi mi?”

Sözleri bir cevap için baskı yapıyormuş gibi gelmedi, sadece merak ediyordu. Bu yüzden ona cevap vermekten mutluluk duydum. “Bazı iyi noktaları vardı. Bağlarımız da epey istekliydi. Artık burada kalmanın ne anlama geleceğinden endişelenmiyorum. Şu anda endişelenmeye devam ettiğim şey güç artışlarının yarattığı sorunlar.”

Başıyla onaylayarak yanağıma bir öpücük daha kondurdu. Bu konuda hiç endişeli ya da kaygılı görünmüyordu. Normalde güvensiz hissedirdim ancak elleri üzerimde geziniyor, beni kendine daha da yaklaştırıyor ve sanki kanıma girmeye çalışıyordu. Bu yüzden beni istemediğine dair şüphem kalmamıştı. Sanırım bunu çözeceğimizden o kadar emindi ki beklemeye razıydı.

Sonsuz Bağlar

Cebinden bir vızıltı sesi geldiğinde beni biraz kenara kaydırarak telefonunu çıkardı. Ekranı göz attıktan sonra gözlerini devirip küfretti. Bir terslik var gibi hissettim ama o, “Sadece Sawyer. Gray’in eşyalarını taşımaya yardım etmemi istiyor. Ona, önce seni göreceğimi söyledim ama bu konuda sorun çıkarıyor,” diye söylendi.

Ona şaşkın şaşkın baktığımda başıyla onayladı. “Evet, North herkesi buraya toplamaya çalışıyor. Güvendiğimiz herkesi bir araya getiriyor ki ayrı ayrı hedef alınmayalım. Şu an daha fazla gücün aynı çatı altında toplanması iyi bir şey. Gray’in ailesi de bu taşınma işine tamamen destek veriyor.”

İçimi bir huzur kapladı. “Peki geldiler mi?”

Başını iki yana salladı, yüzü biraz gerilmişti. “Briony’yi İsviçre’ye götürdüler. Gray’i de götürüyorlardı fakat North araya girdi. Orada sadece üç kişinin yerini bildiği bir hücre evi var. Gecenin köründe yola çıkacakları için güvende olacaklar. Sawyer buna delirdi tabii, kan testleri yeniden yapıldı ve sonuçlar geldiğinde Gray’in babası sonunda pes edip kalmasına izin verdi.”

Ağzım bir karış açık kaldı. “Onlar Bağlı mı?!”

Gabe heyecanlı çıkışıma sırtarak bakıp açıklamaya devam etti. “Hayır ama aynı Bağ grubundalar. Esas Bağ’larını henüz bulamadılar. Ancak eski örnekler üzerinden yeni testler yapılıyor. Sawyer bu konuda fazlasıyla hırslanmış durumda.”

Kıkırdadım. “Eminim öyledir. Biraz ten temasının vermeyeceği gaz yoktur. Tanrım, keşke yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı. Bunun yerine kuledeki bir prenses gibi burada kapana kısıldım. Bu çok salakça.”

Gabe’in telefonu tekrar çaldı. Onu öptüm ve “Git ona yardım et. Ben de Sage’i bulacağım. Yarın gece gelip senin yatağında uyuyacağım. Bütün bunlar sona erene kadar sabır taşı gibi çatlamazsak iyidir,” dedim.

Mesaj attıktan üç dakika sonra Sage peşinde Felix'le kapımda belirdi.

Bu malikânede nasıl bu kadar kolay yolunu bulabildiğini aklım almıyordu. Sanırım bu konuda zorlanan tek kişi bendim.

Yorgun ve bitkin bir ifadeyle bana baktı ve kollarını omuzlarıma dolayarak sıkıca sarıldı. “Bunu bir daha asla yapma, Oli. Ne ortadan kaybol, ne tam bir terminatöre dönüş ne de eve dönüp günlerce içine kapan... Yanına gelip yaşadığını kendi gözlerimle göremeyince delireceğim sandım. North ikna edebilmek için neredeyse evi yakacaktım. Hiçbir şeye izin vermedi.”

Sesindeki endişe yüzünden gözlerim dolarken kıkırdadım. Birbirimizden ayrıldığımızda Felix yanıma yaklaşıp bana sarıldı. Son derece mesafeli bir sarılmaydı, Bağlanan'ını ve bu evdeki aşırı korumacı Bağlarımı sinirlendirmek istemiyor gibiydi. O yüzden bu davranışına saygı duydum.

Onları içerip aldım. Sage, yavruların etrafından dikkatle dolanarak benimle birlikte yere oturdu. Felix de bugünkü çalışmalarım için kullandığım kitapların yanı sıra Gabe'in eşyalarıyla kaplı hiç kullanılmayan küçük masaya oturdu. Atlas'ın kitaplarından oluşan küçük yığın bir işaret fişeği gibi gözüme çarpıyor, onu bulmaya ya da ondan haber almaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu hatırlatıyordu.

Boğazımı temizleyip Sage'e döndüm ve “Bildiğimiz dünya sona erdiğinden beri neler olduğunu anlatmak ister misin?” diye sordum.

Herkesin resmî olarak malikâneye taşındığını falan duymayı bekliyordum ama aldığım cevap pek de öyle olmadı.

Sage doğrudan bana baktı. “Pek bir şey olmadı. Sadece bir Esas Bağ olduğum ortaya çıktı. Kieran da Bağlarımdan biri ve

babamın yeniden yaptırdığı çok güvenli, çok gizli testle *dört Bağ* daha saptandı. Yani, bilirsin işte, burada işler her zamanki gibi.”

Dört mü?!

Hasiktir!

Birdenbire tek derdim, Bağlarının kim olduğunu öğrenmek oluverdi. Kafamda dönen saçmalıklar buhar olup uçu. “Yani Kieran, Felix, Riley ve... başka bir adam mı? Onu tanıyor musun?”

İç çekip sırtını yatağa yasladı ve başını arkaya attı. Onu kesinlikle anlayabiliyordum.

“Evet, onu tanıyorum. Draven’dan bir yıl önce mezun olup iş için başka bir eyalete taşındı. Alt sınıf ailelerden birinden ama yeteneği çok güçlü olduğundan Draven’a bursla geldi. Gryphon onu Taktik Ekibi’ne katılmaya ikna etmeye çalıştı. Ancak o daha fazla para kazanabileceği bir şey istediği için bunu reddetti.”

Anlaşılabılır bir durumdu. Sıfırdan gelen biri tabii ki önüne çıkan en iyi seçeneği değerlendirirdi. “Peki... onunla şimdi mi yoksa sonra mı irtibata geçeceksin?”

Derin bir iç çekti ve dirseklerinin üzerinde doğrulup bana baktı. “Babam ve North, sanki bu konularda kendi kararlarını veremeyen bir çocukmuşum gibi benim adıma tartışıp karar vermekle meşguller. Ayrıca Riley ve Giovanna’nın durumunu da uzaktan izliyorlar, güvenli hâle gelene kadar onu oradan çıkaramayacaklarmış. Gerçi şu anda ona neler olduğunu düşünmekten içim içimi yiyor ancak bu konudaki fikrim onlara göre öncelikler listesinde çok alt sıralarda.”

Göz ucuyla Felix’in yüzünü buruşturduğunu, söze karışmamak için dudaklarını ısırduğunu gördüm. Parmağımla onu işaret ettim. “Şu anda bu konuda mantıklı bir konuşma yapmayı aklından bile geçirme, Davenport. Şu anda hayatımızdaki kontrolcü erkekler hakkında yakınmak için buradayız. Onların çok mantıklı ve makul gerekçeleri için değil.”

Felix başını sallayarak gülünce Sage yine homurdandı. “Bunun benimle ilgisi olmadığını, bir güvenlik meselesi olduğunu biliyorum ama neden hep böyle olmak zorunda? Neden bir şey, *herhangi bir şey* benim için kolay ya da normal olamıyor?”

Daha rahat oturabilmemiz için yer açmak amacıyla ders kitaplarımı üst üste yığdım. August bu fırsatı kullanarak Sage’le arama iyice yerleşti. Onu okşayınca hemen karnının üzerine uzanıp başını dizlerime yaslayarak etrafı izlemeye başladı.

Brutus de ayaklarımın dibinde sırtüstü yatmış, hiç umursamadan uyuyordu.

Sage kâğıtları karıştırarak, “İnsan ölümden dönünce ödev yapmaktan kurtulacağını sanıyor, değil mi? Ama Bağ’ının buna asla izin vermeyeceğini biliyorum. En azından bir kısmını teslim etmek zorunda kalacağız,” dedi.

Nox’u düşündüğümde göğsümde bir sızı hissettim. Ona duyduğum özlem, yarın gece Gabe’le birlikte uyuma planımı altüst etmeye yetecek gibiydi. North, bağım katliama çıktığında hepsinin sırayla benimle ilgilendiğini söylemişti ama... Nox’un o listede yer almamasına hiç şaşırmazdım.

Ya da sadece elinden gelenin en azını yapmasına.

Felix tekrar bana baktı, karşılığında kaşlarımı kaldırıncaya, “Neden burada seninle birlikte iki yaratık var?” diye sordu.

Sage dönüp ona baktı ve omuz silkti. “Bu August, North’un yaratıklarından biri. Oli beni Büyük Yangın Olayı’ndan almaya geldiğinde tanıştık. Gerçekten, Oli yakalanıp zarar gördükten sonra North’un işe kendi küçük casusunu dâhil etmeyeceğini mi sandın? Sadece bir tanesini peşine takmakla yetinmesine bile şaşırdım.”

August adının söylenmesiyle başını kaldırdığında onu sakinleştirmek için okşadım. Brutus de uyanıp biraz sevgi istedi. O da kıymetli bir bebek gibi sevgimden nasibin aldı. “Yılanı da isteyebilirim. Bağım onu çok sevdi.”

Sage telefonunu düşürecek gibi oldu, yutkunup bana başıyla onay verdi. Belli ki fobisi vardı ama yine de umutlarıma karşı çıkmıyordu. Çünkü o *çok* iyi biriydi.

Felix, “Hem burada sıkışıp kalmaktan şikâyet edip hem de peşinde lanet bir yılanın dolaşmasını istediğini söyleyemezsin. Tanrım, Oli, bu biraz abartı oldu. Senin için bile,” dedi.

Sesindeki gerginliğe güldüm. “Küçük bir yilandan mı korkuyorsun? Bu seninle ilgili düşüncelerimi değiştirir, Felix. Ciddiyim, o çok tatlı ve benim için kamptaki bazı erkeklerin kollarını kopardı. Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en değerli şeydi diyebilirim.”

Hatıralar beni ansızın etkisi altına aldı. Ellerim hafifçe titrese de o ölüm ve yıkım için suçluluk duymuyordum. Masumların peşine düşmüşlerdi. Karşılarına bir canavar çıktıysa bu tamamen kendi aptallıklarının sonucuydu. Ben onları uarmaya çalışmıştım.

Neredesin? Seni üzen ne?

Ne oldu?

Gryphon ve North aynı anda kafamın içinde konuşmaya başladılar. Kopardıkları yaygaraya gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. North’un bu kadar... tatlı olması bir yana, onların bu şekilde zihnimde olması hâlâ garip geliyordu.

Oleander, eğer hemen cevap vermezsen bu toplantıyı terk edip oraya geleceğim.

İşte bu, tanıdığım North’a daha çok benziyordu.

Bağımın kampta ne yaptığını hatırladım. Önemli bir şey değil. Benim için endişelenmeyi bırakır mısınız, özellikle de malikânede güvendeyken?

Ses tonuma dikkat ederek tartışma çıkarmamak için içimdeki şirreti bastırmaya çalıştım. Fakat onlarla aramda bazı sınırlar oluşturmam gerekiyordu. Hem de hemen. Yoksa çok yakında hayatımı ele geçireceklerdi.

Amcam yatağında öldürüldü. Söz konusu senin can güvenliğinse hiç kimseye ve hiçbir mekâna güvenmeye niyetim yok. Aşağı gel de iyi olduğunu göreyim.

Saçmalıktı bu.

Tamam, William'ın ölümü konusunda haklıydı ama ben ders çalışmakla meşguldüm. Hatta öyle bir konsantre olmuştum ki neredeyse beynim patlayacaktı. Bir süre uğraştıktan sonra Brutus'ün bacaklarımın üstüne yatmış hâlini ve August'un yaslandığım yerde oturup beni izlerkenki görüntüsünü ona yollamayı başardım; bense çalışıyormuş gibi yapıyordum.

Bu ikisiyle güvendeyim. Ayrıca Sage'in kıskırtıldığında milyarlarca yıllık binaları ateşe verdiği biliyorsun. Bu yüzden olası bir kavgada onu alt edebilecek olana bol şans diliyorum.

Tüm bunları duyan Gryphon, *İkimiz de Sage'e fırsat kalmayacağını biliyoruz çünkü bağıın tehlikeyi çoktan alt etmiş olacak. North sadece toplantıdan yırtmaya çalışıyor. Çalışmaya geri dön, Oli, dedi.*

"Şu anda Bağlanan'ınla flört mü ediyorsun? Yoksa halıda böyle sırtmana neden olacak bir şey mi var? Ben komik bir şey ya da bir ilginçlik göremiyorum da," diye homurdandı Sage ve ben de ona ters bir bakış attım.

"Bir anne gibi üzerime titreyerek beni bunaltıyorlar. Bağların kötü olduğunu düşündüğümüz zamanları hatırlıyor musun? Bağlanan erkekler bin kat daha kötü."

Felix bana bir bakış attı. "Bağlananlarımızın her zaman güvende, emniyette ve mutlu olmasını istediğimiz için bizi affet ya. Ne kadar korkuncuz değil mi? Tam bir canavarız."

Sage ona bir kalem fırlattı. "Sakın C ile başlayan kelimeyi söyleme. Yoksa Brutus seni yer."

Abartılı bir ses tonuyla, "Şimdi kim flört ediyormuş? İğrençsiniz, odamdan çıkın," dedim. Sage sırtarak gözlerini devirdi.

Felix kalemi bana fırlattı. "Sen ve Bağlarınla akşam yemeği yemek zorundayız. Bu yüzden sakın bize üstünlük taslamaya

kalkma, Fallows. Birinin fırsatını bulduğu anda seni masadaki patateslerin üzerine yatırıp becermeye çalışması an meselesi.”

Korkmuş gibi yaparak elimi göğsüme götürdüğümde Sage kahkahalara boğuldu. Bu aptalca ve gülünçtü ama şu anda hayatımdaki onca tuhaflıktan sonra ihtiyacım olan tek şeydi.

Sage bana sinsi bir bakış atıp, “Hangisi olacağına dair bahse girmeliyiz. Benim oyum North’a. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Bu biraz... tuhaf,” dedi.

Felix muhtemelen kendi bahsini oynamak ve bir espriyle beni utandırmak için ağzını açtı ama telefonunun çalmasıyla kurtuldum. Bugün telefonlar hiç susmuyordu.

Telefonunu üstünkörü kontrol ettiğinde Sage’e kısa bir bakış atıp bana döndü. “Ailem beş dakika içinde görüntülü arayacak. O yüzden gitmemiz gerek. Eve dönmeyi reddettiğimden beri iyice endişeleniyorlar ve North onları buraya getirmeme izin vermiyor. Bu konuda onu suçlayamam,” dedi.

Nedenini sormama bile gerek yoktu. Çünkü Gracie’yle ilgili olduğu çok açıktı. Kız, parfüm numarasıyla bağımı kurdurtup beni Gryphon’la bağlanmaya zorladıktan sonra ikisi kızı hemen postalamıştı. Bu konuda biraz kötü hissediyordum çünkü o, Felix’in kız kardeşiydi. Ancak ilk cinsel deneyimimi onun yüzünden epey ilkel ve sert bir yoldan yaşadığım da su götürmez bir gerçektir.

Yani onun da aptal oyunlarının da canı cehennemeydi.

Felix’e uzun uzun baktım. Eşyalarını toplarken omuz silerek, “Bu konuda sana kızgın değilim. O bir yetişkin, kendi seçimlerinin bedelini ödemek zorunda. Ailem de öyle. Sage güvende olduğu ve biz birlikte olduğumuz sürece her şeye razıyım,” dedi.

On Altıncı Bölüm

Sage ve Felix gider gitmez sonunda cesaretimi toplayıp Atlas'ı görmeye karar verdim. Nox'a duyduğum özlemin göğsümde bıraktığı sızı için yapabileceğim bir şey yoktu ama kafamın içindeki, hapsedilmiş Bağ'ımla ilgili karmaşayı çözebilirdim.

North'la yüz yüze tartışmak istemediğim için korkakça bir yol seçerek doğrudan zihinlerimiz aracılığıyla konuştum. *Atlas odasında mı? Onu görmek istiyorum. Gardiyan falan olmadan Bağ'ımı görmem lazım.*

Beni yoğun bir sessizlik karşıladı; öyle bir sessizlik ki, bu fikri hiç sevmediğini ve beni kendi Bağ'ımı görmekten alıkoyacak sağlam bir gerekçe bulmaya çalıştığını anladım. Bir süre sessiz kaldım ama tereddüt ettiğini hissedince biraz daha bastırdım. *Ben... iyi hissetmiyorum. Ona ihtiyacım var.*

Doğruyu söylüyordum ancak yine de manipülatif davranıyormuşum gibi hissetmeden edemedim. North hemen yumuşadı ve benim iyiliğim için, eğer kendimi daha iyi hissetmemi

Sonsuz Bağlar

sağlayacaksa Atlas'ın durumuna dair endişelerini ve korkularını bir kenara bırakmayı kabul etti.

Yaratıkları yanına al. Nox'a, yardım istemediğın sürece odasından çıkmaması gerektiğini söyleyeceğim. Buna yalnızca Gryphon ondan emin olduğı için izin veriyorum. Şimdiye dek en ufak bir yalanını yakalasaydım asla izin vermezdim.

Sözleri kontrolcü gelse de şimdi onu daha iyi anlıyordum. Beni rahatlatmaya ve onun için ne kadar önemli olduğumu söylemeye çalışıyordu ama bunu ifade etmekte pek iyi değildi.

Yolunda olmayan bir şey olursa sana söylerim. Gryphon da yakında mı? Tehlikedeysem eğer bağıam Bağlarımı öldürmeye çok da karşı değil. O yüzden bu konuda da endişelenmene gerek yok. Kendimce içini rahatlatmaya çalıştım ama bundan pek hoşlanmadı.

Pantolonumu giyip özlemimi biraz daha uzun süre bastırmama yardımcı olsun diye Nox'un kazaklarından birini sırtıma geçirdim. Genelde Atlas'ın yakınlarındayken Nox'un eşyalarından uzak durmaya çalışıyordum ama bugün her zaman olduğundan çok daha stresliydim.

İç çektim ve Atlas'ın odasına giderken Gryphon'la konuştum. Yavru köpekler de yanımda usul usul yürüyordu. *Sanırım bu gece senin odanda değil, Atlas'ınkinde uyumalıyım. Bu... sorun olur mu? Yarın da mümkünse tekrar Nox'la uyumam gerekiyor. Buna kızar mı sence?*

Asansörden inip yanlış bir yöne saptığımda August beni doğru yönlendirmek için kalçama vurdu. Bu saçma evde harika rehberlik yapıyordu.

Ben hallederim. Onun için endişelenme. Şimdilik Bassinger'a odaklan. Sana ne dediğini bilmek istiyorum. Sonra beni görmeye gel.

Atlas'ın kapısına vardığımda bir saniye kadar durup kendimi toparlamaya çalıştım. Bu çok aptalcaydı, daha dün onun kafasının içindeydim. Aramızda bir şeyler olduğunu hissediyordum. Onu, en yakın hissettiğim, sorgusuz sualsiz güvenebileceğim

Bağ'dan, sırları ve çok şüpheli bir geçmişi olan birine dönüştüren bir şey vardı.

Ama aynı zamanda bu, onu benim için daha gerçek kılıyordu.

Gabe haksız değildi, Atlas'ta her zaman beni biraz geren bir şeyler vardı. Kendini bu kadar bana adanmış olması beni rahatsız ediyor, aklıma yatmıyordu. Ancak şimdi, tüm bunların bir nedeni olduğunu öğrendikten sonra her şey mantıklı gelmeye başlamıştı. Bu hâlâ bir sorun olsa da birlikte aşabileceğimizi düşünüyordum.

Şu kapıyı çalar çalmaz.

Elimi kaldırdığım anda kapı açıldı ve Atlas, "Bir dakikaya daha ihtiyacın var mı yoksa içeri gelmek ister misin?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim ve ona doğru bir adım attım, etrafındaki yavruları usulca kenara iterek Bağ'ıma kemiklerini kırarcasına sarıldım. Aslında daha çok benim kemiklerim kırılıyormuş gibi hissediyordum, onun süper güçlü ve yok edilemez bedeni muhtemelen gayet rahattı.

Bir adım gerileyip beni odasına çekti. Ayağıyla kapıyı arkamızdan kapatırken yüzümü göğsüne gömdüm. Köpekler etrafı koklamaya koyuldu ancak August her zaman bana dokunabileceği bir mesafede kalmaya özen gösteriyordu. North'un ikimizi de gözetlemeyeceğine söz verdiğini biliyordum. Yaratığı da en az kendisi kadar huysuz ve aşırı korumacıydı. Bunun bana ne kadar sevimli geldiğini itiraf etmekten utanıyordum.

"Seni çok özledim. Eskiden beş gecenin dördünde ayrı yatmanın kötü olduğunu düşünürdüm. *Lanet olsun!* Tatlım. Bir daha senden bu kadar uzun süre ayrı kalamam."

Başımı göğsüne yaslayıp burnumu gömleğinin yumuşak kumaşına sürttüm. Temiz, sıcak ve bana aitmiş gibi kokuyordu. Bunu çok seviyordum. *Beni* yatağa çekip birlikte oturmamızı istediğinde karşı koymadım.

Sonunda birbirimizden uzaklaştığımızda odaya göz gezdirdim ve kızardım. Bu aptalcaydı ama yatağını en son gördüğümde

zihninin içindeydim. O muhteşem aletine, elimin üzerine boşalana kadar mastürbasyon yapmıştım.

“Bir tura daha ne dersin, küçük Bağ?” diye sordu usulca. Başımı öne eğdim.

“Beni kışkırtma. Bir sürü şey oldu. Bütün bunlar... Sindirilmesi ve üzerinden geçilmesi gereken çok şey var. Ayrıca daha da güçlenmek istemiyorum, zaten her şey karmakarışık bir hâl almış durumda.”

Tam olarak neden burada olduğumu hatırlatan bir yüz ifadesi takındı. Ben de iç çekerek başımla onayladım. “Buraya anlatacağın her şeyi dinlemeye geldim. Ailen hakkında ve... onlarla birlikte Direniş’in bir parçası olmamaya nasıl karar verdiğin konusunda.”

Yutkunup başını iki yana salladı. Gergindi. Boğazını temizledi. “Aylardır bu konuşmayı nasıl yapacağımı planlıyordum ve şimdi zamanı geldi. Her şeyi berbat etmek üzereymişim gibi hissediyorum. Lütfen yargılamadan önce beni dinle. Bazen her şey görüldüğü gibi harika ya da erdemli olamıyor. Pek çoklarına göre boktan bir insanım ama eve, sana geldim. Önemli olan bu, değil mi?”

Onaylamayı reddettim. Detayları öğrenmeden bunu kabul edemezdim.

“Ben, Direniş propagandasının içinde büyüdüm. Ailem Direniş’in en yüksek rütbelilerindendi. Hatta babam, Silas Davies’le yakın arkadaşır.”

“Biliyorum. Kieran’la birlikte kampta onu gördük.”

Yüzünü buruşturup devam etti. “Her zaman farklı kampları ziyaret ederek kaçırılan Üstün Yeteneklileri gözden geçirmek için çalışırdı. Silas seni götürmeden önce yıllardır senin peşinde olduklarını biliyordu. Yeteneğin hakkında söylentiler vardı ama ailen seni saklamak için oradan oraya taşınıp durdu. Zekiydiler ama Silas’ın gücüne yenik düştüler.”

Bu, benim için yeni bir şey değildi.

Silas bana tüm bunları anlatmış, yeteneğimi kullanmamdan ya da en kötü anlarda bağımı kontrol edemediğim için nasıl sürekli taşınmak zorunda kaldığımızdan bahsetmiş ve ailemin ölümünden tamamen benim sorumlu olduğumu gözüme sokmuştu. Benim yüzümden olduğunu biliyordum zaten. Onun biliyor olması hâlâ canımı yakıyordu.

Yutkundum ve daha hızlı anlatmasını işaret ettim. O anlattıkça sanki ruhumdaki yara bandı yırtılıyormuş gibi hissediyordum.

“Kan testi sonucumun Dravenlarla aynı Bağ grubunda çıktığı haberini aldığımızda aile arasında bir toplantı yaptık. Babam bu konuda çok ketumdu. Aurelia’nın Bağlarının da bu konuda fikirleri vardı. Annemse kafayı bulmuştu, onu daha önce hiç böyle içerken görmemiştim. Sanki su içiyormuş gibi kadeh kadeh şarap içiyordu.”

Derin bir nefes daha alıp yatakta kıpırdandı. Sanki rahatsız olmuş gibi ensesini kaşıyarak devam etti. “Aslında sana anlatmaya utandığım kısım da diğerlerine anlatmadığım kısım da aynı. Çünkü onları ilgilendiren bir konu değildi. O haberin ardından senin ortadan kaybolduğunu öğrendik. Babam bu konuda yaygara koparsa da aslında buraya gelmeyeceğim ve Dravenların yakınlarında olmayacağım için mutluydu. Ben de... diğer Bağlar gibi bizi istemediğini düşünerek aptallık ettim. Arkadaşlarımla dışarı çıkıp içmeye, partilere gitmeye başladım ve... çok kez başkalarıyla yattım. Sanki senden, daha tanışmadan beni terk etmenin intikamını alıyordum. Aptal, bencil bir pisliktim.”

Yani, Bağlarımın hepsinin beni beklemediğini biliyordum. Yaşıma en yakın olan ikisi bile benimle tanışmadan önce başkalarıyla birlikte olmayı tercih etmişti. Ama bunu duymak istemiyordum. Üstelik onun, asla yapmadığım bir şeye misilleme olarak işi daha da ileriye götürmüş olduğunu bilmek... evet, bu kesinlikle onunla paylaşmak isteyeceğim türden bir an değildi.

Sonsuz Bağlar

Bir Şey syolemeyince bana dikkatle baktı, zor kısmı atlattığı için biraz daha güçlenmiŐ bir sesle devam etti. “Bu birkaç yıl böyle devam etti. Aslında North ve Gryphon seni bulmadan yaklaşık altı ay öncesine kadar. Ailem, Direniş’in düzenlediği bir etkinliğe katılmak için Őehir dışındaydı. Evet, Direniş’teki st düzey aileler, davaya para toplamak amacıyla galalar falan düzenliyordu. Doğu Kıyısı buradan tamamen farklı bir dn-yaydı. Gerçekten çok farklıydı. Neyse, onlar Őehir dıŐındayken iki imeyeyim diye annem mahzeninin Őifresini deęiŐtirmiŐti. Ben de Őifre kırma ve hack konusunda az çok bilgisi olan bir arkadaŐımla annemin eşyalarını karıştırmaya başladım... Bilgisayarında videolar buldum. Bir Şey göremeden arkadaşımı annemin odasından uzaklaştırdım. Sonra iki gün boyunca ailem yokken oturup Silas Davies’in sana işkence ederken çekilmiş kayıtlarını izledim. On dört yaşındaki Bağ’ım, bir kasabın elinde yalnızca bir et parçasıymış gibi parçalanıyordu.”

Kalbim göğsümde duracak gibi oldu.

Kayıtlar olduğunu hiç bilmiyordum. Kameralar olduğundan elbette kasetler olma ihtimali de vardı ama lanet olsun, bu kadarını düşünmemiştim.

Sertçe yutkunduğumda elimi tuttu, istersem ondan uzaklaŐabilmem için bana fırsat tanıyordu ama uzaklaŐmadım. Bana sarılmasını istiyordum çünkü... Bağım sayesinde bana yapılanların yarısını bile hatırlamıyordum. Bana yapılan her Şeyi gördüğünü düşünmek bile... hayır.

Neler oluyor? Oleander, yukarı geliyorum.

Gözlerim fkeli yaŐlarla doldu. Onları silerken hemen North’a cevap verdim. *Gerek yok. Sadece konuŐuyorduk ve bana kasetlerden bahsetti. Sanırım sana çoktan anlatmıŐtır?*

Bu kez cevabı daha yavaş geldi, ses tonunda aciliyet yoktu. *Onları gördüm. Biraz ara ver ve beni görmeye gel. Bunları sonraya bırak.*

Ama yapamazdım. Bağıımı geri alabilmek ve hakkımda benim bilmediğim başka neler bildiğini anlamak için her şeyi öğrenmem gerekiyordu. Siktir, North da mı kasetleri görmüştü?

“Kasetler burada, yanında mı? Hepsi onları gördü mü?” Sesim boğuk çıkıyordu, gözlerimden birkaç damla yaş döküldüğünde aceleyle onları sildim.

Elimi elinden çektiğimde yıkılmış görünüyordu ama başını iki yana salladı. “Hayır. Sadece North ve Gryphon gördü. Görüntüleri onlara vermedim çünkü Nox’un görmesini istemiyordum. Onunla ilgili hâlâ kararsız olduğumu biliyordum ve onun... seni o şekilde görmesine izin veremezdim. Diğer ikisinin neden ailemin tarafını tutmadığını anlaması için kayıtları izlemesi gerekiyordu. Sana bunu yapan insanların yanında asla yer almam, Oli. *Asla.*”

Gryphon’ın yalan tespit yeteneği olmasa bile buna inanabilirdim. Ruhundan dökülen sözlere inanmama ne kadar ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordum. Belli ki aleyhimde kullandığını düşünmeyeyim diye bağıını benimkinden uzak tutmaya dikkat ediyordu. Yine de şu anda onu bir kitap gibi okuyabiliyordum.

Her kelimesinde ciddiye.

Ayrıca, eminim ki bu konuda konuşmak istemediği hâlde her şeyi anlatmış, bana birileriyle yattığından bile bahsetmişti. Tamamen şeffaf davranıyordu.

Devam etmesini isteyerek, “Sonra ne oldu?” diye sordum.

Derin bir nefes aldı ve başını geriye yatırıp tavana baktı. “Bu konuda annemle yüzleştim. Hiçbir şey söylemek istemedi. Seni aramaya yardım etmek üzere Dravenlara gideceğimi söylediğimde sözlerime kırıldı. Seni götürdüklerini bildiğini itiraf etti. Bana, seni bulamayayım diye yalan söylemişti. Silas’ın senden istediği şey yüzünden seni aramamı *yasakladı*. Yine de planında bir sorun vardı. Ben zaten on dokuz yaşındaydım ve güven fonuma erişimim vardı. Babama ya da diğerlerine ne yaptığımı söylemeden beni durdurmasının hiçbir yolu yoktu.

Sonsuz Bağlar

Bu yüzden seni nasıl bulacağımı ve kaçarken seninle nasıl birlikte olacağımı planladım. Gerçekten... *her şeyi*, tatlım. Babam, paranın izini süremesin diye güven fonumu yurt dışında bir hesaba taşımaktan tut tüm Direniş kamplarının tam olarak nerede olduğunu bilmeye ve onlardan uzak durabilmemiz için haritalarını çıkarmaya kadar.”

Ağzım açık kaldığında bana utangaçça gülümsedi. “Silas’a yaptırmadan sana pasaport çıkarmak zor oldu fakat başardım. Benimle Singapur’a gelmen konusunda seni ikna etmeye çalıştım. Orada gerçekten güçlü Direniş karşıtı önlemler vardı, güvenlik çok sıkıydı ve her yer gözetleniyordu. Sürekli izlenme fikrini sevmesem de seni o lanet kamplardan uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapardım.”

Gözlerimden yine yaşlar akmaya başladı. Ama bu sefer kalbim göğsümde sanki bana sonsuz aşkını ilan ediyormuş gibi çarpıyordu. Sanırım ilan etmişti de. Birlikte kaçmak mı? Hem de başka bir ülkeye! Sırf ikimiz de güvende olalım diye. Kim bilir belki de bu sayede diğer Bağları da güvende tutabilirdik?

Her ne kadar hepsine ihtiyacım olsa da keşke bu şekilde olsaydı.

“Ama sonra Shore ve Taktik Ekibi seni buldu. Silas bile bulamazken seni bulmayı nasıl başardıkları hakkında hiçbir fikrim yok ama başardılar. İşte o zaman tüm planlarım boşa gitti. Buraya, seninle olmaya geldim ve benimle kaçmak isteyeceğini umarak bekledim. GPS çipi planıma engel oluyordu, North’un seni güvenlik çemberine alması bunu gerçekten zorlaştırıyordu. Yine de başarabileceğime inanıyordum... sonra kokunu bırakmaya ve yuva yapmaya başladın. Davenport sürtüğü yüzünden Shore’la bağ kurdun. Kaçamayacağımızı biliyordum, herkesi almadan bunu yapmamız imkânsızdı. Şimdi de seni korumak için Dravenlara olabildiğince çok bilgi veriyorum. Babam ve Silas, bu bilgileri benim verdiğimi henüz anlamadığı için şimdilik işe yarıyor.”

Ona şöyle bir baktım çünkü tüm bunlar bana hiçbir zaman mantıklı gelmeyen hikâyenin parçasıydı.

Onun Bağ'ı olduğumu nasıl anlamamışlardı? Tüm parçalar ve bilgiler ellerindeyken nasıl fark etmemişlerdi? Bu, hikâyenin tümüyle gerçek değil de... uydurma gibi görünen kısmıydı işte.

Atlas ben daha bir şey söylemeden, tereddüt etmeden sorulmamış sorumu yanıtladı. "Annem. İşte bu yüzden anlamadılar. Silas'ın da babamın da amaçları uğruna beni hiç düşünmeden feda edeceklerini biliyordu. Direniş'in bir parçası olabilirdi ama sonuçta o benim annemdi. Senden, Dravenlardan, bu durumun her parçasından nefret ediyordu ancak beni o kadar çok seviyordu ki hiçbirinin önemi kalmamıştı. Kaçtığın gün Silas'ın kampı terk etmiş olmasının sebebi annemdi. Yol boyunca onlardan bir adım önde kalmanın sebebi annemdi. Bir şey ne zaman senin lehine gitse her seferinde arkasında annem oluyordu. Güvenlik kayıtlarını manipüle ediyor, geçebileceğin delikler açıyor ve seni görebilmek amacıyla kendi yeteneklerini kullanarak alt düzey Direniş üyelerini saf dışı bırakıyordu. Dravenlar seni yakalandığında GPS çipinin koordinatları ona da gitti. Böylece seni daha kolay izleyebilecekti. Sormadan söyleyeyim, Sawyer söyleyene kadar benim de haberim yoktu. Annemdir diye tahmin ediyordum, hatta onu bu konuda sıkıştırmak için aradım bile. Ama tek kelime etmedi."

Derin bir nefes verip başımla onayladım ve bakışlarımı başka tarafa çevirip anlattıklarını düşündüm.

Hikâyedeki tüm boşlukları düzgünce doldurmuştu. Ancak fazla düzgün olduğu bir gerçektir. Bakalım zaman ne gösterecekti? Ama dikkatlice düşündüğümde, onlardan kaçarken pek çok kez gerçekten de kıl payı kurtulmuş ya da iyi yırtmıştım. Vay be. İsteksiz ve nefret dolu bir koruyucu melek. Şansa bakın!

Düşünürken içimden mırıldanıyordum. Atlas yataktan kalkıp sırtını gererek dolaba doğru ilerledi ve bir şişe su getirdi. Soğuk şişeyi alırken ona baktım. Gülümsedi. "Madem burada

sıkışıp kaldım, bari burayı daha konforlu hâle getireyim dedim. Mini bar ve başka şeyler aldım. Böylece mutfağı aramaktan ve şefin tavırlarıyla uğraşmaktan kurtuldum.”

Suyun bir kısmını içip şişeyi komodinin üzerine koyduktan sonra ona yaklaştım. Eminim konuşacak bir sürü şey vardı. İleride daha pek çok konuda tartışacağımızdan emindim. Ama şimdilik tatmin olmuştum ve sadece lanet Bağ’ımı istiyordum.

Yüzümü tekrar göğsüne bastırmak amacıyla öne doğru eğildim. Beni kollarına çektiğinde rahatladığını hissedebiliyordum. Tenimin altındaki huzursuzluk yatıştı. Bağımın, her birinden ayrı kalmaya farklı şekillerde tepki veriyor olması gerçekten çok tuhaftı. Gryphon ve North artık Bağlandığımız için farklılardı. Ama Nox’a olan ihtiyacım hafif bir kaşıntı, Gabe’inki göğsümde bir sızıydı ve Atlas’inki de beni terk etmeyen, onu bulup sarılmam için beni kışkırtan bir enerji hissi uyandırıyor. Bu his beni ona doğru iterek sarılmaya teşvik etti.

Sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi ellerimi tutup başparmaklarını kanımın enerji yoğunluğuyla titreştiği nabzımın üzerinde gezdirdi. “North’la bağ kurdun.”

Tıpkı Gabe gibi, o da bunu suçlarcasına söylememişti. Sadece belirtmek için söylemişti. Başımınla onaylayarak, “Evet. Bu sefer benim seçimimdi ve... pişman değilim,” dedim.

O da başını aşığı yukarı sallayarak karşılık verdi. “Pişman olmanı istemiyorum. Sana zorla bir şey yaptıran herhangi birini öldürebilirim. Peki, bunun gücüne ne gibi bir etkisi oldu? Bir dalgalanma ya da yeni bir şey hissettin mi?”

Bir an başımı yana eğip bunu düşündüm. Elbette bunu daha önce de düşünmüştüm. Ama aklıma gelen tek cevap samimi değildi ve yalnızca umut etmekten ibaretmiş gibi geliyordu.

“Sanırım kendimi daha güçlü hissediyorum. Daha güçlü derken öyle özel bir güç falan değil, sadece kendimden ve yapabileceklerimden daha emin hissediyorum.”

Anladığını gösterircesine ellerimi sıktı. “Bunu, sadece seni istediğimden söylemiyorum. Seni istiyorum, bunu hiçbir şey değiştiremez ama sen ve Gryphon bağlandıktan sonra, hiç gerçekleşmeyen büyük bir değişim bekliyordum. Oli, belki de bağın zaten tam kapasitede olduğundan gücünün artmayacağını hiç düşündün mü?”

Kaşlarımı çattım. Atlas yatakta geriye doğru kaydı. Beni kucağına oturacağım şekilde kendine çekti. Tekrar bu kadar yakın olduğumuzdan bağım göğsümde fısıldamaya başlamıştı. Yaşadığımız tüm değişimlerin en zor kısmı aramızdaki mesafe olmuştu. Ellerimi bıraktı, kalçamı avuçlayıp beni biraz daha kendine çekti. Altımdaki aleti sertleşerek ona bu kadar yakın olmama tepki verdi. Sanki bu, her zaman olan basit bir şeymiş gibi devam etti.

“Sen tarihteki en güçlü Ruh Çıkaran’sın. Biliyorum çünkü bunu araştırmak için uzun zaman harcadım. Ya bizimle bağ kurmak senin bağını daha güvenli ve dengeli hâle getiriyorsa? İşkence gördün, Silas seni ele geçirdiğinde çok gençtin. Bağın seni korumak adına ortaya çıktı. Bence bu, olayların gerçekleşme şeklini değiştirmiş olabilir. Bir de... gözlerinin rengi var tabii. O, Ruh Çıkaranlara özgü bir durum değil. Çok araştırdım ama Dravenlar dışında simsiyah gözleri olan başka aile bulamadım. Bu olayda eksik bir şeyler var. Umarım artık hepimiz hemfikir olduğumuza göre belki bunu birlikte çözebiliriz.”

Beni yavaşça ve nazikçe öptü. Daha fazlası için zorlamadı. “Sadece düşün, tatlım. Sadece düşün, daha sonra tekrar konuşuruz. Seni zorlamıyorum, eğer yalan söylediğimi düşündüğün bir şey varsa bunu bilmek isterim. Şu anda önemsedğim tek bir şey var; o da seni, bağın ve yeteneğinle birlikte güvende ve dengede tutmak. Artık korkup kaçmanı istemiyorum. Buna izin vermeyeceğim. Bir başına buna ne kadar süre katlandığını düşünmek bile canımı acıtıyor.”

Sonsuz Bağlar

Başımla onaylayıp öne doğru eğilerek yüzümü omzuna bastırdım. Artık hepsine doyduğum için huzur bulmuştum. Birlikte hiç vakit geçirmediğim tek kişi Nox'tu ama söz konusu Nox olduğunda onunla olan bağlantım Brutus, arzularımın beni ele geçirmesini bir süreliğine engelliyordu.

“Her şey yoluna girecek.”

Ofladım. “Neden herkes bunu söyleyip duruyor?”

Kıkırdadı ve bir elini sırtımda gezdirdi. “Çünkü en küçük detaylar hakkında bile endişeleniyorsun. Hepimizi önemsiyorsun, özgürlüğünü özlüyorsun ve şu an her şey korkunç görünüyor, farkındayım. Yani tabii ki seni rahatlatmaya çalışacağız çünkü her şey daha iyi *olacak*.”

Sustum ve bir süre daha onun kollarında güvende olmanın tadını çıkardım. Kalp atışlarımız birbirine uyum sağlıyordu çünkü biz, birbirimiz için yaratılmıştık. Belki bir gün onunla bağ kurabilirdim. Belki de haklıydı. Belki o zaman sonsuza dek güvenle ve *sevgiyle* kuşatılmış olurduk.

Sonunda beni dikkatlice yatağına yatırdı. Kazağımy ve pantolonumu çıkarmama yardım etti, iç çamaşırlarımyla ya da şortla uyumayı tercih ettiğimi biliyordu. Sonra yatağın kendi tarafına doğru yürüdü ve giderken kıyafetlerini çıkardı. Aleti hâlâ sertti. “Bağ kurmak yok” mesajını hiç anlamamıştı. Ama bütün sabahı zihninde ona mastürbasyon yaparak geçirdikten sonra bu artık bana büyük bir mesele gibi gelmiyordu.

Artık erkeklerle ve onların arzularıyla başa çıkma konusunda daha fazla deneyimim vardı. Çok kısa sürede o kadar çok şey yaşamıştım ki hâlâ inanamıyordum.

Kollarına kıvrılıp yatış şeklimizden memnun kalana dek pozisyonumuzu değiştirmesine izin verdim. August yatağın yanında, yerde duruyordu. Atlas'ın uyuduğundan emin olana kadar beni dikkatle izledi ve sonra olduğu yerde uyudu. North'un içi rahat etsin diye burada olduğunu biliyordum. Yine de ya-

nımızda olmasının rahatlatıcı bir yanı vardı, bu yüzden gönül rahatlığıyla kendimi uykuya bıraktım.

Tanrı bilir ne kadar sonra kapının sesiyle uyandım. August yatağın benim yattığım tarafında, kıvrıldığı yerden kıpırdamadı. Tabii ki North içeri girdi, bizi kontrol etmeye gelmişti. Başımı kaldırdığımda yaklaşıp bana yumuşak bir öpücük verdi. Saçlarımı okşadı ve bir sandalye çekti.

“Uyurken bizi mi izleyeceksin?” diye sordum.

Kol düğmelerini açıp kollarını kıvırdı. “Sadece seni. Sana göz kulak olmaya geldim.”

Atlas’a yakın olmamdan dolayı bağımın göğsümde çok daha huzurlu hissettiğini fark ederek uyandım. Dev ev sinemasında bir şeyler izleyebilmek için North’u odadan çıkmaya ikna etmeye çalıştım ama bana mısın demedi. Bunun yerine yatakta uzanıp normal boyuttaki televizyonda bir şeyler izledik. Daha az gösterişliydi ama Atlas mutfağı arayıp bir ziyafet istedi. Kimse onu sorgulamaya cesaret edemesin diye benim için olduğunu söyledi. Sonra medeniyet görmemiş insanlar gibi yatağımızda balık tacosu ve tavuk quesadilla yedik.

Bu biraz sihirli bir andı.

Öğle yemeğinden sonra Gabe beni aramaya geldi, hatta sürükleyerek götürmek istedi. Atlas’sa kapıda beni uzun uzun öperek büyük bir gösteri yaptı. Gabe, bu gösteriyi gözünü bile kırpmadan izledi. Sonra ben ondan uzaklaşana kadar bekledi. Yüzü kıpkırmızıydı ve zar zor nefes alıyordu... bir kolunu omzuma atıp beni kendi odama yönlendirdi.

Sage’e mesaj attım ve akşam yemeğinde buluşmak üzere anlaştık. Sonra kendimi biraz toparlamak için duşa girdim.

Bir döngüde sıkışıp kalmış gibi hissediyordum.

Sanki günler uzayıp gidiyordu ve ben sadece... Davies gibiler dışarıda masum insanları incitip, işkence edip öldürürken bütün gün lanet olası bir yatakta Bağlarımdan biriyle yatıp hiçbir işe yaramıyormuşum gibi hissediyordum.

Tam bir canavardım.

Banyodan çıktığımda sesimin bir psikopat gibi tiz çıkmamasına dikkat ederek Gabe'e, "Bu evden çıkmama biraz daha izin verilmezse delireceğim. Başınızın belası olmak istemiyorum ama ciddiym, Gabe. Sonsuza kadar burada kalamam," dedim.

Gerçekten hafiften delirdiğimi söyleyemedim tabii.

Başıyla onaylayıp elimi tuttu. Parmaklarımızı birbirine geçirip beni kapıya doğru çekti. "Bunun için bir plan var. North neredeyse hiç durmadan bunun üzerinde çalışıyor ama kendi anlatsın. Şu anda onun gazabını çekemem. Bu yüzden lütfen sadece iyileşmeye odaklan—"

Sözünü kestim. "Ben iyiyim! Tamamen iyileştim. Yeteneğimi ve korkunç bağımı ihtiyacım olan herkes üzerinde kullanmaya hazırım. Bu gece buradan gidelim. Gidip bir şeyler avlayalım."

Kaşları saç çizgisine kadar kalktı ve şaşkınlıkla suratıma baktı. "Bir şey mi avlamaya gideceksin? Gücünü kullanmak istemediğini sanıyordum. Fikrini o kadar çok değiştiriyorsun ki sana ayak uydurmakta zorlanıyorum."

Oflayıp omuzlarımı esnettim. İçimdeki huzursuzluk tüm bedenimi sarmıştı. "Etrafta dolaşıp insanları öldürmek istemiyorum ama... sanırım o kamptan pek çok insanı çıkarmış olmamız bana kendimi iyi hissettiriyor. O kamptan kaçtıktan sonra her şeyi unutmaya çalışmıştım fakat oraya geri dönmek ve insanlara neler olduğunu görmek... buna göz yumamam. Şımarık kıcıımı kaldırıp yardıma gitmeliyim."

Beni göğsüne çekip bir eliyle bahsettiğim şımarık kıcıımı sıktı. "Kıçın bana şımarık gelmiyor. Aksine mükemmel görünüyor. Ama belki de biraz sakinleşmelisin. Gerçek bir Taktik

eğitimin yok, sadece yeteneklerini kullanmadığın birkaç ders aldın. Zaten bunu gündeme getirmeye çalıştığın anda Gryph ağzının payını verecektir. Kaçmayı aklından bile geçirme. North, ekstra güvenlik önlemleri aldı. Black'inse seni tekrar bir yere götürme ihtimali yok artık çünkü denerse öldürülecek. Abartmıyorum, gerçekten öldürülecek. North, seni bir daha tek başına herhangi bir yere nakletmeye kalkışırsa gölge yaratıklarını üzerine salacağını açıkça belirtti."

Yok artık.

Bu biraz aşırı tepki gibi gelmişti. Homurdandığımda Gabe bana gülümsedi. "Hadi, yemeğe inelim. Bu, aklını *avlanmak* ve Direniş'i yok etmeyi düşünmekten uzaklaştırır."

Haksız değildi.

Masanın etrafında bu kadar çok insan otururken akşam yemeği çok daha gürültülü geçiyordu. Sawyer ve Gray, yaratıkları biftek parçalarıyla besleyerek onlara yağ çekmeye çalıştı. İşe yarayınca şok oldum. Brutus, yuvarlak iri gözlerini onlara dikip ayaklarının dibinde oturarak bir sonraki parçasını bekledi. August yanımda kaldı ama Sawyer'ın ona attığı parçaları mutlulukla yakaladı.

North, kendi bifteğini bir aristokrat gibi keserken, "Onların ne tat alma duyuları var ne de mideleri. Yiyecekleri ziyan ediyorsunuz," diye söylendi.

Hafifçe gülümseyip ona ters bir bakış atarak, "Odanda bir anda havada beliren sihirli bir televizyon var, yani mutfak masrafı konusunda endişelenmeden bebekleri biftekle besleyebiliriz," diye cevap verdim.

Gabe gülüşünü bastırmaya çalışırken boğulur gibi oldu. Masanın karşısından Gryphon bana gülümseyerek baktı. August başını dizime koyup parmaklarımı yalamaya başladı. Her ne kadar besleyici bir etkisi olmasa da ıstakoz suyunun tadını çıkarıyordu.

Sonsuz Bağlar

Hepsi yemeklerinden yeterince memnun görünene kadar bekledikten sonra, “Peki uzun vadede planımız nedir? Burada daha fazla kalırsam duvarları yıkmaya başlayacağımı düşünüyorum,” dedim.

Gryphon bir kaşını kaldırıp bana baktı ve “Eğitim yarın sabah beşte tekrar başlıyor. Hâlâ gelip seni almamı istiyor mu-sun yoksa spor salonuna kendi başına gidebilir misin?” dedi.

İstediğim şey kesinlikle bu değildi.

Spor salonuna gitmekten kurtulmak için iyi bir neden bulmaya çalışırken Gabe yüzümdeki dehşet dolu ifadeye bakıp kahkaha attı.

Gryphon, *North ve benimle aynı anda birlikte olacak kadar iyileştiysen antrenman da yapabilirsin*, dedi. Her ne kadar bu lafı yüzünden onu öldürmek istesem de en azından bunu herkesin içinde söylemediği için minnettardım.

Minicik de olsa bir artı puanı hak etmişti.

Bacaklarını zorlayacak bir şey olmasın. Ona fazla yüklenme.

Yanaklarım kızardı. Ben lanet olası deniz mahsullü yemeğimi yemeye çalışırken kafamın içinde serbestçe dolaşmaktan mutluydular.

Gabe, “Neden şu an tam olarak domates çorbası rengindesin, Oli?” diye mırıldandı. Bense suçüstü yakalanmış gibi irkilip kendime geldim ve masadakilere kaçamak bir bakış attım.

“Gryphon’ın sofra adabı yok, başka bir şey demiyorum. Beni antrenmana sürüklüyor. Sen de geleceksin değil mi? Beni onun sadist yöntemlerinden kurtar.”

Gabe’in eli masanın altında, uyluğumun üzerindeydi. Tamamen iyileşmiş olan tenimin üzerinde huşuyla dolaşıyordu. Hepsi iyileşmeme takmış durumdaydı. North’un bana temkinli olmamı söylemesi çok saçmaydı, tamamen iyileşmiştim. Öyle ki en ufak bir iz bile kalmamıştı ama bu konuda itiraz edecek değildim. Squat ve burpee yapmak istemiyordum.

Koşu yapmak yüklenmemek sayılırdı, değil mi?

Kesinlikle.

Kieran masanın karşısından bana bakıp yavaşça başını iki yana salladı. "Bir Taktik Ekibi psikiyatristine görünmesi gerekiyor. O zamana kadar eğitimi ertelemelisin."

Elimdeki çatalı ona doğru sallayarak, "Kapa çeneni, ispiyoncu. Ben iyiyim. İyileştim ve psikiyatristle konuşmam gereken bir şey yok," dedim.

Piç kurusu bana kaşlarını çatarak cevap verdi. "O adam bağını çıkarmak için seni tam olarak nereden kesmesi gerektiğini biliyordu. Daha alet kutusunu açmadan ne olacağını biliyordun. Bunu bilebilmen için aynı şeyi defalarca yaşamış olman gerekir. Bağların seni biraz olsun umursuyorsa terapiye gitmeni isterler."

North bana baktı. O anda herkesin gözlerini üzerimde hissettim. Fakat beni zorla terapiye gönderecek kişinin North olduğunu bildiğim için doğrudan ona konuştum. "Bu gibi şeylerle bağım ilgileniyor. Eğer beni terapiye gönderirsen onun konuşması gerekecek. Gerçekten zavallı bir kadına bunu yapmak istiyor musun?"

Kahretsin.

Kadın olduğunu düşünme, tekrar o düşünce sarmalına girme, Oli.

Hangi düşünce sarmalı?

Gryphon'a bakarak içimden konuştum. *Kafamdan çıkmayı düşünüyor musun? Gerçi neden soruyorum ki? Tabii ki çıkmayacaktır. Hepinizin kaç kişiyi becerdiğinizizi düşünmekle ilgili o sarmal.*

Kaşını kaldırdı. *Bir psikologdan bu konuya nasıl geldik peki? Neden North'un karşılaştığı her kadını siktiğine inanıyorsun? Ve neden bizim için aynı şekilde hissetmiyorsun?*

Aptal Bağlar.

Ondan uzaklaşıp Kieran'a döndüm. "Terapiye ihtiyacım yok. Biraz kestirmeliyim ve herkes bağımı rahat bırakmalı.

Sonsuz Bağlar

Böyle yapalım ki bir daha ruhları almaya kalkmasın. Artık konuyu kapatalım.”

Masanın karşısında oturan Sage’le göz göze geldik. Suçlu bir ifadeyle alt dudağını hafifçe ısırıldı.

“Bunu bana yapma, Sage. Beni böyle kurtların önüne atma. Burada birbirimizin arkasını kollamamız gerekiyor!”

Burnunu kırıştırıp gülümseyerek, “Psikiyatristimi çok seviyorum. Belki sen de ona gidersin?” dedi.

En iyi arkadaşımın ihaneti hakkında sızlanmaya başlayamadan North araya girdi. “Kime gidiyorsun? Güvenlik önlemlerinden geçtikten sonra buraya gelmesini sağlayabilirim.”

Sage ağzını açtı ama sözünü keserek North’a çıkıştım. “Hayatımda kafamın içine girip orayı kurcalayacak başka bir adama daha ihtiyacım yok. Zaten burada bu boktan şeye yeterince maruz kalıyorum!”

Masadaki diğer tüm konuşmalar yaptığım çıkışla kesildi. Masaya fazladan tabak koyan mutfak personeline biri, sanki bu kadar kaba davrandığım için başıma geleceklerden endişeleniyormuş gibi apar topar mutfağa geri kaçtı.

Ben endişelenmiyordum.

Yani bir nevi. Eminim ki North’un, planlarına memnuniyetle uymadığım için ceza olarak bana yapmak isteyeceği pek çok şey vardı fakat ben çizgiyi bu noktada çekiyordum. Biriyle konuşmak istemiyordum. İçimi bir yabancıya dökmek istemiyordum, henüz böyle bir şeye hazır değildim.

Beni sevmesi ve ne olursa olsun kabul etmesi gereken Bağlarım bu konu hakkında konuşmak bile istemiyordum.

Sawyer kardeşinin kulağına eğilip fısıldadı. “Patateslerin üzerinde sevişmelerini mi izleyeceğiz? Çünkü her ne kadar menüden bunu seçmemiş olsam da ön sıralardan izlemek istiyorum.”

North’un ona bakışı, onun adına ölmek istememe neden oldu. Sanki bütün bu konuşmayı duymazdan gelebilirmişim ya da yerin dibine girebilirmişim gibi ağzıma bir kaşık dolusu

sebze atıp konudan uzaklaşmaya çalıştım. Gray sadece homurdandı ve Sawyer'ın başına açtığı belaya hazırlanıyormuş gibi elleriyle gözlerini kapadı.

Sawyer kısa bir süre sonra masadan kalktı. Görünüşe göre öfkeli North'la uğraşamayacak kadar korkaktı. Gray onunla birlikte gitti. Kısa bir süre sonra Sage de Bağlarıyla birlikte çıkarken bana özür dileyen bir gülümsemeyle baktı. Onunla iki çift laf etmeyi umuyordum ama odadaki gerilim çok yüksekti, kaçıp gitmek istediği için onu suçlayamazdım.

Bir dakikalık sessizlikten sonra Nox o koca ağzını tekrar açtı.

Akşamın içine edeceğini tahmin etmeliydim. Son günlerde burası çok huzurluydu. Tabii ki hepimiz için bunu mahvedecekti.

“Bassinger seni de onunla bağ kurmaya ikna edemedi mi? Yoksa sadece gruptaki daha güçlü Bağlarla mı ilgileniyorsun? Beklediğimden çok daha hesapçısın, Zehir.”

Masanın karşısından kardeşine ölümcül bakışlar atan North'a sakın kalmasını işaret ettim. Benim yerime onunla daha fazla dalaşmasına gerek yoktu. Çünkü eğer hepsinin benim için mücadele etmesine izin verirsem bu çatışma asla bitmezdi.

İç geçirip Nox'a döndüm. İlk kez alkollü değildi, hatta haftalardır olmadığı kadar odaklanmış durumdaydı. Sanki onu yoldan çıkaran her neyse geçip gitmiş ve tekrar istikrarlı profesör olmaya geri dönmüştü.

Ben de aynı şekilde karşılık verdim. “Oturup hakkımda kötü konuşmana ya da North'la bağ kurduğum için bana kendimi kötü hissettirmeye çalışmana izin vermeyeceğim. Ne şimdi ne de başka zaman, Draven. Yani istersen yol yakınken vazgeç. Kendi lanet bedenimle ne yapacağım kimseyi ilgilendirmez ama yeteneğimin neler yapabileceğini hep birlikte göreceğiz. Güçlenirsem o zaman kararımızı veririz. Ama tekrar söylüyorum, bu ne seni ne de başkasını ilgilendirir. Bağlarımdan biri olman sana borçlu olduğum anlamına gelmiyor, Nox.”

Sonsuz Bağlar

Gabe'in eli bacağımın üzerine kaydı ve destek verircesine hafifçe sıktı. Doğal olarak Nox bunu da anladı ve ikimize de dudak bükte. "Favorilerini seçmiş galiba? Görünüşe göre karasevdaya tutulmuş bir köpek gibi peşinden koşmak sana fayda sağlamamış, Gabe. Onu bu kadar çok istiyorsan gerçekten taktik değiştirmelisin."

Gabe yanımda donup kaldı. Gözlerimi kısarak Nox'a baktım. Benimle uğraşmasını genelde sorun etmiyordum ama Bağlarımdan birine saldırdığında tepem atıyordu. Bunu da yeni fark ediyordum.

Özellikle de bu, beni ve işleri biraz daha ağırdan almak isteme nedenlerimi kabul eden kişi olunca.

"Burada bir şeyleri değiştirmesi gereken tek kişi sensin. Aramızda ne oldu da bana taktın bilmiyorum ama sana hiçbir şey borçlu değilim. Gabe'in de sana hiçbir borcu yok."

"Yani istediğini elde etmek için Bağlarına yalan söyleyip onları manipüle mi ediyordun? Kardeşimi böyle olacağı konusunda uyarmıştım—"

Olayları çarpıtmasına daha fazla tahammül edemeyerek sözünü kestim. "Öyle mi? Ya hepinizle bağ kurarsam ve aniden gücüm daha da artarsa? Peki ya hapsirirsem ve kasabadaki herkesi öldürürsem? Sikerler, Nox. Seni de *inanılmaz* ayrıcalıklı hayatını da sikerler. En azından gölgelerin senin dediğini yapıyor, ne zaman istersen durabiliyorsun. Benim öyle bir seçeneğim yok."

Dişlerini sıkarak bana baktı. North didişmemizi dinlemekten bıkmış olacak ki soğuk bir ses tonuyla, "Nox, derhâl burayı terk et. Şu anda kendine zarar veriyorsun," dedi.

Bir anlığında North'a baktıktan sonra peçeteyle ellerini sildi ve tabağını itip başka bir şey söylemeden sandalyesinden kalktı.

Önümde duran çikolatalı *cheesecake* tabağına uzandım. Yemek yemeyi bitirmiştim ve artık şeker komasına girme zamanıydı. Yerken onu aşağılamak için ukala bir tavırla, "Ne kadar uslu bir çocuksun, sana söyleneni hemen yapıyorsun," dedim.

Tepkisi ânında ve şiddetli oldu.

Bağı devreye girmeden hemen önce yüzünde inanmadığım bir duygu patlaması oldu. Gözleri kapkara parladı. Gölgeler yavaş ve uğursuz bir akışla vücudundan dışarı taşmaya başladı.

Sus!

North'un sesi kafamın içinde yankılandı. Ancak Nox'un bağını tetikleyecek ne yaptığımı bilmiyordum. Siyah dallar bileklerini sardı ve göğsünden çıkıp bana bakan yaratığın çenesi ardına kadar açıldı, dişleri parlıyordu. Derinden gelen bir sesle bana hırladı.

Ne yaptım ki ben?

North, kararlı ve ciddi bir tavırla hemen cevap verdiğinde göğsümdeki panik biraz hafifledi. *Hiçbir şey. Bu onun problemi. Senin buna karışmaman gerek. O, bu türden şeylere karşı... tepkilerini kontrol edemiyor.*

Doğrudan masanın karşısına, onun gözlerine bakmaya çalıştım ama tamamen Nox'a odaklanmış görünüyordu. Kendi gözleri de siyaha dönmüştü.

Gabe, "Siktir," diye mırıldandı. Beni korumaya hazırlanıyormuş gibi bir elini masaya dayadı. Bunun sadece aşırı korumacı Bağ saçmalığı olduğunu düşünmek istesem de Gryphon'ın da masanın diğer tarafından yavaşça hareket ettiğini gördüm. Belli ki kardeşlerden birini kışkırtmamaya çalışarak bana doğru geliyordu.

Ne yaptım ki ben?

Ayak bileğimde ıslak bir burnun soğukluğunu hissettiğimde dönüp Brutus'e baktım. Hüzün dolu gözleri perişan görünüyordu ama yine de iyi olup olmadığımı kontrol ediyordu.

Neyse ki Sage ve diğerleri burada değildi.

Bana Gryphon cevap verdi. *Bunu bilerek yapmadın ama onunla böyle konuşma, Oli. Bunun adil olmadığını biliyorum çünkü sınırı aşan oydu. Ama sen de içindeki öfkeyi tetikledin ve o, bu tip tepkileri kontrol edemiyor.*

Ne dediğimi bile zar zor hatırlıyordum.

Gryphon sonunda yanıma ulaştı ve yavaş hareket etmeye özen göstererek beni saldanyemden kaldırıp göğsüne çekti. Beni tamamen kollarıyla sardı. Sorun şu ki North'un banyoda bana söyledikleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Onun, benimle gölgeleri arasına girmesini istemiyordum. Onlar hırlarken bile.

Etrafından dolaşmaya çalıştığımda Gryphon koluyla beni sıkıca sardı. Gabe'se beni kapıya doğru çekti. Onları yalnız bırakmak istemiyordum. Hele ki bunlar benim suçumken. Bu konuda kendimi hırpalayacak değildim ama... lanet olsun, yardım etmem gerekmez miydi?

İşleri daha da kötüleştireceksin. Sen onun Bağ'ısın. Bu, kalan kontrolünü de yerle bir eder.

Beni yemek odasından çıkardılar ama koridorda kalmakta kararlıyım. Orada kalıp North'un kardeşini, neden olduğum lanet şey yüzünden sakinleştirmeye çalışmasını dinledim.

Gryphon beni son bir kez daha hareket ettirmeye çalışsa da yerimden kıpırdamadım. "İşleri bitene kadar burada kalacağım. Zaten bu gece Nox'un yatağında uyuyacağım. Onları beklemek zorundayım."

Gryphon bana ters bir bakış attıktan sonra başıyla onayladı ve iri cüssesini duvara yasladı ve sonra aşağı kayarak yanıma oturdu. Gabe de diğer yanıma yığıldı. Yorgun hissetmiyordum ama dakikalar uzadıkça başımı Gryphon'm omzuna bıraktım ve gözlerim kapandı.

Uyandığımda North'un sessizce, "O iyi. Spor salonuna gitti. Belki de gidip ona göz kulak olmalısın," dediğini duydum.

Gözlerimi kırpıştırarak uyku mahmurluğundan kurtulmaya çabaladım. North beni ayağa kaldırıp asansöre kadar götürdü; neredeyse hiçbir şey yapmama gerek kalmamıştı. Yumuşak eliyle beni yönlendirdi, Nox'un yatak odasının kapısını açtı ve merdivenden çıkarken elimden tutarak bana eşlik etti. Ben yatağa tırmanırken o da kanepeye oturdu.

“Sen uyuyana kadar burada kalacağım. Sadece dinlen. Gryphon sabah seni almaya gelecek.”

Bu kadar kolay olmamalıydı ama bağım ona çok güveniyordu. Bu yüzden dakikalar içinde uykuya daldım. Birkaç saat sonra uyandığımda Nox'u, North'un yerinde kanepede yatarken buldum. Masada bana hırlayan ve bir anda gırtlığımı parçalayacakmış gibi görünen yaratık dışında tüm yaratıkları etrafımı sarmış durumdaydı. O ise, Nox'un göğsünde vahşi görünümlü bir duman formunda uyuyordu. Ama hâlâ dişlerini görebiliyor, efendisine yaklaşmadığımdan emin olmak için tetikte beklediğini hissediyordum.

On Yedinci Bölüm

North

İkisini yalnız bırakmalıydım.

Bunu zaten biliyordum. Kendi bağlarıyla ilgili sorunları kendileri halletmeliydi. Yine de Nox'un odasından çıkıp kendi odama geçtiğimden beri beynimi kaplayan yoğun bir korku sisinin içindeydim. Yatağıma uzanıp gözlerimi kapadığım anda aklımda tek bir şey belirdi. Kardeşimin gözlerindeki o kederli bakış. Gözleri kapkara olmadan önceki an.

Bu hâldeyken uyuyamazdım.

Yatakta dönüp durmak yerine kalkıp Bağlanan'ımın odamda bıraktığı, onun gibi kokan *sweatshirt*lerden birini giydim. Kolların bağları sakinleştirdiği gerçekten de doğrudu. Sonra Nox'un odasına gittim, kapı kilitli değildi. Zaten hiç kilitli olduğunu görmemiştim, bu yüzden çalmaya zahmet etmedim. Yaratıkları ona geldiğimi haber verirdi. Nitekim merdivenin başına geldiğimde kanepeden gözlerini açıp bana baktığını gördüm.

Oleander yatağında uyuyordu, tek başına ve güvende görünüyordu.

“Bana gerçekten güvenmiyorsun, değil mi?”

Ona baktım ve sahanlıkta uyuyan gölge yığınının üzerinden geçerek kanepeye, yanına oturdum. Oleander Brutus’u evcilleştirdiğinden beri en acımasız olanı en büyük gölgesiydi. Başını Nox’un göğsünden kaldırıp bana hırladı. Her zaman korumacıydı ama akşam yemeğinde olanlar eski yaraları yeniden açmış gibi görünüyordu.

“Yalnızca ona bakmaya gelmedim, ikiniz için geldim çünkü sen her ne kadar istemesen de yardım etmek istiyorum. Ne olursa olsun, ihtiyacın olan her konuda. Son derece ciddiyim.”

İç çekip elini saçlarının arasından geçirdi. Sanki gerçekten kafasından koparmaya çalışıyormuş gibi saçlarını çekiştirdi. Genelde takındığı o derli toplu profesör rolünü oynamakta çok iyiydi. Yine de Bağ’ımız bu kadar yakındayken kendini biraz salıvermesini bir ilerleme olarak görmeye çalıştım.

Uyuyor olsa bile hâlâ dokunma mesafesindeydi. Bu da başlı başına bir tetikleyiciydi.

“Buraya onun için geldin, bana yalan söyleme. Ama sorun değil. Gryph, kızı tutup buraya geri getirdiğinde ona kapılıp gideceğini zaten biliyordum. Yardımına her şekilde muhtaç küçücük bir şeye hem de? Seni bitirmek için yaratılmış, Baba.”

Bana böyle seslenmeyeli yıllar olmuştu, duyunca göğsüm sıkıştı. Baba Yaga bir öcüydü. Çocukken ona anlattığım ve yıllarca tutunduğu eski bir koruyucu masaldı.

Oleander hakkında yanılmamıştı fakat kendiyle ilgili yanılıyordu. Kardeşime bir söz vermiştim; yanında duracağıma, onu koruyacağıma, kendi başına yapamazsa ihtiyaçlarını karşılayacağıma dair bir söz. Onu... düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin etmiştim.

Artık düzeltemeyeceğimi bilsem de yine de onu *asla* geride bırakmayacaktım.

Sonsuz Bağlar

“O aynı zamanda senin için de yaratıldı. Henüz o noktaya gelmedin ama bu sorun değil. Sadece yapmadığı şeyler için ondan nefret etmeyi bıraksan iyi olur bence. Belki de onunla ortak bir yol bulmayı düşünmelisin.”

Bana ters ters baktı. “O her hafta yatağımdayken bunu nasıl yapabilirim? Çarşaflarım bile Bağ’ım gibi kokarken onu aklımdan sadece beş dakikalığına bile olsa uzaklaştırmam imkânsız.”

Derin bir nefes alıp *sweartshirt*ün kokusunu içime çektiğimde gözleri kumaşa kaydı. Çünkü beni açık bir kitap gibi okuyabiliyordu. Her zaman okuyabilmişti. Aynı madalyonun iki yüzüydük ve her zaman öyle olacaktık.

Oleander’a olan zaafımla ilgili yeniden söylenmeye başlamadan önce sözünü kestim. Zaten hep aynı şeyleri söyleyip duruyordu ama bundan utanmıyordum. O benim Bağlanan’ımdı ve buna fazlasıyla layık olduğunu kanıtlamıştı. Burada kendini kanıtlaması gereken asıl kişi bendim, o değildi. “Biraz olurluna bırak. Burada uyuması seni fazlasıyla rahatsız ediyorsa o zaman başka bir yolunu buluruz. Her zaman başka bir çözüm yolu vardır. Bunu, hayatına en az *müdahale* edebileceğimiz yöntem olduğunu düşündüğüm için seçmiştim. Başka bir fikrin varsa söylemen yeter.”

Homurdandı ve göğsündeki yarattığı sevip kulağının arkasını kaşdı. Genellikle yanımda onlara karşı sevecen davranmazdı. Yaratıklarıyla daha iyi, daha güçlü bir bağı olduğunu biliyordum ama daha önce onları sevdiğini hiç görmemiştim.

Oleander’ın etkisi şimdiden fark ediliyordu.

Bağım tenimi kaşındırıyor, August Oleander’la birlikte olmak için dışarı çıkmak istiyordu. Ancak Nox’un gölgesi etrafımızdayken burası August için doğru yer değildi. Brutus onu tolere ediyor olabilirdi ama diğerleri etmezdi. Kontrolsüz bir gölgeyi tanırlardı ve August biraz evcilleşmiş olsa bile ona güvenmiyordum. Özellikle Oleander uyanık değilken tasmaını hâlâ çok sıkı tutuyordum.

Bağım ona ne derse desin bu riski göze alamazdım. Mümkün değildi.

“Git yat, kardeşim. Berbat görünüyorsun. Zehirli Bağlanan’ının hayatta ve iyi olduğunu kendi gözlerinle gördüğüne göre nihayet biraz dinlensen iyi edersin.”

İğnelemelerini kulak ardı ettim. Bana hiç dokunmayan ama tam da onun istediği gibi Oleander’ın canını yakan küçük iğnelemeleri.

Bir elimle yüzümü ovuşturup esnememi bastırmaya çalıştım. “Karşı karşıya olduğumuz bu kadar çok tehdit varken nasıl vurup kafamı uyumamı bekleyebilirsin ki? Sığınak zamanında hazır olmayacak.”

Çünkü ikimiz de biliyorduk ki benim en büyük endişem hepimizi Direniş’ten koruyamamaktı. Toplumumuza girip bizi teker teker avlamalarını engellemek zorundaydık. *Yillardır* bir çözüm üzerinde çalışıyordum ve artık harekete geçme zamanı gelmişti.

Bana bakıp bir eliyle yaratığın sırtını okşadı. “O iş halledilir, asıl sorun insanları oraya taşınmaya ikna etmek olacak.”

Herkesin düşündüğü gibi bir canavar olabilirdim. Çünkü işin özüne indiğimizde, üst kademedeki ailelerden biri olup olmamamız umurumda değildi. Ben savunmasız ve yoksul olanları, kendilerini Direniş’in pençesinden kurtaramayanları önemsiyordum.

Kardeşimi ve Bağ grubumuzun geri kalanını düşünüyordum.

Ama amacım her şeyden çok Silas Davies’in o lanet olası sadist gözlerini bir daha asla Bağlanan’ıma dikmemesini sağlamaktı.

On Sekízinci Bölüm

Olí

Draven Malikânesi'nde tıkılıp kaldığım için yavaş yavaş aklımı yitiriyordum.

En nihayetinde bunun olacağını biliyordum ama kendimi daha iyi hissettiğim ve daha az uykuya ihtiyaç duyduğum her gün gidip bir şeyler yapma isteğim artıyordu. Gryphon spor salonunda canıma okuyarak buradan çıkma isteğimi bastırmaya çalışsa da bu beni öfkeliendirmekten öteye gidemiyordu. North'sa yalnız geçirdiğim beş yıl hakkında daha fazla bilgi edinmek için uğraşıp duruyordu. Hayati bazı bilgileri gözden kaçırmış olma ihtimalimize karşı her şeyi bilmek istiyordu.

Bu da düşmanı Bağlarıma yönlendirdiğim konusunda kendimi son derece kötü ve üzgün hissetmeme sebep oluyordu.

Dikkatimi dağıtma konusunda en iyi işi Gabe çıkarıyordu. Bunun tek nedeni Atlas ve benim takılmamız için refakatçi olmayı teklif etmiş olmasıydı. Üçümüz buradan nasıl kurtulacağımızı bulmak için satlerce kafa patlatıyorduk. Atlas bu

oyunda çok iyiydi çünkü sağlam bağlantıları olan insanlardan kaçmak hususunda epey deneyimi vardı, öyle ki bazı önerileri Gabe'i de beni de hayrete düşürüyordu.

Nox tekrar ortalıktan elini eteğini çekmişti.

Şaşırmıyordum ama malikâneye serbestçe girip çıkmasına izin verilmesini kıskanmıyor da değildim. Kelimenin tam anlamıyla insanların ruhlarını söküp alabiliyorken bu lanet gezegende en çok korunan insan yine bendim.

Eve döndüğümünden bu yana geçen inanılmaz yavaş ve sıkıcı bir haftanın ardından Direniş nihayet bize karşı sonraki hamlesini yaptı.

Bunu şafak sökmeden biraz önce, spor salonundaki antrenmanın ortasında, koşu bandında ter dökerken öğrendim. Gabe ve Gray ağırlık aletlerinde, Gryphon'sa Sawyer, Felix ve Sage'le antrenman yapıyordu. Sage çoğunlukla antrenmandan kaçmaya çalışıyordu ancak bana her yaklaştığında Gryphon ona kötü bir bakış atarak sadist antrenmanına geri dönmesini sağlıyordu.

Yine de kendisinden iki kat büyük adamları alt etmeye başlamıştı, bu yüzden antrenman programı hakkında Gryphon'la tartışmaya girmemeye karar verdim.

Gryphon'ın telefonu çalmaya başladığı sırada North, tam teçhizatlı Kieran ve diğer üç Taktik Ekibi ajanıyla birlikte kapıda belirdi. Koşu bandının durdurma düğmesine basıp aşağı indim ve yüzümü silmek için bir havlu kaparak kalabalığa doğru ilerledim. Sage, Kieran'a göz atarak yanıma geldi. Aralarındaki ilişki yoluna girmeden etraflarında olmak hâlâ çok garipti ama kampta geçirdiğimiz zamandan sonra Kieran'ı sevmeye başlamıştım. İlişkilerini rayına oturtmaları için elimden gelen her şeyi yapardım.

Riley'nin manipüle edildiğini bilsem de daima Kieran'ın tarafım tutacaktım. Affedip yoluma bakmak doğamda yoktu.

North, “Draven’a ve çevresindeki kasabalara saldırdılar,” dedi. Gryphon sessizce küfredip kıyafetlerini giymek için soyunma odasına doğru koştı.

Sawyer, North’la bakiştı ve tek kelime etmeden çıkıp gitti. Bunu tuhaf bulsam da şu anda soramayacak kadar endişeliydim. “Hâlâ devam ediyor mu yoksa bu bir temizlik mi? Üstüme bir şey alayım, ben de geliyorum.”

North önüme geçip yolumu kestiğı sırada Gryphon soyunma odasından rekor sürede giyinmiş hâlde çıktı. Kılıflarının kayışlarını bakmaya gerek duymadan ayarlıyordu. İkisi de bana, kontrolden çıkmış bir çocukmuşum gibi ters ters baktı. Oysa öyle değildim. Kesinlikle makul davranıyordum.

“Bu bir temizlik ve sadece tam eğitimli, aktif Taktik Ekibi ajanları gidiyor. Bu da Bağ grubumuzdan sadece Gryphon’ın göreve katılacağı anlamına geliyor. Ayrıca şu anda iyi bir neden olmadıkça kalabalık hareket etmek istemiyoruz. Bu yüzden burada benimle ve diğer herkesle birlikte kalacaksın.”

Gabe havlumu elimden alıp kuru tarafıyla kendi yüzünü sildi. Sessiz bir dayanışma gösterisiyle kolunu koluma vurdu.

Bağım da şu anda *açtı* ve bu huzursuzluğumu milyonlarca kat artırıyor. “Dışarıda, bu aptal evde olduğumdan daha faydalı olacağıma eminim!”

North başını iki yana sallarken Gryphon dönüp Kieran’ın yanına gitti ve aniden ortadan kayboldular.

Çığlık atmak istedim.

“Şimdilik hepimiz burada kalıyoruz, Oleander. Ama isterseniz hepiniz ofisime gelebilir ve eylem planının ne olacağına karar verene kadar gelen raporları izleyebilirsiniz.”

Sage’le bakiştık ve ikimiz de başımızla onaylayarak tek kelime etmeden onu takip ettik. Herkes onunla gitmeyi tercih etmişti. Oraya vardığımızda Sawyer’ı çoktan North’un masasında dizüstü bilgisayarını kurmuş, öfkeyle klavyeye tıklar hâlde bulduk. North boş sandalyelerinden birini kaptı ve elini elini

omzuma koyarak beni ona yönlendirdi. Ardından telefonunu çıkarıp biriyle mesajlaşmaya başladı.

“Neler oluyor? Ne yapıyorsun?” diye mırıldandım; hem meraklanmış hem de bu lanet olası evde geride bırakıldığım için huysuzlanmıştım. Ama North hiç oralı değildi.

“Bassinger’ı yanımıza çağıracağım. Bize bilgi verme konusunda iş birliğine sıcak bakıyor. Burada onun da bildiği bir şeyler olabilir. Seni güvende tutacaksa elimizdeki her kaynağı kullanırım.”

Yanaklarım kızardı. Sage sandalyesine oturdu ve beni rahatlatmak için elini uzattı. Parmaklarını hafifçe sıkarak elini tuttum. North bulduğu fazladan bir sandalyeyi diğer tarafıma çekerek oturdu. Gray, Sawyer’ın arkasında durup çalışmasını izlerken Gabe ve Felix de yemek odasından sandalye kapıp birlikte duvarın dibine oturarak tüm bunların bizim için ne anlama geldiği konusunda sessizce konuşmaya başladılar. Çok fazla düşünmemeye çalıştım.

Atlas birkaç dakika sonra geldiğinde diğerlerini görmezden gelip doğruca bana yöneldi. Ofis sandalyeleri ikimizin oturabileceği kadar büyük değildi ama ona sarılmak için ayağa kalktığımda yerime geçip beni kucağına oturttu.

North *hiç* etkilenmemiş gibi ona baktığında Atlas omuz silkti ve “Onu incitmeden beni olabildiğince uzak tuttun, şimdilik bunu aşabilirsin,” dedi.

Sage gülmemek için dudağını ısırırken Sawyer boğazını temizledi. “İşte oldu. Yayını büyük ekrana alacağım. Shore, Black ve Rockelle kamera takıyor, böylece gördüklerini izleyebiliriz. Hepsinin telsizi de var, yani onları bir konuda uyarmak isterseniz bana söylemeniz yeterli.”

Atlas başıyla onaylarken North telefonunu bir kenara iterek duvardaki büyük ekranın aydınlanmasını ve yukarıdaki üç kameranın görüntülerini izlememizi sağladı.

Bölgede yaşanan şey küçük bir baskın değildi...

Sonsuz Bağlar

Bu bir katliamdı.

Üç ajan etrafta dolaşırken hepimiz sessizce oturup katliamı izledik. Her yerde cesetler vardı, Üst Kademe Üstün Yetenekliler ve alt kademe aileler... sokaklar onların cesetleriyle doluydu. Kieran bariyerleri aşmaya çalışan ve durum hakkında bir sürü saçmalık anlatan Üstün Yetenekli olmayan bir muhabirin yanından geçti. Elbette Taktik Ekibi muhabirin geçmesine izin vermedi.

Birkaç dakika sonra North, Atlas'a kısık sesle, "Tanıdık bir şeyler görebiliyor musun?" diye sordu.

Atlas'ın omuz silktiğini hissettim. "Çoğunlukla tahmin yürütebilirim... yanık izleri hariç. O kesinlikle Peter'in işi, kız kardeşimin Bağlananlarından biri. Desenler var ya? Onun yeteneğini ele veriyor. Bekle! Şuradaki. Sawyer, geri sarabilir misin? Üç saniye. Evet, duraklat. O yara? Oldukça spesifik. Kesinlikle babam da bu olayın bir parçasıymış. Hay sikeyim! Tamam, bu işimize yarayabilir. Onun yanından ayırmayacağı bir ekibi var. Bu da insanları nereye götürecekleri konusunda seçeneklerimi daraltmış oluyor. Babam sadece üç kampta çalışıyor. Oli bunlardan birini yerle bir etti, diğer ikisinden hangisini seçeceğini tahmin edebiliyorum."

Ona doğru eğilip, "Annen onlara söylemiş midir? Bu Bağ grubunda olduğunu?" dedim.

Bana bakıp omuz silkti. "Ondan en son telefonumu bırakmadan önce haber almıştım ama o zamanlar henüz bir şey söylememişti. İşler değişmiş olabilir. Eğer benimle iletişime geçmeye çalıştıysa North daha iyi biliyor olabilir."

İkimizin gözleri de ona kaydı. "Hiçbir bilgi iletmedi. Eğer hepimiz orayı yerle bir etmek için kampa gideceksek hazırlıklı olmalısınız, geldiğimizi biliyor olabilirler."

"Atlas'ı... burada tutamaz mıyız? Şimdi gidersek planlarını değiştirmezler mi?"

North başını iki yana salladı. “Zaten her şeyi değiştirmek üzereydik, bu baskın sadece süreci birkaç hafta hızlandırmış oldu. Bassinger bize ihtiyacımız olan tüm bilgileri verdiği için emin olduğum sürece sorun yok. Bu riski zaten aldık.”

Atlas, “İstediğini ve önemli olabilecek her şeyi verdim size. Aklınıza başka bir şey gelirse ya da bir olay olursa zaten onu da size ileteceğimi söyledim. Oli’yi güvende tuttuğu sürece ne biliyorsam anlatacağım,” dedi.

Kalbim göğsümde sıkıştı. Sanki onun sözleri yüzünden bir tür kriz geçiriyordum. Benimle tanışmadan önce bile bana çok sadıktı. Bense kendimi çok değersiz hissediyordum.

North bana baktı. “İki yıl boyunca hiçbirimizden vazgeçmeden işkenceye dayandın. Sadakatimizi daha fazla hak eden kimse yok, Oleander.”

Yüzümün rengi attı, ardından inleyerek, “Sakın bana artık aklımdan geçenleri duyabildiğini söyleme. Buna daha fazla dayanamayacağım,” dedim.

Son bir mesaj gönderdikten sonra telefonunu cebine koydu ve kravatını gevşeterek Taktik Ekibi teçhizatını giymeye hazırlandı. “Hayır. Sadece yüz ifadelerini okumada daha iyi olmaya başladım. Kendini bizim seni gördüğümüz gibi görmüyorsun, hem de hiç. Bunu değiştirmemiz gerekecek.”

Buna karşılık söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Bu yüzden ekrana dönüp katliamı izlemeye devam ettim. Gryphon çimenlik alana döndüğünde ciğerlerimdeki bütün hava çekilip gitti.

Tam bir vahşetti. Yerde yatan cesetlerin üstü bir örtüyle kapatılmıştı ancak dışarıda kalan küçük bacaklardan yerde yatanların daha çocuk oldukları apaçık belliydi. Direniş, geride kalmayı tercih eden yetişkin erkek ve kadınları öldürdüğü gibi onları da vahşice katletmişti.

Sage, “Sanırım kusacağım,” diye mırıldandı. Felix hemen sıçrayıp çöp kovasını kapığı gibi ağzının önüne tuttu. Sage

hafifçe öğürürken benim de midem çalkalandı, ağızıma gelen safrayı yuttum.

Bu tür bir misillemenin geleceğini zaten biliyordum. Hepimiz biliyorduk. Ama görmek başka bir şeydi. Bundan bir şekilde sorumlu olduğumu bilmekse hepsinden daha ağır, daha dehşet vericiydi.

Çocuklar.

Tabii ki çocukların peşine düşmüştü. Bu, Davies'in bana şahsi mesajıydı.

“Nasıl? Ne mesajı?”

Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim.

Başımı kaldırıp baktığımda hepsinin gözleri üzerimdeydi, bu yetmezmiş gibi bir de ben ekrandaki dehşete kapılmışken Nox'un da odaya girdiğini gördüm.

Onlara bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini belli etmemeye çalıştım. “Onunla geçirdiğim zamanın sonlarına doğru Davies bana ulaşmanın en iyi yolunun çocuklar olduğunu anlamıştı. Onlara yaptıklarını kaldıramıyordum. Bağımlı bu durumlarda hemen devreye giriyordu çünkü... izlemek zorunda kalmamak için buna izin veriyordum.”

Nox'un yüzündeki iğrenme ifadesi oracıkta kıvrılıp ölmek istememe sebep oldu. Onu tamamen anlıyordum; acıdan ve tüm o dehşetten kaçmıştım. Çocuklara hiçbir faydam olmamış—

North sert bir sesle konuştu. “Kes şunu. Sen hiçbir şey yapmadın—”

“Evet, farkındayım, lütfen bunu yüzüme vurma.”

Kolumdan tutup beni kendine doğru çekti ve bunu yaparken de neredeyse beni Atlas'ın kucağından çekip aldı. “Beni dinle. Sen de daha çocuktun. Seni kaçırdığında on dört, onun elinden kaçtığına on altı yaşıydın. Buradaki hiç kimse o adamın yaptıklarından senin sorumlu olduğunu düşünmüyor. Hiç kimse.”

Gözlerim Nox'a kaydı çünkü beni en az kendimi yargıladığım kadar sert şekilde yargılayan tek kişi oydu. Bu olaydaki sorumluluğum hakkında dürüstçe gerçeği söyleyecek biri varsa bu yalnızca o olabilirdi.

Bakışlarıma karşılık verme zahmetine bile girmedim.

“Black, Nakilcilerin izini buldu, değil mi? Gidip o sadistleri öldürelim ve bu işi bitirelim. Hepsinin acılar içinde ölmesi gerekiyor. Sanırım bu konuda bir şeyler yapabiliriz,” dedi ve hepimize arkasını dönüp ofisten çıktı.

North ayağa kalkıp yanıma geldi. Sıcacık elini belime koyarak ayağa kalkmama yardım etti. Sonra sessizce, “Burada kalmanı tercih ederdim ama gelip üzerine düşeni yapmak istiyorsan hemen harekete geçmeliyiz,” dedi.

Cevabımın ne olduğunu zaten herkes biliyordu.

Bağımın onlardan bulabildiğimiz kadarını öldürmesine izin verecektim.

Gryphon'ın sesi aniden zihnimde belirdi. *İşte benim kızım.*

Üzerimdekilerle gitmek istedim ama Bağlananlarım buna izin vermedi. North beni sert bir dille uyardı ve ite kaka Taktik Ekibi teçhizatının tamamını giydirdi. Söylenip durdum. Çünkü babasının kıyafetlerini giymiş bir çocuk gibi görüldüğüme emindim.

Soyunma odasından çıkıp herkesin beklediği antreye girdiğimde Gabe'in beni görünce kıkırdaması ve artan, şiddetli kahkahalara boğulması da duruma hiç yardımcı olmadı.

North'a kötü bir bakış attım ama tabii ki beni görmezden geldi. Hepimizi içeri taşımak için Kieran'la birlikte geri dönen Gryphon, Gabe'in kafasının arkasına bir şaplak atarak, “Kapa çeneni, aptal. Yoksa yine sızlanmaya başlayacak,” diye çıkıştı.

Sonsuz Bağlar

North, “Sen neden bahsediyorsun? Hiç durmadı ki!” diye söylendi. Ağır tabanlı botların avantajlarını keşfederek ayağına bastım. Huysuz herif gerçekten de yerinden sıçradı.

Ben kazandım.

Atlas, üzerinde daha az koruyucu katman olan modifiye edilmiş bir Taktik Ekibi teçhizatıyla dışarı çıktı. Onun yok edilemez olduğunu ve bunlara gerek olmadığını hatırlayana kadar yüreğim bir an için ağzıma geldi.

“Vurulduğunda kurşun sekip gidiyor mu yoksa normalden daha hızlı mı iyileşiyorsun? Senin için ne kadar endişelenmem gerekecek?”

Gülümseyip bir kolunu omuzlarıma doladı, “Geri tepiyor. Bugün gelmeme izin verilmesinin bir başka nedeni de bu. Yolculuk boyunca senin insan kalkanın ben olacağım. Her hareketini takip eden Üstün Yetenekli gölgen olacağım.”

Bir an için yüzüne bön bön baktım ve mermilerin teninden sektiğini hayal etmeye çalıştım ama sonra gülümseyip elini tutarak onu kendime çektim. “Mükemmel. Bağımla tanışmaya hazır ol. Etrafımızdaki herkesin ağzına sıçtığında beni yargılamamaya çalış.”

Bana sırtıttı ve başını eğerek, “Daha önce de söyledim, bağın hakkında her şeyi biliyorum. Beni korkutup kaçıramaz. Sadece sen ve ben, aramıza hiçbir şey giremez,” diye mırıldandı.

Eğer bu dar alanda etrafımızı saran bir sürü Taktik Ekibi ajanı olmasaydı onu öperdim. Ama hepsinin yanında onunla öpüşmek yanlış geldi. Bu yüzden bir adım geri çekilip derin bir nefes aldım.

Gabe bir ona bir bana baktıktan sonra diğer tarafıma geçip yanımda durdu. Kendimi, ikisinin yanında minicik hissediyordum. Gryphon, Kieran’la son planlama toplantısını bitirip ekiplere emirler yağdırırken North köşede Nox’la konuşuyordu. İkisi de gitmeye can atıyormuş gibi görünüyordu. North’un bileğinden kara bir duman halkası yükseldi. Bu, gücünün sı-

nırlarına yaklaştığının ender işaretlerinden biriydi. Saldırının sorumluluğunu tıpkı benim gibi o da yürekten hissediyordu.

O, her adımında engellenen, bu durumu mümkün olduğunca çok kişinin hayatını kurtararak atlatmaya çalışan meclis üyesiydi. Ancak diğer Üst Kademe Aileler, paralarına sığınarak hiçbir şey yapmamayı tercih ediyordu. Onlar, böyle bir şeyle uğraşmaya tenezzül etmeyerek yeteneklerini ve güçlerini boşa harcıyordu. North ne kadar uğraşırsa uğraşsın, söylenen hiçbir şeyi dinlemiyorlardı.

Yine de yeterince şey yapmamış gibi hissediyordu.

Topla kafanı, Bağlanan'ım. Yoksa seni geride bırakırım.

Dikkatimi tekrar Gryphon'a verip kaşlarımı kaldırarak ona baktım. *Ben hazırım. Hiçbir şey bağımı, o pisliklerin Bağlananlarım ve Bağlarımı rahatsız etmesinden daha fazla kızdıramaz. Bize ait olan şeyler konusunda bir hayli hassasız.*

Hafifçe tebessüm ettikten sonra emirler vermeye başladı. Etrafımızda herkesin hazırlanmasını sağlayan atlama zamanlarını sıraladı. Doğal olarak Kieran'la gidiyorduk. Biz, üçüncü dalga olarak gidecektik. Bana daha önce hiç bahsedilmeyen, ânında öğrendiğim tüm bu terimler çok eğlenceliydi. İki Draven da grubumuza geri dönüp hep birlikte ilerlemeye başladığımızda kanımda bir adrenalin dalgası hissettim.

Şuna bakın, gerçek bir canavar olacağım diye heyecanlanıyordum resmen.

Gryphon, *Canavar lafları falan da duymak istemiyorum artık*, dedi. Ona yüksek sesle cevap verdim. "Canavardan gerçek anlamda yararlanmaya karar verdim. Bağımın neler yapabileceği konusunda başkalarının ne düşündüğünü umursadığımı mı sanıyorsun?"

Kieran önce bana, sonra gruba bakıp seslendi. "İşte ruh bu! Ne kadar çok öldürürseniz, dışarıda masum küçük çocukları öldürenlerin sayısı o kadar azalır. Hepsini yok et, Fallows."

Bunu yapabilirdim.

Sonra hepimiz onun yeteneğiyle zaman boşluğuna fırlatıldık. Ardından kendimizi bir kampın sınırında bulduk. Dünya'nın bu kısmında güneş çoktan batmış ve görüş mesafesi düşmüştü.

Gryphon yanıma gelip, "Sizi her zaman görebileceğim bir yerde kalın. İkinizden biri çizgiyi aştığı anda Black sizi eve götürecektir," diyerek Atlas'la beni uyardı.

Atlas başını sallayarak anladığını işaret ederken ben elimden geldiğince itaatkâr ve ciddi görünmeye çalıştım.

Harrison alaycı bir tavırla, "Son kampta neler yaptığınızı hepimiz gördük, Shore. Elimizdeki en iyi savunma o. Onu biraz rahat bırakmalısınız," dedi.

Gryphon ona testislerini titretecek bir bakış attı. North yanıma yaklaşp kendi çatışma kaskını mükemmel saçlarının üzerine geçirerek, "Tepene kâbus gibi çökmeden önce gözlerini ve fikirlerini Bağlanan'ımın üzerinden çek, Rockelle," diye çıkıştı.

Harrison'ın önce rengi attı, sonra August'u görüp daha da paniğe kapıldı. Yaratık North'un yanından fırlayıp hemen ayağımın dibine döndü ve dilini dışarı çıkarıp benden sessizce sevgi talep etti.

Brutus'ü kulağımın arkasından indirip onları sevmek için eğildim. İkisini de okşayarak gece boyunca burada birlikte dökeceğimiz kan ve yaşatacağımız dehşet hakkında onlarla usul usul konuştum.

Etrafımda bir an ölüm sessizliği oldu. Ta ki Rockelle bu sessizliği bozana kadar. "Bu çok korkunç—"

Kieran sözünü kesti. "Sana söylemiştim! Sana ondan uzak durmanı söylemiştim. Burnunu her yere sokan bir aptalsın sen. Shore, ona bir daha bakacak olursan çıplak elleriyle dalağını sökecektir. Kızın yanına bile yaklaşma. Aslında hepiniz Falls'a bir gölge yaratıyormuş gibi davranmanız daha iyi. Çünkü bağı partiye katılmaya karar verirse o da kuduz, kana susamış bir gölgeye dönüşebilir. Sizi tıpkı o yaratıklar gibi bir çırpıda öldürebilir. Uyarmadı demeyin! Ondaki uzak durun!"

Grup itaat ederek dağıldı. Hepsi Bağlanan'ım tarafından eğitildikleri üzere sıralandılar. Gitmelerini izledim ve sonra doğrulup parmaklarımı şıklatarak yavruların beni takip etmelerini sağladım. Onlar da uslu çocuklar gibi peşimden geldiler.

Atlas'a, "Tanıdığın biri olursa bana söyle," dedim. Bana bakıp biraz bocaladı, ondan şüphe ettiğimi düşünmüştü. Bu yüzden kendimi suçlu hissettim.

Rahatlasın diye aceleyle konuştum. "Demek istediğim, North ya da Gryphon'ın sorgulamak için hayatta tutmaya değer bulacağı biri olursa bana söyle. Bu insanların çoğunun ölüsü bizim için daha değerli ama... eğer planlanan şeyleri bilen birileri varsa Gryphon onları sorgulamalı."

Başıyla onayladı ve kaskını çıkarıp yere attı. "O şey takılıyken iyi göremiyorum. Hadi gidip bu cehennem çukurunu yerle bir edelim. Tercihen babam hâlâ içindeyken."

Düzenleme

Ny.ozlem

On Dokuzuncu Bölüm

Bu kampa daha önce hiç gelmemiştim, ki buna hem şükrediyor hem de biraz sinir bozucu buluyordum. Şükrediyordum çünkü beni felç etmeye hazır gizli anılar yoktu. Sinir bozucuydu çünkü Direniş'in bu lanet yerde kaç kişiyi saklandığını hayal bile edemiyordum. Kaç tane masum Yetenekli'yi kaçırıp zihinlerini yıkamış ve işkenceyle öldürmüşlerdi?

Burada kaç küçük kız yaralanmış, kaç saldırıya uğramıştı?

Gryphon, "Bunu düşünme, şu anda bağının tetiklenmesini istemiyorum. Sakince ilerleyeceğiz. Burada henüz açık bir katliama gerek yok," diye fısıldadı. Ben de yavaşça başımı aşağı yukarı sallayarak ona baktım. Haklıydı ama o duygulardan sıyrılmak zordu. Burada bizimle birlikte yürüyen hayaletler neredeyse elle tutulacak kadar soyuttu. Bu uğursuz his bağımı alarma geçiriyordu.

Kampta ya Üstün Yeteneklileri ayrıştıran kimse yoktu ya da yeni gelenlerle ilgili öyle büyük bir kaos yaşanıyordu ki kimse bizim geldiğimizi fark edememişti. Gryphon, ekibini

bulunduğumuz noktadaki küçük çalılığın ardından el işaretleriyle yönlendirdi. Bense bağımız üzerinden doğrudan verdiği talimatları dinliyordum.

Bırak ekipler eğitimini aldıkları işi yapsın. Biz destek kuvvet olarak buradayız, ön saflarda savaşmak için değil.

North'u başımla onayladım. Atlas'ın yanına iyice sokularak oyunu kuralına göre oynadığımı göstermeye çalıştım. Omurgasız olduğumdan falan değil, sadece sebepsiz yere kaçarak dikkatlerinin dağılmasını ve zarar görmelerini istemiyordum.

Gryphon ve ekibine güveniyordum. Kieran'a güveniyordum. Bana kendini zaten kanıtlamıştı. Diğerlerine de güveniyordum. Gryphon tarafından eğitilmiş ve teftiştan geçirilmiş herkes benim için yeterince iyiydi.

Gryphon sert bir adamdı. Kimse onun eğitimlerinden öyle kolayca geçemezdi.

Çalılıklar arasında hep birlikte ilerlerken sadece kamptan gelen seslerin duyulduğu birkaç dakikalık sessizlik oldu. Sonra kampın diğer tarafından bir çadırın dev bir alev topuna dönüşerek patlamasıyla her şey altüst oluverdi.

Bağım hemen devreye girdi, ani patlama karşısında panik olmam koruma mekanizmalarımı harekete geçirmişti. Hâlâ neler olup bittiğini bilecek ve gerekirse bağımla tartışabilecek kadar kendimdeydim ama kontrolü kesinlikle ele almıştı. Gölgelelerin ikisi de beni yoluma çıkabilecek her şeyden korumaya hazır vaziyette ayaklarımın dibindeydi.

Sonsuz Olan hemen fark etse de yanımda kalmaya devam etti. Uzun zamandır benden haberdardı, benim gibi bir Bağ'ı nasıl etkileyeceğini öğrenmişti. Ben de ona tüm dişlerimi göstererek gülümsedim.

"Hepsini hemen öldürelim. En iyi Direniş askeri ölü olandır."

Ajanlar kampa doğru ilerlerken etrafımızda bir hareketlilik oldu. Silah sesleri ve bağırışlar havada yankılandı. Sonsuz Olan tüm bunları görmezden gelerek aynı fikirdeymiş gibi

Sonsuz Bağlar

başını bana doğru eğip şöyle dedi: “Haklısın ama şu anda öğrenebileceğimiz her bilgi daha önemli. Buradaki herhangi biri Davies’in nerede olduğunu ya da bundan sonra ne planladığını biliyor olabilir. Ve biz, sana dokunmaya cüret eden adamın yok olmasını istiyoruz.”

Eh, doğru söze ne denirdi.

O adamın ölmesini istiyordum. Bütün bağlarımla bağlanmak ve o herifi usul usul parçalara ayırmak istiyordum. Onu, ayaklarımın dibindeki gölgelere parça parça yedirmek istiyordum.

Kulağımdaki küçük cihazdan bir ses duydum. “Bassinger, onu daha da kışkırtmayı kes ve alanı güvence altına alana kadar bizden uzak dur.”

Onları bu şekilde duymaktan hoşlanmıyordum. Kulaklığı çıkarmak için hamle yaptığımda Sonsuz Olan elimi tutarak beni durdurdu. Beni Taktik Ekibi’nin çalışmasını izleyebileceğimiz bir yere götürdü.

Epey iyilerdi.

On kişiye bir kişi düşecek kadar az sayıdaldı ama yine de kaçanları ve buldukları Nakilcileri tek tek indiriyorlardı. Onları izlerken Sonsuz Olan silahını çıkardı. Yanında tutup emniyetini kontrol etti. Bana da bir tane teklif etti ama reddettim. Ben bir tanrıçaydım, silah benim için bir şey ifade etmezdi.

Bu “tanrıça” meselesi hakkında yakında bir konuşma yapmamız gerekiyor, Bağ.

Bağlanan’ımı duymazdan geldim ve daha fazla düşman askerini temizlemek üzere adamlarını kamplara yönlendirmesini izledim. Her yerde sürüden kopmuş birileri vardı. Bunlardan birkaçı çalılıklara ulaşmadan Taktik Ekibi tarafından etkisiz hâle getirildi. Bundan fazla bir şey beklediğimizi sanmıyordum ama Sonsuz Olan acımasızca küfrettiğinde, başımı kaldırıp ona bakan sarışın bir kadın gördüm. Kadın şok içindeydi.

Yüzünde hırs dolu bir ifade belirldiğinde içimdeki kız onun kız kardeşi olduğunu fısıldadı.

Kadın ona doğru bir adım attığında önüne geçip kolumu kaldırdım. Ancak Sonsuz Olan sırtıma yaklaşıp fısıldayarak konuştu. “Onu öldürme, Bağ. Onu içeri götürebiliriz. North nasıl isterse öyle yaparız ama sadece—”

Kız kardeşi dönüp hızla kaçırmaya başladı. Kurşunlar vücuduna isabet etse de bedeninden sekti. Yeteneği kardeşininkiyle aynıydı.

Kız bedeninin kontrolünü tekrar ele geçirmeye, beni boyun eğmeye zorlasa da ben dümeni bırakmadım. “Anlaştık. Gölge bu işi bizim için halledecek.”

Sonsuz Olan bana baktı. Parmaklarımı sıklatıp gölge köpeği yanıma çağırdım. “Onu canlı ve mümkün olduğunca sağlam istiyorum. Dikkatli ol, sana bir şey olmasını istemiyorum. Sadece onu bana getir yeter.”

Gölge bana göz kırptı. Karanlık Olan’ın onun gözlerinden beni gördüğünü biliyordum. Bu yüzden duraksadı.

Ben harekete geçmeden önce içimdeki kız doğrudan Karanlık Olan’la konuştu. *Atlas onu gizlemeye ya da kurtarmaya çalışmadı. Şimdilik onu öldürmek yerine yanına almak istiyor. Sanırım istediğini yapabiliriz, değil mi?*

Gölge bir an duraksadı, sonra hızla uzaklaştı. Düşman kızı kovalarken gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı hareket ediyordu. Sonsuz Olan derin bir nefes alıp olan biteni izledi ancak müdahale etmeye kalkışmadı. Ailesini bir kez daha yok etmek, hepsini avlamak ve ayaklarımızın altında kül ve topraktan başka bir şey kalmayana dek ruhlarıyla ziyafet çekmek için derin bir açlık hissediyordum.

Karanlık Olan tekrar, doğrudan bizimle konuştu. *August kadını hemen Kieran’a götürecektir. Atlas’la konuşmasını ve onu manipüle etmeye çalışmasını istemiyorum. Şimdilik elimizden geldiğince dikkatli olalım.*

Etrafımızdaki katliama bakıp, “Karanlık Olan onu yakaladı ve buradan uzaklaştırıyor. Onu öldürmedi, yaşıyor,” dedim.

Sonsuz Bağlar

Sonsuz Olan sertçe başıyla onayladı. “Onu görmek istemiyorum. Hiçbirini görmek istemiyorum. Şu işi bitirelim ve bu bok çukurundan siktir olup gidelim,” diye çıkıştı.

Bu sırada bir patlama daha oldu ve tekrar bana sarıldı. Kızı, alevlerden ve patlamadan korumak için bedenini kendi bedeniyle örtmeye hazırdı. Burada ateşi kontrol eden bir Alev vardı. Düşmanını yok etmek için kendi kampını küle çeviriyordu. Şekil Değiştiren'im tam kurt formunda kampa dalarak güçlü çenesiyle düşmanı parçaladı. Bu muazzam manzarayı izlerken içim gururla doldu.

Ben de ona eşlik etmek istedim fakat onları çalışırken izlemek, Bağlarımın neler yapabileceğini bilmek ve içinde bulundukları Bağ grubuna layık olduklarını görmek istiyordum. Bu bana zevk veriyordu.

Sonra bir şey hissettim.

Bağlarımdan biri yaralanmıştı.

Gözlerimin rengi değiştı. Bu akşamki görevimiz de buradaki insanlar için oyun da bitmişti. Hangisinin yaralandığını ve *hangi cehennemde* olduklarını bulmak amacıyla zihnimi tararken bağım tüm kampı onlardan temizledi. Ruhlarını söküp atmak nefes almaktan daha kolaydı. Hepsi birden toprağa düşerken çıkan gürültüyle içimin yağları eridi.

Etrafımda kaos vardı, Taktik Ekibi'nden bağırışlar yükseliyordu. Fakat onları görmezden gelip tek başıma kargaşanın içine ilerledim.

Gabe, diye fısıldadı kız ve kalbim küt küt atmaya başladı. Mantıken bunun Şekil Değiştiren ya da sorunlu Karanlık Olan olması gerektiğini biliyordum. Bağlananlarımdan biri olsaydı tam olarak kim olduğunu ve nasıl incindiğini bilirdim. Sonsuz Olan da zaten kurşun geçirmezdi.

Nerede o? Ne oldu? İki Bağlanan'ıma da haber gönderdim fakat ikisinden de cevap alamadım. Dışarıda bir yerde yalnız kalmışlardı.

Sonunda büyük bekleme çadırlarından birinde olduğunu hissettim ve hemen koşmaya başladım. Her yer ceset doluydu. Çoğu benim öldürdüklerimdi ama birkaç tanesinde kurşun delikleri ve Yeteneklilerin açtığı belli olan yaralar vardı. Burada ciddi hasar veren bir Alev olduğu belliydi. Bağıma doğru ilerlerken yaptığı işi sessizce takdir ettim.

Bu insanların kaçınılmaz ölümü tatmadan önce biraz acı hissetmeleri hoşuma gitmişti.

Kız böyle düşünmemden pek hazzetmedi. Bunu etik bulmuyordu. Böylesine aşağılık düşünceler tam benlikti. Ölüm Tanrıçası'nın etik olmakla işi de neymiş? Etik benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Çadıra girdiğimde, bitkin ve dehşet içindeki mahkûmlarla dolu sıra sıra kafesler ve bir de Şekil Değiştiren'in önünde yığılı ölü adamlar gördüm. Şekil Değiştiren vurulmuştu; kolunda kurşun yarası vardı. Acı verici görünüyordu ama hayati tehlike arz etmiyordu. Yine de onu kanlar içinde görmek beni daha da öfkелendirdi ve kaşlarımı çatarak yanına koştum.

Beni görünce epey telaşlandı. Kaşları kalktı ve beni durdurmak istercesine sağlam kolunu uzattı. "İki seçeneğim vardı. Ben hepimizin hayatta kalmasını sağlayacak olanı seçtim. İyileşeceğim, Bağ. Sakin ol—"

Sözünü keserken yeteneğim içimden çıkıp ona doğru yöneldi. Doğrudan ona baktım. "Hayır. Artık kimseyi incitemezler. Hem de hiç kimseyi, anlıyor musun? Buna müsamaha göstermeyeceğim."

Gözlerimin içine baktıktan sonra yavaşça başıyla onayladı. İyileşmekte olan kolunu kaldırıp parmaklarını telsiz kulaklığına bastırarak sessizce: "Oli kontrolü bağına kaptırmış, hepiniz bunun farkında mısınız?" diye sordu.

Bunu kulaklığımdan duydum. Sonra sorunlu Karanlık Olan kısık sesle, "Dört bir yanıımızdaki ceset yığınlarında anladık zaten, merak etme," dedi.

Sonsuz Bağlar

Karanlık Bağlanan'ım, "Onu yanında tut ve kaçırılan Üstün Yetenekliler'in yanına yaklaşmasına izin verme," dedi. "Onlara karşı ne hissedeceğini bilmiyorum ve işe yarayabilecek birini öldürmesini istemem."

Şekil Değiştiren beni izledi. Başımı ona doğru eğince, "Söylemesi kolay. Şu anda bizi dinliyor," dedi.

Karanlık Olan cevap verdi. "Bir yolunu bul."

Sonsuz Olan, "Yanınıza geliyorum. Onu oradan çıkarmanıza yardım edeceğim," diye yanıtladı.

Şekil Değiştiren cesetlerden birine takıldı ve usulca, "Kaçtanmesini indirdin? Tanrım!" dedi.

Sonsuz Olan ona kaşlarını çatı ve Şekil Değiştiren'e vuracaktı gibi hareket etti. Sonra bana bakıp fikrini değiştirdi. "Böyle konuşma. Şu anda kontrol bağının elinde olabilir ama Oli hâlâ o bedenin içinde ve senin lanet olası yorumlarını duymaya ihtiyacı yok."

İkisini de duymazdan geldim ama bu konuşma yüzünden kız duygulanmıştı. Oysa benim için duyguların hiçbir anlamı yoktu.

Açıklığa vardığımızda siyah giysili, yelekli, çok sayıda silah taşıyan kadınların ve erkeklerin etrafta durup hasar kontrolü yaptığını gördük.

Cesetlerin çoğu benim işimdi.

Şekil Değiştiren ve Sonsuz Olan beni bir grubun yanına yönlendirdi ve bazı adamlarla konuşmaya başladılar. Hepsi bir sonraki hamlemde onları haklayacakmışım gibi göz ucuyla beni izliyordu.

Eğlenceli olabilirdi ama şimdi değil.

Bağım bu son keyifli düşünceyle nihayet beni terk edip zihnimin derinliklerine dönerken kendimi normal hissedinceye dek ellerimi ve kollarımı hareket ettirdim. Bacaklarımda biraz ağrı vardı, daha sonra esnetmem gerekcekti ama onun dışında iyiydim.

Bu durumu iyi *atlatmıştık*.

Kieran, "Eğer uzanıp biraz kestirecek gibi hissediyorsan bana haber ver. Seni tekrar taşıması için Shore'u çağırırım," diye söylendiğinde ona ters bir bakış attım.

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim ama iyiyim. Şu hâlimize bak, kışımıza tekme yemeden kampı temizledik! Görünürde kırık bir kemik bile yok. Seninle gurur duyuyorum, Black!"

Etrafındaki adamlar kıs kıs gülerken Black dönüp onlara ölümcül bir bakış attı ve hepsi ânında sustu. Bağlanan'ıma duydukları kadar olmasa da yine de ona saygı duydukları açıktı.

Nedenini anlayabiliyordum.

Herkesin çıkmasını beklerken Atlas bana biraz daha yakın durmak için hareket etti. North hariç Bağlarımın her birini görebiliyordum. Ama endişelenmedim çünkü bir sorun olsaydı bilirdim. Yine de huzursuzlandım.

Neredesin?

Hemen cevap verdi. *Bekleme çadırlarında. Döndün mü yoksa kısa süreliğine mi kendindesin?*

Omuzlarımı esnetip etrafa baktım. Bekleme çadırları yakındı, Atlas'a nereye gittiğimi söylediğimde önce peşimden gelmek istedi ama sonra bana güvenerek geride kaldı.

Alana girip kafeslerin açıldığını gördüğümde, çoğu tedavi ve değerlendirme işleminin hâlâ devam ettiğini fark ettim. Uzun süredir burada olan Üstün Yeteneklilerden bazıları o kadar zayıftı ki kucakta taşınmaları gerekecekti. Bazılarıysa hareket edemeyecek kadar hastaydı. Onları bu hâlde görmek kalbimi sıkıştırıyordu. North'a baktım ve kendimi onun olup biteni izlediği yere doğru yürürken buldum. Bunun sorumlularına duyduğu tiksinti ve nefretin boyutu yüzüne yansımıştı.

Boğazımı temizleyerek, "Geri döndüm. Tamamen yani. Planın dışına çıktığım için özür dilerim," dedim.

Sonsuz Bağlar

Başıyla beni onayladı. “Böylesi daha iyi oldu. Tahmin ettiğimizden çok daha kalabalıklardı. Hep böyle oluyor. Ne kadar fazla kişi hesap edersek edelim hep daha kalabalık oluyorlar.”

Bu, Direniş’in pek çok avantajından biri gibi görünüyordu. Bize ulaşmak için feda etmeye hazır yepyeni bir dizi askeri kaırıp beyinlerini yıkamak gibi vicdansız yöntemleri vardı.

Bir anlık sessizlikten sonra kafesteki kadınlardan biri yaklaşan Taktik Ekibini görünce çığlık atmaya başladı. Sanki göremediğimiz bir şeyi söküp atmaya çalışıyormuş gibi dehşet içinde derisini tırmalıyordu. Görevliler yer değiştirip yanına bir kadın yaklaştığındaysa tamamen çöktü; yere yığılıp kontROLSÜZCE ağlamaya başladı.

Onunla birlikte ağlamak istedim.

Konuşmakta zorlansam da nihayet sesimi buldum. “Ne oluyor orada?”

North yüzünü buruşturdu. “Bunun cevabını gerçekten bilmek istemezsin, Oleander. Eve götürülebilecek durumda olanları götüreceğiz. Sadece buna odaklan. Ben öyle yapıyorum.”

Kalabalığa baktım... Hiçbirini gerçekten eve götürebileceğimizden emin değildim.

“Bunu kim yapacak? Kurtarılamayacaklarsa onları kim öldürmek zorunda?”

Ne ima ettiğimi anlayarak gözlerini bana dikti. “Hayır. Böyle düşünme. Yeteneğin bunun için kullanılmayacak.”

“Ben zaten bir canavarım, North. Zaten binlerce ruh almışken birkaç tanesinin daha ne önemi var? Bu kamplardan birinde geçirdiğim zaman yüzünden sayıları binleri buldu. Artık ne fark eder ki?”

Kaskını çıkardı ve boyunluğunu aşağı itti. Böylece tüm yüzüne yayılan kör edici öfkeyi açıkça görebildim. Fakat çadırın içinde daha fazla duyulmamak için alçak sesle konuştu. “Önemli. Çünkü sesin titriyor, Oleander. Duymuyor musun? Önemli çünkü olanlar yüzünden suçluluk duygusuyla kıvranıyorsun.”

Başımı iki yana salladım. Ancak elini kaldırıp çenemi tutarak beni durdurdu. Yüzünü benimkine yaklaştırıp öfkeyle, “Önemli çünkü sen benimsin ve bunu yapmana asla izin vermem,” dedi. “Kendini korumak için mi öldürüyorsun? Tamam. Sana zarar veren düşmanı yok etmek için mi öldürüyorsun? Harika, devam et. Ama bu insanları sen öldürmeyeceksin. Asla. Asla sana bunu yaptırmam.”

Ona bağışlamak, onunla tartışmak istedim. Neden ben öldüremiyordum? Sırf onların Bağ’ı olduğum için tüm bu çirkinlikler yaşanmıyor gibi davranamazdım. Fakat o kolumdan tutup beni çadırdan dışarı, herkesin eve dönmek için bizi beklediği açıklığa sürükledi.

Kieran bir saniye bekledi ve gözlerimin her zamanki renginde olduğunu gördükten sonra hepimizin tutması için kolunu uzattı.

Başka yerde belirlediğimizde midem isyan edercesine çalkalandı. Bir elimi ağzıma kapadım. Gryphon, Atlas’ı muhtemelen yapması gerekenden biraz daha güçlü bir şekilde önümden itti. Elini uzatıp boynuma koydu, sinir sistemimi manipüle edip her yere kusmamı engellerken sıcaklığı içime aktı.

Terlemem ve titremem hemen durdu. Öyle minnettardım ki neredeyse tüm arkadaşları ve astlarının ortasında ona sonsuz sevgimi haykıracaktım.

Sanki duysalar umurumda olur da, Bağlanan’ım.

Yanaklarım kızardı ve başımı eğip elini tenimden uzaklaştırdım. Güldü ve beni göğsüne doğru çekip hızlıca sarıldıktan sonra tekrar insanlara emirler yağdırmaya başladı.

Sonsuz Bağlar

Atlas uzanıp elimi sıktı ve North'un peşinden dışarı çıktı. Hücresine geri döneceğini varsaydım çünkü bunu sorgusuz sualsiz yapmıştı.

Bundan nefret etsem de şu anda tüm bu insanların önünde North'u bu konuda suçlamayacaktım.

Derin bir nefes aldım, omuzlarım hafifçe çöktü. Bağımı ve bedenimi kontrol ettim ancak her zamanki gibi derin bir uykunun yaklaştığını hissetmiyordum. Yorgundum ama sadece Gryphon'ın beni spor salonunda yere serdiği kadar. Bu yüzden iyi bir gece uykusu beni idare edermiş gibi geliyordu. Gözlerimi açtığımda, çevremi nihayet fark ettim ve kaşlarım çatıldı. "Neredeyiz biz? Burası malikâne değil. North bize eve dönmemizi söylemişti."

Kieran bana çarpık bir gülümsemeyle bakıp kollarını uzattı. "Artık evimiz burası, Fallows. Baskın bizi buraya planlanandan daha çabuk getirdi ama Sığınak artık evimiz."

Gabe'e baktım. Kolunu omuzlarıma sarıp beni büyük kapılara yönlendirdi. Kapıları açtı ve beni dışarı çıkarıp Sığınak'a bakmam için çevirdi.

Burası koca bir şehirdi.

Tamam, burası daha çok bir kasaba ya da köyü andırıyordu. Düzinelerce ev ve bina vardı. *Her yer* insan doluydu. Güneş neredeyse batıyordu, bu yüzden Amerika'ya döndüğümüzü tahmin ediyordum. Ancak açıklığın ilerisinde dağlar uzanıyordu ve havada hafif bir bozulma vardı. Bu da burada, bölgeyi haritalardan uzak tutmak için fazla mesai yapan Siperler olduğunu gösteriyordu.

Etrafıma şaşkınlıkla baktım.

"Burası da ne böyle?"

Gabe şakağımı öpüp mırıldanarak, "Burayı William ve Nolan Draven kırk yıl önce inşa etmeye başladı," dedi. "North, Meclis'teki koltuğa oturacak kadar büyüdüğünde o da yardım etti. Draven ailesinin bir ömürdür süregelen misyonuydu bu. Bir

on yıl kadar daha hazır olması beklenmiyordu ama North seni öğrenince tarihi öne çekti. Yapıyı devraldığından beri burası için kelimenin tam anlamıyla yüz milyonlarca dolar harcadı. Buraya en iyi ve en güçlü Yeteneklileri getirebilmek için onları bizzat işe aldı. Hepsi de Gryphon tarafından denetlendi. Bu sebeple burada güvende olacağını biliyoruz. Ama North, kendi başının çaresine bakamayacak durumda olan Üstün Yeteneklileri geride bırakmayı reddetti. Bu yüzden burası bu kadar... büyük. Gelebilecek durumdaki ve testi geçebilecek herkesi buraya getirdi. Direniş bizi burada asla bulamayacak. North bize bunun garantisini verdi.”

Şaşkınlıkla etrafımızdaki insanlara, çocuklara baktım. Hepsi hafiften afallamış görünüyordu ama her şeye rağmen kişisel eşyalarını evlere taşıyor, birbirlerine gülümsüyorlardı.

“Bu kadar çok insanı iz bırakmadan aynı anda nasıl taşıyabiliyorsunuz?”

Arkamızda bir Bağ'ın yürüdüğünü hissediyordum. Atlas sorumu şöyle yanıtladı: “Nakilciler. *Bir sürü* lanet Nakilci. Bu şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici şey.”

Dönüp ona baktım. “Konforlu hapisane hücrene geri döneceğini sanıyordum?”

Gülümsedi ama bu, her zamanki sıcak ve rahat sırtışı değildi. Belli ki bugün olanlar onu yormuştu. “North’la birlikte buradaki gerçek hücreleri görmeye ve kardeşimi tutup tutmayacaklarına bakmaya gittim. Artık yeniden özgürüm. North, seni istediğime ve sana ailemin işinden daha çok değer verdiğime inandı.”

Aile işinden bahsederken dilinde zehir varmış gibi yüzünü buruşturarak konuşmuştu. Gabe’den tamamen uzaklaşıp ona yöneldim. Atlas’ı böyle görmek zordu. Ailesinin artık düşmanı olduğunu kabul ederken neler hissediyordu kim bilir?

Annesi hariç hepsi planlarını gerçekleştirmek için bizi gözlerini bile kırpmadan öldürebilirlerdi.

Sonsuz Bağlar

Atlas tamamen ortadan kaybolduğuna göre şimdi ne yapacağını Tanrı bilirdi.

Atlas yüzünü boynuma gömdü ve titreyerek derin bir nefes verdi. Bense onun için güçlü olmaya çalıştım. Buraya ilk geldiğimde ve kime gvenebileceğimi bilmediğimde benim için olduğu gibi ben de onun her şeyi olmaya çalıştım. Yetersiz kaldığımı biliyordum ama deniyordum.

Yírmíncí Bölüm

Gryphon

Yıllarca güvenlik önlemlerini test etmek, evlerin inşasına ve tesislerin kurulmasına yardım etmek, mağazaları doldurmak ve dünyanın en büyük ordularından herhangi birinin saldırısını bertaraf edecek kadar büyük bir cephanelik inşa etmek için Sığınak'a geldikten sonra nihayet burada, evde olmak bambaşka bir şeydi.

Oli buradayken gerçekten de evimdeymişim gibi hissediyordum.

North'un Bağ grubumuz için inşa ettiği ev henüz hazır değildi. Bu nedenle diğer konsey üyelerinin aileleri için ayrılan daha küçük evlerden birinde kalıyorduk ancak yalnızca üçü bize katılmayı seçmişti. Bu evin sadece dört yatak odası vardı, bu yüzden Gabe ve Bassinger birlikte kalmayı kabul etmişlerdi. Oli'nin kendine ait bir odası yoktu. Bunu sorun etmediğini söylese de daha ilk günden sinirlenmeye başladığını biliyordum.

Sonsuz Bağlar

Yine de o bu konuyla ilgili tek kelime etmiyor, ben de kafasında dönenleri başkalarına anlatmaya kalkmıyordum. Zaten neredeyse hiç mahremiyeti kalmamışken zihnindekileri ifşa ederek durumu daha da kötüleştirmenin anlamı yoktu.

Geldikten iki huzurlu ama yoğun gün sonra, kollarımda çırilçıplak Oli'yle uyandım. Hâlâ uyuyordu, yeri sıcak ve rahattı. Hepimizin bitişik odalarda uyuduğu bu evde seks yapmak konusunda isteksizdi. Onu ikna etmeyi zevkten dört köşe oluncaya dek oral seks yaparak başarmıştım. Omuzlarım tırnak izleriyle dolmuştu ve sessiz kalmak için elini ısırdığı yer de kanıyordu.

Ona dün gece hissettiklerini, tüm Bağlarının da hissettiğini söylemeye gönlüm el vermedi. Bu kadar yakın bir yerde doruğa ulaşması? Her biri şehvetten kıvranıyordu ve sonunda Oli kendinden geçtiğinde Gabe bir saat süren soğuk bir duş almıştı.

Nox dışında. O, Oli'in iç çamaşırını çıkardığım anda evi terk eden tek kişiydi. Sonra, North'un ofislerinden birinde sarhoş olup orada uyuyakaldığını tahmin ediyordum.

“Neden bu kadar kendini beğenmiş görünüyorsun?” diye mırıldandı Oli. Sesi hâlâ uykuluydu. Hemen şu an, bir kez daha onunla seks yapmak istiyordum. Aletim çoktan sertleşmişti, dolgun kalçasına sürtündüm.

“Bir erkek, Bağlanan'ını diliyle sekiz kez boşalttığında kendine engel olamayıp böyle bir ifade takınıyor maalesef. Hatta şu an tekrar yapmayı düşünüyorum.”

Çok tatlı kızarıyordu. Hafifçe gülümserken gözleri dudaklarıma kaydı. “Bu sabah gitmen gereken bir toplantının yok muydu? North'a buradan yedide ayrılacağını söyledin. Saat altı kırk beş olmuş bile. Beni hızlıca boşaltıp zamanında kapıdan çıkabileceğini hiç sanmıyorum.”

Çenesini tutup yüzünü yukarı kaldırarak onu öptüm. Diğer elim aşağı doğru kayarak bacaklarının arasına gitti ve dün geceki kadar ıslak olduğunu fark ettim. “Duş alacağımı varsayıyorsun

ama bütün gün senin gibi kokacağım, Bağlanan'ım. O aptal toplantıda tadını ağızımda hissederek oturacağım ve bu beni gün boyunca idare eden tek şey olacak.”

Tekrar kızardı. Nefesi göğsünde titrerken kalçasını elime sürtmek için hareket ettirdi. O kadar hassas, benden istediği zevki almaya o kadar hazırdı ki, lanet olsun! Mükemmeldi.

O, benim için yaratılmıştı.

Bir dakikadan kısa bir sürede onu parmaklarımla boşalttım. Kışkırtıcı sözler söylememi seviyordu. Bu yüzden kıvrana kadar kulağına bir dahaki sefere ona yapacağım şeyleri fısıldadım.

Kendini iyice bıraktığında tekrar çenesini tutup ağızını açtım ve parmaklarımı içine soktum. Yalayıp tamamen temizlediğinde parmaklarımı geri çekip onu öptüm ve dilinde daha da güzelleşen tadı almaya çalıştım.

İki dakika kala kapıya vardım. Botlarımın bağcıklarını bağlarken onu çarşafımın üzerinde sere serpe görünce aletim yeniden sertleşti. Saçları dağınıktı ve gözlerinin altında olmaması gereken koyu halkalar vardı.

Çıkmadan önce eğilip onu son bir kez öptüm ve “Uyumaya devam et. Öğle yemeğine kadar yapman gereken bir şey yok. Biraz daha uyu,” diye fısıldadım.

Başıyla onayladı ve göz kapaklarının kapanmasına izin verdi. Fakat zihni şimdiden bugün yapması gereken şeylerle meşguldü, bu yüzden gerçekten uyuyacağından şüpheliydim. Gabe'e mesaj atıp odasından çıkana kadar onu rahat bırakmasını istedim. Cevap olarak bana küfretti.

Bu konuda ukala hissetmekten kendimi alamadım.

North beni ön kapıda bekliyordu. Bakışları üzerimde gezinirken burun delikleri hafifçe genişledi. Yan binadaki ofisine doğru yürüyene kadar tek kelime etmedi.

“Onun gibi kokuyorsun.”

Gözlerinin içine bakıp sııttım. “Güzel.”

Sonsuz Bağlar

Tüyleri diken diken oldu. Bunun temizlikle, edeple ya da Bağlanan'ımızla geçirdiğim geceyi kıskanmakla ilgisi olmadığını biliyordum. Sahiplenen bir piç kurusu olduğundan Oli'ye ait en mahrem kokuları bizden başkasının almasını istemiyordu. North her zaman böyleydi ve Oli'yi diğer Bağlarıyla paylaşmakta bir sakınca görmezken başka birinin üzerimden onun kokusunu alması...

Kabul edilemezdi.

Oysa ben de onunla aynı fikirdeydim. Bana, Oli'nin kokusunu alabilecek kadar yaklaşan herkese izin vereceğimi sanıyordu. Programımın nasıl geçeceğini biliyordum, yüzüme vahşi bir ifade takınırsam herkes benden uzak duracaktı. Bütün gün onun kokusu içinde yuvarlanacaktım ve bu, Oli yatağıma geri dönene, çarşaf larımı ıslatana ve benim için iyi bir kız olana kadar beni idare edebilirdi.

Ofis binasına vardığımızda ofis çalışanlarından biri yaklaştı ama North bir kalkan gibi önüme geçti. Burnumdan güldüm. Bu konuda sinirlenmesine bayılıyordum. Oli'nin North'un bu yanını çoğu zaman göremediğini bildiğimden ona, bu ânın görüntüsünü göndermeyi ciddi ciddi düşündüm. Fakat kontrol ettiğimde gerçekten yeniden uykuya daldığını fark ettim. Bunun için onu uyandırmayacaktım.

Sonraya saklayacaktım.

Çalışan nihayet uzaklaştığında North bana ters ters baktı ve "Eğlenmene sevindim," dedi.

Omuz silktim. "Buralar çok sessiz. Beni eğlendirecek bir şeye ihtiyacım var."

"Git Gabe'le bir şeyler inşa et. Biraz halı döşeyin. Oleander'ın banyosunda sökölmesi gereken bir fayans var, onu halledin. Bunlar seni meşgul eder."

Fayanslar. Fayansların renkleri konusunda söylenip duruyordu. Bu hepimizi delirtecekti. Ofisinin duvarına yerleştirilen asansöre kartımı okuttum. Burası parayla inşa edilebilecek en

iyi güvenliğe sahipti. North'un ofisi dışında, binanın bodrum katında her tarafı altı metre kalınlığında beton duvarlarla çevrili bir sığınak vardı. Bombaya karşı bile dayanıklıydı.

Bunu biliyorduk çünkü test etmiştik.

North her zamanki bilgilendirmesine başlamadan önce asansör kapılarının arkamızdan kapanmasını bekledi. Sonra Bağlanan grubundan başladı. "Bassinger buraya geliyor. Bu sabah koşuya çıktı ve üçüncü kısımdaki konut işlerinde Gabe'e yardım etmek için gönüllü oldu bile. Tabii ki Oleander da orada olacak. Bu iyiye işaret."

Başımınla onayladıktan sonra en sevmediğim konuyu açtım. "Nox hâlâ burada mı? Müdahale etmemi ister misin yoksa sadece... daha da dibe batmasına izin mi vereceğiz?"

North'un gözleri bana kaydı. Konu kardeşi ve tüm sorunları olduğunda en büyük ve tek müttefiki bendim. Arkadaşlığımız North'un, Nox'u eve getirdiği gün başlamıştı. Bu sebeple kardeşler hakkında bilinmesi gereken hemen hemen her şeyi biliyordum. En çarpık, en berbat yönlerini bile.

Bağlanan'ıma zarar vermediği sürece durumu yönetmesine yardımcı olmaya devam edecektim.

"Tekrar içmeye ve antrenman yapmaya başladı. Kampı temizlemek ona iyi geldi. Onu dengede tutmak için birkaç görev daha vermemiz gerekecek. Dün gece evden çıkmasını iyi bir işaret olarak kabul ediyorum. Tetikleyicilerini tespit etme ve sorun hâline gelmeden oradan ayrılma konusunda artık daha iyi. Sadece... şimdilik onu bana bırak."

"Eğer tekrar Oli'ye bir şey—"

Sözümü kesti. Muhtemelen o da bunu düşünmek istemediği için, "Yapmayacak. Onunla konuştum," dedi.

Kapılar tekrar açıldığında ve Nox'u, North'un ofisinin köşesindeki küçük kanepede sızmış vaziyette bulduğumuzda gerçekten şaşırdım. Gölgelerinden biri göğsünün üzerindeydi, diğer ikisiyse önünde, yerde yatıyordu. Biz North'un masasına

doğru yürürken oldukları yerde kalarak bizi izlediler. Uyuyan efendilerine doğru adım atmaya cesaret edeceğimiz ânı bekliyorlardı.

Biri cesaret ettiği an...

“Yanımızda bir psikolog da getirdik mi? Sage’in görüştüğü adamı buldunuz mu?”

North yüzünü ekşitti ve bilgisayarını açmaya koyuldu. Dizüstü bilgisayarını şarja takıp masadaki dört ekranı da ayarladı. “Onu buldum. Ülkeyi çoktan terk etmiş. Ailesi uzun süre Singapur’da kalmaya karar vermiş. Açıkçası bu konuda onları suçlayamam.”

Asansör tekrar öttü ve Bassinger geldi. Yanakları koştuktan pembeleşmişti, ellerini ceplerine sokmuş hâlde yanımdaki koltuğa çöktü.

North bir an ikimizi de görmezden gelerek e-postalarına daldı ve sonra kaşlarını çatıp öfkeli bir ses tonuyla söylendi. Fırsatı değerlendirerek Bassinger’a baktım, durmaksızın bacağını sallıyordu. Gizlemekte zorlandığı bir huzursuzluğun açık göstergesiydi bu.

Ses tonumu olabildiğince dostane tutarak –ki bu pek hoşlandığı bir şey değildi– sordum: “Nasılsın? Koşu pek yardımcı olmamış gibi görünüyor.”

Birkaç saniye boyunca bana baktıktan sonra, “Sizlerle bu konuda konuşmak hâlâ zor. Bu tür bir Bağ grubu dinamiğine alışkın değilim. Bazen kafamı karıştırıyor,” dedi.

North masanın arkasından başıyla onaylamakla yetindi. Bu yüzden onun yerine ben konuştum. “Oli’yi bu şekilde güvende tutuyoruz. Hoşumuza gitmese bile her şeyi birbirimizle konuşuruz ve birbirimize karşı dürüstüz. Öküz gibi davrandığımız için başımıza bir şey gelirse de bunun tek sorumlusu kendimiz oluruz.”

Çenesi hafifçe kasıldı. Gergin bir tavırla, “Ben hâlâ... babamın, çocukların öldürüldüğü bir olaya karışmış olma-

sına şaşıyorum. Elbette bu muhtemelen benim saflığımdan kaynaklanıyor. Aklımdan atamasam da bununla başa çıkmaya çalışıyorum. Yani merak etme, iyi olmaya çalışacağım,” dedi.

Dürüst konuşuyordu ve bu tür bir dürüstlüğe her zaman saygı duyardım.

North'un kaşları bu itiraf karşısında hafifçe yukarı kalktı. Fakat bir saniye sonra, “İnsanların, özellikle de çok iyi tanıdığımızı sandığımız birinin, asla düşüneyeceğini varsaydığımız çizgileri aştığını görmek zor. Kendine bu kadar yüklenme,” dedi.

Bu da bir gelişmeydi.

Olması gereken de buydu, değil mi?

Bir saat sonra Bassinger'la birlikte asansöre bindik. Baskın ve Direniş kampının dağıtılmasının ardından işimizi tamamlamak üzere Meclis ofislerine dönmeye hazırдық. Yaşananların ardından yapılan konuşmalar sayesinde zaten bolca istihbarat edinmiştik. Bu istihbaratın elde edilmesinde Bassinger çok önemli bir rol oynamıştı. Gerçi hâlâ bir casus olma ihtimali vardı. Sırf Oli'ye ulaşmak ve hepimizi alt etmek için kendi ailesini feda eden biri rolünde bir casus da olabilirdi. Buna rağmen ona gerçekten inanmaya başlamıştım.

Hayatındaki onca şeye rağmen kendini Oli'ye adanması Nox dışında herkesi ikna etmiş gibiydi. Ama zaten Nox'un, Bağlarla ilgili konularda makul davrandığı nerede görüşmüştü?

Bassinger, asansörün kapıları kapanırken bir an sessiz kaldı. Asansör hareket etmeye başladığında boğazını temizledi, sesi ciddiydi. “Kız kardeşimi görmek istemiyorum. Muhtemelen beni ikna etmeye çalışacağınızı biliyorum ve sizi anlıyorum da. Konuşması için beni karşısına çıkarmak mantıklı görünebilir

Sonsuz Bağlar

ama... bu benim kırmızı çizgim. Eğer söz konusu Oli'nin güvenliği değilse bunu asla yapmak istemiyorum," dedi.

Ona bakıp omuz silktim. "İş o noktaya gelebilir. Onunla konuşup ne koparabileceğime bir bakacağım ama eğer yardıma ihtiyacım olursa—"

Sözümü kesti. "Eğer ihtiyaç duyarsan yaparım. Hele Oli'nin ihtiyacı varsa her zaman yaparım fakat sadece mecbur kalırsam," diye tekrarladı.

Buna saygı duyabilirdim.

Aslında söylediklerinin çoğuna saygı duyabilirdim. Eğer soyadı, ailesi ve yetiştirilme tarzı farklı olsaydı güvendiğim insanlar arasında kesinlikle üst sıralara yer alırdı.

Yine de şu anda böyle bir şey yapamazdım. Bu kadar çok şey tehlikedeyken mümkün değildi.

Başımı onaylarcasına sallarken kapılar açıldı ve Black'le Rockelle'in teçhizatlarını kuşanmış vaziyette bizi beklediklerini gördüm. Sığınak'tan çıkmak için grup başına en az üç tam eğitimli ajana ihtiyaç vardı ve bu ikisinden daha fazla güvendiğim kimse yoktu.

Takımımındaki en boşboğaz pislikler olsalar bile.

"Ee, bu sefer ölümün habercisini yanımıza almıyor muyuz?"

Rockelle'in, Oli hakkında ortalığı karıştırmaya çalıştığını biliyordum, buna izin vermeyecektim. "North bugünlerde Mccallis saçmalıklarıyla mümkün olduğunca uzaktan ilgileniyor, bu yüzden o da burada olacak. Yoksa Nox'u mu kastediyordun? Akşamdan kalma olduğundan hâlâ uyuyor."

Bana güldü ve her zamanki gibi dostça omuz silkti. "Tabii, bahsettiğim o iki Ölüm Taciri'ydi. Bu konuda uyarılmıştım."

Bassinger ona bakıp, "Belli ki kafana dank etmemiş," dedi.

Black'le göz göze geldik. Bassinger, Oli yanında değilken insanlara böyle sert ve acımasız davranırsa asla arkadaş edinemeyecekti. Bu durumun pek umurunda olmadığını fark

etmeye başlamıştım. Arkadaş istemiyordu. Gabe'le içinde bulunduğu tuhaf arkadaşlık, vermeye razı olduğu tek taviz gibi görünüyordu... Bir de şimdi North'la ilan ettiği ateşkes vardı.

Bağ grubumuz dışındaki herkes onun sivri dilinin hedefi olabiliyordu.

Şu işi bir an evvel bitirebilmemiz için ona, diğer ikisine daha yakın durmasını işaret ettim. Rockelle, kavgaya hazır gibi keskin bir ifadeyle ona sırtıttı, birbirlerinden hiç farkları yoktu. Gelecekte onları ayrı tutmam gerektiğini aklımda bulundurmalıydım.

Birbirimize yakınlaştığımızda Black başını bana doğru eğdi ve her zamankinden biraz daha sert bir tavırla omzuma vurup, "Yeni parfüm mü?" diye sordu.

Gözlerimi kıstım. "Tek kelime bile etme. Elimde seni gömmeye yetecek kadar veri var," diye yanıtladım.

Sırtıttı ve dudaklarının fermuarını çekiyormuş gibi yaptı. Elbette bu en büyük yalandı. Çünkü pislik herif aklından bana *söyleyeceklerini* geçiriyordu.

Bana nasıl bilgi göndereceğini biliyordu, yıllardır biliyordu. Bunun çokça faydasını görmüştük. Bu yüzden onu benim lehime düşünürken buldum. *Sana yozlaşmış derdim ama... Sanırım sen Bağlanmışsın ve bu da zaten beklenen bir şeydi.*

Yüksek sesle cevap verdim. "Bana üssün gibi davranacaksın, hele de Meclis Üyesi Draven'ın huzurunda."

North'la neredeyse benim kadar uzun süredir arkadaştı ve ne dediğimi tam anlamıyla anlaması için başka bir şey söylememe gerek yoktu. Homurdanarak, "İkisi de en az birbirleri kadar kıskanç ama henüz ikisi de bunu anlayamadı. Çok komik," dedi.

Bassinger bu konuşmadan hiç hoşlanmamıştı. Black'e gülümsemesi zehir saçıyordu. "Bağ grubun sana nasıl davranıyor?"

Sonsuz Bağlar

Black, yıllarca Nox'a katlanmış biriydi. Bassinger'in kötü tavırları ona vız gelir tırıs giderdi. "Eh, benim grubumda bir Direniş ajanı yok. Dolayısıyla diğerlerinden daha iyi diyebiliriz."

Bassinger ona kaşlarını çattı ve "Bundan emin misin?" diye tersledi.

Buradaki kimse, Sage için hâlâ çözmeye çalıştığımız Riley ve Giovanna karışıklığını ya da bunu yapmanın bize ne kadara mal olacağını düşünmek istemiyordu.

Black suratını ekşitip başka bir şey söylemeden bizi taşıdı. Ayaklarımız tekrar sert zemine bastığında çıkan patlama sesi kulaklarımda çınladı. Bu ses bir anlığına kafamı karıştırdı. Bizi ofislerin yer altı otoparkına, bodruma giden asansörün tam önüne getirmişti. Etrafımızda kimse yoktu. Endişelenmemizi gerektirecek bir şey olduğuna dair en ufak bir işaret bile yoktu. Buna rağmen içimde bir tedirginlik oluşmaya başladı.

İşler yolunda gittiğinde hep böyle olurdu.

Bu saçma hisse hiç güvenmiyordum.

Protokol gereği, etrafımızdaki diğer Yeteneklileri kontrol etmek için yeteneğimi devreye sokana dek kimse çıt çıkarmadı ve herkes yerinde kaldı. Otoparkta ya da binanın ilk üç katında kimse yoktu. Yeteneğimin sınırlarını zorlasam bile hücrelerde tuttuğumuz mahkûmlar ve diğer Üstün Yeteneklilerden başka kimseyi bulamıyordum.

"Temiz. Hadi şunu halledelim."

Black başıyla onayladı ve Rockelle'in arkamızda kalıp sırtımızı kollamasına izin verdi. Bassinger onların hareketlerini keskin gözlerle izledi. Bugün çenesini kapalı tutuyor, kurallara ve yönergelere harfiyen uyuyordu.

Nox burada olmasına karşı çıkmıştı, hâlâ onun bir casus olduğundan emindi. Ancak North ve ben anlaştığımız. Direniş'e karşı üstünlük sağlamak için ne yapmamız gerekiyorsa onu yapacak fakat bu uğurda masumları feda etmeyecektik.

Oli'yi, Silas Davies'ten uzak tutmak için her şeyi yapardım.

Alt katlara indik. Asansörün kapıları açıldığında Black ve ben, Bassinger'ın çıkıp hücreleri iyice incelemesini izledik. Hafif bir dejavu hissettim. Sanki birkaç hafta önceye gitmiştim, Oli buraya ilk kez geldiğinde Carlin Meadows'un onunla karşı karşıya kaldığı yerdeymişim gibi hissediyordum.

Ruh Çıkaran.

Lanet olsun, Bağlanan'ıma o kelimeyi söylediğini duyduğumda buna inanmamıştım. Ta ki Oli hemen çılgına dönüp şeytan tarafından kovalanıyormuş gibi kaçana dek. Tam anlamıyla dehşete düşmüştü.

Benden korkuyordu.

Onu duymam, reddetmem, diğerlerine anlatmam ve hepsinin ona sırt çevirmesi... Bağlandığım kişinin kafasındaki çılgınlık yüzünden başım çatlayacakmış gibi hissetmiştim ve bütün koruyucu içgüdüler harekete geçmişti. Onu buradan milyonlarca kilometre uzakta, kollarımda güvende görmek istemiştim. Sorgulamaları izlerken onu oradan çekip çıkarmamak için kendimi zor tutmuştum.

Bassigner, üzerime çullanan anılardan habersiz koridorda yavaşça yürüyordu. Hücrelerdeki Üstün Yeteneklilerin hepsi zayıf, bitkin görünümlü, yorgun erkek ve kadınlardı. Hepsinin karnı doyuruluyor ve bakımları yapılıyordu. Buna rağmen çoğu intihar etmeye çalışmış veya açlık grevine girmişti.

Onları genellikle yeteneğimle yemek yemeye zorlamak durumunda kalıyordum.

Tekrar görevime odaklanarak, "Tanıdığın biri var mı?" diye sordum.

Bassinger onları dikkatle incelerken sakin ve metodik davranıyordu. Hakkını vermeliydim, bu işi ciddiye alıyordu.

İki hücrenin arasını işaret etti. "O ve şu kadın. İkisi de tanıdık ama hepsi bu kadar. Tam olarak saptamak için görüntü-

Sonsuz Bağlar

lere bakmam gerekecek. Onları ve Carlin'i tanıyorum ama sen bunu zaten biliyorsun. Oli'ye yaptıkları için onu öldürmeliydin."

Carlin bunu hak etmişti. Şu âna kadar ona yaptıklarımızdan çok daha fazlasını hak etmişti fakat yine de ondan daha fazlasını koparabilirdik.

Bir gün North'un kâbuslarıyla yüzleşecekti. O gün geldiğinde yok oluşunu izlemekten büyük keyif alacaktım.

Yirmi Birinci Bölüm

Olí

Öğlene doğru nihayet Gryphon'ın yatağından çıkıp kendimi duşa attım ve sanki dün gece kamyon misali üzerimden geçmemiş, aslında iyi bir uyku çekmişim gibi görünmeye çalıştım. Erkeklerin kızlara sırf karşılığını alabilmek için oral seks yaptıklarını sanırdım ama Gryphon bu teorimi çürütmüştü.

Şu anda etrafta dolaştığını, benim gibi koktuğunu ve açık açık bu konuda kendini beğenmiş davrandığını düşündükçe kıpkırmızı oluyordum. Saçlarımı tararken tenimin gerçekten parladığını ve alev alev yandığını fark ettim. Saçlarımın rengi daha da beyazlamıştı. Gümüşten çok beyaz görünüyordu.

Bir düşünce sarmalına girmeden ve Bağlanan'ım kafamın içindeki kaos yüzünden çıldırmadan önce bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Brutus beni kapının önünde bekliyordu ama August ortalıkta yoktu. Gryphon, onların yatağında uyumasına izin vermemişti. Brutus benimle kalması konusundaki itirazlara rağmen yerde

uyurken August üzerimde uyumasına izin verilmediğinde çoğunlukla yaptığı gibi North'a geri dönmüştü. Onu özlüyordum, daha sonra onu North'dan kurtarmam gerekecekti.

Gryphon'ın odasından çıktığımda Bağlarımdan birinin oturma odasında olduğunu hissettim. Gabe'i televizyon kapalı, elinde telefonuyla amaçsızca internette gezinirken buldum. İçeri girdiğim anda bana bakıp gülümsedi ve elini uzatıp beni kendine çekti.

"North, senin için kahvaltı ve öğle yemeği gönderdi. Herkes çalışıyor. Ben de beşinci bölgeye gidip oradaki evler üzerine çalışacağım, benimle gelmek ister misin?"

Başımlla onaylayıp onu hızlıca öptüm. Küçük mutfağa geçip buzdolabını karıştırdım ve benim için paketlenmiş bir biftekli sandviç buldum. Şef ve mutfak personeli, gıda tedarik zinciri çalışmaya başlayana ve insanlar kendi evlerinde yemek yemeye geri dönene kadar şimdilik büyük, ortak yemek salonunda çalışıyordu. North'un gece gündüz üzerinde çalıştığı pek çok konudan biri de buydu. Onun tam on yıldır, tıpkı amcasının da ondan önceki on yıllar boyunca yaptığı gibi hepimizi güvende tutmak için bu kadar emek vermesine hâlâ inanamıyordum.

Bağ'ı olmak beni hem gururlandırıyor hem de onun için mükemmel bir Bağ olamadığımdan biraz suçlu hissetmeme neden oluyordu. İyi bir meclis üyesinin Bağ'ı olmak için çok büyük bir külfettim, zordum ve çok duygusaldım. Yine de ona yardımcı olmaya ve en azında yük olmamaya çalışabilirdim.

Tanrı'ya şükür Gryphon bu sabah çalıştığından düşüncelerime sızılmıyordu. Yoksa bunun sonu asla gelmezdi.

Kanepeye geri dönerken sandviçten bir ısırık aldım. Tanrılar tarafından kutsandığı belli olan şef için şansıma bir kez daha teşekkür ettim. Çünkü bu sandviç orgazm olmamı sağlayabilecek kadar güzeldi. Gabe yüzümdeki ifadeye bakıp gülümsedi. Kanepede yanına oturmam için kaykıldı ve tabağımı koymam için sehpayı yaklaştırdı.

Boğazımı temizledim ve yemeğimi yerken medeni görünmeye çalıştım. Ağzımda lokma varken, “Aşağıdaki evler nasıl gidiyor? Yakınlar mı? Buranın tam kapasite olduğunu, daha fazla insana yer açmaya çalıştığınızı biliyorum,” dedim.

Omuz silkerek telefonunu bir kenara itti. “Durum o kadar da kötü değil. Aileler çoğunlukla çift kişilik ranzalarda kalıyor. Herkesin idare edecek kadar odası var. Burası idare etmek ve herkesi güvende tutmak için tasarlandı. Ayrıca çoğunlukla Alt Kademe aileler burada ve hepsi böyle bir yer için minnettar. Üst Kademeler, North’a şikâyetlerini sıralıyorlar ancak o, gelen şikâyetlerle ilgilenmesi için Nox’u görevlendirdi. Dolayısıyla hepsi şimdilik çenelerini kapadı. Huysuzluğu bazen işe yarıyor.”

Nox’un o şımarık pisliklerle uğraştığını düşününce kahkahalara boğuldum. “Eminim o da bu işi seviyordur. İnsanlara ne kadar acınası ve işe yaramaz olduklarını söylemek onun süper gücü gibi bir şey.”

Gabe suratını astı. Sandviçin diğer yarısını ona uzattım, içinde o kadar çok malzeme vardı ki sadece yarısını yiyebilmişim. Gerçekten harikaydı.

“North’u düşündüğü için elinden geleni yapmaya çalışıyor. En iyi bildiği şekilde yardımcı olmayı teklif etti. Hepimiz endişeliyiz. Atlas ve Gryphon, Direniş işleriyle ilgileniyor. Ben binalarla uğraşıyorum ve sen—”

Sözünü kestim. “Ben yatıyorum ve yapacak daha önemli işleri olan erkekler tarafından yemeğim ayağıma kadar getiriliyor. Burada delireceğim, Gabe. Sırf Bağlarım beni güvende tutmak istedikleri için hiçbir şey yapmadan öylece oturamam. Bir işe yaramam lazım.”

Bana kaşlarını çatarak baktı. “Bir kampı daha yok ettin ve sonra toparlanmak için buraya geri geldin. Şimdi de gidip bir şeyler inşa edeceğiz. Daha ne kadar yardımcı olabilirsin ki? Ama benimle gelmek yerine yapmak istediğin başka bir şey varsa söyle. Gidip North’u bulalım.”

Sonsuz Bağlar

Sorun şu ki yapabileceğim başka bir şey yoktu. Çünkü ben lise terktim ve şimdiye kadar sadece garson olarak çalışmıştım. Sanırım gidip mutfaklarda çalışabilir, insanları doyurmaya yardım edebilirdim. Bu önemli bir işti. Ama o zaman da North, yanımda bir Taktik Ekibi ajanı olması için güvenliği başka yerlere kaydırırdı. Sırf bana bakıcılık yapsınlar diye insanları daha önemli alanlarda yapabilecekleri görevlerden alıkoymak istemiyordum.

O zaman en azından Gabe'le birlikte gidip inşaata yardım edebilirdim.

Tabağımı yıkadım ve inşaat alanlarına doğru götürmek üzere buzdolabından bir kutu kola aldım. Kahve içmeyi tercih ederdim ama sanırım Gabe'in çok fazla zamanını almıştım, dolayısıyla kolayla idare etmek zorundaydım. Gabe iş botlarını giyerken bana da yeni bir çift çıkardı, teşekkür ederken suratımda beliren şaşkın ifadeye gülerek baktı. Bağlarım bana bir şey aldığında, hatta sadece temel ihtiyaçlarımı alsalar bile bu her zaman beni şaşırtıyordu. Botları bağlamak biraz zaman aldı. Ayağımda biraz palyaço ayakkabısı gibi dursalar da bu hantal şeylerin sağladığı korumayı tercih ederdim. Çünkü kırık bir parmağın acısı başka hiçbir şeye benzemezdi.

Üzerimde kot pantolon, atlet ve Gabe'in ekose iş gmleklerinden biri vardı. Sanki bir Barbie'ye inşaat kıyafetleri giydirilmiş gibi görünüyordum. Çok komikti. Gabe kıyafetimi baştan aşağı sznce güldü. Hatta bir de fotoğraf çekmeye kalkışınca ister istemez poz verdim.

Evden çıkarken elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirdi. Gzlğyle oldukça havalı görünüyordu. Ayrıca bir o kadar da yakışıklı ve seksiydi.

Birden fazla erkek için nasıl böyle hissedebilirdim? Hissetmekle de kalmıyor, bu konuda hiç suçluluk duymuyordum. Sadece eve geri dönüp onunla birlikte olmak istiyordum. O kadar.

Siktir.

Tamam, dikkatimi dağıtmalıydım. Hemen bir uğraşa ihtiyacım vardı. “Saçımı tekrar boyayacağım. Cırtlak pembe düşünüyorum. Ya da belki biraz limon yeşili tutamlar. Hangisini daha çok seviyorsun?”

Gabe suratını buruşturdu. “North’la aranız artık daha iyi sanıyordum. Bu seçimle kimi kızdırmaya çalışıyorsun?”

Gözlerimi devirdim ve öpücük sesleri çıkararak Brutus’ü yanıma çağırdım. Sonra arkamdan yürüyüp burnuyla kalçamı dürtmeye başladı. Sabahları hep daha fazla ilgi gösteriyordu. Sanki ona sevgi gösteremediğim geceler dayanılmaz hâle geliyormuş gibiydi. “Hiç kimseyi. Gümüşü sevmiyorum, şimdi de neredeyse bembeyaz oldular. Siyah tutmaz, daha önce denedim. Mor çabuk akıyor ama en azından birkaç gün kalmıştı. Sadece... bir süre beyaz görmek istemiyorum. Belki de tamamen kazımalıyım.”

Eppey endişelenmiş görünüyordu, cep telefonunu bulmak için cebini karıştırmaya başladı. Yardım çağırmaya çalıştığı barizdi. Neredeyse komik bir durumdu ve büyük bir çabayla, kelimelerle boğuşmasını izlerken gülmemeye çalıştım.

“Bence bunu yapmana gerek yok, yani sonuçta senin saçın, ne istersen yapabilirsin tabii ki ama birini seçmem gerekirse pembe iyidir.”

Gerginlikle gülümsedi ve ekrana bile bakmadan tıklamaya başladı. Endişesi o kadar barizdi ki... bu kadar komik olmasaydı onunla pis uğraşırdım.

Sakin kafanı kazıtmaya kalkma. Saçının ne renk olduğu umurumda değil ama sakın kazıtm.

North’un sert sesine kıkırdadım ve masum görünme zahmetine bile girmeyen Gabe’e başımı salladım.

“Seksi olduğun için şanslısın, Ardern çünkü aynı zamanda tam bir narsistsin.”

Omuz silkti ve “Elimdekilerle idare ediyorum. Seni *herhangi bir şey* yapmaya ikna edecek en doğru kişinin North olduğunu

sen de gayet iyi biliyorsun. Eğer pislik olmak Nox'un süper gücüyse ikna edici olmak da abisinin süper gücü," dedi.

Bu doğrudu ama Gryphon devreye girip çok farklı ve etkili bir taktik uyguladı. Gabe'e bundan bahsetmeyecektim elbette. Çünkü her konuda Gryphon'ı üzerime salmasını istemiyordum.

Saçını kesersen seni arkadan becerirken elime ne dolayacağım? Pembe sana yakışır, mor da çok güzel olur. Uzunluğuna dokunma yeter.

Pekâlâ.

Bu kulağa çok mantıklı geliyordu.

Gabe'in inşaat işine yardım edişini izlemek, öğleden sonrayı geçirmek için harika bir yoldu ve ona neden burada ihtiyaç olduğunu görebiliyordum. Güçlü ve inanılmaz zekiydi, yeni yapının iskeletine başladıklarında işçilerin tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Şu anda bu sokakta farklı aşamalarda inşa edilen altı ev daha vardı, bense kaba inşaatı bitmek üzere olan evde yardım ediyordum. Malzeme taşıyor ve orada çalışanlar için devasa alçıpan levhaları tutuyordum.

Başta hepsi bana sanki sadece işlerine engel olmaya gelmişim gibi baksa da birkaç saatlik iyi ve sıkı bir çalışmanın ardından beni sohbetlerine dâhil edip şakalaşmaya başladılar. Zordu ama yardımcı olmak gerçekten kafamı dağıtmamı sağlamıştı. Gabe beni aramaya geldiğinde bir merdivenin tepesindeydim. Çivi tabancasını kullanmayı deniyordum, tavanın bir parçasını yerine sabitlemeyi başarıp ellerimde ya da parmaklarımda yeni delikler açmadan işi bitirince sevinçle bağırdım.

Bana sanki güneşmişim ve onu iliklerine kadar ısıtıyormuşum gibi bakıyordu.

Ben de ona aynı şekilde baktım. Âşık aptallar gibi görünüyorduk, bundan emindim çünkü ustabaşı Elliot, yaşlı ve boğuk sesiyle bunu dile getirip bizimle alay etmişti.

“Fark ettin mi bilmiyorum ama o benim Bağ’ım. Ona aptal gibi âşık olmamam abes olurdu. Ayrıca şu kir pas içindeki hâline ve yüzündeki kocaman sırtıtışına bir baksana. Beni suçlayamazsın,” dedi Gabe. Elliot bize iyi akşamlar dileyerek yarın *sabah* vaktinde gelmemizi istedi.

Gabe kolunu omzuma atarak, “Söz vermiyorum. Uyku konusunda prensesimiz biraz hassastır,” diye karşılık verdi. O da en az benim kadar kirli ve terliydi. Bu sebeple ne kadar kötü koktuğumu düşünerek rahatsız olmadım.

Neredeyse bomboş olan sokakta birlikte yürüdük. Kasabanın bu tarafı çoğunlukla taş topraktı. Çünkü buradaki evler henüz taşınmaya hazır değildi. Günün birinde burası arabalarla ve her türlü ulaşım araçlarıyla dolacaktı. Sadece henüz o noktaya gelmemiştik. Yepyeni bir kasaba ve topluluk kurmanın lojistiği başımı ağrıtıyordu. North’un yerinde olduğumu düşündükçe midem bulanıyordu.

Burada para nasıl işleyecekti?

İş dağılımı, eğitim, suç ve anlaşmazlıklar konusunda ne yapacaktık? Hâlâ Amerika’da olduğumuzdan oldukça emindim ama hükümet burayı biliyor muydu? Ya vergiler?

Bunları düşündükçe beynim patlayacak gibi oluyordu.

Ben de bunun yerine küçük şeylere, sorabileceğim ve basit yanıtlar alabileceğim konulara odaklandım. “Ev inşa etmeyi nasıl öğrendin? Yoksa bu işte doğuştan mı yeteneklisin?”

Burnundan güldü. “Yapı iskeleti konusunda doğuştan yetenekli olmak diye bir şey var mı emin değilim ama babam ailemize ait inşaat şirketinin ortağıydı. Şirketi büyük büyük-babam kurmuştu ve yazları tüm ailenin orada çalışması bir tür

Sonsuz Bağlar

gelenekti. İşin ticari kısmını babam devraldı. Amcalarımdan biriye hâlâ sahada alışıyor. O da Nevada’da bir işi bitirip buraya gelecek. Ama ailesi burada. Yani ailesinden geriye kalanlar demek istedim.”

Yüzümü buruşturdum. Sığınak’taki herkes aynı üzüntüleri yaşıyordu. Aile kaybı, Bağ kaybı, hepimiz için kıymetli olan insanların kaybı...

Bir an tereddüt ettikten sonra, “Kazadan önce ailen ne iş yapıyordu?” diye sordu.

Şaşırdım ama tabii ki ailemi soracaktı. Tabii ki ilgilenecekti. O benim Bağ’ımdı ve ona Direniş’in eline düşmeden önceki hayatım hakkında neredeyse hiçbir şey anlatmamıştım. Çok, çok az şeyden bahsetmiştim.

“Genelde sık sık taşınyorduk. Nedenini anlamıyordum ama Davies’in o zamanlardan beri benden haberdar olduğundan ve peşime düştüğünden neredeyse eminim. Sanırım ailem beni ondan korumak için kaçıyordu. Ama babam, yani biyolojik babam, borsayla ilgili bir iş yapıyordu. Andrew mühendisti, uzaktan çalışıyordu. Danışmanlık yaparken her zaman yanında bilgisayar olurdu. Vincenzo bir zamanlar şefti ama benimle ve annemle kalabilmek için işini bırakmıştı. Nöro’ydü, duygularımı ve bağımı kontrol etmeyi öğretmek için bana çok vakit ayırdı. Annem... bir zamanlar ne iş yaptığını aslında bilmiyorum. Hiç de sormadım.”

Bunu söylerken sesim hafif çatallandı. Gabe bunu fark edince beni sıcacık kollarının arasında aldı. “Daha çocuktun. Büyüyüp ona istediğın her şeyi soracak zamanın olmadı. Suçlu hissetmeni gerektirecek bir şey yok, Oli.”

Haklıydı ama o suçluluk duygusu asla yok olmuyordu. Hep orada olacaktı.

Eve döndüğümüzde banyosunu kullanmak için North’un odasına girdim. Henüz evde kimse yoktu, Gabe ikimiz için de yemek getirmeyi teklif ettiğinde kabul ettim.

“North’u bulmak istiyorum. Bu gece Nox’un gecesi ve... her zamanki gibi her şeyin yolunda olacağından emin olmam lazım.”

Gabe kaşlarını çatsa da başıyla onayladı ve başka bir şey söylemeden beni North’un ofisine götürdü. Asansöre kadar eşlik ettikten sonra vedalaştı. Yatağında uyumamın üzerinden sadece iki gün geçmişti ama bağlanmadığımız için bu süre, sanki bir ömür gibi geliyordu.

Bu sızı bir gün geçecek miydi emin değildim. Sanırım sonsuza dek eksik hissetmeye mahkûmdum.

North’un katına çıkmak için kartımı okuttum. Asansörün kapıları açılıp ofisine girdiğimde onu telefonu kulağında, kaşlarını çatmış ve sinirle kâğıtları karıştırırken buldum. Bana baktı, kaşları biraz daha çatıldı. August arkasından çıkıp sevinçle bana doğru geldi.

Eğilip onu sevdim ve North’un telefon görüşmesini bölmek adına fısıldayarak konuştum. Buna rağmen North’un sesi giderek daha da yükseliyordu, belli ki görüşmeyi bitirip benimle konuşabilmek için acele ediyordu.

Böldüğüm için kötü hissettim ama gitmeye yeltenmedim. Buraya geldiğimizden beri onu neredeyse hiç görmemiştim. Şimdiden Bağlanma-sonrası sersemliğiyle yatağına hapsediğim o uzun günleri özlüyordum.

“Meclis Üyesi Rockelle, bu akşamlık işim bitti. Yarın devam edebiliriz. Bir gece daha geç saatlere kadar çalışmam. Benim de sınırlarım var.”

Masasının diğer tarafına oturduğumda August başını kucağıma koyup ayaklarımın dibine oturdu. Ağırlicsız bir duman kütleli gibiydi, inanılmaz derecede rahatlatıcıydı. North bana tekrar baktı ve aramızdaki mesafeye fark edince kaşlarını çatı. Koltuğunu biraz geriye itip kucağını işaret etti. Telefonda önemli Meclis işleri yapıyor olmasına aldırmadan gerçekten de kalkıp kucağına oturmamı bekliyormuş gibiydi.

Peki.

Tam olarak beklediğini yaptım.

Kucağına oturduğumda, elini belime dolayarak beni kendine çekti. Onunla tekrar birlikte olduğum için gırtladımdan neredeyse utanç verici bir ses çıktı.

Meclis Üyesi Rockelle bundan hoşlanmayabilirdi.

Burnumu boynuna gömmek için öne doğru eğildim. North sonunda telefonu meclis üyesinin yüzüne kapattı. Telefonunu masaya fırlatıp sandalyesinde daha da geriye yaslanarak bana nefesimi kesecek kadar sıkı sarıldı.

“Meclis’ten ayrılıyorum. Uysal rolü oynamaya ve senden uzak kalmaya devam edemem.”

Boynuna sokularak güldüm. Kulağının arkasını öperken, “İkimiz de bir dakika içinde sıkılacağını biliyoruz... ya da benim kaçacağımı. Bu patron havalarına katlanamam,” diye fısıldadım.

Oflayıp, “Meclis toplum için doğru olanı yapmalı. Bir şeylere ne isim verileceğini ve her aileye her hafta kaç ıstakoz kuyruğu tahsis edilmesi gerektiğini tartışmamalı,” dedi.

Ondan biraz uzaklaşıp yüzümü buruşturdum. “Ciddi misin? Meclis üyesinin seninle konuştuğu şey bu mu? Gelip Gabe, Elliot ve benimle ev inşa etmesini söyle. Aptalca şeylerle uğraşamayacak kadar meşgul ederiz onu. Kendime bir çivi tabancası alabilir miyim? Bütçede bunun için yer var mı?”

Bir kaşını kaldırdı ve sonra eliyle yüzünü ovuşturdu. “Tabii ki sana oynaman için güçlü bir silah vereceklerdi. Aklımı meşgul eden yeterince bela yokmuş gibi.”

Birazdan birilerini haşlayacakmış gibi görünüyordu. Bu yüzden dikkatini dağıtmaya ve Elliot’u kurtarmaya çalıştım. “Yani ıstakoz kuyrukları ve isimler üzerine mi fazla mesai yapıyordun? Seni yalnız mı bırakmalıyım? Dikkatini dağıtmamak için başka yerde mi uyumalıyım?”

Elini yüzünden çekmeden, “Benim gecemde nerede uyursan uyu seni bulurum. Eğer seni Atlas’ın çarşafları üzerinde sikmemi istiyorsan o da seni izleyip neler kaçırdığını görebilir. Hiç durma,” dedi.

Yanaklarım kızardı. O da beni utandırmayı başardığının farkındaydı. Flörtleşme tarzı Gryphon’inkinden biraz daha farklıydı. Neden bilmiyorum ama o “sik” dediğinde dizlerimin bağı çözülüyordu.

Burun delikleri alevlendi ve gözlerime odaklandı. Gözbebeklerinin etrafında koyu bir halka vardı, sanki kendini zor tutuyormuş gibiydi. “Yoksa seni burada sikmemi mi istersin? Seks gibi kokuyorsun.”

Derin bir nefes aldım ama burnuma gelen tek şey onun çok pahalı parfümünün kokusuydu. Misk notaları bende afrodizyak etkisi yaratıyordu. Aletin tadına bir kere vardıktan sonra her şey çok farklı geliyordu. Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdikten sonra, “Gryphon gibi aklımı okuyamaman iyi bir şey sanırım. Aksi hâlde hakkımda çok fazla utanç verici şey öğrenirdin,” diye fısıldadım.

Gözleri dudaklarıma kaydı. “Bu gece başka birinin gecesi olmasaydı seni bu masaya yatırır, yürüyemeyecek hâle gelene kadar sikerdim.”

Yutkunup başımı salladım. Nox’un gecelerinde böyle bir şey yapmanın iyi bir fikir olmadığını ikimiz de biliyorduk. Nedenini tam olarak bilmiyordum tabii ki ama North’u, kardeşiyle arasındaki o çizgiyi aşmayacağını bilecek kadar tanıyordum. Bunun, benim güvenliğim için mi yoksa Nox’un güvenliği için mi olduğundan emin değildim. Yine de ona ayak uyduracaktım.

Bu işte çok iyi olmaya başlamıştım.

Yirmi İkinci Bölüm

Nox

O daya sessizce girip etrafa kan bulaştırmamaya çalıştım. Gece geç saatlere kadar süren içki seanslarımın yerini alan yine gece geç saatlere kadar süren antrenman seansları, vücuduma hiç de kolay gelmiyordu. Black'in şans eseri denk getirdiği darbeden dolayı hâlâ burnum kanıyordu.

Karşılığında yediği dayak yüzünden parmak eklemlerim de kan içindeydi.

Neslimizin en iyi Şifacısı'nı Şifacıların eline mahkûm etmiştim ve bu yüzden zerre kadar suçluluk duymuyordum. Azrail başını yatağımdan kaldırdı, varlığımın onu ne kadar rahatlattığını hissedebiliyordum. North'un yarattığı da yanındaydı. Kaşlarımı çatıp ona kapıyı işaret edince abimin duyduğu hayal kırıklığını hissettim. Lanet bir bebek bakıcısına ihtiyacım yoktu. Kızın burada uyumasına izin vermemi istiyorsa onun buradan sağ salim çıkacağına da güvenmek zorundaydı.

En vahşi canavarım olan Rahab dişlerini göstererek North'un yaratığına saldırdı. Çocukça atışmalarıyla kızı uyandırmamaları için aralarına girmem gerekti.

Yavaşça odada ilerledim. Daha net görebilmem için gözlerim değişti. Hiçbir şey yerinden oynamamıştı, o buraya geldiğinde hiçbir zaman bir şey değişmiyordu. Sadece yatağa girip yastığının üzerinde uyuyordu. Sanki kalbinin atmasını sağlayan tek şey benim kokuma gömülme idi.

Garip biçimde saygılıydı. Bense bu saygısına hiçbir zaman karşılık vermemiştim.

Abimi kendisinden bile iyi tanımasam ona bir şeyler anlattığını düşünebilirdim. Küçük bir şey, sadece karmakarışık hâlde olan kardeşiyle ilgili ufak bir detay. Ama abim bunu bana yapmazdı.

Babamız öldürüldükten sonra amcamız William'a bile söylememişti. Hayır, nöbetlerimden birinde ona gerçeği açıklayan bendim. O anda kendimden biraz daha nefret ediyor olabilirdim ama daha dokuz yaşındaydım. O zamandan bu yana yeterince terapi görmüştüm. Hayatımın o evresi artık geride kalmıştı.

Şimdi her şeyi unutmaya çalışıyordum. Ya içiyordum ya da anıların yerini acı alana kadar dövüşüyordum.

Eğitime giderken giydiğim tişört ve pantolondan kurtulduktan sonra üzerimdeki kanı silmek için eski bir havlu buldum. Kaslarımı gevşetip derin nefesler alırken yaratıklarım yavaşça bedenimden dışarı süzüldü. Diğerleri odaya yayılırken Mephis ayaklarımın dibinde durdu. Her birinin tek tek köpek yavrusu ve başka sevimli hayvanların şekline bürünmesine şaşırmasamalıydım.

Hepsi kızın kendilerini sevmesini istiyordu.

Bu mide bulandırıcıydı.

Kelimenin tam anlamıyla, hepsinin ona yakın olmak amacıyla yatağa girmeye çalıştığını görmek midemi bulandırıyor. Ona böylesine hevesle sokulduklarında kızın uykusunda iç geçirip

dönmesine sebep oldular. Saçları lastiğinden kurtulup yastıklarımın üzerine döküldü. Çok cezbediciydi.

Gözlerimi kaçırıp eşofman altımı üzerime geçirdim. Yanımda getirdiğim üç beş parçayı karıştırarak üzerime giyecek yumuşak bir tişört buldum. Bunlar, uyumayı en sevdiğim kıyafetlerimdi ve tabii ki kızın da benden çalmayı en sevdiği tişörtler hâline gelmişti.

Bir elimle Mephis'in başını okşayıp kulaklarını hafifçe kaşıdım ve ilgim karşısında tüylerinin kabarmasından keyif aldım. Hem Mephis hem de Rahab pürdikkat nerede uyuyacağıma karar vermemi bekliyordu. Hiçbir zaman benden ayrı uyumazlardı. Her ne kadar onlar da kızı istese de onun için beni asla terk etmezlerdi.

Kızdan güvenli bir mesafede, kanepede *uyumalıyım*. Yeterince rahattı. Fakat yatak çok cazipti ve daha önce onunla birlikte uyumadığım da söylenemezdi.

Tabii bu, genelde derin uykuda olduğunu bildiğimde veya nadiren karşılaştığımız olağanüstü durumlarda yaşanıyordu.

Bağıyla konuştuktan sonra bunu yapmak daha kolaydı. Artık benden tam olarak ne istediğini biliyordum ve ona, neye sahip olamayacağını söylemiştim. Bir anlamaya varmıştık. Örtünün altına girdiğimde kızın gözlerinin açık olduğunu fark ettim.

Ama bana bakan kişi kız değil, bağıydı.

Hiç konuşma havasında değildim. Bana doğru hareket etmedi, etmemesi gerektiğini gayet iyi biliyordu.

Mephis sürünerek aramıza girdiğinde bağı nihayet konuştu: "Uyumak için acıya mı ihtiyacın var? Bundan hoşlanmadım."

Parmağımı kaldırıp burnuma bastırdım ve zonklayan acının tadını çıkardım. "Acıya ihtiyacım yok. Zihnim daha net. Şimdi iyiyim."

Yeteneği içime aktı ve acı bir anda yok oldu. Yarın Gryph'le Black yaralarımın nasıl kaybolduğunu sorgulayacaktı ve kız

hatırlamadığı için sorularını savuşturmak zor olacaktı. Birkaç gün onlardan uzak duracak bir iş bulmalıyım.

Hepsinden kaçmak benim için büyük bir beceri hâline gelmişti.

Sırtüstü dönüp artık ağırlarımı kollamak zorunda kalmadan rahat bir pozisyon aramaya çalışırken bağ tekrar konuştu. “Geliyorlar. Bizi yalnız bırakmayacaklar.”

Tavana doğru bakarak, “Tabii ki gelecekler. Senin gibi birini düşmanın elinde bırakmaları aptallık olur,” dedim.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Ya sen? Seni öğrendiklerinde, senin gibi karanlık bir tanrıyı ele geçirmek için ne yapacaklarını hiç düşünmüyor musun?” diye sordum.

Karanlık tanrı.

Bu düşünceye takıntılıydı ama ben, uzun zamandır vücudumu paylaştığım diğer varlıktan kaçmaya çalışıyordum. North, yaratıklar konusunda endişeleniyor olabilirdi ama ben hep esas korkulması gereken şeyin ses, yani diğer ruh olduğunu biliyordum.

Bağlarımızın diğerleri gibi olmadığını biliyordum.

“Onunla konuşmama izin ver. Onu özledim.”

Bağa yan gözle baktım, hareket etmiyordu. Dikkatle çizdiğim sınırları kesinlikle ihlal etmiyordu.

Hiçbir zaman etmemişti.

Bir şeyleri kırıp döken bendim. En derin, en karanlık fantezilerimden çıkıp gelen, yatağıma yayılan bu kızın bedenine hapsolan bağ değildi.

İkisine de güvenmiyordum. “Eğer o uyurken bağ kurarsanız beni öldürürler, biliyorsun. Benim yapmadığıma asla inanmazlar.”

Yüzüne yayılan sırtışı rağmen her nasılsa sanki on dokuz yaşında değil de çok daha yaşlıymış gibi görünüyordu. “Uslu duracağım, merak etme. Bağının kontrolünü bana bırak. Sadece uyu ve bizi yalnız bırak.”

Sonsuz Bağlar

Yapmamam gerektiğini biliyordum. Ancak kendi bağım zihnimin en karanlık köşelerinden uyanarak konuşmak istediğini belli etti.

Seks yok. North ikimizi de öldürür.

Bağım bu karara tepki verdi. *Bağ kurmak yok. Sadece bir geceline Bağ'ımı istiyorum.*

Bu yaptığım pervasızlıktı ama kontrolü ona bıraktım ve baş başa kaldılar. En azından ne yaptıklarını bilecek kadar kontrolü kaybetmemeye çalıştım. Fakat bağım beni engelledi ve yalnız kaldılar.

Saatler sonra, şafak sökmeden hemen önce uyandım. Kız göğsümün üzerine yayılmıştı, burnu boynumdaydı. Gözlerimi açar açmaz orada olduğunu hissettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı.

Onu üzerimden atıp odanın öbür ucuna fırlatmamamın tek nedeni, evdekilere neden yatakta olduğumu açıklamak zorunda kalmak istemememdi.

Onu yastığına geri yatırmayı ve yatağı düzeltmeyi başardıktan sonra banyoya girip kusma seslerimi bastırsın diye duşu açtım. Bu kısım bittiğinde kıyafetlerimle sıcak suyun altına girdim. Şu an kendime bakmaya katlanamıyordum; ne o izlere ne de onun üstümde uyanmasının ardından kusmama rağmen hâlâ dinmeyen tepkime.

Rahab duşun dibinde oturuyordu. Su sanki bir hayaletmiş gibi vücudunun içinden akıp geçiyordu. Mephis'se kapıda nöbet tutuyordu. İçeride neler olduğunu görmek için arada bir kafasını masif ahşabın arasından uzattığını görüyordum.

Saçımı yıkarken Gryph kızı almaya geldi. Oleander tuvalete gitmesi gerektiğini söylediğinde banyo kapısına ve Mephis'e sinirle baktı. Antrenmandan önce onu kendi banyosunu kullanmaya yönlendirdi. Kendimi kötü hissetmeliydim. Sikik beynimin her şeyi nasıl da mahvettiğini düşünüp bu konuda bir gram empati duymam gerekiyordu ama yapamıyordum.

Aklımı tamamen yitirmeden önce kızı üzerimden temizlemem gerekiyordu.

“Sana ne oldu böyle? Oleander’ın dün gece seninle birlikte olması gerekmiyor muydu? Bok gibi görünüyorsun.”

Onunla konuşmak için durma zahmetine bile girmeden kahve demliğine yöneldim. Koleksiyondaki en büyük fincanı alıp ağzına kadar siyah sıvıyla doldurdum. Belli ki bağlarımız bütün geceyi birbirleriyle konuşarak geçirmişti ve zihnim *uyusa* bile bedenim uyumamıştı.

North’un yeni ofisi yerleşim açısından tıpkı eskisine benziyordu. Sadece alıştığı gösterişli lüksten eser yoktu. Burada yeterince uzun kalırsak yerlere mermer döşetmenin bir yolunu bulurdu eminim.

“Nox? Bağlanan’ımı bulup iyi olup olmadığını kontrol etmeli miyim?”

Ona karanlık bir bakış attım. “Bağlanan’ın ihtiyacı olanı alabilsin diye kanepede uyumak pek dinlendirici değildi. Kızın peşinden koşacak kadar eziksen ben sana engel olmayayım. Git başka yerde eziklik yap.”

Gözleri bir anlığına siyaha büründü. Bu, kontrolünü kaybettiğinin küçük bir işaretiydi. Ona alaycı bir tavırla gülümse dim. Zehirden yapılmış küçük bir kız uğruna girdiği şu hâlleri izlemenin keyfi hiç azalmayacaktı.

Nasıl da kontrolünü kaybediveriyordu. Gerçekten acınasıydı.

“Sinirini benden çıkarmaya kalkışma sakın. Kitaplarıyla baş başa kalmak için bir gün izin istiyorsan söyle gitsin. Kimse seni burada olmaya zorlamıyor.”

Sonsuz Bağlar

Ama bu konuda yanılıyordu. Odamı havalandırmak ve onun hoş kokusundan arındırmak için üç pencereyi de açmak zorunda kalmıştım. Bağım arşafıarı değiştirmeme izin vermemişti. Dürüst olmak gerekirse bu konuda resmen ıngar çıkarmıştı. Bu yüzden kokudan mümkün olduğunca başka yollarla kurtulmak zorunda kalmıştım.

Bu gece içmem gerekecekti. Orada uyumayı başarabilmenin tek yolu sarhoş olmaktı ve bu sefer bağım da benimle aynı fikirdeydi.

“Su kaynağı tehlikeye girdi.”

Gözlerim kahve fincanımdan kayarak North’un kızgın bakışlarıyla buluştu. Bana başıyla onay verip devam etti. “Hattın güvenlik kapsamında olmayan sadece iki noktası var. Orada bir şeyler olmuş olmalı. Filtreleme sistemi oradaki yabancı bakterileri algılayarak otomatik olarak kapandı. Sawyer saat yedide beni aradı, alarm çalınca fark etmiş. Elimizdeki görüntüleri inceledi, görünüşe göre aramızda bir ajan var.”

Dudaklarımın arasından okkalı bir küfür koptu. Buraya getirdiklerimizin arasından bir Direniş sempatizanı çıkma ihtimali olduğunu hepimiz biliyorduk.

“Kim olduğuna dair bir tahmininiz var mı?”

North masanın etrafından dolaşıp üzerinde isimler bulunan bir tableti bana uzattı. “Bunlar o saatte yataklarında olmayan kişiler. Sawyer yavaş yavaş hareketlerinin izini sürüyor ama bu, yetenekli bir Teknokinetik olsa bile tek kişinin üstesinden geleceği bir iş değil. Sawyer yanımızda olduğu için çok şanslıyız. Yardım edecek birini daha işe almamız gerekiyor.”

Söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Teknolar nadir yeteneklerdi. Ruh çıkaranlar ve Ölüm Tacirlerinden sonra çok özel yetenekleri olan bir toplum kurmayı başarmıştık. Her şekle girebilen bir şekil Değiştiren ve yalanların kokusunu alabilen delicesine güçlü bir Nöro da büyük fayda sağlıyordu.

Yok Edilemez Çocuk'sa hâlâ umurumda değildi. İsterse ortadan kaybolabilirdi.

North sandalyesine oturup dizüstü bilgisayarını açtı. Sanki gördüğü saçmalıkların saldırısına uğramış gibi kaşlarını çatarak ekrana kilitlendi. Alt kademe ailelerle birlikte burada yaşamayı reddeden Meclis'in geri kalan üyeleri ve diğer Üst Kademe Üstün Yetenekli aileler tarafından rahatsız edildiğinden hiç şüphem yoktu. Bu durumda bile kendi dertlerini düşünüyorlardı.

Pislik herifler.

İsim listesini ezberleyeceğimi söyleyip devam ettim. "Bunu araştırırım. Kameralarla her şeyi görebilecek duruma gelene kadar kör noktalara yaratıklar yerleştirebilirim."

North başıyla onayladı ve bana bakmadan klavyenin tuşlarına tıkladı. "Bizim de erzak almaya gitmemiz gerekiyor. Su hattı sterilize edilene dek bizi idare edecek kadar şişelenmiş su almamız lazım."

Onu onaylayıp kahvemi tekrar yudumladım.

Kapı açıldı ve Gryph içeri girdi. Hareketleri sert ve hırçındı, sanki sinirli gibiydi. Kızla birlikte geçirdiği sabahın bunu düzelteceğini sanmıştım ama görünüşe göre öyle olmamıştı.

Bana şöyle bir bakıp, "Oli seni iyileştirdi," dedi.

Bu bir soru değildi ama yine de konuşurken dikkatli davrandım. "Olay olduğunda uyuyordu ama evet, beni iyileştirdi."

Gryph başını hafifçe eğdi. Seçtiğim sözlerin altında yatan gerçeği duydu ve kahve demliğine döndüğünde North bana bir bakış attı. Söylemediklerimi duyması için Nöro olmasına gerek yoktu. Yine de Gryph'i bu işin dışında tutma konusunda iyiydi. O, her zamanki gibi sadık bir abiydi.

Gerçi öyle olmasa bile umurumda değildi.

"Bağı benimle konuştu. Gerekirse beni iyileştirebileceğini söyledim, hepsi bu. Bağlanan'ın bunu hatırlamayacak. Ayrıca ikisine de katiyen dokunmadım."

Gryph'e bakmadı ama Gryph araya girip yalan söylüyor demediğinde North başıyla onaylayıp bilgisayarına geri döndü.

"Kim tedarik turuna çıkıyor? Eğer bir fabrika varsa hepimiz gidemeyiz."

North omuz silkti. "Sen ve Gabe kalabilirsiniz. Sen ajanı aramaya devam edebilirsiniz. Gabe de inşaat işleriyle ilgilenmeye devam eder. Bu konuda hepimizden daha iyi ve senin yerini alabilecek en uygun kişi."

Gryph başıyla onayladı ve listeyi benden alıp inceledi. "Bu isimlerin yarısı sabahları benimle antrenman yapan alt kademe aileler. Sawyer'a onları elemek için nereye bakması gerektiği konusunda bazı fikirler verebilirim."

North yavaş bir nefes verdi. "Önce listeyi sonra da insanları Atlas'a göster. Bakalım bir şey çağrıştıracak mı?"

Cesedimi çiğnemen lazım... "Hayır. Kesinlikle olmaz. Direniş'in bir parçası olduğunu bildiğimiz birine elimizdeki kısıtlı bilgiyi vermeyeceğim."

Gryph ve North birbirine baktı. İkisine siktiri çeken bir hareket yaptım. Ne dedikleri umurumda bile değildi. Bağ grubunun bir parçası olup olmadığı da umurumda değildi. O lanet olası bir Bassinger'dı.

O, kızın zehirli olduğunu ilk işaretiydi.

"Bu işi kendim halledeceğim. Bu yüzden onu, bu işe karıştırmayın. Hafta sonuna kadar aramızdaki ajanı bulmuş olurum."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Oli

Ev inşa etmek ne kadar eğlenceli ve ödüllendirici olsa da şu anda ihtiyacım olan tek şey üç Bağ'ımla erzak almaya gitmekti.

Nox'un odasında uyumuştum ve sekiz saatlik iyi bir uykuya rağmen sanki bir kamyon, çürüyen cesedimin üzerinden geçmiş gibi uyanmıştım. Bunun rahatsız edici atmosferden kaynaklandığını düşünüyordum. Gryphon geldiğinde antrenmana başlayacaktım.

Bir saat sonra North geldi. Henüz takım elbisesini giymemişti. Bize su kirliliği meselesini anlattı. Bu biraz endişe vericiydi çünkü duş almıştım ve o suyla demlenmiş bir kahve içmiştim. Yine de Sawyer'ın bildiği kadarıyla kirlilik sabah altıyla yedi arasında olmuştu. Yani güvendeydim.

Ama North ve Gryphon emin olmak için beni Felix'e, kontrole götürdü. Kahveyi Gryphon'ın da içtiğini söylesem de ikisinin de pek umurunda değil gibiydi. Kendi Bağ grubundan

Sawyer ve Gray'le birlikte yaşıadığı eve gidip Felix'i uyandırdık. Yorgun ama nazik bir hareketle elini kısa sürelığine elimin üzerine koydu. Ardından her şeyin yolunda olduğunu söyleyip üzerinde baksırıyla yatağına döndü.

Sage odasının kapısından kafasını uzattı. İyi olduğumu söylediğimde, hiçbir şey demeden sendeleyerek yatağına döndü. Bunları yaparken yarı uykuluydu ve zihni cümle kurabilecek kadar açık değildi.

Oradan giderken zihin bağlantımızı kullanarak North ve Gryphon'a söylendim ama ikisi de umursamıyor gibi görünüyordu.

North, "Sabah rutinlerimizi bilen biri yapmış. Senin erken kalktığını biliyorlar," dedi ve kazağını çıkarıp başıma geçirdi. Atlet ve şorttan oluşan spor kıyafetimle bile hava hâlâ yeterince sıcak olsa da Gryphon dizlerimin üzerine gelinceye kadar kazağı çekıştirmesine yardım etti.

Beni neden örtmeye çalıştığını anlamıyordum, ta ki karşı yönde yürüyen işçi ordusunu görene kadar. Hepsi şu anda eşofman giymekten gayet mutlu olan North'u saygıyla selamladılar.

Gryphon başını yavaşça iki yana salladı ve çakılların üzerinde dengemi kaybedince elimi tuttu. "Bu bir testti. Direniş aslında Oli'nin ölmesini istemiyor. Buradaki güvenliğin ne kadar sağlam olduğunu ve yedek planlarımızın neler olduğunu öğrenmek istiyorlar. Amaçları olası olay ve saldırılara nasıl tepki verdiğimizi izlemek. Bunun gibi küçük olaylara bile."

Alaycı bir ses çıkardım. "Harika. Şu anda ikinizin de paniklediğini ve bana bir Şifacı bulduğunuzu öğrenmiş oldular. Beni canlı istiyorlarsa bu durum çok hoşlarına gidecek."

Gryphon omuz silkip beni eve giden yola yönlendirirken elimi bırakmayı reddetti ve "Şu anda o pisliklerin tam olarak istediği şeyi yapmaktan memnunum. Güvenlik her zaman ego-dan daha önemlidir," dedi.

Başımla onaylayıp North'un kapıyı açmasını bekledim. Eve girerken bir şeye takılıp tökezledim ve ayakkabılarını kapının

önünde bırakan Gabe'e sinirlenmemeye çalıştım. North aynı nezaketi göstermek yerine sessizce küfürler savurarak ona haddini bildirmek üzere zavallı Bağ'ımı uyandırmaya gitti.

Bu kadar yakın yerlerde yaşamak hepimizin düşündüğünden daha zordu. Çok sayıda alfa erkeğin aynı evde olması durumu daha da zorlaştırıyordu.

Gryphon, "Bunu dert etme. Senin çözmen gereken bir şey değil. İsteselerdi aralarındaki bu çetrefilli arkadaşlığı yıllar içinde çözerlerdi zaten, bunun sorumlusu sen değilsin," diye fısıldadı. Sonra beni mutfaktaki kahvaltı barına yönlendirip tabureye oturmama yardım etti.

Başım la onayladım ve kollarımı kendime sararak North'un kokusunu içime çekip sakinleşmeye çalıştım. Gryphon'ın mutfakta dolaşmasını izledim. Spor kıyafetleri hâlâ üzerindeydi. Tişörtten bozma atletinin içinde gergin kollarının ve omuzlarının tadını çıkarıyordum. Tava, yumurta ve domuz pastırması çıkardığını fark etmedim bile. İkimize kahvaltı hazırladığını ancak tabağı bana doğru kaydırduğında anlayabildim.

Bir an için tabağı baktım. Sonra bakışlarımı tekrar Gryphon'a çevirdim. "Şef değilim ama yumurta yapabilirim. Üniversitede birkaç yıl Kyrie'yle kafede çalıştım, en azından yenilebilir şeyler pişirebiliyorum," dedi.

Yüzüm kızardı. Tezgâhın üzerinden bana uzattığı çatal bıçağı aldım. "Eminim çok lezzetlidir. Bu kadar yiyeceğimiz olmasına çok şaşırdım. Gıda konusunda hâlâ sıkıntı yaşıyoruz sanıyordum."

Omuz silkti ve kendi tabağına yumuldu. "Yaşıyoruz. Malzemeleri, Meclis ofislerine gitmem gerektiğinde aldım. Buraya getirdiğimiz Direnişçi pisliklerle uğraşmanın zaman zaman avantajları oluyor."

Başımı onaylarcasına sallayıp onunla birlikte yemeye başladım. Sadece mükemmel kıvamda pişirmekle kalmayıp aynı

zamanda iyi baharatlandırması da oldukça etkileyiciydi. Yumurta harikaydı.

“Hiç esir almadığımızı sanıyordum? Bağımın tüm kampı yok ettiğini düşünmüştüm.”

Ağzı doluydu, bu yüzden başını aşığı yukarı salladı ve lokmasını yutana kadar bekledi. “Öyle. Onlar siz savaşı katılmadan önce yakalayıp naklettiklerimiz. Bir avuç dolusu esir, birkaç tane de yüksek rütbeli Üstün Yetenekli aldık, o kadar.”

Başımla onayladım. North mutfağı girdi, saçları hâlâ uykudan dolayı dağınıktı, düzeltmekle pek uğraşmamıştı. Yine de takım elbisesi ona kendine özgü bir hava katıyordu. Başıyla Gryphon’ı selamladıktan sonra bana bir öpücük vermek için eğildi. İtaatkâr bir tavırla yanımda beliren August’a parmaklarını şıklattı. Bağıyla konuştuğumdan beri ilişkilerinde dramatik bir değişim olmuştu. August geri döndüğünde bile North’un onu genellikle bulunduğu alanı koruması için dışarıda bıraktığını fark ettim.

Her gördüğümde ona biraz daha âşık oluyordum.

“Mevcut durumu kontrol altına alana kadar bugün Bağlarından biriyle kal.”

Başımla onayladım. Çünkü zaten bunu planlıyordum ve eliyle enseme kavrayıp beni tekrar öpmesine izin verdim. Doğrulduğunda Gryphon’a son bir bakış attıktan sonra kapıdan çıkıp buradaki en yeni krizle ilgilenmeye başladı.

Lezzetli yumurta tabağıma ve Gryphon’la yaptığım sohbete geri döndüm. Direniş’te olup bitenler hakkında bilmek istediğim çok şey vardı. “Geri götürdüğünüz insanlardan işe yarar birini bulabildiniz mi? Atlas’ın tanıdığı biri çıktı mı?”

“Evet,” dedi ve yumurtasının son lokmasını çatalına aldı. Sanki oturacak vakti bile yokmuş gibi ayakta duruyordu. North’un antrenmanımızı yarıda kesmesi sayesinde her zamankinden bir saat daha erken gelmiştik ama o, kapıdan hemen çıkmak zorundaymış gibi hareket ediyordu.

Sorularıma cevap vermeden önce başını yana eğip yeteneğini devreye sokarak Atlas'ın nerede olduğunu kontrol etti. Onun uyuduğunu fark ettiğine, "Bassinger'ın kız kardeşi berbat durumda," dedi. "İki gündür anılarını gözden geçiriyorum ama kafasının içi bir panayırdaki aynalara bakmak gibi. Onun gözünden dünya çarpıtılmış ve şekilsiz. Direniş propagandası içinde büyümek ve onunla aynı fikirdeki dört Bağ'a sahip olmak? Berbat durumda. Ayrıca Bağlananları tarafından fiziksel ve zihinsel istismara uğruyor. Doğu Yakası Üstün Yetenekliler toplumuna mensup ailelerde bu nadir görülen bir durum değil ama anne ve babasının bunu bilmesine rağmen hiçbir şey yapmaması gerçekten iğrenç."

Kalbim, Atlas için biraz daha sızladı. Bana anlatmak zorunda kalmak istemediği ama inanacağıma güvenmesi için anlatmaya razı olduğu şeyler... Bu konuyu Gryphon'la konuşmak pek doğru gelmese de neticede o da benim Bağlanan'ımdı ve bunun, onun üzerinde de bir yük oluşturduğunu biliyordum. Bir Taktik Ekibi lideri olarak yaptığı işte gördüğü ve deneyimlediği her şey taşıması ağır bir yükü.

Benim işim de biraz olsun yükünü hafifletmek değil miydi?

"Senden öyle bir şey isteyemem. Bunca yükü asla sana yüklemem. Kendi yüklerin yeterince ağır. Su konusunda ne yapacağımıza karar vermek üzere North'un ofisine gidiyorum. Normalde neler yapıyorsan öyle devam et. Bassinger ve Gabe'i her zaman yanında tut. Olur mu?"

Başımı onaylarcasına sallayıp tabağını aldım. Kalçamla onu kenara itip tabağı ve diğer bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirirken dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve giyinmek üzere odasının yolunu tuttu. Ben de arkasından bakıp poposunun keyfini çıkardım.

Gryphon gittikten sonra az kalsın unutup duşa girecektim. Son anda fark edince Sage'e mesaj atıp sabahın erken saatlerinde onu kaba bir şekilde uyandırdığım için özür diledim. Mesajla cevap vermek yerine beni aradı ve bunun sorun olmadığını söyledi. Telefonda sohbet ederken zaman su gibi akmış, farkında olmadan bir saat konuşmuştuk.

Çoğunlukla Bağlar hakkında dedikodu yapmıştık. Bu sinir bozucu derecede eğlenceliydi.

Daha eğlenceli kısımlara gelirsek, kendi küçük güncellemelerimle Sage'in zavallı beynini allak bullak etmiştim ve bu inanılmaz komikti. "İkisi aynı anda mı?! Oleander Fallows! Bu tam bir skandal. Ne yani, onlar... bunu sorun etmediler mi?"

Burnumdan gülüp telefonu omzuma dayadım. "Ben önermedim ki! Daha çok... bunun iyi bir fikir olduğuna ikna edildim diyelim. Dinle, Bağlananlar yaratıcı fikirler üretmeye başladığında kimsenin seni uyarmadığı çılgın şeylerin içine sürüklenmeye başlıyorsun. Bu tarz saçmalıklar hakkında konuşabilmek için kesinlikle Bağlanan gruplarından başka arkadaşlara ihtiyacımız olabilir. Çünkü böyle şeyler öylece anne babaya sorabileceğimiz türden sorular değil—"

Öğürür gibi bir ses çıkarıp ciyaklayarak sözümü kesti. "Kapa çeneni! Ailemi bir seks partisinde düşünmek istemiyorum. Kahretsin, sanırım kusacağım. Bunu neden söyledin ki? Onlar hayatlarında sadece iki kez seks yaptılar. Beni ve Sawyer'ı yapmak için. Geri kalanını düşünmek istemiyorum! İğrenç."

Sawyer'ın arka planda, böylesine iğrenç bir şeyi konuştuğu için ona küfrettiğini duydum ve kahkaha attım. Onların gerçekten de normal bir aile dinamikleri vardı. Ailesi, kızlarının elinde olmayan şeylerle ilgili artık kötü davranmıyordu ve bunu bir dakikalığına da olsa hissetmek güzeldi.

Sage boğazını temizleyip, “Tamam, şimdi tüm beynimi çamaşır suyuna batırmam gerektiğine göre bugünkü olayla ilgili planınız nedir? Bu konuda ne yaparlarsa yapsınlar yardımcı olacak mısınız?” diye sordu.

Gryphon’ın yatağına uzanıp gününe devam etmeden önce son bir kez kokusunu alabilmek için burnumu yastığının içine gömdüm. “Henüz bir haber yok. Şu anda bununla ilgili bir toplantı yapılıyor ama bana bugün Gabe ve Atlas’la kalmamı söylediler.”

Sage kısık sesle, “Kieran da bana aynısını söyledi. Bu evdeyken her zaman en az birinin yanımda olmasını istiyor,” dedi.

Aşırı korumacı Bağlar hakkında bir espri yapabilirdim ama kapım çaldı ve Atlas’ın başını içeri uzattığını gördüm. “Shore aradı, Sığınak’ta koşuya çıkıyoruz. Sen de geliyorsun... istiyorsan tabii.”

Tabii ki istiyordum. “Gitmeliyim, Sage. Eve döndüğümde seni ararım.”

Yataktan fırlayıp doğruca Atlas’ın kollarına atıldım. Yorgun görünüyordu ama yine de bana gülümsedi. Kamptan döndüğümüzden beri kız kardeşi gözetimimiz altındaydı.

“Bugün bağına ihtiyaç duyulacağını pek sanmıyorum. Umarım... beslenmek için dışarı çıktığımızı falan düşünmüyorsundur.”

Güldüm çünkü espri yaptığını biliyordum, bu yüzden omuz silktim. “Asla bilemezsin, Taktik Ekibi’nden biri beni kızdırıp öğle yemeğim olabilir.”

Birlikte ön kapıya gidip ayakkabılarımızı giydik. Ceketlerimizi alırken bana bakıp güldü. “Kimi seçeceğimi biliyorum. Rockelle sik kafalı herifin teki ve ruhunun yalanıp yutulmasını hak ediyor.”

Sırıtarak omuz silktim. Ama onun Gryphon’ın yakın arkadaşlarından ve en güvenilir elemanlarından biri olduğunu

biliyordum. Bu yüzden ukalalığı ve saygısız şakalarına rağmen güvendeydi. Şimdilik tabii.

Zaten çevremizde yeterince güvenilir insan yoktu. Elimizdeki birkaç kişiyi de kaybedemezdim.

North'un ofisine gitmek için çıktık ama Taktik ajanlarından oluşan kalabalık dışarıda bekliyordu. Çoktan giyinmiş ve silahlanmışlardı. Şu anda giydiğim kot pantolon ve kazakla dışarı çıkmama izin verilmesinin imkânı yoktu. Diğer taraftan, sanırım sürekli giymediğim teçhizata alışmanın bir yolu da yoktu.

O kıyafetlerin içindeyken kendimi bir tür sahtekâr gibi hissediyordum. Süper kahraman gibi davranan bir sivil gibi.

Kieran, ikimizin de geldiğini fark etti ve biz binaya girene kadar gruptakilere seslenerek yolumuzu açmalarını söyledi. Antrede bekleyen sadece bir avuç insan vardı. Hepsi de üst düzey ajandı. Dışarı çıkabilmemiz için Bağlanan'ımı bekledikleri hissine kapıldım.

Kieran'ın yanına gelince durduk. Şimdilik onun yanında beklemek daha iyiydi. Sağlıklı görünüyordu, hatta kamptan kurtarıldığımız zamankinden milyonlarca kat daha iyi görünüyordu ve yüzümde oluşmaya başlayan sırıtişı bastırmakta zorlandım.

Bu konuda yorum yapmadan edemedim ve onunla dalga geçtim. Beni dünyanın en korkunç adamı tarafından doğranırken izlediği için artık neredeyse aileden biriymiş gibi hissediyordum. "Bağ hayatı nasıl gidiyor?"

Kaşını kaldırarak baktı ve tamamen ciddi bir sesle, "Gryphon'ın yeni parfümü onun için nasıl gidiyorsa öyle," dedi.

Ne dediğini anlamam bir saniye sürdü. Sonra ölmek istedim. Aman, zaten bu aralar sürekli ölmek istiyordum.

Homurdanıp yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Sanki artık kimse benimle göz teması kurmazsa ortadan kaybolabilirmişim

gibi hissediyordum. “Onu öldüreceğim. İçine atlayacağım güzel bir mezar bulduktan hemen sonra.”

Kieran bana omuz silkti ve beni utandıran bir şey söylediği için Atlas’ın ona attığı ölümcül bakış üzerine sustu. Tanrı’ya şükür, Atlas’ın neden ölmek istediğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Kieran’ın bilmesi yeterince kötüydü.

Lanet olası Bağlanan’ım.

Asansörün kapısı açıldığında Bağlananlarımı görünce o şerefsize sırtımı döndüm. Kollarımı göğsümde kavuşturarak somurttum. Utanmıştım. August neşeyle koşup ayaklarımın dibine oturdu. Mükemmel simsiyah gözleriyle bana baktı. Beni, birini bıçaklamak üzere olduğumu anlayacak kadar tanıyor gibi görünüyordu.

Kieran, “Başın büyük belada,” diye söylenince Gryphon ona kaşlarını çatarak karşılık verdi. Sanki bunu düzeltebilecekmiş gibi bana doğru yürüse de ben zaten o kadar utanmış durumdayım ki artık bunu tartışmak bile istemiyordum. O anda bu fikir çok ateşli gelmişti ama şimdi burada durup bunu düşününce...

Lütfen öldürün beni.

“Parfümmüş,” diye homurdanan Atlas elimi tutarak beni ikisinden de uzaklaştırdı. “Hadi, tatlım. Gidip üstümüzü değiştirip buradan çıkalım.”

North, Gryphon’a hiç de Draven tarzı olmayan bir öfkeyle bakarken onlara arkamızı döndük. Ama ben dayanamayıp lanet olası salonun ortasında bağının ortaya çıkıp çıkmadığını kontrol etmek için arkama baktım. En son gördüğüm, iki Bağlanan’ımın karşı karşıya dikildikleri idi.

Atlas beni teçhizat odalarından birine sürükledi. Kendi eşyalarını aldıktan sonra kadınlar bölümünde bana katıldı ve kimsenin bizi basmaması için kapıyı kilitledi. Üstümüzü birlikte değiştirmeyi umursamayacak kadar düşüncelere dalmıştım.

Kazağımı ve gömleğimi çıkardığımda gözünü bile kırpmadı. O da üstünü değiştirmeye başladı.

Kokum tüm gün Gryphon'laydı. Onun olduğu her yerdeydi.

Gözlerimi kırpıştırarak kendime geldim. Atlas'ın çıplak göğsüne bakınca... vay canına, bu gerçekten hoş bir manzaraydı. Yeteneği onu ekstra kaslı mı yapıyordu yoksa benim haberim olmadan sert bir antrenman programı mı uygulamıştı, emin değildim. Ancak nasıl başardıysa cidden kaslıydı. Profesyonel bir vücut geliştirmeciyle yarışacak seviyedeydi. Bakışlarım kot pantolonunun üst kısmına kaydı, o muhteşem V şekli fazlasıyla davetkâr görünüyordu.

Sesimi bulmaya çalışarak boğazımı temizlediğimde dikkatini çektim. Atlas gergin hareketlerimin Gryphon yüzünden olduğunu sandı. "Bu konuda bir tahminde bulunacak kadar bilgim var, tatlım. Açıklamaya  alışma. İstediğim her şeyi çoktan elde ettiği için o pisliğin kollarını koparıp kıçına sokmak istiyorum zaten. Daha fazla detaya ihtiyacım yok."

Tekrar kızardım ve başımı hafif eğerek, "Daha güçlü hissettiğimi sanmıyorum. Belki de sen haklıydın," dedim.

Kaşları kalktı. Dudağımı ısırdım. Kot pantolonumun düğmelerini açtım ve yutkunmasını izledim. Bakışları pantolonumla birlikte bacaklarıma indi. Basit siyah bir tanga giymiştim, gösterişli bir şey değildi. Beni görünce verdiği tepkiye bakılırsa dantelli bir i   amaşını kadar etkiliydi. Bacakları titredi ve öne doğru bir adım attı. Derin bir nefes alıp yumuşak bir şekilde inledi.

Onu hemen burada becerebilirdim. Onunla bağ kurup benim yapabilirdim. Kahretsin, bunu gerçekten ben mi düşünüyordum?! Yoksa bağım mıydı? Hayır, çok uygunsuz bir anda onun için çıldıran bendim.

Gözleri bir an için parladı ve beyazlaştı. Kendini dizginlerken birden berrak yeşile döndü. "Beni kışkırtma, tatlım. Dışarıda bir sürü Taktik ajanı dinlerken olmaz çünkü Shore'un yaptığından çok daha kötüsünü yaparım. Kahretsin, hepsinin

dışarıda seninle bağ kuruşumuzu dinlemesi gerçekten çok cezbedici geliyor!”

Sesim neredeyse bir hırıltı kadar zayıftı. “Özür dilerim. Düzgün düşünemiyorum. Öyle bir şey yapsan sanırım North kapıyı kırarak içeri gelir ve seni öldürürdü,” diye cevapladım.

Tekrar geri adım attı. Hareketleri daha sarsaktı, sanki bu hararetli ânın geçmesi için gerçekten mücadele ediyordu. Ben de öyleydim. Nerede olursak olalım ya da kaç kişi hazırlanmamızı bekliyor olursa olsun bunu yapamazdık.

Bana ayrılan dolabı açmak için güvenlik kartımı okuttum ve Taktik teçhizatımı alıp giymeye başladım. Yeniden eğitime başladığımdan ve artık North’un yatağında daha az vakit geçirip bol yağlı deniz ürünleri sosundan daha az yediğimden pantolon üzerimde hafiften bol duruyordu.

Giyinip hazır olduktan sonra kapıya doğru ilerledim fakat Atlas kolumdan tutarak beni tekrar kendine çekti. Kolayca kollarına sokuldum. Dudaklarıma doğru eğildiğinde onu öpmek için ayak parmaklarımin üzerine kalktım.

Beni, aramızda olacaklara dair bir vaatte bulunuyormuşçasına öpüyordu. Yerine getirmeyi dört gözle beklediğim bir vaat.

Soyunma odasından birlikte çıktığımızda, odanın diğer ucunda North’la göz göze geldik. Bana başıyla selam verip takım liderlerini bugün ne yapacağımız konusunda bilgilendirmeye başladı.

“Çoğunlukla su konusunu çözmeye çalışacağım ama söz verdiğimiz başka şeyler var, onlara da bakacağız. Çoğunlukla konfor amaçlı istenen eşyalar var fakat reçete edilmesi gereken bazı ilaçlar söz konusu. Felix bir süredir teşhis ve temel tedavi işleriyle meşguldü; basit ilaçları temin ederek onun yükünü hafifletebiliriz.”

Protokolü anlatmaya devam ederken onu başımla onayladım. Hiçbiri geçen sefer izlediğimiz standart prosedürlerden farklı değildi. Felix’e yardım etmek için bir şeyler bulmamız gerektiğine

Sonsuz Bağlar

katılıyordum. Onu gördüğüm her seferde –bu sabah hariç– hep çok yorgun ve tükenmiş görünüyordu. Sage de onunla ilgili endişeliydi. Ancak diğer Şifacılar ücretsiz barınma ve beslenmeye rağmen ücret almadan çalışmayı reddetmişti. Bu yüzden şu anda her şey Felix'in omuzlarına yüklenmiş durumdaydı.

North sonunda birini ibretiâlem için öldürecekti. Eh, o öldürmese bile ben kesinlikle öldürecektim çünkü zengin insanların, ortada önemli bir kriz varken önemli olmayan konularda kapris yapmalarına katlanmak gerçekten çok zordu.

Tipik Üst Kademe saçmalıkları.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Taktik araçlarıyla dolu bir alana nakledildik. Gryphon, Kieran ve Rockelle birlikte oluşturduğumuz dar çemberi kapatırken Atlas ve North'un arasına sıkışmış durumdayım. Bölgeyi tarayan Gryphon'ın gözleri parlıyordu ve daha da emin olmak için kendi yeteneğimi kullandım. North beni izlerken kaşlarını hafifçe çattı. Sanki sinirli değil de daha çok onu şaşırtmışım gibi görünüyordu.

Gryphon mırıldanarak, "Kimseyi algılamıyorum, sen Oli?" dedi.

Başımı iki yana salladım. "En yakını bir kilometre ötede. Ters yönde giden bir arabanın içinde, yani sanırım sorun yok. Burada *ters bir durum* yok gibi."

Kieran bana dönüp, "Bu nasıl işliyor? Bir şey... nasıl desem, *kötü bir şey olduğunda* onu hissedebiliyor musun?" diye sordu.

Bağlarımın arasından sıyrılıp birkaç adım attım ve çevreye –bağım aracılığıyla değil– kendi gözlerimle bakmaya başladım. Omuzlarımı esnettim ve diğer ekipler içeri girmeye başladı-

ęında deponun çevresine bakındım. “Nasıl işlediğini ben de bilmiyorum. Sadece bağım bana zarar verecek olası ihtimalleri hissedebiliyor.”

Atlas kollarını iki yana açtı, sanki nakledilmek kaslarını zorlamış gibiydi. “Ruh çıkarırken kimi hedef alacağını da aynı şekilde anlıyor zaten. Kötü niyetli olanların ruhlarını alıyor.”

Rockelle başıyla onaylayıp sırtıttı. “Yani sana zarar vermediğimiz sürece güvendeyiz, öyle mi? Bunu yazdım kenara. İşler iyice boka sarmadan önce Shore önünde diz çöküp yalvarsa iyi eder.”

Ona gözlerimi devirip Atlas’ın peşinden araçlara doğru ilerledim. Konvoydaki üçüncü araçta hep birlikte seyahat edecektik. En öndeki araç saldırıya en açık pozisyonda olduğundan içindekiler için üzölmüşüm. Çünkü biri su kaynağımızı kirlettiyse bu yolculuğun güvenliği Direniş’in keyfine kalmış demektir. Her an, her yerde olabilirlerdi ve benim de tetikte olmam gerekiyordu.

Gryphon, bana yaklaşmanın en iyi yolunun zihin bağımız üzerinden konuşmak olduğunu sonuna anlamıştı. Bu şekilde kimse bizi fark edemiyordu ve olup biteni doğrudan birbirimize iletebiliyorduk. *Yalvarmıyorum. Black pislik yapıyor. Ben Bağlanan’ımdan ya da birlikte yaptıklarımızdan utanmıyorum. Sen de utanmamalısın.*

North’un işaret ettiği kamyonun altına eğilip şasiyi kontrol ettim. Yeteneğimi kullanarak orada hiçbir şey olmadığından emin oldum. *Peki o zaman North neden o kadar sinirlenmişti? Bu gurur duyulacak bir Bağ meselesiyse utanılacak ne vardı ki?*

North Draven’in keyfine kalsa seni şu anda bir kuleye kapatmış olurdu. Bağ grubumuz dışında kimsenin sana ulaşmasına izin vermezdi. Hatta bize bile sırf sen daha fazla acı çekme diye izin verirdi. O kıskanç, sahiplenici, sık kafalı herifin teki ama ben öyle değilim. Herkesin benim olanı görmesini ve asla Bağlanan’ım kadar mükemmel bir şeye sahip olamayacaklarını

bilmelerini istiyorum. Ben böbürlenmeyi seven ama en azından dürüst davranan bir pisliğim.

Lanet olsun.

Bu çok iyi bir açıklamaydı, ona gerçekten kızmak istesem bile yapamazdım. Yapamazdım çünkü onun ne kadar kendini beğenmiş ve *gururlu* biri olduğunu biliyordum. Koşullar ne olursa olsun benimle ilk bağ kuran kişi olmaktan ne kadar hoşnut olduğunu da biliyordum. Bu, bana bu işin altından kalkabileceğimi düşündürtmüştü.

Belki onlarla bir hayat kurabilir ve bilinçsiz bir ölüm makinesine dönüşmeden yoluma devam edebilirdim.

Hâlâ kızgın mısın? Öyleysen eğer hemen şu an Black'in boğazını kesip kanını akıtırım.

Doğrulup ona küstah bir bakış attım. *Hayır, öyle bir şeyi asla yapmayacaksın! O artık sadece senin arkadaşın ve meslektaşın değil, aynı zamanda Sage'in de Bağ'ı. Şimdilik böyle bir katliamdan yırttın. Sana bunu telafi etmen için şans vereceğim, söz.*

Bana baktığında gözleri alev alev yanıyordu. Herkes için takındığı sakın maskenin altında ateşli bir derinlik saklıydı. Sadece bana gösterdiği o derinliği ve kendini sekse kaptırdığında ağzından çıkan arsız sözleri seviyordum.

Tartışmayı bitirdiyseniz asıl işimize geri dönebilir miyiz?

North'un kibirli ses tonuyla irkildim ve tek kelime etmeden başımı eğip kamyonetin arka koltuğuna oturdum.

Atlas yanımdan geçip emniyet kemerini takarken, "Yine mi seninle uğraşıyorlar? Çalışırken birkaç saatliğine seni rahat bırakacaklarını sanmıştım," diye homurdandı. Ardından kemerimi takmama yardım etti.

"Gryphon sadece özür diliyordu. Başarılı olduğu söylene-
mez ama iş görür," diye takıldım. Rockelle'in lafımı duyup kıkırdayarak aracın arka bölümüne tırmanmasını umursamadım. Elinde bir silah vardı; sanki kamyonetin arkasından ateş

Sonsuz Bağlar

açmaya hazırlanıyormuş gibi yere uzanınca North'a dönüp anlamlı bir bakış attım.

Doğru düzgün yerleşmek için kalçamı hareket ettirerek, "Neden savaşa giryormuşuz gibi davranıyorsunuz? Sadece su almak için Walmart'a gidiyoruz," diye dalga geçtim.

North arabaya binip arka koltukta kalan tüm yeri kapladı. Böylece yine Atlas'la onun arasında eziliyormuşum gibi hissettim. Fakat bu beni sıkmadı, aksine çok rahatlatıcıydı.

Bağlar bu konuda çok tuhaftı.

Kendi emniyet kemerini takmakla uğraşmadı. Sadece kapı çerçevesinin üstünden geçen demir çubuğa tutundu ve Kieran arabayı çalıştırdığında yola çıktık. Gryphon ön koltukta, gözleri hâlâ bembeyaz, pür dikkat çevremizdeki her şeyi kontrol ediyordu.

Kamyonun motoru inanılmaz derecede gürültü çıkarıyordu. Camlar kurşun geçirmez olsa da onu duyabilmem için North'un bağırarak konuşması gerekti. "Her gün malzeme tedariği ve yeni sakinleri taşımak için seferler yapıyoruz. Bunların en az yüzde altmışında saldırıya uğruyoruz. Bu yolculuğa çıkma nedenimiz Direniş'in sabotajı olduğuna göre bir tehlikenin bizi beklediğine bahse girerim. Birlikte olmamızın bir sebebi var. Su, ertelenemeyecek kadar önemli bir konu. Yeteneklerimiz sayesinde bu operasyonu en az zararla atlatabiliriz."

İlginçti.

"Beni de tedarik sevkiyatlarına veya yeni gelenlerin taşınması görevine dâhil etme şansınız var mı? Gerçekten faydalı olabilirim. Ev yapmayı öğrenmekten çok daha faydalı."

Bağlarımın üçü de aynı anda konuştu:

"Hayır."

"Kesinlikle olmaz."

"Bugün gelmeni ben istemedim, bu ikisi ısrar etti."

Atlas'a dönüp şaşkınlıkla baktığımda sadece omuz silkemekle yetindi. "Sığınak'ta olmandan çok daha memnunum.

Sana yalan söyleyip her şeyin yolunda olduğunu iddia edemem. Seni götürüp beni geride bırakmalarına da asla izin veremem.”

Geveleyerek, “İşler ters giderse bağım bu işin üstesinden gelebilir!” dedim.

“Evet ama yine de Silas Davies tarafından iki yıl boyunca işkence gördün. Senden şüphe ettiğim için söylemiyorum fakat o senin beynini *ve* bağını kapatma yeteneği olan güçlü bir Nöro.”

Kollarımı kavuşturdum. “Güçlü olsa da menzili berbat. Gryphon’ın yeteneği daha iyi.”

Atlas onaylasa da tekrar omuz silkti. “Yine de Silas hâlâ en büyük tehdit. Belki –ama gerçekten *belki* diyorum– Dra-ven kâbusları onunla başa çıkabilir. Eğer North ya da Nox’un menzilleri görüldüğü kadar iyiye onu alt etmek için birini *kullanabiliriz.*”

Menzillerinin olağanüstü olduğunu zaten biliyordum. Brutus benimle birlikte kampa gelmişti ve Nox nerede olduğumuzu anlayamasa bile yaratıklarının gözünden görebiliyordu. Bunu bana Gryphon söylemişti ve o yarattığı Kyrie’ye verdiğimde hepsinin ne kadar endişelendiğini anlatmıştı.

Bunun hâlâ o aptal kampta verdiğim en iyi karar olduğunu düşünüyordum.

North’a baktım. Kaşlarını çatmış, olağanüstü bir dikkatle yola bakmaya devam ediyordu. Ben de küçük bir nefes alıp bağımı çağırdım.

Beni dışarı çıkar.

İçimden gözlerimi devirdim. *Sadece çevrede tehlike olup olmadığını bilmek istiyorum. Bu görevde ölüm tanrısı gibi davranmana gerek yok.*

Hayal kırıklığının içimde yankılandığını hissedebiliyordum. Sonra tekrar konuştu. *Serbest bırak beni. Onları güvende tutacağım. Hepsini. Benim olmayanları bile.*

Sonsuz Bağlar

Bağımın, Bağlarım üzerinde bu kadar sahiplenici olmasını kıskanmam tuhaf mıydı? Muhtemelen. Belki gerçekten de terapiye ihtiyacım vardı.

Gözlerim karardı ve Sonsuz Olan oturduğu yerde kaskatı kesildi. Bacağımın üzerinde duran eli gerildi ama hareket etmiyordu. Korkmuyor, sadece gerektiğinde hareket etmek üzere tetikte bekliyordu.

Karanlık Olan tepki vermedi. Sadece benimle konuşmak için döndü. “Tehlike var mı? Kız güvende mi?”

Kıza hâlâ çok bağlıydı.

Bu hoşuma gitmişti.

“Henüz değil. Ne olursa olsun kız iyi olacak.”

Başıyla onaylayıp Bağlanan’ıma bir el hareketi yaptı. O *ilk* Bağlanan’ım, nihayet tadını alabildiğim kişıydı. Ben daha fazlasına erişip onu güvende ve hayatta tutana kadar gücümün, kızın içinde yaşıyan potansiyelin daha fazlasını açığa çıkaran kişıydı.

Daha fazlasını istiyordum.

Sert bir sesle, “Artık bu düşünceleri bir kenara bırak. Onu bu şekilde koruyamazsın,” dedi ve ben de ona sivri dişlerimi göstere göstere sııttım.

“Hiç eğlenceli değilsin. Senin yerine Bağ’ımla konuşmayı tercih ederim.”

Kız benimle aynı fikirde değildi. Kontrolünü geri almaya çalıştı. Bu sırada şoför içten içe küfrederken gaza bastı ve biraz daha hızlandık. Dışarı baktım, hiçbir şey yoktu. Etrafımızda kilometrelerce uzanan çiftlik arazileri ve hayvanlardan başka bir şey görünmüyordu. Getirildiğimiz bu yer o kadar uzaktı ki haritada bulmak bile zordu.

“Ne kadar kaldı?” diye sordu Sonsuz Olan.

Şoför, “Arkada böyle davranmaya devam ederse yolumuz daha çok. Şimdi artık Oli’yi geri getirebilir misin?” diye karşılık verdi.

Karanlık Olan araya girdi. "Hayır. Bağ'ı ortaya çıktıysa o zaman bunu ciddiye alıyor demektir. Sadece bizi oraya götür ve Oleander için endişelenme. Sen zaten onun güvenli listesindesin, burada asıl endişelenmesi gereken kişi Rockelle."

Kabin bir an için sessizleşti. Sadece motorun gürültüsü duyuluyorken arkadaki Yetenekli, "Güvenli listeye nasıl giriyoruz ki? Bir başvuru süreci var mı yoksa kendi bacağı mı falan mı kırmam lazım? Yani kırarım sorun değil ama sadece ilk tercihim olmaz," dedi.

Dönüp ona baktım. Kendini kontrol altına alıp silahı sıkıca kavramadan önce yüzünde beliren dehşet ifadesine gülümsedim.

Öne döndüğümde, "Siktir. O bana baktığında her şey çok daha kötü oluyor," diye mırıldandı.

Sonsuz Olan dönüp sertçe, "Bağ'ıma o demeyi kes. Onun adı Oli ve senin değersiz postunu kurtarmaya çalışıyor. Bu yüzden kapa çeneni," dedi.

Bağlarıma olan bağlılığımı kanıtlamak ya da onlara sevgi göstermek zorunda hissetmiyordum. Yine de övgü olarak onun elini tutup bacağına üzerine koydum. Bana ve Bağ'ımıza olan sadakatinden hiçbir zaman şüphe etmemiştim. Yılanlarla dolu bir çukurda doğmuş olması onun suçu değildi. Ona seslendiğim an evine dönmüş, kız için gelmiş ve ihtiyacı olduğunda ona rahatlık sunmuştu.

Sonsuz Olan eğilip yanağımı öptü ve bana, "Parlıyorsun. Çok şirin ama Black önde terliyor. İstersen onun için işleri daha da zorlaştırmayalım," dedi.

Başımı iki yana sallayıp, "Bunu aşmaya çalışsın. Benim burada keyfim yerinde," diye yanıtladım.

Walmart hiçliğin ortasındaıdı. Kelimenin tam anlamıyla, her yanımız ineklerle dolu tarlalarla çevriliydi. Sonra karşımızda birdenbire devasa bir süpermarket belirdi.

Arabayı park ettiğimizde ilk önce Gryphon inip ilk taramayı yaptı. Bu sefer çok daha uzun sürdü. Çünkü burada alışveriş yapan insan kalabalığını tarıyordu. Bu kadar çok zihni onun yaptığı şekilde filtrelemek, boş bir depoyu ya da yolu kontrol etmekten çok daha meşakkatliydi.

Göz göze geldiğimizde ona katılmam için başıyla işaret verdi. Karanlık Olan araçtan inip kapımı açtı ve önüme siper oldu. Burada Direniş'ten kimse yoktu. En ufak bir tehlike bile hissetmiyordum. Bu beni rahatlatmamıştı. Fırtına öncesi sessizlik gibiydi!

Bizi nerede saklanarak bekliyorlardı?

Neden ortaya çıkıp benimle oynamıyorlardı?

Bağlanan'ım bana baktı ve her şeyin yolunda olduğuna dair bir onay işareti verdiğimde etrafımızdaki Yeteneklilere emirler yağdırmaya başladı. Direktiflerini alır almaz harekete geçtiler. Sıra bana geldiğinde sadece başımı iki yana sallamakla yetindim.

“Oli gidecek—”

“Hayır.”

İki Bağlanan'ım da dönüp bana baktı. Ama gözlerim binanın arka tarafına giden yola takılıp kaldı. Orada yükleri boşaltılan büyük bir kamyon vardı, şu âna kadar hiçbir tehlike arz etmese de beni işkillendirmişti. Nedense hiç hoşlanmamıştım.

Hem de hiç hoşlanmamıştım.

“Tamam. Oleander, Draven ve Bassinger burada kalıp biz malzemeleri getirirken devriyeye yardım edecekler. Kimse Bağlanan'ımın yoluna çıkmasın ya da ona yaklaşmasın. Özellikle de iş üstündeyken. Bu hâldeyken onunla uğraşmak istemezsiniz, inanın bana.”

Bir uğultu oluştu, sonra hepsi harekete geçti. Gerçekten buraya kiminle ya da neden geldiğimiz umurumda bile değildi.

O kamyonu istiyordum.

Bunu sesli söylemeye ya da plan kurmama gerek yoktu. Bağlarımın beni takip edeceğinden emin bir tavırla doğrudan oraya yürüdüm. Elbette takip edeceklerdi. Benim olmadığım yerde ne yapacaklardı ki?

Dikkatimi çeken devasa binanın arka tarafındaki yükleme alanına doğru hep beraber yürüdük. Kamyonun park ettiği nokta dikkatimi çekmişti, başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Bu bile o kamyonun hayra alamet olmadığına işaretiydi. Çünkü ben bir tanrıyım.

Asla yanılmazdım.

Kulağımdaki iletişim cihazından bir ses duyuldu, ardından Bağlanan'ımın sesi bana net bir şekilde ulaştı. "Onun yanından ayrılma. Her ne planlıyorlarsa o, bunu hissediyor. *Sakin yanından ayrılma.*"

Karanlık Olan, "Bunu zaten biliyoruz. Kimse onu yalnız bırakmıyor. Malzemeleri alıp oradan çıkın. Göreve odaklanın," dedi.

Kamyonun yaklaşık üç metre uzağında, yolun ortasında durdum. İki Bağ'ım da beni hareket ettirmeye çalıştı fakat doğru nokta burasıydı. Şu anda yerimden kımıldamam mümkün değildi ve eğer bir araç yaklaşırsa bu sorunu onların çözmesi gerekirdi.

Çünkü asla hareket edemezdim.

Orada öylece durdum ve Bağlarımdan herhangi biri benimle konuşmaya çalıştığında onları duymazdan geldim. Neyin yaklaşmakta olduğunu biliyordum. Bundan, kızı korumam gerektiğini bildiğim kadar emindim. Tehlike ortaya çıkana dek bu noktadan ayrılmayacaktım. Bizim için gelen her neyse onunla burada yüzleşecektim.

Zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım.

Sonsuz Bağlar

Etrafımda bir hareketlilik olduğunu fark ettim. Taktik Eki-bi'nden insanlar bize yaklaşıyordu. Devriye sırasında rotalarını değiştirmişlerdi, gergin olduklarını hissettim. *Tuhaf ve farklı* tavırlarımın hepsini huzursuz ettiğini anlayabiliyordum. Ne kadar iyi eğitimli olursa olsunlar bana tepkisiz kalamıyorlardı, bunu hissedebiliyordum.

Kokusunu alabiliyordum.

Bağlanan'ımın sesi telsizden bir kez daha yankılandı. "Gitmeye hazırız. Diğer iki grubu gönderiyorum, bizimkiler Oli'nin işi bitene kadar kalabilir."

Şoför yeninden konuştu. "Hareket etmeye hazırım, direktif bekliyorum."

Karanlık Olan'sa, "Kamyonu kafasına taktı. O hazır olana kadar buradayız. Bağ'ımıza her şeyden çok güveniyoruz," dedi.

Bu sözleri karşısında neredeyse kendimle gururlanacaktım. Neredeyse. Ama sonra tam önümüzde, yaklaşık bir buçuk metre ileride bir pat sesi duyuldu ve üç adam belirdi. Hiçbirini tanıımıyordum fakat kim olduklarını ve neden burada bulunduklarını biliyordum.

Benim için.

Kız *ve* içindeki ben için.

Ve tabii başarabilirlerse bir de Bağlarım için.

Ortakdaki yaşlı adam, gözenekli cildi ve dişlek gülümsemesiyle, "Küçük Ruh Çıkaran, tam bir baş belası olmaya başladı, değil mi?" diye seslendi.

Elimi kaldırarak diğer iki adamın ruhlarını zahmetsizce bedenlerinden ayırdım. Bedenleri büyük bir gürültüyle yere çarptı.

Karanlık Olan bana biraz daha yaklaştı. Gölgeleeri, berrak bir gecede gölün üzerindeki kara bir sis gibi bedeninden çıkıyordu. Ezeli bir ölüm gibiydi, bu muhteşem görüntü karşısında göğsüm gururla kabardı.

Sonsuz Olan kendini tutmakta zorlanıyordu. Kıymetli Bağ'ını koruma dürtüsü o kadar güçlüydü ki kendini üzerime atmamak için direniyordu. Ona elimi uzatmak, rahatlatmak ve tüm bunların benim için anlamsız olduğunu hatırlatmak istedim.

Benim şu anda tek derdim Nakilci'nin söyleyeceklerini öğrenmekti. Neden sadece üç adam göndermişlerdi? Hayatta kalan sonuncusu güçlüydü, bunu kabul ediyordum. Hem de çok güçlü. O kadar güçlü ki onun gibi birini harcamayacak, ruhunu söküp almayacaktım.

Hayır.

O çok lezzetli. Ruhu, tadını çıkararak yavaş yavaş alınmaya ve parça parça tüketilmeye değer bir şeydi.

“Bak sen, demek benim için yeterince güçlü değilsin, ha? Muhtemelen senin için Franklin'den daha üst düzey birini göndereceklerini hesaba katmalıydın. O elimizdeki en zayıf güçtü. Kaçtığın için pişman olacaksın. Ah, Silas'ın sana yapacakları—”

“Bu kadar yeter,” diye araya girdim. Ruhunu bedenime çağırmak için elimi uzattım. Ruhları bedenlerinden söküp alırken bunu yapmama gerek kalmıyordu. Sadece hak ettikleri gibi yok olup gitmelerine izin veriyordum.

Ama bu nefis görünüyordu.

“Ne halt ediyor bu kız?” diye söylendi Sonsuz Olan ama Karanlık Olan cevap vermedi. Ruhu bedenden ayırıp daha sonra kullanmak üzere varlığımın içine saklamamı izlemekle meşguldü.

Son adamın cesedi yere düştüğünde Bağlarım birkaç saniye oldukları yerde kaldılar. Etrafımızda başka kimse belirmeyince Karanlık Olan cesede doğru ilerleyerek ayağının ucuyla onu çevirdi. Gölgesi de onunla birlikte cesede yaklaşarak kokladı, sanki bu şekilde daha fazla bilgi edinebilirmiş gibiydi.

Sonsuz Bağlar

Sonsuz Olan, “Bu Giles Andrews. Silas’ın en sevdiği adamlarından biri. Daha önce hiç yakalanmamış bir Nakilci. Birini bir yerden bir yere taşıyabilmek için ona dokunmasına bile gerek yok. Menzili... eşsizdi,” dedi ve Karanlık Olan onu başıyla onayladı.

“Yıllardır listemizdeydi. Yetmişli yıllardaki ayaklanmalarda çok önemli bir rol oynamıştı. İşler istedikleri gibi gitmediğinde Direniş’in yarısını ortadan kaldırmıştı.”

Sonsuz Olan’ın etrafından dolaştım. “Davies, kızı ve beni test ediyor. Ne kadar güçlendiğimizi görmek için. Franklin’i öldürerek bağ kurduğumuzu ve güçlendiğimizi göstermiş olduk. Ancak bizden daha güçlü olduğundan emin olmadan buraya gelmez. Bu yüzden diğerlerini gönderiyor. Onları bilgi için feda ediyor, onlar da beyinleri yıkanmış uslu koyunlar gibi emirlerini harfiyen yerine getiriyorlar.”

Karanlık Olan durup bana baktı. Gölgeleli hâlâ ilerliyordu. “Bu konuyu konuşmalıyız.”

Cevabı basitti. Zihnimi paylaşan ses devreye girdi. “Kız hayır diyor. Bu yüzden yapmayacağım. *Şu anda olmaz* diyor ve sen de bunu kabul edeceksin.”

Bir süre suratıma şaşkın şaşkın baktıktan sonra yavaşça başıyla onayladı. Sonsuz Olan’sa aramızdaki iletişimi anlamaya çalışıyordu.

Ruhun, karnımda kıpırdadığını hissedebiliyordum. Onu düzgünce sindirmemi bekliyordu. Ancak kız hâlâ burada, açıkta-ayken bu riski almayacaktım.

“Bizi hemen güvenli bir yere götürün. Acıktım.”

Tek kelime etmeden dediğimi yaparak kamyonu doğru yanımda yürüdüler. Araç çalışır hâlde bizi bekliyordu. Bağlanan’ım, kaputun üzerinden bana sanki zihnimden geçen her şeyi söküp almaya çalışıyormuş gibi baktı. Ama karnımı doyurabilmem için kızın güvende olması gerekiyordu.

Başını onaylarcasına sallayıp arabaya bindi ve yola çıktık. Direnişçilerin cesetlerini değersiz birer çöp parçası gibi ardımızda bırakarak son sürat geri döndük. Dönüş yolunda kimse konuşmadı. Ne Bağlarım ne de diğer ikisi. Geveze olan bile tek kelime etmiyordu.

Sadece ödülüne odaklanmıştım. Şoför aracı park ettiğinde hep birlikte indik ve sonra bizi güvenli bir yere nakletti. Artık kalanını kıza bırakabilirdim.

Akşam yemeği vakti.

Bağım sönen bir balon gibi beni terk etti. İki büküm olup öğürmeye başladım, daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Nakilci'nin ruhunu söküp tüketmenin midemi allak bullak ettiğini hissediyordum.

Güçlü ellerin saçlarımı toplayıp yüzümden uzaklaştırdığını hissettim. Gerçi midemden bir şey çıkmıyordu ama North'un bu durumda bana yardım etmeye çalışması gerçekten çok tatlıydı.

Tekrar ayağa kalktığımda beni kollarına aldı. Eli saçlarımdan enseme indi ve beni kendine yakın tuttu. "Araba mı tuttu? Yoksa bağ yüzünden mi?"

"Bağ. Sanırım ruhu sindiriyorum. Ne korkunç bir cümle bu. Ama onu *içimde* hissediyorum. Bağım onu yiyor. İğrenç. Resmen bir canavara dönüş—"

"Yapma. Sakın o kelimeyi bir daha yanımda kullanma, Oleander. Az önce Direniş'in en önemli isimlerinden birini etkisiz hâle getirdin. Sen ve bağın sayesinde artık böyle bir yetenek için önlem almak zorunda kalmayacağız. Olanlar için çok üzgünüm ama bu, seni *asla* bir canavara dönüştürmez."

Ona inanmak istiyordum. Bağım da onunla tamamen aynı fikirdeydi. Fakat içimdeki kıpırdanmayı hissettiğimde inanmak pek de kolay olmuyordu. İçimde yaşayan bir ruh vardı.

Birinin özü, yaşam gücü, onu insan yapan şey içimdeydi ve bağım, büyük bir dilim çikolatalı pasta yiyen bir çocuk gibi onu mideye indiriyordu.

Sonsuz Bağlar

Artık bunu düşünmek istemiyordum.

Hiçbir şey düşünmek istemiyordum.

North beni eve götürdü. Aldığımız su şişelerinden birini elime tutuşturdu. Sonra da hepsini içene kadar başımda bekledi. Beni rahat bırakıp ofisine dönmesi için onu tehdit etmek zorunda kaldım. Çünkü gerçekten hasta olacaksam yanımda durmasını istemiyordum.

O gittikten sonra Gabe'in yatağına uzanıp battaniyeyi başımın üzerine çektim. Âşık bir velet gibi Bağ'ımın kokuları içinde yuvarlanırken içimin derinliklerinde meydana gelen mutlu çiğnemeyi görmezden gelmeye çalıştım.

Gerçekten iğrençti.

Atlas beni bir saat sonra oflayıp puflayarak yatakta yuvarlanırken buldu. İçinde bulunduğum durumdan utanarak ona baktım. O ise kapının çerçevesine yaslanarak bana gülümsemekle yetindi.

"Nasıl hissediyorsun? Destansı bir uykuya mı dalacaksın yoksa?"

İç çektim ve başımı sallayarak doğruldum. "Hayır, bağımın ortaya çıkardığı bu yeni ve gelişmiş numara yüzünden sinir krizi geçirmemeye çalışıyorum. Atlas, bunu normal bir şeymiş gibi geçiştiremezsin, bilincim yerimdeydi. Yüzünü gördüm."

Suratını buruşturup yanıma oturdu ve bir kolunu omzuma attıktan sonra saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Gerçekten şaşırdım. Bu... daha önce duyduğum bir şey değildi. Dürüst olmak gerekirse ne düşüneceğimi bilmiyorum. Sana nasıl

yardımcı olabilirim, tatlım? Bunu senin için daha kolay hâle getirmek adına ne yapabilirim?”

Bir kez daha derin bir iç çektim ve ona doğru düzgün bakabilmek için başımı arkaya yasladım. “Yorulдум. North herkese olanları anlattığında insanlarla yüzleşmek istemiyorum, hepsi bu konuyla ilgili mutlaka benimle konuşmak isteyecektir. Ayrıca böyle dip dibe yaşamaktan da bıktım. Sinirliyim ve bunların hiçbirinin önemi olmadığını biliyorum. Burada daha güvendeyiz ve savunmasız insanları koruyoruz ama bu düzenden gerçekten çok sıkıldım.”

Başını aşağı yukarı sallayıp nazikçe saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. Gözlerimin içine neredeyse beni utandıracak yoğunlukta baktı. “Zihin bağlantısını kullan ve North’a ATV’yle gezintiye çıkacağımızı söyle. Güvende olduğunu ve kameraların görüş alanında kalacağımızı belirt. Kameraların nerede olduğunu biliyorum. Görüş açılarında kalacak şekilde gezebiliriz. Sanırım hepimiz bana bir şey olsa bile bağının seni koruyacağını biliyoruz.”

Kaşlarımı kaldırarak yüzüne baktım ama başka bir şey söylemeyince dediğini yaptım. North bunu anlayışla karşıladı. Sadece, *Geri döndüğünde bana haber ver ki güvende olduğunu bileyim. Aptalca bir şey yapma*, dedi.

Atlas, ikimiz için de bir şeyler hazırlayacağını söyledi ve benden gidip ATV’yi almamı istedi. Ona meraklı bir bakış atsam da beni evden postaladı.

İhtiyacım olan anahtarları almak üzere garaja girdiğimde Gryphon’ın benim için bir kaskla orada beklediğini gördüm. Gözlerimi devirdiysem de kaskı başıma geçirdi. “Sanki veda etmeden sıvışmana izin verecekmişim gibi. Bassinger muhtemelen bir mağara bulunup bir ay boyunca seni orada saklayacak ve ben de aramaya gelmek zorunda kalacağım,” dedi.

Hımm.

Sonsuz Bağlar

Bana uyardı aslında. Kaskın kayışını bağlamasına izin verip, “Kaçtığım için bana kızmayacaksın, değil mi?” diye sordum.

Omuz silkti ve kask yerine tam oturana kadar kayışları ayarladı. “Hayır. Olay sırasında kafanın içinde olup biten her şeyi duydum. Bunu hazmetmek için biraz zamana ihtiyacın var ve biz de seni rahat bırakacağız. North’un ikinizin peşine düşmesini engellemek için her numarayı deneyeceğim.”

Lanet olsun. Bu düşünceli hâli yüzünden ağlamak istiyordum. “Sadece bir molaya ihtiyacım var. Hepinizi seviyorum ama gerçekten nefes almaya ihtiyacım var. Gün boyunca sadece birinizle uğraşmak istiyorum. Gıda tedarigi ve Taktik saçmalıkları hakkında tartışan bir grup adamla olmak değil.”

Bana tutkuyla sarılıp dudaklarıma öyle bir yapıştı ki neredeyse ayaklarım yerden kesilecekti. Onu neyin tetiklediğini bilmiyordum ama Gryphon’ın da bu gezintiye katılmasını istiyordum.

Sonunda dudaklarımdan ayrıldığında omzumdan boynuma, kayışın hemen altına kadar öpücükler kondurup kulağıma, “Ben de seni seviyorum, Bağlanan’ım. Ama belki de bunu söylemek için benim gecemi beklemeliydin. Çünkü şimdi seni çalıp Bassinger’ı öylece ortada bırakmayı düşünüyorum,” dedi.

Ne dediğimi şimdi fark edince yüzüm kızardı ama yine de lafı yapıştırdım. “Kulübede uyumak istemiyorum, bütün mesele de bu zaten. Yedi yirmi dört göz hapsindeymişim gibi hissediyorum ve bu aşırı rahatsız edici. Ben... şey... bir molaya ihtiyacım var.”

Başıyla onayladı ve kulak mememi ısırarak, “Başka bir şey buluruz. Büyük evi mümkün olan en kısa sürede bitirmek için elimizden geleni yapıyoruz. Eminim herkesle bağ kurduktan sonra kendini daha az... göz önünde hissedeceksin,” dedi.

Ona alaycı bir edayla gülümsedim. “Eh, bu asla olmayacak. Çünkü Nox, bırak benimle bağ kurmayı, aynı yatakta uyumak yerine aletini kesmeyi tercih eder. Lanet olsun. Bunu

söylediğimi unut ve sakın beni ispiyonlamaya kalkma. Bu konuda ciddiym, Dravenlara söyleme!”

Konuşmamak için kendini zor tutar gibi yanağının içini ısırdı. Ben ters ters bakınca, “Sırların benimle güvende. Kafanın içindekiler bile,” diye ekledi.

Bizi gözetlemeye gelen birileri var mı diye kapıya göz attıktan sonra eğilip bana en derin, en karanlık fantezilerimi fısıldadı. “Hayalini kurduğun o seks partisini ne kadar çok istediğin gibi sırlar.”

Yirmi Beşinci Bölüm

Atlas

Sığınak'ın bulunduğu kasabadan uzaklaştıkça Bağ'ımın vücudundaki gerilimin azaldığını hissedebiliyordum.

Hâlâ Amerika sınırları içinde olduğumuz gerçeği dışında nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece kasabanın kıyısı boyunca uzanan çöl manzarası ve bir sürü mağara vardı, ablamı bulduktan sonra birkaç günümü bu bölgede yürüyerek geçirmiştım. Tıpkı Oli gibi ben de dar alanlarda yaşamaktan sıkılmışıım. Özellikle de Ardern'in bizden bir adım ötede kendi yatağında uyuması yüzünden onunla yalnız kalamamak beni bunaltıyordu.

Onunla bir şey yapmaya yeltendiğimden değil tabii.

Asla da olamazdı. Özellikle de içinde yaşayan ve benimkine hiç benzemeyen bir bağla savaşıırken. Ben ailemdeki erkekler gibi değildim, hele bir Draven hiç değildim.

North o kadar da kötü değildi ama kardeşi? Oli bana emir verse gözümü kırpmadan o herifi öldürürdüm. Uzun zamandır

onu yakından izlediğimden zayıf noktalarını biliyordum. O kâbuslarını biliyordum. İsterse beni zincirleyebilirlerdi ama gerçekten zarar verebilmeleri mümkün değildi.

O pişin boynunu bir saniyede kırıp vermek benim için çok kolaydı.

Oli, "Neyin var? Birini öldürmemeye çalışıyormuş gibi nefes alıyorsun," diye mırıldandı. Sesi alçak ve yumuşaktı.

Ağzını açtığı anda sakinleşmiştim. Sesi bile beni ölümcül düşünce sarmalından kurtarmaya yetiyordu.

"Bu yaptığım sana fazlasıyla düşünceli bir şeymiş gibi görünebilir ama aslında oldukça bencilceydi. Buna en az senin kadar benim de ihtiyacım vardı."

Başını anlayışla salladı ve etrafımızı çevreleyen dağlara baktı. Zirveleri vadiye gölge düşürüyordu. "Seni anlıyorum. Diğerlerinin hepsi birlikte büyüdü ve iç içe yaşamaya alışmak için koca bir ömürleri oldu. Biz onların arasında biraz dışlanmış durumdayız."

Elini yakalayıp dudaklarıma götürdüm ve bir öpücük kondurdum. "Buna değer. Burada, güvende olman her şeye değer. İtiraf etmekten hoşlanmasam da Draven burayı inşa ederek harika bir iş çıkarmış. Sanki senin için buna ihtiyaç duyacağımızı biliyormuş gibi hiçbir masraftan kaçmadan her şeyi planlamış. Tüm Draven servetini Bağ'ımızı güvende tutmak için harcamış... Bunu sonuna kadar desteklerim. Ayrıca seni güvende tutmak için yeni bir dil öğrenmem gerekmedi, ki bu da işime geldi çünkü lisede İspanyolcayı bile zar zor geçmiştim. Telaffuz konusunda gerçekten berbatım."

Şaka yapıyormuşum gibi güldü ama aslında yapmıyordum.

Son tepeyi de aşp ilk büyük mağaranın girişine ulaştık. Bu gece kamp yapacağımız mağaranın girişi kameralar tarafından gözetleniyordu. İçerisi temiz, kuru ve güvenliydi. Vahşi doğada bir gece geçirmek için ihtiyacımız olan her şey vardı.

Üstelik her an güvende olacaktık.

Sonsuz Bağlar

“Burayı nasıl buldun? Birinin gelip bizi bulması ne kadar sürer sence? Çünkü bütün gece bizi rahat bırakacaklarından emin değilim.” Kendi şakasına güldü, çok tatlıydı. Sanki baş başa geçireceğimiz zaman için şimdiden sersemlemiş gibi gözleri parlıyordu.

Ben de onun gibi hissediyordum.

ATV’yi park edip motoru kapadım. Koltukta geriye yaslanıp serin havanın ciğerlerime dolmasına izin verdim. “Geçen sefer Aurelia’yı kamptan getirdiğimizde bu araçlardan birini alıp buraya gelmiştim, sadece kafamı toparlamaya ihtiyacım vardı. Sonra burayı buldum, o zamandan beri seni buraya getirmeyi planlıyordum. Ancak senin de bu kadar çok ihtiyacın olacağını hiç düşünmemiştim.”

Bana bakıp sıırttı, kaskını çıkardı ve ATV’den inip kayaların etrafında dolaştı. Ona kameraları gösterdim. Böylece izlendiğimizi ve burada güvende olduğumuzu anlayarak monitörlerin başındaki Sawyer’a el salladı.

North’un da ofisinden doğrudan bir canlı yayın bağlantısı kurduğuna emindim fakat en azından mağaranın içinde mahremiyetimiz olacaktı.

Motorun arkasındaki sırt çantalarını alıp onun peşinden açıklığa doğru yürüdüm. Kasabanın ışıklarını görebileceğimiz ve yoldan geçenlerin Sığınak’ı fark etmemesi için vadinin iki ucuna inşa edilmiş, kaleyi andıran dev beton duvarları izleyebileceğimiz küçük bir seyir noktası vardı. Bu manzara hem etkileyici hem de ürperticiydi. Bir yandan korunduğumuzu bilmek rahatlatıcıydı. Diğer yandan bu duvarların dışındaki dünyayı düşünmek insanı huzursuz ediyordu.

Oli’nin yüzünde beliren hayranlık ifadesini izledim. Büyüleyiciydi. Gözleri parlıyordu ve manzaradan gözlerini alamadığı için patikada geri geri adım atarak ilerliyordu. Güneş çoktan alacakaranlığa gömülmeye başlamıştı, ağaçların üzerinde al-

çalıyor ve gökyüzündeki parlak turuncu yansımalar Oli'nin teninde sıcak parıltılara neden oluyordu.

Bir fotoğrafını çektim.

Sonra tam bir ahmak gibi telefonumun arka planına koydum. Ne yapabilirdim? Âdeta bir tanrıça gibi görünüyordu, nefes kesiciydi ve yalnızca *benimdi*.

Bana baktı ve burada ne yaptığımızı unutmuş gibi gözlerini kırptırdı. "Akşam yemeği getirdin mi? Bağımın tuhaf davranışları yüzünden yemek yemeyi unutmuştum. Şimdi kestirmek üzere köşeye çekildi ve ben açlıktan ölüyorum. Böyle olacağını tahmin etmeliydim."

Gülümsedim ve yanından geçip çantaları mağaranın içine, kameraların göremeyeceğinden emin olduğum bir yere koydum. O kameralar benim rehberimdi. Yatağımızı girişe fazla yakın kurup kurmadığımı veya Sawyer'ın Bağ'ımı uyurken izleyip izlemediğini anlayabilmemin tek yoluydu.

Ya da en azından bizi öpüşürken görmesini ki bu onu öldürmeme sebep olabilirdi. Oli'nin yanaklarının nasıl pembeleştiğini ya da oksijene değil de dudaklarımın tadına ihtiyacı olduğu için nefes nefese kaldığında göğsünün nasıl inip kalktığını asla görmemeliydi.

İkimiz için hazırladığım sandviçleri çıkarıp bir tanesini ona uzattığımda yüzünün yeniden aydınlanmasını izledim. İnsanlara karşı sergilediği tüm o dik başlı, sivri dilli hâllerinin altında çok tatlı bir kız yatıyordu. Diğerleri hâlâ burnunun dikine giderken onun güvenli limanı olmanın bana kazandırdığı bu ayrıcalığı sık sık görebildiğim için fazlasıyla memnundum.

Bol malzemeli sandviçleri görünce gülümsedi. Bu tarz sandviçleri yemenin tek yolu ağzınıza sokuşturmaktı. Oli bu büyük bir olaymış gibi davranarak bir ısırık aldı. "Bağım şu an çok mutlu. Aynı gün içinde iki Bağ'ımın da bana yemek yapması resmen bir rüya."

Ah.

Sonsuz Bağlar

Bu, North'un ondan nefret ediyormuş gibi davrandığı zamanlarda kullandığı eski bir numaraydı. Elbette o zamanlar da Oli'den nefret ediyormuş gibi davranmasına kanmamıştım çünkü Oli'ye davranış şekli pek değişmemişti. Hâlâ aynı şekilde huysuz davranıyordu, sadece bunu ifade ediş şekli ve Oli'nin de algılayışı değişmişti.

Artık bağ kurdukları için Oli onun dediklerine itiraz etmiyordu.

Ağız doluyken, "Ne düşünüyorsun? Yine kaşların çatıldı," diye mırıldandı.

"Seni. Seni burada nasıl rahat ettirebilirim diye düşünüyordum."

Küçük çıkıntıya doğru gidip oraya oturdu. Küçük bir yükseklik vardı, sadece birkaç metreydi. Bacaklarını sarkıtıp sallamaya başladı. Düşme ihtimaline karşın hemen yanma oturdum.

Düşse muhtemelen sadece ufak bir sıyrık alırdı ama yine de riske girmedim.

Ağızındaki lokmayı yuttu. "Her şey yolunda. Gerçekten iyiyim, artık o kadar korkmuyorum. Şu an çoğunlukla suçluluk hissediyorum ama kendime sürekli burada herkesin güvende olduğunu, North'un taşınma kararı alarak ne iyi ettiğini söylüyorum. Tehlikede olmasaydım bunu yapmazdı ama en azından o yeni okulun etrafında koşuşturan çocuklar güvende artık. Beni korumak istediği için yaptığını biliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Neden kendini suçlu hissedesin ki?"

Homurdandı ve sorudan kaçmak istercesine sandviçin yarısını ağzına tıktırdı. Bir ihtiyar gibi ağır ağır çiğnerken ben onu sabırla bekleyip kendi sandviçimin geri kalanını mideye indirdim.

"Aptal değilim, Davies'in bir yerlerde Bağlarımın adlarının yazılı olduğu bir liste tuttuğunu biliyorum. Senin adın muhtemelen ailen sayesinde o listede değil ama ya geri kalanlar?"

Her canlı hayvana dönüşebilen bir Şekil Değiştiren? Onunkinden daha iyi menzili olan Gryphon gibi bir Nöro? Sadece isimleriyle halkı korkutmaya yeten Dravenlar? Evet, hepsini biliyor ama daha önce onları hiç avlamadı. Artık Bağ grubumda olduklarını bildiğine göre bu durum değişecek. Andrews ilk ve en kolay testti, şimdi hepsi gelecek. Daha hızlı ve kalabalık olacaklar, üstelik bunun suçlusu benim. Burada hiçbir şeye gerçek anlamda bir yardımım dokunmuyor çünkü North faydalı olabileceğim işler yapmama engel oluyor. Ne yazık ki... bana karşı aşırı korumacı. Hâlbuki benim *ruh yiyen* bir bağım ve sorumluluklarım var.”

Başımla onayladım. Kendi sandviçimden son bir ısırık aldım ve kâğıt ambalajları toparlayıp kasabada geri dönüşüme göndermek üzere çantaya attım. “O zaman bana da kızgın mısın? Çünkü ben de burada güvende hissediyorum. Annem buradaki varlığımı sonsuza dek sır olarak saklayamazdı. Şimdi Aurelia gittiğine göre, babam ve Peter da eminim ki burada olduğumu anlamışlardır. Burada olmasaydım beni bulup öldürürlerdi. Ev inşa etmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Taktik Ekibi'ne katılmam güvenlik riski oluşturuyor. Bu yüzden sadece senin koruyucun olursam onlara katılmama izin veriliyor. Direniş hakkında bildiklerim dışında size sunabileceğim hiçbir şey yok. Ne yazık ki bildiklerim de tükenmek üzere. North'a ve Gryphon'a anlatacak pek istihbaratım kalmadı. Önemli olan her şeyi zaten anlattım.”

Kaşlarını çatıp omzuma vurdu. “Burada yapabileceğin milyonlarca şey var. Benim yapabileceğim en iyi şey yemekhanede bulaşık yıkamak, ki bu da sorun değil! Elbette bu da yapılması gereken bir iş ama herkesi hayal kırıklığına uğrattıyormuşum gibi geliyor. Gabe şu an gerçekten bir ev inşa ediyor, biz yokken banyoya fayans döşüyor. Yakında daha fazla insan için yerimiz olacak.”

Sonsuz Bağlar

Başımla onayladım. “Ben de onun yaptıklarını etkileyici buluyorum. Muhtemelen önümüzdeki birkaç gün ona yardıma gideceğim ancak inşaat bilgim sıfır. Aptal olduğumu düşünen asık suratlı pisliklerden talimat alma konusunda da pek iyi değilim. Bu yüzden çok da bir beklentim yok doğrusu.”

Bunu söylediğimde Oli gülümseyerek sandviçinin kalan parçasını bana uzattı. “Elliot harika biridir. Çivi tabancası kullanmama izin verdi ve bu inşaat kariyerimin en güzel ânı oldu. Acaba sadece bunu yapabileceğim bir iş var mıdır? Bir şeyleri çivileyeceğim yani?”

Çok klişeydi ama kendime hâkim olamadım. “Evet, beni çivile. Burada asıl yapman gereken iş bu, tatlım.”

Burnundan gülüp gözlerini devirdi. Yanaklarındaki minik gamzeler derinleşti. Bunu başardığım için kendimi bir kahraman gibi hissediyordum.

“Kartlarını doğru oynuyorsun. Çantanda rahat bir yatak varsa ikinci aşamaya bile geçebilirim.”

Lanet olsun, onu soyup altımda yalvartmayı nasıl da isterdim. Ardından *üstümde* yalvartmak için de can atıyordum. Bağ’ımın beni her şekilde becermesini arzuluyordum.

Gözleri parladı ve düşüncelerimin yüzüme yansıdığını biliyordum. Onu istememek imkânsızdı, her bir parçası benim için yaratılmıştı.

Ailemden hiç kimse onun gibi davranmazdı.

Babam, annemin varlığına zar zor tahammül ediyordu. Thomas da aynı şekildeydi. Aurelia’ysa bambaşka bir konuydu, dört Bağlanan’ından üçü onu bir güç kaynağı ve bir çift meme gibi görüyordu. Bu yüzden hepsinden nefret ediyordum. Direniş’in ne demek olduğunu çözmeden ve ailemin süper kahraman filmindeki kötü adamlar olduğunu anlamadan önce bile böyle hissediyordum.

Hiçbiri Bağ’ıma baktığımda hissettiğim tapınma duygusuyla hareket etmiyordu.

Elini tutup onu kaldırarak mağaraya doğru götürdüm. Kayalardan birine oturtup küçük bir şişe su verdim. Ardından getirdiğim yatak örtülerini ve yastıkları çıkarmaya başladım. İçeride güneş enerjili lambalar da vardı. Birkaç tanesini kurup alanı aydınlattıktan sonra son gelişimden bu yana herhangi bir hayvanın ya da böceğin yuva yapıp yapmadığından emin olmak için hızlıca etrafı taradım. Çünkü Oli'nin bize yaklaşan tüylü bir dosta nasıl tepki vereceğinden emin değildim.

Küçük bir gülümsemeyle beni izliyor, ara sıra omzunun üzerinden manzaraya ve kameralara bakıyordu. "Sawyer'a bedavadan bir gösteri sunmadığımızdan emin misin? Bağlarımın aletlerine benden daha fazla ilgi gösteriyor. Ona bu zevki tat-tırmak istemiyorum."

Omzumun üzerinden ona bakarak gülümsesedim. "Emi-nim. Buranın haritasını çıkarmak için ona tüm kameraları inceledim. Bizim hakkımızda hâlâ mı böyle konuşuyor? Onu öldüreceğim."

Oturduğu yerden kayarak indi. "Hayır. Aylardır konu-sunu açmıyor ama insan böyle şeyleri öylece unutmaz. Ayrıca en güvendiğimiz arkadaşlarımızdan birini röntgencilik yaptı diye öldüremeyiz."

Öldürebilirdim.

Öldürebilirdim ama konuyu kapadım.

"Kamp yapmakla ilgili bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun? Bassingerların Bahamalar'daki kayak merkezleri ve su üzerin-deki otellerde tatil yapan zenginler olduğunu sanıyordum."

"Öyleler ama Aurelia'nın tek düzgün Bağlanan'ı Jericho bir çiftlikte büyüdü. Onlar bağ kurduktan sonra beni, çoğun-lukla ailemden kaçmak için bir bahane olarak kamp yapmaya götürürdü. Muhtemelen içlerinde ablamı gerçekten özleyen tek kişi o. Dolayısıyla Aurelia için pek üzülmüyorum. O da birkaç sebeple Üstün Yeteneklilerin tutsak edilip işkence gördüğü o kamptaydı. Annemle babamın ona söylediği her şeyi yaptı.

Sonra da Bağlananlarının söylediklerini yaptı. Sanırım... seni tanımak, yaptığın şeyleri bilmek, onu çok daha sert yargılamama neden oluyor. Sen, hiçbirimizin seni Direniş'e katılmaya ikna etmesine asla izin vermezdin. Sen... doğru olanı yapmak için kendi kalbinin kırılmasına müsaade ettin. Bunu biliyorum. Hepimiz bunun farkındayız."

Başını eğdi, sanki ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Ben de ona biraz zaman tanımak üzere yastıkları çıkardım. Normalde yanına sokulup onu göğsüme çeker, her şeyi yoluna koymaya çalışırdım. Ama burada olmamızın sebebi, kendini sürekli mercek altındaymış gibi hissetmesiydi, o yüzden bugünlük biraz geri durmaya karar verdim.

Bir gün idare edebilirdim.

Yanıma gelirken, "Çok fazla yastık var," dedi.

Başımla onayladım. "Yatağım ATV'ye sığmazdı, ölçtüm."

Burnundan güldü ve bana doğru bir adım atıp kamerayı kontrol etti. Ben de onu bir adım daha yakınıma çektim, böylece kesinlikle görünmeyeceğinden emin oldum. Beklentilerimi düşük tutmaya çalışıyordum ama alt dudağını ısırınca... Az kalsın onu kucağıma alıp uygun bir mağara duvarı aramaya koyulacaktım.

Sakin ol, Bassinger. Her şeyi mahvetme.

Ama bu moral konuşmasına devam etmeme gerek yoktu çünkü Oli beni kendine çekip öptü. Ellerim onu daha da yakınıma çekmek için kalçasına gitti. Bedeni çok küçük, çok kırılgandı. Yeteneğimin kontrolünü kaybedip birini ezeceğimden endişe duymayalı yıllar olmuştu ancak bağının ortaya çıkıp bana sürtündüğünü ve benimkine seslendiğini hissettiğimde neredeyse kendimi kaybediyordum.

Mükemmeldi.

Çıkardığı inilti yeni bağımlılığım hâline geliyordu, konuşmak için ondan zar zor ayrıldım. "Artık seni soyabilir miyim,

tatlım? Bunu, benim kadar istediğini söyle. Aksi takdirde yürüyüşe çıkmak zorunda kalacağım.”

Gülümsedi ve başıyla onayladı. “Seni istiyorum. Bunu istiyorum. Seninle bağ kurmak ve seni sonsuza dek yanımda tutmak istiyorum. Bencilce olsa bile—”

Bir öpücükle sözünü kestim. Bu saçmalığa son vererek tişörtünü üzerinden çıkardım. Birbirimize umutsuzca sarılırken elleri kıyafetlerime dolandı. Pratik ya da nazik olmak gibi durumumuz yoktu, sadece birbirine havaya ihtiyaç duyduklarından daha fazla ihtiyaç duyan iki aptaldık.

Onu zaten birçok kez çıplak görmüştüm. İyileşmek için benden güç alırken onu kollarımın arasında tutup göğüslerimizi birbirine bastırmıştım fakat o durum tamamen onun sağlığıyla ilgiliydi. Bilinci yerinde değildi, kendinde bile olmayan Bağ’ım yüzünden sertleşmemesi için resmen aletimi tehdit etmiştim.

Onu bu kadar büyük bir arzuyla çıplak görmek milyarlarca kez daha iyiydi. Özellikle de gülümseyerek kot pantolonunu ve iç çamaşırını tek seferde çıkarıp kenara attığında.

Kıyafetleri mağaranın girişine biraz fazla yakın bir yere düşünce yüzünü ekşitti. Saçlarının gümüşü buklelerini düzelterip dikkatini tekrar bize çekerek kameraları, gizliliği ve Sawyer’ın izlediğini unutturmaya çalıştım. Çünkü bunların hiçbirinin önemi yoktu.

O pisliğin, onu bu konuda rahatsız etmesine kesinlikle izin vermeyecektim.

Elimi nazıkçe memelerinde gezdirdim. Titreyişini ve meme uçlarının davetkâr biçimde sertleşmesini izledim. Aslında onunla ilgili her şey davetkârdı, her santimi açıkça beni istiyordu.

Beni ve ona vermeye hazır olduğum şeyi.

Kemerimin tokasını çözüp kot pantolonumu çıkardım ve olur da salağın teki buraya gelir ve Bağ’ıma yaklaşmayı düşünürse diye her ihtimale karşı onunkilerden biraz daha yakına attım.

Sonsuz Bağlar

Tekrar dudağını ısırdı. Başparmağımı üzerinde gezdirerek dudaklarını dişlerinin arasından kurtardım. O dolgun, pembe eti biri ısıracaksa bu ben olacaktım.

Şimdiden taş gibi sertleşmişim. Onu gördüğümde testislerimde oluşan gerilimi hafifletmek için uzanıp aletimi kökünden kavradım.

Gözleri hareketime kayd ve gülümsedi. “Nasıl sevdiğini zaten biliyorum.”

Ona sırtarak karşılık verdim. Elimi itip aletimi kavradığında inledim. Tam da istediğim şekilde sımsıkı kavradı. Eli benimkinden daha küçük ve yumuşaktı. Bütün hareketleri doğru yapıyor ve bundan ne kadar hoşlandığımı görüyordu. Aman Tanrım! Bağ’ım bunu gerçekten yapıyor muydu? Kendimi utandıracak bir şey yapmazsam şanslıydım.

“Arkanı dön, tatlım,” dedim. Bileğinden tutup onu istediğim pozisyona getirdim. İki elini duvara dayadı, sırtını yay gibi gerdi. Mükemmeldi.

Kahretsin, pürüzsüz bacaklarını ve dolgun kalçasını görmek göğsümden bir inilti kopmasına sebep oldu. Sonunda tadına bakmak için arkasında dizlerimin üzerine çöktüm. Şaşırmış gibi bir ses çıkarıp ağzımdan uzaklaşmaya yeltendi. Yerinde durması için kalçasını sıkıca tutarak ıslaklığı dilime yayılana dek ziyafet çektim.

Onun kampta işkence gördüğü yıllarda sağda solda sürüttüğüm için kendimden nefret ediyordum fakat bacaklarını bu şekilde titretenin ben olduğumu bilmek muazzam bir duyguydu.

Onu arkadan dilimle yalayıp yutarken kollarının gücü tükendi ve yüzünü mağaranın pürüzsüz duvarına bastırmak zorunda kaldı. Kendini dilime doğru itiyordu. Bir dahaki sefere yüzüme oturmasını isteyecektim. Böylece yüz ifadesini izleyebilecek ve dilimin üzerinde istediği şekilde hareket edip inlerken memeleriyle oynayabilecektim.

Bir elimle poposuna şaplak atıp diğer elimle bacaklarını ayırdım. İnledi ve geriye doğru sallandı. Bedeni daha fazlası için yalvarıyordu. Hâlbuki yalvarmasına gerek yoktu, ona ne istiyorsa verecektim.

Dilimi klitorisinde hareket ettirdiğimde beni daha yakınına çekmek istiyormuş gibi bacaklarını iyice açtı ve yalvarmaya başladı. Ağzından çıkan kelimeler anlaşılmıyordu, daha çok inliyor gibiydi. “Atlas, lanet olsun. Yapamam, seninle birlikte boşalmam gerek. Seninle bağ kurmalıyım, lütfen, lütfen, siktir, *lütfen*—”

Artık mutlu bir erkek olarak doğruca cehenneme gidebildim. Ayağa kalktığımda sözleri kulaklarımda çınladı. Onu tekrar öpmek için eğildiğimde sırtını göğsüme yasladı, dudaklarıma ve çeneme bulaşan ıslaklığı onu rahatsız etmiyordu. Hatta bence hoşuna bile gidiyordu. Onu kalçasından tutup battaniye ve yastıkların üzerine taşıdım. Kollarımın arasında dönmeye çalıştığında elimi göğsüne koyup onu durdurdum ve yatağın üzerinde diz çöktürdüm.

Bir elimle göğsünü tutarken diğer elimle aletimi ıslak açıklığına yerleştirdim ve kolayca içine girdim. Çünkü zaten arzuyla titriyordu. Birlikte boşalma ve bizi sonsuza dek birbirimize mühürleme arzusuyla.

Son bir öpücük kondurduktan sonra ellerinin üzerine düşene kadar onu aşağı ittim. Sert darbelerle içine girip çıkmaya başladım. Seslerimiz mağarada yankılandı. Neyse ki kameralarda mikrofona yoktu çünkü ikimiz de kendimizi tutmaya çalışmıyorduk. İniltisi kulaklarıma eşsiz bir melodi gibi geliyordu.

Elimi sırtında gezdirdim ve zevkle gerilen bedeninin tadını çıkardım. Saçlarından bir tutamı elime dolayıp başını geriye doğru çekerek dudaklarına eğildim. Ağzını dilimle, vajinasını da aletimle beceriyordum.

Sonsuz Bağlar

Sanki aletimin tamamını içine alabildiğine şaşırmış ama aynı zamanda boşalmadan önce duracağımdan korkuyormuş gibi sesler çıkarıyordu.

Bağı içinden patlayarak çıkmaya hazırdı.

İçinde büyüdüğünü ve kabardığını hissedebiliyordum, dışarı çıkmak ve bağ kurduğumuz anda beni ele geçirmek için hazır bekliyordu. Benim bağımsa tenimi zorluyor, bizi sonsuza dek bağlamak için onunkine erişmeye çalışıyordu. Her şeyin bu kadar çabuk olmasına, ikisinin birlikte olmak için bu kadar çaresiz kalmalarına ve ikimizi de sınırlarımıza kadar zorlamalarına neredeyse kızmıştım.

Çünkü bunun bitmesini istemiyordum.

Oli'nin kolları titremeye başladı ve dinlenmek için dirseklerinin üzerine eğildi. Kalçasına tekrar şaplak attığımda yastığını ısırđı. Elimi kalçasının üzerinde gezdirdiğimde teninin yandığını hissettim. Aletimi sımsıkı kavrayışı sayesinde acıdan hoşlandığını anlamıştım.

Aynı zamanda beni uçurumun kenarına itiyordu. Elimi kalçasından kaydırıp klitorisini okşadım, onu da benimle birlikte hayatımın en büyük orgazmına sürükledim. Bağımın coşkusunu yüzünden neredeyse yıldızları görmüştüm. Sadece onunla birlikte olduğum için değil, aynı zamanda bağlarımız da tıpkı bizim gibi bir bütün hâline gelebildiğı için.

Neredeyse bayılacaktım.

Bu utanç vericiydi. Oli altımızdaki battaniyeye yığıldığında bedenim sanki onu lanet olası güneşiymiş gibi takip etti. Kesik kesik nefes verirken vücudu titredi. Bağım ona *hizmet etmeye devam ederken* teni parladı, aletimin etrafında kıvrandığında neredeyse tekrar boşalıyordum.

Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Görüşüm netleşene kadar bekledim ve sonra çekildim. Onu kollarıma alıp göğsüme sardım, hâlâ tam olarak kendinde değildi ama yine de dudaklarından öpmeden edemedim. Göz-

leri ağırlaşmıştı, bunu görmek inanılmazdı. Gryphon'la Bağ kurduktan sonra onu görmek beni rahatsız etmişti... ama şimdi onunla bağ kuran kişi benken her şey inanılmaz geliyordu. Boynuma sımsıkı sarıldığında onu bırakmadım... Şu anda dünyadaki en mutlu Bağlanan olarak ölebilirdim.

Bağlarımız çekilip bizden uzaklaştıktan hemen sonra paniklediğini, güçlenirse neler olabileceğiyle ilgili dehşete kapıldığını hissettim. Tam da o anda onun bağıyla ilgili kendi hislerimi bastırmak zorunda kaldım. Onu bu kadar korkutmuş olmasına duyduğum öfkeyi içime gömdüm çünkü yaptığı her şey onu hayatta ve güvende tutmak içindi.

Asıl nefret etmem gereken ailemdi.

Gözlerini hızla kırıştıtarak gözyaşlarının dökülmesine engel olmaya çalışmasına rağmen yine de akmaya başladıklarında hızlıca yanaklarını sildi. "Bundan pişman olmayacağına söz veriyorsun, değil mi? Gün gelip bağım güçlendiğinde, yeni ve iğrenç şeylere neden olduğunda bile pişman olmayacağına?"

Göz göze gelebilmek için hafifçe eğilip bir elimle ensesini tuttum. Böylece tüm dikkatini bana verebilecekti. "Oli, şu anda beni dinlemeni istiyorum çünkü hayatımda hiçbir konuda bu kadar ciddi olmamıştım. Sen, benim Bağ'ımsın. Güçlenip tüm dünyayı yakıp kül edersen yanında başlattığın yangını izliyor olacağım. Ben iyi adam değilim, Oli. Dravenlardan ya da Shorelardan biri değilim. Sadece sen ve ben varız. Benim için başka hiçbir şeyin önemi yok."

Başını tekrar göğsüme yasladı, gözyaşlarını hissedebiliyordum. Uzun bir gün geçirmişti ama yine de böyle hissetmesi içimi parçalıyordu. "Ağlama, tatlım. Ağlama çünkü bu, içimdeki şiddeti uyandırıyor ve şu anda kendimi kaybedersem bütün kasaba enkaza döner."

Yanaklarından süzülen her bir gözyaşını yakalayıp öptüm. Lanet olsun, bu korkuyu ve acıyı ondan uzaklaştırmak için her şeyi yapardım. Bu dünyanın, ona daha fazla zarar vermesini

Sonsuz Bağlar

engellemek için her şeyi yapardım. Gözlerimi her kapadığımda onu, o masada yatarken görüyordum. Silas Davies elinde bıçakla başında dikiliyordu. Artık buna dayanamıyordum.

“Oli, seni hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum... sadece güvende olmanı istiyorum. Elimizden geldiğince güçlü olmanı istiyorum. Hatta bu, bağının karşılaştığı her ruhu yemeye başlaması anlamına gelse bile. Böyle düşünmek beni, babam ve Direniş’in geri kalanı kadar kötü biri mi yapar? Yapsın. Böyle bir bedeli seve seve öderim. Benim için cehenneme giden yol, senin uğruna yapabileceklerimle döşeli. Ve yapabileceklerimin listesi sonsuz.”

Şafaktan hemen önce işemek için uyandım. Battaniyenin ve Bağlanan’ımın sıcaklığından uzaklaşmaktan nefret ediyordum ama işimi halledip mağaranın girişine döndüğümde, gökyüzü aydınlanırken Oli’nin orada, battaniyenin üstünde yüzüstü yatmış hâli mükemmel görünüyordu.

Üzerinde beline ve kalçasına kadar gelişigüzel örtülmüş başka bir battaniye vardı, sanki birlikte uyurken üstünü örtmeye çalışmış ama becerememiş gibiydi. Saçları dağılmış ve yanakları mağaranın sıcaklığından dolayı biraz pembeleşmişti. Mükemmeldi. Yakın zamanda unutmak istemeyeceğim bir geceydi.

Hatta bu ânı sonsuza dek hatırlamak istiyordum.

Fotoğrafını çekerdim ama Draven ve Benson tarafından o kadar çok izleniyordum ki sonunda o fotoğrafı görürlerdi fakat bu ânı onlar görsün istemiyordum. Sadece bana ve güzel Bağlanan’ıma ait olarak kalmasını istiyordum. O muhteşem ve tehlikeliydi. Hayatım pahasına olsa bile hiçbirleriyle paylaşmazdım.

Dün gece zemine attığım kot pantolonumu bulup cebinden telefonumu çıkardım. Bilinmeyen bir numaradan gelen sesli mesaj vardı. İçimi bir korku sardı.

Yaptığı onca şeyden sonra babama sadakatim kalmamıştı. Aynı şeyi annemin diğer Bağlananları için de hissediyordum. Ama annem... o elinden geleni yapmıştı. Belki de yanlış nedenlerle yapmıştı ama yine de onun da ablam gibi beyninin yıkandığı sugötürmez bir gerçektir.

Aurelia.

Onun Bağlananlarından herhangi biriyle muhatap olmak istemiyordum. Kendi şeytanlarımla o kadar uzun zamandır savaşıyordum ki onlarla en ufak bir konuda bile bağlantılı olmak kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu.

Biraz da suçlu hissediyordum. Çünkü artık haklı tarafta olduğumu ve her zaman Bağlanan'ımı seçeceğimi biliyordum. Ne olursa olsun, her zaman onun tarafında yer alacaktım.

Omzumun üzerinden bir kez daha ona bakıp telefonumda beni bekleyen saçmalık bu âna gölge düşürmeden son bir kez manzaranın tadını çıkardım. Sanki ona baktığımı hissetmiş gibi uykusunda iç çekip sırtüstü döndü ve battaniye üzerinden kaydı.

Siktir, muhteşemdi.

Bağlanan'ım için böyle düşünmenin doğal olduğunu biliyordum ama Oleander Fallows hayatımda gördüğüm en muhteşem kadındı. Her santimi beni baştan çıkarmak için yaratılmıştı ve ailemin yok olmaya mahkûm ideolojisini ona tercih edeceğim bir dünyayı düşünemiyordum.

Telefonumu alıp üzerimde yalnızca baksırla mağaradan yapış yapış sabah havasına çıktım.

“Oğlum, ne yaptığını dikkatlice düşünmen gerekiyor. Artık seni anlıyorum. Seni neyin bu kadar öfkeliendirdiğini biliyorum ama kıza ihtiyacımız var. Sadece Bağ'ına odaklanıyorsun. Bir adım geri çekil ve büyük resmi görmeye çalış.”

Sonsuz Bağlar

Yine saçma sapan konuşuyordu.

Gerçekten de Bağlanan'ımdan vazgeçebileceğimi düşünüyör olması akılalmazdı. Annemi de bu kadar kolay feda edebilir miydi? Korku, soğuk parmaklar gibi omurgamda ilerledi. Thomas asla böyle bir şey yapmazdı. Derin bir nefes aldım, babam yolundan sapmış olsa bile en azından annemin diğer Bağlanan'ı böyle bir şey yapmazdı.

Direnış'e sadıktı ama hiçbir şey Bağlanan'ına duyduğu sadakatten üstün değildi.

Babamın sesli mesajını son bir kez daha dinleyip ne planladığına dair bir ipucu bulmayı umarken biri daha aradı. Hemen sesli mesaja yönlendirdim.

Diğer ses kaydını oynattığım an keşke o lanet aramayı cevaplasaydım dedim.

Annemin sesi hattın diğer ucundan çok güçlü geliyordu. "Atlas, beni hemen ara. Baban aklını kaybetti, senin peşinden geliyor. Peter da onunla birlikte. İkisi de düzgün düşünemiyorlar, Atlas. Beni ara ve... kızı onlardan uzak tut. Eğer onu ele geçirirlerse ikinizi de kullanırlar."

Peter.

Bir keresinde ablama tokat atarken yakaladığım o aşağılık Bağlanan'ı. Tokadın hesabını sorduğumda bana gülmüştü ve utanmadan ablamın yok edilemez olduğunu, basit bir darbenin ona zarar vermeyeceğini söylemişti.

Kafatasını dört yerden kırmıştım.

Beyninde kalıcı bir hasarı engellemek üç Şifacı'nın saatlerini almıştı. Aurelia bir ay boyunca benimle konuşmamış, Bağ'ımı bulduğumda onu anlayacağımı söylemişti. Ama birinin Oli'ye elini kaldırması fikri bile beni hasta ediyordu.

Bizi bulabilmelerinin, siperlerden geçebilmelerinin imkânı yoktu. Yine de North'u aradım. Mağaranın zemininde yatan zarif kadına sıkı sıkıya sadıktım.

Güneş duvarların ardında yavaşça yükselirken uzakta devasa kapıların açıldığını gördüm. Tam o anda Draven telefonunu açtı. İçeride bir hain varsa dünyanın en iyi güvenlik önemlerinin bile bir anlamı kalmıyordu.

“Buradalar ve biri onlara kapıyı açtı.”

Yirmi Altıncı Bölüm

Oli

Atlas'ın bağırışıyla uyandım. Tam olarak ne dediğini algılamam bir saniye sürdü.

“Oli, kalk ve giyin. Kapılar açık, Siper devre dışı kalmış. Hemen gitmeliyiz.”

Yataktan sıçrayarak kalktığımda bana giysilerimi uzattı. Kot pantolonu üzerinde olsa da düğmeleri açıktı, tişörtü de koltuğunun altında duruyordu.

Ne yazık ki bu, Atlas'ın bugüne dek yaptığı en kötü şaka değildi çünkü North'un sesi aniden zihnimi doldurdu. *Olduğun yerde kal. Biz bu işi halledene kadar orada kal. Bassinger'la güvende kal.*

Güç bela ayağa kalkıp battaniyenin üzerinde biraz tökezledim ve titreyen sesimle konuşmaya başladım. “Nasıl? İçeri girebilmelerinin tek yolu birinin onları içeri almasıydı, North'u aradın mı—”

Sözümü keserek, “Sawyer ve ben aynı anda North’u aradık. Taktik Ekipleri çoktan harekete geçti. Sadece olur da harekete geçmemiz gerekirse diye giyinip hazır olmamız gerekiyor. North’u duydun, burada kalıyoruz,” dedi ve tişörtünü başından geçirdikten sonra giyinmeme yardım etti.

North’un benimle konuştuğunu nasıl duyduğunu anlamaya çalıştım. Demek ki o da artık diğer ikisiyle paylaştığım zihin bağlantısının bir parçasıydı. Bu, hem ürkütücü hem de rahatlatıcıydı.

Bağlanmanın getirdiği bu avantajı seviyordum elbette ancak bu sessiz iletişim biçimini kullanarak bana söyledikleri şeyler hakkında diğer ikisiyle kavga çıkarması en muhtemel kişi oydu.

Tamamen giyindikten sonra Atlas’ı mağaranın girişine kadar takip edip kasabaya doğru baktım. Bana söyledikleri konusunda daha önce herhangi bir şüphem olduysa bile gözlemin önünde olanları kesinlikle inkâr edemezdim. Direniş’in açık kapılardan akın edişini dehşet içinde izledik. Düzinelerce kamyon ve yüzden fazla silahlı, ölümcül Yetenekli asker... bizi öldürmek, kaçırmak ve sakatlamak için buradaydı.

Siperimiz bize ihanet etmiş ya da birileri onu devre dışı bırakmıştı. Her hâlükârda, yüzlerce Yetenekli düşman buradaydı. Buraya getirdiğimiz insanlarsa sabahın erken saatlerinde sözde güvenli yeni evlerinde uyuyorlardı.

Kasabada çocuklar vardı.

Gelen alt kademe ailelerin çoğu, son baskınlardan sonra sarsılan çocuklu Bağ gruplarıydı ve hiçbiri bu tür olaylara hazırlıklı değildi.

“Burada öylece oturup bekleyemeyiz. Ben bunu yapamam.”

Atlas bana yöneldi fakat gözlerim çoktan siyaha dönmüş durumdaydı. Bağım henüz tam olarak devreye girmemişti, acı çekmediğim sürece de girmeyecekti ancak Bağlarım ne kadar isterse istesin bu mücadeleden kaçmayacaktım.

Aferin kızıma, diye mırıldandı bağım ve üç Bağlanan'ımın da buna çok güçlü tepkiler verdiğini hissettim.

“Oli, kasabaya dönersek sadece Bağlarının ve Bağlananlarının dikkatini dağıtmış olursun. Bırak da onlar Direniş'i etkisiz hâle getirsi—”

“Hayır. Ben etkisiz hâle getirirken oturup beni izlesinler,” dedi bağım. Kafamı hafifçe iki yana sallayarak onu dizginlemeye çalıştım. Kendi adıma konuşmak istediğimde gözlerim eski hâline döndü.

“Üzgünüm, burada oturup insanların ölmesini bekleme-yeceğim. Eğer benimle ilgili kesinlikle bilmen gereken bir şey varsa Atlas, o da şu ki oturup kurtarılmayı bekleyemem.”

Bu cevap hiç hoşuna gitmese de yanımızda getirdiğimiz çantalara doğru yürüyüp yolculuğumuz için tedarik edilen silahları çıkardı. Silah kullanmak istemiyordum, kullanmaya niyetim de yoktu. Bu yüzden beni silahlardan birini almaya ikna etmeye çalıştığında ona ters ters baktım ve bir katliamın ortasına dalma ihtimaliyle tenimin altında kıvranan yeteneğimi göstermek adına elimi kaldırdım. Başka bir şey demeden başıyla anladığını işaret etti ve ATV'ye bindi. Emniyet kemerimi bağladıktan sonra yola çıktık.

“Etrafı tarayabilir misin? Gözcüleri göndermişler mi emin olmak istiyorum. Bu sabah babam aramış, ulaşamayınca sesli mesaj bırakmış, onlarla birlikte beni arıyor olabilir.”

Lanet olsun. Ablasının nefes almasına izin vermem yetmiyormuş gibi şimdi bir de babası mı çıkmıştı? Menzilime girdiğı anda, ki bu günlerde menzilim epey genişlemişti, onu öldürecektim.

Bunu ona söylediğimde gözlerini devirip sertçe, “Tabii ki, Oli. Bugün buraya gelen herkes ölmeli, hatta saçma sapan numaralarla dikkatimi dağıtmak için gelmişse annem bile ölmeli!” dedi.

Bu konuda hemfikir olduktan sonra işe koyulduk. O deli gibi sürerken ben de keşif yapıyordum. North, yeteneğimi çevreyi taramaya başladığım an hissetmişti, yaratıkları ve gölgeleri zaten kasaba geneline yayılmış durumdaydı. Direniş askerlerini uslu bebekler gibi indirmeye devam ediyorlardı.

Bassinger'a onu pis bir şekilde acı çektirerek öldüreceğimi söyle.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. *Seni duyabiliyor. Ayrıca sadece bağımın ona söylediği şeyi yapıyor. Onu suçlayamam, istediğinde epey ikna edici olabiliyor.*

Bunu hiç de komik bulmadı. Kasabanın sınırına iki kilometre kadar yaklaştığımızda Atlas'a durmasını işaret ettim. İyi ki aylardır Gryphon'la antrenman yapıyordum, yoksa sekiz dakikalık bir koşuyu ölmeden tamamlayamazdım. Kasabaya girip karşımıza çıkan her düşmanı öldürecektik.

Benimle kal, Oli. Birlikte hareket edelim.

Dönüp yüzüne baktım ve gerilimi dağıtmak adına ona serçe parmağımı uzattım. Aptalca bir şeydi ama bu konuda ilk kez sakin hissediyordum. Burada ne bir yüküm ne de zarar veren kişiydim.

İnsanları *kurtarmaya* gidiyordum.

Oflasa da serçe parmağını benimkiyle birleştirdi. Beni kendine çekip son kez sahiplenici bir tavırla öptü. Bu sayede vücudum dün geceki sarsıcı orgazmın hatırasıyla yeniden can buldu.

Bu sabah en az iki tane daha alabileceğimi umuyordum ve bu hayal kırıklığı bile bütün Direniş ordusunu yok etmeme yeterdi.

Atlas hızıma ayak uydurdu, üç dakika sonra ilk askerle karşılaştık. Yine de hâlâ yeteneğimin menzilinin dışındaydı. Bağım siyah giyen ve iki kolu da kanlar içinde olan adamı düşman olarak işaretledi.

Adam elini kaldırmak için hamle yaptı ama daha bağım ortaya çıkıp onun işini halledemedi. Çalılarının arasından ayı

Sonsuz Bağlar

büyükülüğünde siyah bir şey fırlayıp ona saldırdı. Yaratığın çenesi küçük bir araba büyükülüğünde açıldı ve adamı bütün olarak yuttu!

Atlas bir kolunu belime dolayıp ayaklarımı yerden keseerek beni geri çekti. Ama ben endişelenmek yerine gergin bir kahkahayı bastırmaya çalışmakla meşguldüm.

Siyah yaratık dönüp bize baktı, şekli titreşip kendi içine kıvrıldı ve sonunda geriye yalnızca August kaldı. Kuyruğunu sallarken çenesinden tuhaf, yeşil bir sıvı damlıyordu.

Ona selam vermek için çömelip, “*Bebeğim!*” diye fısıldadım. Brutus kulaklarımın arkasından inip kardeşini kokladı. İkisini birden okşayıp kaşıldım. Atlas, sanki adamdan geriye kalan parçaları bulmayı umarcasına etrafı kolaçan ediyordu.

Geride hiçbir şey bulamayacağını çok iyi biliyordum.

En azından orada. Ama bize doğru gelen dört askerin icabına bakılmalıydı.

Doğrulup yanına gittim ve sessizce, “Daha fazlası geliyor. Onları ve yolumuza çıkan diğerlerini halledeceğim,” dedim.

Önce doğruldu, sonra da önüme geçip tam karşımda durdu. “Yap şunu. Arkanda kimseyi bırakma ama tükenmeye başladığında bana haber ver,” dedi.

Sertçe yutkundum. Sözleri beni sarsıyordu ama onun tahmin ettiği sebeplerle değildi.

Ben pes etmezdim. Yeteneğim asla tükenmezdi.

Aldığım ruhlar bana sadece daha fazla güç veriyordu.

Yutkundum ve adamlara yaklaşıp düşünmeden ruhlarını söküp aldım. Tanrı’ya şükürler olsun ki bağım bu sefer onları yemeye çalışmadı. Cesetler yere düştüğü anda benimle gelmesi için Atlas’ın elini tuttum.

Artık kasabadan yayılan çığlıkları ve kargaşa seslerini duyabilecek kadar yakındık.

Atlas diğerlerinden biraz daha net ve kesin bir tonda, “Yanımda kal, Oli, lütfen,” dedi.

Her ne kadar kendi bildiğini okuyan bir kız olduğumu anlamış olsalar da en nihayetinde onlar bu tür tavırlardan hoşlanmayan alfa erkeklerdi.

Yeteneklerin havada uçuştığı bu karmaşık ortamda, kimin Direniş'ten kimin Taktik Ekibi'nden olduğunu net bir şekilde ayırt etmek zordu. Özellikle de çoğu, bu sabah baskını nedeniyle sivil kıyafetler içindeyken. Üzerime doğru atılan dev bir elektrik topundan kaçmak için ters dönmüş bir arabanın arkasına saklandım. Atlas da siper aldı. Alev'in gönderdiği misilleme ateşinden son anda kaçmayı başarmıştı. Ayrı düştük ama sadece birkaç adımlık mesafedeydik.

Çok da kötü sayılmazdı.

Başka bir araba, bir kısmı yıkılmış duvarın arkasında toplanmış bir grup Üstün Yetenekli'nin üzerine doğru uçtuğunda Atlas fırlayıp onu tenis topu tutar gibi kolayca havada yakaladı.

Bu inanılmaz bir şeydi.

Onları ben hallederim. Sen sadece yeteneğinin menziline odaklan. Onları yok et, tatlım. Ne kadar hızlı yaparsan hepimiz o kadar güvende oluruz.

Gözlerimi kapayıp odaklanmaya çalıştım ve bağımın biraz olsun devreye girip bana yardım etmesini istedim. Çatışmanın sağır edici sesleri arasında bile birkaç metre ötedeki bir tabancanın horozunun çekildiğini duydum.

O tarafa döndüğüm anda yüzüme sıcak kan sıçradı. Mermi gözlerimin önünde bir kadının tam alnının ortasına isabet etmişti. Kadın oracıkta öldü. Bu biraz travmatikti. Ama sadece birazcık. Çünkü eğer onu öldüren ben olsaydım bu kadar kan olmazdı.

Harrison kolumdan tutup beni kenara çekti. "Eğer ölüm canavarı gibi davranmayacaksan güvenli bir yerde beklesen daha iyi olur. Kurşun Geçirmez Çocuk nereye gitti?" diye sordu.

Brutus gözlerini ona dikti, beni rahatsız ettiği için ajanı öldürme emrimi bekliyordu. August'sa biraz daha tetikteydi ve

acımasızca dişlerini bileklerine geçirmeye kalkıştı. Harrison'ın çıkardığı ses karşısında gülmek için kendimi tuttum. Ayakta kaldı. Görünüşe göre kafasına bir kurşun yemeyi, yavrulara daha yakın bir yere çöelmeye tercih ediyordu.

Silah seslerini duyunca başımı eğdim. “Bağım *herkesi öldürme* taraftarı, ben de bizden biri kim vurduya gitmesin diye uğraşıyorum. Lanet olsun, diğer Bağlarım nerede?”

Zihinsel bağlantımızla onlara nerede olduklarını sorabilirdim ancak dikkatlerini dağıtıp yaralanmalarına sebep olmak istemiyordum. Ayrıca bu yöntemle sadece Bağlananlarıma ulaşabilirdim.

Şu anda Gabe ve hatta Nox'un bu lanet olası karmaşada iyi olduklarını ve yalnız olmadıklarını bilmem gerekiyordu.

Atlas hurdaya çıkan kamyonlardan birinin kaputunu barikat yaparak Yeteneklileri evlerden birine soktu. Bu şekilde elinden geldiğince onları güvence altına aldı. Ben de kasabanın bu bölgesindeki Direniş üyelerini titizlikle, tek tek temizliyordum. Dikkatliydim ve Bağımın yardımıyla seçimlerimden son derece emindim.

Kamyonun yanında arkamı kollayan Harrison, fısıltıyla yeteneğimi överek yaptığım seçimleri pekiştiriyordu.

“Aferin, evlat. Keşke Draven'dan başka birine bağlı olsaydın. Bambaşka bir şey olurdun.”

Atlas yanıma gelip ayağa kalkmama yardım etti. “Oli'nin ne yapacağına Draven karar veremez. Oli gerçekten istiyorsa burayı temizleriz. Ardern hangi cehennemde? Önce onu bulmamız gerekiyor.”

Seçimi hoşuma gitti. İkisinin konuşmasına kulak tıkayıp yeteneğimin menzilini yayarak bulunduğumuz yerin çevresindeki askerleri temizleye temizleye ilerledim.

Sawyer'ın, North'un ofisinin alt katındaki güvenlik odasında olduğunu hissettim. Oraya inen bir asansör vardı, ekranlara göz atmam gerekiyordu.

Sadece güvenlik kamerası görüntülerine odaklanarak her şeyi temizleyebilir miydim? Olabilirdi. Kesinlikle denemeye değerdı.

Sawyer'ı iç çamaşırlarıyla bilgisayarının önünde otururken bulduk. Alnındaki yaradan hâlâ kan damlıyordu. Odaya girdiğimizde başını kaldırıp bakmadı bile. Güvenlik kapısını bizim için o açmıştı, yani geldiğimizi biliyordu.

Odaya adımımızı attığımız anda önümüzde duran ekranları görünce ağızım açık kaldı.

Kasaba darmadağın olmuştu.

Ya patlayıcı kullanmışlardı ya da Direniş gerçekten yıkıcı Yeteneği olan birini göndermişti. Çünkü binalarda büyük delikler ve yollarda sanki bir bomba patlamış gibi dev kraterler açılmıştı.

“Hasiktir,” diye fısıldadım. Sawyer bana cevap vermek için bile klavyesinden başını kaldırmadı.

“North ilk beş bölgeyi temizliyor. Yaratıkları durumu kontrol altına aldı. Birinin bu kadar uzun süre dayanabildiğini hiç görmemiştım. Ama ne zaman gücü tükeniyor gibi görünse bir şekilde yeniden canlanıyor.”

Atlas bana baktı. Parmağımı dudaklarıma götürdüm.

Öyle olduğunu zaten biliyordum, yani hissedebiliyordum. Ne kadar çok ruh alırsam ona da o kadar çok güç göndermiş oluyordum.

“Gryphon ve Taktik Ekibi, altıncı bölgeden onuncu bölgeye doğru ilerliyor. Nox da onlarla birlikte. Şu an tam da Draven kâbusu modunda ve karşısına çıkan herkese acı çektiriyor.”

Sonsuz Bağlar

Onaylar gibi bir hareket yapıp hemen arkasına geçtim. “Peki ya Gabe? O nerede saklanıyor?”

“Okul binasında. Sabah erkenden evden çıkıp bulabildiği herkesi oraya götürdü. Şu anda kasaba nüfusunun en az üçte birini koruyor. North ve diğerleri insanları bulup onun yanına gönderiyor. Ya onlara eşlik ediyorlar ya da sadece kaçmalarını sağlıyorlar. Sivil kayıplarımız var ama çok daha kötüsü de olabilirdi. Kieran, hemen Sage’i bulup kamyonlardan birine sakladı. Felix’se tıbbi odalarda barikat kurmuş durumda.”

Derin bir nefes aldığım da nihayet bana baktı. “Oli, Gray’i bulmanı istiyorum. Diğer herkes tamam. Onu göremiyorum. Mutfakta, su kaynağındaki değişikliklere yardım ediyordu. Lütfen onu bul—”

Bunu yapabiliirdim. Sawyer bunca zamandır adamlarımın güvenliğini sağlamak amacıyla buradaydı. Ailemden birini geride bırakmamın imkânı yoktu. “Onu getireceğim, merak etme, Sawyer! Sen Bağlarımı güvende tut. Adamını buraya getireceğim. Yemin ederim.”

Bana uzun uzun baktıktan sonra başıyla onaylayıp bilgisayarlara döndü. Taktik Ekibi’nin konuşmalarını dinlemek için kulaklığını tekrar taktı. Herkesi elinden geldiğince güvende tutacağını biliyordum ama öte yandan önceliğinin ailemiz olacağını da biliyordum.

“Aile her şeyden önce gelir, bizde böyledir.”

“Gidip güvenli bir şekilde Gray’i buraya getireceğim. Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama Direniş her zaman en büyük ve en iyi savaşçılarını gönderir. Bu yüzden desteğe ihtiyacı olabilir.”

Kapıda duran Atlas sessizce küfretti. “Oli, lütfen burada Sawyer’la kal. Ben gideyim. Burası bir kaleden farksız, gerekirse beni yönlendirirsin—”

Kesinlikle olmazdı. “Hayır. Aramızdaki en büyük silah benim. Korkmuyorum.”

Atlas iç geçirdi. Başını arkasındaki duvara yaslayarak sessizce, "Bizi ne zaman dinledin ki zaten. Hiçbir zaman, tatlım," diye söylendi.

Atlas, Sawyer'ın yanındaki dolaptan aldığı bir silah kılıfını daha sırtına geçirdi. Orada bir tane de tam teçhizatlı Taktik Ekibi üniforması vardı fakat ona çok küçük gelirdi. Ben de giymeyi reddettim. Süper kahraman kıyafetine ihtiyacım yoktu. Kollarımı rahatça hareket ettirebilmem gerekiyordu. Bir kulaklık aldım. Atlas da öyle yaptı. Cebine fazladan bir tane koydu ve sonra hızla oradan çıktık.

Yeteneğimin menzilini genişlettim ve karşıma çıkan her Direniş askerini oracıkta öldürdüm. Burada olduğum ve avlandığım haberi hızla yayılmış gibi görünüyordu. Telsizlerden Nakilcilerin hızla kaçtığına dair yorumlar duydum. Şimdiye kadar yanlarında kimseyi götürememişlerdi. Hâlâ tetikteydik.

Enkaz ve ceset dolu sokaklardan kolayca geçtik. Gray'i mutfakta, tam da Sawyer'ın onu en son gördüğü yerde, şef ve yarım düzine mutfak personeliyle birlikte buzdolaplarından birine saklanmış hâlde bulduk. Atlas, ona yedek telsizi verdi. Hemen ardından Sawyer'ın, kameraların görmediği bir yerde saklandığı için ona küfrettiğini duyunca telsizi verdiğimizize pişman olduk.

North'un çok yakında daha fazla kamera için bütçe açacağından hiç şüphem yoktu.

Gray'in burada daha güvende olacağına karar verdik. Sawyer'dan alacağı istihbarat ve Atlas'ın verdiği tabanca sayesinde, kendini ve yanındakileri koruyabileceğini biliyorduk.

Ayrıca o bir Telekinetik'ti ve gerekirse düşmanı öldürebileceğinden hiç şüphemiz yoktu.

İkisinin de ölmesine neden olmamak için dua ederek Bağlanan'ıma seslendim.

Şimdi Gabe'i bulmaya gidiyoruz. Bir şeye ihtiyacınız var mı?

Sonsuz Bağlar

Önce Gryphon cevap verdi. *Gel ve Sage'i al. Onu okul binasına götür. Black'in dikkatini dağıtıyor ve o buradayken Black işime yaramaz.*

Bu kolaydı. Ben de zaten arkadaşımı bu ateş hattından çıkarmak istiyordum. *Yola çıkıyorum.*

North'un cevap vermesi bir saniye daha uzun sürdü. Sözleri karşısında suçluluk hissettim. *Gücüm sonsuza kadar sürecektir mi? Yoksa sadece Ruh Çıkarma olayı bitene kadar mı? Tam olarak ne kadar güçlüsün?*

Atlas bana tekrar baktı, yalnızca ikimizin arasında kalacak sırlardan fazlasıyla memnun görünüyordu. Böyle yaşayamayacağımızı şimdiden biliyordum.

Sınırı yok. Ya da en azından benim bildiğim kadarıyla yok.

Atlas yine sessizce küfretti fakat bir saniye bile durmadan altıncı bölgeye doğru ilerledim. Yön bulma konusunda berbatım ama neyse ki bağım bu konuda çok iyiydi ve Bağlananlarımı takip etmek, nefes almak kadar kolaydı.

Yeni dökülmüş asfalta düşen cesetlerin çıkardığı sesler neredeyse rahatlatıcıydı. Bağım onlardan aldığı enerjiyi Bağlananlarıma yönlendirirken yaptıklarına tamamen duyarsız hâle geldim. Atlas'ın teni yanımda usulca parlamaya başladı ancak o bunu fark edemeyecek kadar beni korumaya odaklanmış durumdaydı.

Çatışmanın olduğu yere vardığımızda gözlerimin kararmasına izin verdim. Son Direniş askerlerini öldürmesi için Bağımı serbest bıraktığımda oradaki Taktik Ekibi'nin rahatladığını fark ettim. Hepsi biraz bitkin ve hırpalanmış görünüyordu.

Elbette yaratıcı yöntemlerle sorguladığı adamın cesedinden başını kaldırıp bana ters ters bakan Nox hariç.

Mükemmel görünüyordu.

Aceleyle ayağa kalkıp Gryphon'dan önce bana yetişti. Atlas'a beni Bağ'dan korumak ister gibi yine kollarının arasına çekti.

“Neden kendini bu lanet yerde tehlikeye atıyorsun? Sırf canın sıkılıyor ve biz bu işi çözene kadar bir saatliğine güvenli bir yerde kalamıyorsun diye Bağ grubunun telef olmasını mı istiyorsun?” diye söylendi. Sonra maskesini boynuna kadar indirdi. Yüzündeki öfkeyi net biçimde görebiliyordum.

“Çünkü bu lanet olası şey benim hatam! Sırf ben kaçtım diye buradaki insanları alıp götürmelerine izin mi vereyim yani? Geçen sefer *çocukları* öldürdüler.”

Nox burnundan güldü. Gözlerim ânında onunkilerle buluştu. İrislerinin etrafında siyah bir halka vardı, bağı devreye girmek üzereydi ve yüzündeki sinsî, alaycı gülümseme acımasızdı. “İlk defa mı çocuk öldürdüklerini sanıyorsun? Direniş’in yarısı kaçırılmış ve beyinleri yıkanmış çocuklardan oluşuyor. Davies onları otuz yıl önce avlamaya başladı. Bugün öldürdüğün bütün Üstün Yetenekliler o çocuklar. Aradaki tek fark şu: Şimdi o kadar büyüdüler ki onları öldürürken durup düşünmüyorum bile.”

Midem bir anda altüst oldu. Atlas’ın ayakkabılarının üzerine kusacağımı sandım, başım döndü. Ahlaki pusulam bir kez daha darbe almıştı.

Gryphon’ın öfkesi kabardı ve Nox’un yüzüne yaklaşarak genellikle aşmaktan çekindiği görünmez çizgileri geçti. “Ona böyle şeyler söyleme! Olanlar seni endişelendiriyorsa kendi içinde halletsen iyi edersin. O senin kum torban değil. Bu kez seni North bile kurtaramaz.”

Atlas bana sıkıca sarıldığında titrediğimi fark ettim. Bütün o kadın ve erkekleri öldürmüştüm. Onları öldürmüştüm. Hiç düşünmeden ruhlarını bedenlerinden söküp çıkarmıştım. Onlar da kendi hayatları için mücadele eden herhangi birileri olabilirlerdi.

Birinin çocuğu, ebeveyni, kardeşi... her birinin bir yerlerde ailesi vardı ve ben hiç umursamamıştım...

Tam da dedikleri gibi bir canavardım.

Sonsuz Bağlar

Lanet olası bir canavar.

Gryphon beni tekrar kendine çekti ve çenemi tuttu. “Git, Gabe’i bul. Buradaki işimizi bitirip kapıları tekrar emniyete alacağız. Bir Siper yolda. Sen Gabe’e git ve tüm bu saçmalıklara aldırma. Çünkü bunların hepsi saçmalık, hiçbir önemi yok. Buraya hepimizi öldürmeye geldiler, sen yanlış bir şey yapmadın.”

Yírmí Yedíncí Bölüm

Gabe

Şekil değiştirmiş hâlimle bulunduğum yerden Oli'yi göremiyordum. Gryphon'ın zihnime süzülen rahatlatıcı sözleri—onunla iletişim kurduğuna, hayatta olduğuna ve etrafındaki insanların ruhlarını söküp aldığına dair haberleri—beni buradaki insanları terk edip ona koşma arzusundan alıkoyan tek şeydi. Onu bulma dürtüsü güçlü olsa da yapmam gereken bir işim vardı. Bağ grubunun geri kalanına güvenmem gerekiyordu.

Bu da iyi bir şeydi. Çünkü etrafta kaçışan birçok Şifacı ve düşük seviyeli Nöro vardı. Eğer bu güç savaşının ortasında kalırlarsa yok edilirlerdi.

Burada bir yerlerde binaların yan taraflarında delikler açan bir Elektro vardı. Bir hafta boyunca o lanet binaların yapımında çalıştıktan sonra bu canımı sıkılmıştı.

Dehşete kapılmış kalabalığa seslenmek ve onları güvenli bir yere yönlendirmek için insan formuma geri dönmem gerekiyordu. Far görmüş tavşan gibi bana baktıklarını fark ettim.

Dev cüssesiyle çıplak bir adam görünce böyle tepki vermeleri doğaldı tabii. Yeni gelenleri içeri almak için okulun kapılarını açtım. Onları hızla binanın altındaki mahzene, bulup sakladığım diğer Üstün Yeteneklilerin yanına gönderdim. Çoğunlukla kadınlar, çocuklar, kasabamız ve toplumumuz için savaşmaktan korkan Üst Kademe Ailelere mensup aptallardan oluşuyorlardı.

Bu kâbusun üstesinden geldikten sonra pek çok değişiklik olacaktı.

Kapıyı kapattım. Enkazdan bir beton levhayı sürükleyerek arkasına barikat kurar kurmaz dev panter formuma geri döndüm. Küçük verandadan aşağı, diğer Şekil Değiştirenlerin yanına yöneldim. Bir sonraki dalga içeri girerken havayı kokladım.

North ve diğerleri, çatışmanın çoğunu bizden uzak tutarak epey iyi bir iş çıkarıyordu. Ancak burada dalga dalga asker getiren bir grup Nakilci vardı ve bazıları aramıza sızmayı başarmıştı. Benimse onlarla çatışmak için burayı terk etmem mümkün değildi.

Tamamen değişmiş formumda, tek seferde üç adamı parçalayabilecek kadar güçlüydüm. Bu da kalabalığı uzak tutmaya yardımcı oluyordu. Ezra'nın arkamda kaplan formuna geçmesi ve her seferinde bir tanesini indirebilmesi de işimi hayli kolaylaştırıyordu. Elliot, eğilip avuç içini yere koyarak parmaklarından çıkan bir buz tabakasıyla yaklaşan askerleri donduruyor, donan askerleri ortadan ikiye ayırmak da benim için çocuk oyuncağına dönüşüyordu.

Diğer ölümlerden daha kanlı olsa da bunu yapmanın çok tatmin edici bir yanı vardı.

Bir an sessizlik oldu. Etrafımızdaki Direniş ordularında bir sükûnet vardı. Sonra arkamdan hızla gelen ayak sesleri olduğunu duyup o yöne döndüm. Kyrie'nin dudağı yarılmış, yanaklarından biri de sıyrılmıştı. Kolunun altına sıkıştırdığı çocukla yürürken hâlâ çok temkinli görünüyordu. Okul binasının etrafına bakındığında beni farketmesiyle biraz rahatladı.

Kucağındaki çocuğu veranda üzerine çıkardıktan sonra acıyla yüzünü buruşturarak peşinden tırmandı. Ardından hafifçe sızlanarak, "Lütfen burada da cephane olduğunu söyle. Odada yalnızca üç tane silah vardı ve şimdiden mermim bitti," dedi.

Onu şekil değiştirmek için çıkardığım kıyafet yığının olduğu yere yönlendirdim. North aradığında yanıma aldığım iki silahı ve birkaç şarjörü kaptı.

Saçlarını atkuyruğu şeklinde arkada bağladı. Yüzündeki saçma ifadeyle kardeşine çok benziyordu. "Üçüncü bölgenin sınırında bazı evler var, hemen şurada. Orada kapana kısılmış insanlar gördüm. Yanlarında çocukları olduğu için refakatçi olmadan dışarı çıkmaya korkuyorlar. Şimdi gidiyorum. Kulaklığım var, Benson denen çocuk beni yönlendiriyor."

Başımı eğerek selam verdim çünkü dönüşüp çırılçıplak hâlde onunla konuşmaya niyetim yoktu. Bağımlı göğsümde kıpırdandı. Oli'nin bağımlı sergilediği aşırı kıskançlık yüzünden böyle bir seçeneği düşünemezdim bile.

Eğer bağı şü anda devredeyse ve burada ruhları parçalıyorsa onu kışkırtıp Kyrie'ye zarar vermesini istemiyordum.

Elektro bir başka binayı daha yok ederken patlama sesi duyuldu. Beraberlerinde getirdikleri, artık neredeyse bir kömürden ibaret hâldeki kamyonlardan biri dumanların içinden havaya fırlayıp birkaç metre öteye düştü. Başımı eğerek Kyrie'ye hareket etmesi için işaret ettim ve diğerlerinin beklediği yere döndüm.

Bir sonraki Direniş dalgası önümüzde belirdi. Bir anda silahlarını doğrultup ateş etmeye başladılar ancak kurşunlar görünmeyen bir bariyerden sekip geri dönüyordu. Okulun içindeki sığınağı koruyacak kadar güçlü bir Siper'imiz olmayabilirdi ama içeride çocukları için ellerinden gelen her şeyi yapan üç anne ve bir baba vardı. Onları Üst Kademe Aile'den gelen bir Alev'e tercih ederdim.

Gerçi bariyer onları bizden uzak tutmaya yetmiyordu ama en azından bir saatten fazladır bariyerin içinde direniyorduk.

Diğer ikisi ıskaladığım kişileri haklarken ben de askerlerin büyük kısmını hallediyordum. Hem kanlı bir işti hem de rahatlatıcıydı. fkemin son zerresini buraya harcıyordum. Kinimi, savunmasız insanlarımızı öldürmeye gelen bu lanet olası pisliklerden çıkarıyordum.

Bariyeri aşan altı adamı öldürüp başımı kaldırdım. Bir anda, sanki durduğum yerde bir krater açmak üzereymiş gibi ellerini kaldıran Elektro'yu gördüm.

Tam bu sırada Oli köşede belirdi. Eli havadaydı ve gözleri tamamen simsiyahtı. Bağ'ımın üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey yoktu. Direniş askerlerinden dzinelercesi, gözlerimin önünde bir bir yere düştü. Ezra ve Elliot geri çekilerek ondan uzaklaştılar. İğlerindeki korku o kadar güçlüydü ki! şekil değiştirmiş olsalar bile ikisinin de korkudan altına ettiğini anlayabiliyordum.

Bence çok seksi görünüyordu.

“Of, o da neydi? şu adam, o adamın gücü ne?”

Başımı eğip insan formuma geri döndüm ve Oli'nin bu sırada beni gördüğünde çıkardığı tiz sesin tadını çıkardım. Etrafa baktım ama dışarıda sadece inşaat işçileri vardı. Onları umursayacağını pek sanmıyordum, “O bir Elektro. Canlı bir bomba. Bütün zararı veren o. Gryphon'ın birkaç adamının üzerine bir kamyon devirdi, North bunca zamandır onu geri püskürtmeye ęalıřıyordu. Onunla birlikte ęalıřan bir Siper vardı ama... az önce o da yok oldu.”

Oli etrafına bakındı. Belli ki aletimin hâlâ açıkta olmasından oldukęa rahatsız olmuştu ve “Geri kay! Her yerde kameralar var. Sawyer'ın kıçının ne kadar harika olduğundan bahsedip durmasını kaldıramam,” dedi.

Bassinger homurdanarak başıyla onayladı. “Bahsedeceği şeyin kıçısı olacağını—”

“Sakın aleti deme! Bağ'ımın dikkatini dağıtmak için elimden geleni yapıyorum ve bu konuda konuşmak yardımcı olmuyor, Atlas!” diye tersledi ve şekil değiştirerek başımı Oli'nin

bacaklarına yasladım. Onunla konuşmak için insan formuna dönmüştüm ama lanet olası Bağ'ıma bir an olsun sarılmadan tekrar şekil değiştirmiştım.

Hayattaydı ve düşmanı hak ettiğı gibi katlediyordu. Hepimiz *minnettardık*.

Çömelerek kollarını boynuma sarıp yüzünü boynuma gömdü. "Özür dilerim. Seninle konuşmak istiyorum ama... sen benimsin ve seni kimseyle paylaşmak istemiyorum."

Aslına bakılırsa iyi ki dönüşmüştüm çünkü Oli beni bulduğu için rahat bir nefes aldığı sırada Kyrie birkaç aileyle geri döndü. Aralarında en az bir düzine çocuk vardı. Onları okula yönlendirdiklerinde Brutus üzerlerine atladı. Birkaç çocuk onu görür görmez korkudan çığlık atıp ağlamaya başlayınca ebeveynleri onları kucaklarına aldı.

Kyrie hemen araya girdi. "Yine mi o canavar? Lanet olsun. Tamam çocuklar, sorun yok. O dost canlısı bir yavru, şu ilerdeki de onun annesi. Yaramazlık yapmasına izin vermez. Sizi incitmeyecek, kötü adamlar size zarar veremesin diye size göz kulak olacak."

Kulaklığı olan herkes Sawyer'ın söylediğı şey yüzünden bir saniyeliğine donup kaldı. Ancak kedi duyularım sadece yüksek frekanslı gürültüyü algılayabiliyordu.

Oli iç çekip yüzünü tekrar boynuma gömdü. "Son Nakilci'yi de hakladım. North az önce bölgelerindeki son askerleri de halletti ve Gryphon kapıları tekrar kapattı."

Atlas rahatladığını belli eden bir hareketle Elektro'nun cesedine doğru bir adım attı. "Yeni Siperler geldi. Şimdi bir tane yerine üç tane yedek Siperimiz var. Bu işimizi kolaylaştıracaktır."

Oli'nin midesinden tuhaf sesler geliyordu. Geri çekilip ona baktım. Kullandığı onca güçten sonra yiyecek bir şeylere ihtiyacı varsa gidip bulmaya hazırdım ama daha çok hastaymış gibi görünüyordu.

Sonsuz Bağlar

“Umursama. Bağım... Elektro’nun ruhunu yiyor. Buradaki en güçlü Yetenekliydi, Andrews’tan bile daha güçlüydü. Sanırım ikinci güç testini de geçtik.”

Lanet olsun.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Olí

Gabe ve diğer Şekil Değiştirenlerle birlikte, Siperler Sığınağı'ı tamamen çevreleyene kadar okulun önünde bekledik. Sawyer'dan onay geldikten sonra aileleri okuldan çıkardık ve insanları sağlık merkezine taşımaya başladık.

Gabe yatarken giydiği eşofman altlarından birini ve Atlas'ın buraya gelirken aceleyle aldığı kazağı giymişti. Omuzlarında taşıdığı iki çocukla birlikte yaralı ya da hareket kabiliyeti düşük insanların da taşınmasına yardımcı oluyordu. Atlas ise omuzlarında, sığınaktaki beceriksiz Şifacılardan birinin kabaca iyileştirdiği, bacağından vurulmuş bir adamı taşıyordu. Adam her küçük harekette inliyordu.

Ailelerin hiçbiri bana dokunmak istemiyordu.

Benim için sorun değildi ama iki Bağ'ım da çoktan benim yerime bozulmuştu bile.

Kyrie onlara küçümser bir tavırla bakıp küçük çocuğu daha rahat tutmak için hafifçe kımıldadı. "Dravenlara da aynı şe-

kilde davranıyorlar. Tamamen korkudan. Senin, zaferimizin en önemli parçası olduğunu bilseler bile yanındaki yaratıkların *başka bir şey* olduğunu hissedebiliyorlar.”

Omuz silkip August’un sırtını okşadım ve tam da sevdiği gibi kulaklarını kaşıdım. “Biliyorum. Bu bir tür hayatta kalma içgüdüsü. Onların yerinde olsam ben de benden uzak dururdum.”

Ona, Nox’un bir saatten kısa bir süre önce beni sözleriyle paramparça ettiğini ve bunun hâlâ canımı yakmaya devam ettiğini söylemedim çünkü o zaman Atlas taşıdığı adamı bırakıp onurum için Nox’a saldırırdı.

Buna ihtiyacım yoktu.

Bu yüzden yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve yavruları olabildiğince bacaklarıma yakın tuttum. Serbestçe dolaşmalarına izin vererek insanları daha fazla korkutmanın âlemi yoktu.

Kasabanın ana bölgesinde, North’un ofisinin karşısındaki sağlık merkezine vardığımızda Taktik Ekiplerinin çoğunun orada toplandığını gördük. Ben de bu sırada Bağlanan’ımı bulmak için sıvıştım.

North’u bulmam ve iyi olduğunu görmem gerekiyordu.

Onu fark etmek kolaydı, kasabada en çok kapısı çalınan kişi olmasının yanı sıra düşmana yaşattığı kâbusun anıları hâlâ tazeyken herkesin ondan iki adım mesafede durmasını sağlayacak kadar da ürkütücüydü. Ona doğru ilerlerken insanların yolumdan çekilmesini sağlamak için pek de nazik olmayacak şekilde köpek yavrularını kullanıyordum.

Tozla kaplı, terli, iğrenç suratımı görünce yüzünde beliren rahatlamanın aynısını ben de hissettim. Bunları bilmek için yüzümü görmeme gerek yoktu.

Herkesin önünde sevgi gösterilerinden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordum ama kollarına atıldığımda hiç tereddüt etmeden beni yakaladı. Sıkıca sarılarak beni fizik kurallarının izin verdiği ölçüde kendine çekti.

"Kalp krizi geçirmemi engellemek için gerçekten güvenli bir yerde kalmaz mıydın?"

Ofladım, kolları beni sımsıkı sardığından hareket edemiyordum. "Kyrie az önce bana buradaki zaferimizde çok önemli bir rol oynadığımı söyledi. Yardıma ihtiyacınız olduğuna emindim. Ayrıca ikimiz de o Elektro'nun benim için gönderildiğini biliyoruz."

Arkamızdan bir uğultu duydum. Bağlarımın yaklaştığını hissediyordum. Hem de hepsinin. Hatta şaşırtıcı bir şekilde Nox bile gelmişti.

Her ne kadar North istemese de beni onun kollarından nazikçe çekip aldılar. Gryphon alay edercesine, "Onu tekeline almayı bırak, sahiplenici herif. Konuşman gereken insanlar ve yapman gereken önemli meclis işleri var," dedi.

North, birkaç adım ötede kendi aralarında dedikodu yaparak onu akbaba gibi süzen Foggarty ve diğer iki Şifacı'ya doğru sert bir bakış attı.

Tekrar yanına sokuldum. "Hangisini korkutmamı istersin? İstersen onlardan birini öldürebilirim bile."

Göz göze geldiğimizde masumca gülümsedim ve omuz silktim. "Karşılığında alacağım büyük bir iyilikle ne gerekiyorsa yapabilirim," diye takıldım.

"Yalancı. Sen yapmasan da bağın yapardı. Belki de onu biraz daha dışarı salmalısın. Böylece ensesi kalın, kendini önemli sanan kalabalık boyunun ölçüsünü alır, ne dersin?"

Gabe gülüp spor ayakkabısını hafifçe toprağa vurdu ama zaten çatışmadan dolayı toprağa bulanmış durumdaydı. Yani pek bir şey fark etmedi. "Onları enselerinden tutup kapıya koy. O heriflere hiçbir şey borçlu değilsin. Ne güvenlik ne de konfor sağlamak zorundasın. Yardım etmeyeceklerse defolup gitsinler."

North gözlerini yere çevirip eliyle yüzünü ovuşturarak daha fazla kan ve kir bulaştırdı. "O kadar kolay değil. Hiçbir şey o kadar kolay değil."

Sonsuz Bağlar

Yüzümü buruştursam da haklı olduğumu biliyordum. Çünkü yetişkin olmak böyle bir şeydi. Alınan her kararın bir sonucu olduğunu öğrenmekti ve bazı kararların sanıldığından daha yıkıcı sonuçlarının olması kaçınılmazdı.

Ben de taktik değiştirdim. “Kieran, Sage’i nereye sakladı? Etrafta dolaşıp herkesi kontrol etmem gerekiyor.”

Gryphon ofladı. Yardımcısına hâlâ çok kızgındı. “Felix’in yanındalar,” diye yanıtladı.

North, ona bir bakış attı ve sanki ikisi ortak bir karar varmış gibi, “İstersen hemen oraya git, hem bu sayede Davenport’a da bir görünürsün. Gabe ve Bassinger da aynı şekilde. Burada halletmem gereken işler var. Gryphon’sa son kez güvenlik kontrollerinin üstünden geçebilir. Sonra tekrar bir araya geliriz. Hiçbir yere yalnız gitmeyin,” dedi.

Neredesin?

Kafamın içinde North’un sesini duyunca surat ifadem değişti. Bana bu odadan eşlikçim olmadan çıkmamamı söylemişti. Bu yüzden doğal olarak hâlâ beni bıraktığı yerdeydim.

Bana biraz daha güvenmesi şarttı.

Oli, şu anda yanında kim var? Yüksek sesle bir şey söyleme ya da tepki verme. Tedbirli olmalısın.

Gryphon’ın söze girmesiyle kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. Zihin bağlantısıyla konuşma olayının nasıl işlediğini hâlâ tam olarak anlamış değildim. Ancak ikisinin de hemen hemen aynı şeyleri söylemelerinden birbirlerini duyduklarına emin olmuştum.

Atlas bana baktı. Bu, düşündüklerimi doğruluyordu. Şu anda ikisi de kafamın içinde, benimle konuşuyorlardı. Aynı zamanda birbirleriyle de konuşuyorlardı.

Kieran'ın Sage'i tuttuğu yere bakıyordum. Sage'in saçlarını okşuyor ve üzerine bulaşan kan hakkında ona sessizce bir şeyler söylüyordu. Aslına bakılırsa Sage, üzerine bulaşan kandan çok mümkün olduğunca Kieran'a yakın olma derdinde gibiydi. Onları bu şekilde görmek kendi Bağlanan'ıma karşı hislerimi kabarttı. Sanki içimde bir boşluk oluşmuştu.

Sağlık merkezindeyim. Tam olarak North'un bana söylediği yerde. Gabe ve Atlas yanımda. Kieran, Sage ve Felix de yanımda. Güvendeyim.

Bir duraklama oldu ve midem bulanmaya başladı. Beni yerimde tutan tek şey Gryphon'ın ihtiyatlı olmam konusundaki uyarısıydı. Eğer bir şekilde izleniyorsam –mesela güvenlik sistemindeki bir hacker tarafından– o zaman buradan alelacele kaçamazdım.

Ama ya Bağlarımdan biri yaralandıysa?

Bunu hissedebilir miydim? Hissetmek zorundayım, değil mi?!

Şimdi söyle bana. Her neyse hemen söyle.

İkisine de içten içe bağırarak seslenmeye çalıştım fakat sessizlikten başka bir cevap alamadığımdan beni duyup duymadıklarından emin olamadım.

Çığlık atabilirdim.

Felix, “Neyin var? Kalp atışların çok hızlandı,” diye fısıldadı. Belli ki beni daha da fazla ürkütmemeye çalışıyordu.

Odanın dinleniyor olması ihtimaline karşı konuşmadan, onu bir şeyler olduğu konusunda nasıl uyaracağımı düşünerek yutkundum. Bu imkânsızdı. Gryphon'ın Nöro yeteneği olmadan bunu yapmanın hiçbir yolu yoktu. Ben de öylece oturup bekledim ve kendimi kaybetmemeye çalıştım.

Sonra Gryphon bana mükemmel netlikte bir görüntü gönderdi.

Sonsuz Bağlar

Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. North'a gölge yavruların görüntüsünü gönderene dek bile neredeyse canım çıkıyordu. Ancak Gryphon, bana sanki zihnimde akan bir film şeridi gibi bir dizi görüntüyü zahmetsizce yollayıvermişti.

Avuçlarım terlemeye başladı.

Her şeyle başa çıkabilirdim.

Yani şimdiye dek yaşadıklarım zaten ortadaydı.

Ancak Gryphon'ın gönderdiği görüntülerde ilk Siperimiz Dara'nın boğazını kesip Direniş'e kapıları açanın Sage olduğunu görmek... işte bu başa çıkabileceğim bir şey değildi.

